MIFTAH-UL-JANNA

(Knjižica o poti v Dženet)

Avtor:

Muhammad bin Qutb-ud-din Izniki

Pregledal in dopolnil:

Hüseyn Hilmi Isik

Uvod v
Knjižico o poti v Dženet

Allah taʿala je pošiljal Preroke (ʿalaihim-us-salam) svojim ustvarjenim sužnjem zato, da bi ti dosegli srečo, udobje in mir tako na tem kot na onem svetu, živeli v bratstvu z medsebojno povezanostjo src ter se naučili, kako izpolnjevati svoje dolžnosti kot Njegovi sužnji. Prek teh izbranih ljudi – najodličnejših med človeštvom v vseh pogledih – je Allah svojim sužnjem razodel najboljši način življenja. Oznanil je, da je Muhammad (ʿalaihis-salam), najvišji in zadnji izmed Njegovih Prerokov (ʿalaihim-us-salawatu wa-t-taslimat), poslanec za vse ljudi, ki bodo živeli po vsem svetu vse do konca časa. V svoji veličastni nebeški knjigi, imenovani **Kur'an al-kerim**, ki jo je po delih razodeval svojemu najbolj ljubljenemu Preroku prek angela v obdobju triindvajsetih let, je razglasil svoje zapovedi in prepovedi. Ker je Kur'an al-kerim v arabskem jeziku in vsebuje izredno prefinjena učenja ter nadzemeljsko znanje, ki presega človeško dojemanje, ga je Muhammad (ʿalaihis-salam) v celoti – od začetka do konca – razložil svojim Sahabam (ʿalaihim-ur-ridwan). Dejal je: "**Kdor koli bo razlagal Kur'an al-kerim na način, ki je v nasprotju z mojimi razlagami, bo postal nevernik**. " Islamski učenjaki, ki so od **Ashab-i-kiram** slišali razlage našega Preroka (sall-Allahu ʿalaihi wa sallam), so jih pojasnili na jasen in razumljiv način ter jih zapisali v knjige tafsira (razlage Kur'ana). Ti učenjaki so znani kot učenjaki Ehl as-Sunneta (ali sunitski učenjaki). Knjige, ki so jih ti učenjaki napisali z zbiranjem razlag iz Kur'ana al-kerim in izrekov našega Preroka (sall-Allahu taʿala ʿalaihi wa sallam), imenovanih **hadisi šerifi**, imenujemo knjige ʿ**ilm-i-hal**. Ljudje, ki želijo pridobiti resnično in zanesljivo znanje o **islamski veri**, ki jo Allah taʿala razlaga v Kur'anu al-kerim, morajo brati te knjige ʿilm-i-hal.

Izvirni naslov knjige, **Booklet for Way to Paradise**, ki jo trenutno predstavljamo, je **Miftah-ul-Džanna**, kar pomeni **Ključ vrat v Dženet**. Napisal jo je **Muhammad bin Qutb-ud-din Izniki** (*rahimahullahu taʿala*), ki je preminil v Edirnu v hidžretskem lunarnem letu **885** [**1480 po Kr.**].

Ugledni islamski učenjak Sayyid ʿAbd-ul-Hakim Efendi (*rahimahullahu taʿala*) (1281 [1865 po Kr.], Baskale, Van – 1362 [1943 po Kr.], Ankara, Turčija) je izjavil: "Za avtorja knjige z naslovom Miftah-ul-Džanna pravijo, da je bil pobožen človek. Njeno branje bo koristno." Zato smo knjigo tudi objavili. Razlage, ki so mestoma dodane v oklepajih, so navedbe iz drugih del. Nikakor ne gre za osebna mnenja ali komentarje. **Naj nas Allah taʿala zaščiti pred razdvojenostjo in razkolom,** ki neizogibno sledita padcu v pasti sovražnikov Islama, ki v zasedi prežijo nanj, ter njihovih izdajalskih, krivoverskih, la-madhhabi (tistih, ki ne sledijo nobeni pravni šoli), reformističnih pomagačev, ki pod muslimanskimi imeni – in včasih celo kot verski voditelji – rušijo enotnost. Naj nas On vse združi v pravni šoli **Ehlu-s-Sunneta**, edini pravi poti sledenja in posnemanja Njegovega ljubljenega Preroka (sall-Allahu taʿala ʿalaihi wa sallam)!
Naj nas vse blagoslovi z načinom življenja, kjer se ljubimo in si pomagamo med seboj! Amin.

[Ko se človek pripravi nekaj storiti, najprej v njegovo srce pride **khatara** (ideja, misel), zaradi katere si tisto stvar želi izvesti. Ta njegova namera se imenuje **niyya(t)**. Nato ta oseba da ukaz svojim udem, naj stvar izvedejo. Ukazovanje udem se imenuje **qasd** ali **teshebbus** (poskus, namen). Dejanje udov pa se imenuje **kesb**. Delo srca pa se imenuje **akhlaq** (način vedenja, značaj). Obstaja šest virov, od koder lahko **khatara** pride v srce: **Khatara**, ki prihaja od Allaha taʿala, se imenuje **Wahy**. **Wahy** pride samo v srca Prerokov. **Khatara**, ki jo prinašajo angeli, se imenuje **ilham** (navdih). **Ilham** prihaja v srca Prerokov (ʿalaihim-us-salawatu wa-t-taslimat) in **salih** (pobožnih) Muslimanov. **Khatara**, ki jo posreduje **salih** Musliman, se imenuje **nasihat** (nasvet, opomin). **Wahy**, **ilham** in **nasihat** so vedno dobri in koristni.

Khatara, ki prihaja od šejtana, se imenuje **vasvasa** (dvom, notranje vznemirjanje); **khatara**, ki izhaja iz lastnega **nafs**[1] (nižjega jaza), pa se imenuje **hewa** (mesena sla, čutna domišljija); **khatara**, ki jo povzročijo slabi družabniki, pa se imenuje **ighfal** (zapeljevanje, zavajanje). **Nasihat** (nasvet, opomin) je lahko dan vsakomur. **Vasvasa** in **hewa** pa prihajata v srca nevernikov in **fasiq**[2] (grešnih) Muslimanov. Obe sta zli in škodljivi. Stvari, ki jih Allah taʿala ljubi in odobrava, se imenujejo dobre stvari, tiste, ki jih ne mara, pa se imenujejo **fena** (slabe, zle) stvari. Ker je Allah taʿala zelo usmiljen, je dobre in slabe stvari razložil v **Kurʾanu al-kerim**. Zapovedal je izvrševanje dobrega in prepovedal slabo. Njegove zapovedi in prepovedi se skupaj imenujejo **Ahkam-i-islamiyya** (islamske pravne odredbe). Če srce sledi nasvetom dobrih ljudi in razumu ter se s tem prilagodi **Ahkam-i-islamiyya**, bo postalo čisto in polno **nur**a (duhovne svetlobe). Doseglo bo srečo in mir tako na tem svetu kot v onostranstvu. Srce, ki ne uboga **Ahkam-i-islamiyya**, temveč sledi **nafsu** in šejtanu – kot posledica verovanja zavajajočim ustnim in pisnim izjavám hudobnih ljudi in **zindiq**ov (hinavcev, prikritih nevernikov) – postane temno in pokvarjeno. Čisto srce, polno **nur**a, z veseljem sledi **Ahkam-i-islamiyya**. Temno srce pa uživa v sledenju slabim družabnikom, **nafsu** in šejtanu. Allah taʿala, ker je zelo usmiljen, ustvari čisto srce pri vsakem novorojenčku kjerkoli na svetu. Kasneje pa njegovi starši in slaba družba njegovo srce potemnijo, kakor so temna njihova lastna srca.]

[1] Zlo, ki je prirojeno človeški naravi.

[2] Grešni, neposlušni Muslimani.

KNJIŽICA O POTI V RAJ

Al-hamd-u-lillah-illedhi je'alena min-et-talibina wa lil'ilmi min-er-raghibina wa-s-salat-u-wa-s-salam-u-'ala Muhammadin-illedhi erselehu rahmatan lil'alamina wa 'ala Alihi wa Ashabihi ajma'in.

ISLAM
ALLAH OBSTAJA IN JE EDEN

[Allah taʿala je ustvaril vsa bitja. Vse je bilo nekoč neobstoječe. Samo Allah taʿala je obstajal. On obstaja večno. Ni bitje, ki bi prišlo v obstoj pozneje. Če bi bil nekoč neobstoječ, bi morala obstajati neka moč, ki bi ga ustvarila. Kajti če ne obstaja moč, ki bi ustvarila nekaj, kar ne obstaja, to pomeni, da neobstoječe ostane neobstoječe in nikoli ne more priti v bivanje. Če pa bi moč, ki lahko nekaj ustvari, obstajala, potem je Allah taʿala to večno bitje, ki poseduje to moč. Če pa bi kdo trdil, da je tudi ta ustvarjalna moč prišla v obstoj pozneje, bi morala biti ustvarjena s strani druge moči – to pa bi nujno vodilo v neskončno verigo ustvarjalcev. To pa pomeni, da začetnega ustvarjalca ni. Če ni začetnega ustvarjalca, potem tudi stvarjenje, ki bi ga ta povzročil, ne more obstajati. Če ustvarjalca ni, potem vsa ta materialna in duhovna stvarnost, ki jo vidimo in slišimo okoli sebe, ne bi smela obstajati. Ker pa materialna bitja in duše vsekakor obstajajo, morajo imeti enega in večno obstoječega stvarnika.]

Allah taʿala je najprej ustvaril osnovne snovi, iz katerih so sestavljena vsa materialna bitja, ter duše in angele. Te osnovne snovi danes imenujemo elementi. Do danes je znanih sto pet elementov. Allah taʿala je iz teh sto petih elementov ustvaril – in neprestano ustvarja – vse snovi in vsa bitja. Železo, žveplo, ogljik, kisik in klor so vsak po en element. Allah taʿala ni razodel, koliko milijonov let je minilo, odkar je ustvaril te elemente. Prav tako nam ni sporočil, kdaj je začel ustvarjati Zemlje, nebesa in živa bitja, ki so sestavljena iz teh elementov. Vsaka stvar – živa ali neživa – ima določeno življenjsko dobo, v kateri obstaja. Ko pride njen čas, jo ustvari; ko se njen čas izteče, jo uniči. Ustvarja ne le nekaj iz nič, temveč tudi nekaj iz že obstoječega – počasi ali nenadoma – in ko nastane novo, prejšnje izgine.

Allah taʿala je človeka ustvaril iz neživih snovi in iz duše. Človek pred tem sploh ni obstajal. Pred tem prvim človekom so bili že ustvarjeni živali, rastline, džini in angeli. Tisti prvi človek se je imenoval ʿ**adam** (Adam) (ʿalaihis-salatu wa-s-salam). Iz njega pa je On, torej Allah taʿala, ustvaril žensko po imenu **Hawwa** (Eva). Iz teh dveh sta se množila vsi ljudje. Vsaka živalska vrsta pa se je razmnoževala znotraj svoje vrste. Vidimo, da se vse stvari, tako žive kot nežive, spreminjajo. Nekaj, kar je večno, se ne bi nikoli spremenilo. Pri fizikalnih pojavih se spreminjajo stanja in oblike snovi, medtem ko kemične reakcije spreminjajo njihovo bistvo in naravo. Snovi prenehajo obstajati, medtem ko druge snovi nastajajo. Pri jedrskih pojavih pa celo elementi izginejo v energijo. Ta proces nastajanja vsega iz nečesa drugega ne more biti večen proces brez začetka. Vse to se mora začeti iz prvih snovi, ustvarjenih iz nič. Kajti večno pomeni brez začetka.

Sovražniki Islama se izdajajo za znanstvenike in trdijo, da naj bi bili ljudje nastali iz opic. Pravijo, da je tako izjavil neki angleški zdravnik po imenu Darwin. To so laži. Darwin (Charles [1809–1882 po Kr.]) tega ni rekel. Poudaril je boj za preživetje med živimi bitji. V svoji knjigi z naslovom ***The Origin of Species*** (Izvor vrst) je zapisal, da so si živa bitja razvijala lastnosti, ki so bile najbolje prilagojene njihovemu okolju, in da so pri tem doživljala nekatere nepomembne mutacije.. Ni rekel, da se ena vrsta spreminja v drugo. Na srečanju, ki ga je leta 1980 v Salfordu organiziralo Britansko združenje za napredek znanosti, je prof. John Durant z Univerze v Swanseaju izjavil, da se je Darwinova evolucijska razlaga izvora človeka

spremenila v sodoben mit, ki škodi znanosti in družbenemu napredku; da so sekularni miti o evoluciji imeli "dramatičen vpliv na znanstvene raziskave", ki vodi v "popačenja, nepotrebne polemike in grobo zlorabo znanosti". Sklenil je, da se je Darwinova teorija zdaj raztrgala na šive in za sabo pustila kup uničujočih in neiskrenih misli[3]. Te izjave, ki jih je prof. Durant izrekel o svojem rojaku, so med najzanimivejšimi odgovori, ki so jih darvinistom podali v imenu znanosti. Najgloblji razlog, ki tiči za današnjimi poskusi, da bi ljudem na določeni kulturni ravni vsilili to evolucijsko teorijo, je gola ideologija. Nima znanstvenih namenov. Tako imenovana teorija se izkorišča kot orodje za vsiljevanje materialistične filozofije. Trditev, da se je človek razvil iz opice, nima nobene podlage v znanju. Še manj pa je znanstvena. Tudi Darwin te trditve ni izrekel. Gre za laži nevednih sovražnikov Islama, ki nimajo pojma o znanju in znanosti. Učen človek ali znanstvenik ne more izreči tako nevednih in smešnih izjav. Če diplomant živi razuzdano življenje in pozabi, kar se je naučil v šoli, namesto da bi nadaljeval s študijem vede, v kateri je diplomiral, ne more postati učen človek ali znanstvenik. Še huje pa je, če razvije odpor do Islama in začne širiti svoje lažne in zavajajoče besede in zapise v imenu znanja in znanosti, s čimer postane podla in izdajalska bakterija, škodljiva družbi. V takem primeru postanejo njegova diploma, naziv in položaj bleščeče pasti za lov na mlade ljudi. Lažni znanstveniki, ki širijo svoje lastne laži in obrekovanja v imenu znanja in znanosti, se imenujejo **prevaranti znanost**i.

Kar Allah taʿala želi od ljudi, je to, da bi živeli v udobju in miru na tem svetu ter dosegli večno srečo na Onostranstvu. Zato zapoveduje koristne stvari, ki vodijo k sreči, in prepoveduje škodljive stvari, ki vodijo v pogubo. Če se človek – ne glede na to, ali je veren ali neveren, vernik ali nevernik – zavestno ali nezavedno ravna po **Ahkam-i-islamiyya,** torej po zapovedih in prepovedih Allaha taʿala, bo stopnja udobja in miru, ki ju bo dosegel v tem posvetnem življenju, neposredno sorazmerna s tem, koliko dosledno se ravna po tem sistemu pravil. To je enako kot pregovor, da si bo vsakdo, ki vzame pravo zdravilo, opomogel od bolezni ali slabosti. Trenutni uspeh, ki ga uživa veliko nevernih in ateističnih ljudi in narodov, je posledica tega, da delujejo na način, ki ga Kurʾan al-kerim odobrava. Večno srečo pa je mogoče doseči z uboganjem Kurʾana al-kerim le, če je ta poslušnost zavestna in prihaja od vernika.

Prva zapoved Allaha taʿala je, da se ima **iman** (vera). In **kufr** (nevera) je tisto, kar On prepoveduje pred vsakim drugim grehom. **Iman** pomeni verovati v dejstvo, da je Muhammad (ʿalaihi-s-salam) zadnji Prerok Allaha taʿala. Njemu je Allah taʿala sporočil svoje zapovedi po poti **Wahy** (razodetja). Z drugimi besedami: Svoja **Ahkam-i-islamiyya** mu je razodel prek angela, on pa jih je vse razložil ljudem. Beseda, ki jo je Allah taʿala razodel prek angela, se imenuje **Kurʾan al-kerim**. Knjiga, ki vsebuje celotno besedilo **Kurʾana al-kerim**, se imenuje **Mushaf** (izvod Kurʾana al-kerim). **Kurʾan al-kerim** niso osebne izjave Muhammada (ʿalaihi-s-salam). To je Beseda Allaha taʿala. Nobeno človeško bitje ni zmožno izreči niti enega stavka, ki bi bil enakovreden popolnosti njegovih verzov. Pravila, ki jih **Kurʾan al-kerim** uči kot celoto, se imenujejo **Islam**. Oseba, ki vsa ta pravila s srcem veruje, se imenuje **Muʾmin** (vernik) in **Muslim** (Musliman). Zavračanje ali nenaklonjenost do le enega izmed teh pravil se imenuje **kufr** [sovraštvo do Allaha taʿala]. Vera v vstajenje po smrti, v obstoj **džinov** in angelov, ter v to, da je ʿ**adam** (ʿalaihi-s-salatu wa-s-salam) oče vsega človeštva in prvi Prerok, je stvar srca. Ta dejstva imenujemo učenja, povezana z **imanom**, oziroma **iʿtiqadom** ali ʿ**aqaʾid**. Kar zadeva dejanja, ki jih je treba fizično in s srcem opravljati ali se jim izogibati, pa jih je treba ne le verovati, temveč jih tudi izvrševati ali opuščati. Ta se imenujejo nauki **Ahkam-i-islamiyya**. Vera vanje je prav tako del **imana**, njihovo izpolnjevanje ali opuščanje pa je ʿ**ibadat** (bogoslužje). Čaščenje pomeni izpolnjevati **Ahkam-i-islamiyya** z najprej izraženo **niyyo** (nameravanjem). Zapovedi in prepovedi Allaha taʿala se imenujejo **Ahkam-i-islamiyya** ali

[3] Dr. John Durant (Univerza v Swansea, Wales), kot je navedeno in citirano v "Kako je evolucija postala znanstveni mit" "New Scientist", 11. september 1980, str. 765.

Ahkam-i-ilahiyya. Zapovedi se imenujejo **farz** (ali **fard**), prepovedi pa **haram**. Kot je razvidno, oseba, ki zanika in zaničuje katero koli od teh dolžnosti, postane **kafir** [sovražnik Allaha]. Oseba, ki jih sicer veruje, a jih izpušča, ne postane **kafir**; postane **fasiq** (grešni) Musliman. **Muʾmin**, ki veruje v nauke Islama in jih po svojih močeh tudi izpolnjuje, se imenuje **salih** Musliman [dobrodelna oseba]. Musliman, ki uboga Islam in ljubi **muršida** z namenom doseči milost in ljubezen Allaha taʿala, se imenuje **salih** [dobra] oseba. Musliman, ki je dosegel milost in ljubezen Allaha taʿala, se imenuje ʿ**arif** ali **wali**. **Wali**, ki je sredstvo, da tudi drugi dosežejo to ljubezen, se imenuje **muršid**. Vsi ti izbranci skupaj se imenujejo **sadiq** ljudje. Vsi so **salih** ljudje. **Salih** vernik nikoli ne bo šel v Džehennem (Pekel). **Kafir** (sovražnik Allaha) bo zagotovo šel v Pekel. Nikoli ne bo izšel iz Pekla in bo podvržen večnemu trpljenju. Če **kafir** sprejme **iman** (postane vernik), mu bodo vsi grehi takoj odpuščeni. Če se **fasiq** pokesa (**tawba**) in začne opravljati bogoslužje, nikoli ne bo šel v Pekel, temveč bo šel naravnost v Dženet (Raj), kot **salih** verniki. Če se ne pokesa, bo bodisi odpuščen in bo brez posredništva ali z dosego **šafaʿata** (priprošnje) neposredno vstopil v Dženet, ali pa bo zaradi svojih grehov za določen čas kaznovan v Peklu in nato vstopil v Dženet.

Ko je bil razodet **Kurʾan al-kerim**, je bila njegova slovnica skladna z arabskim jezikom, ki so ga takrat govorili ljudje, in je v pesniški obliki. Z drugimi besedami, je metričen kot poezija. Poln je prefinjenih izraznih sredstev arabščine. Odlikuje se v arabskih leposlovnih znanostih, kot so **Bediʿ**, **Bayan**, **Maʿani** in **Balagha(t)** (retorika, stilistika, pomenska raznolikost ipd.). Zato ga je zelo težko razumeti. Oseba, ki ne pozna teh prefinjenosti arabskega jezika, **Kurʾana al-kerim** ne more pravilno razumeti – pa čeprav zna arabsko brati in pisati. Tudi ljudje, podučeni v teh izraznih sredstvih, ga niso znali vedno pravilno razumeti, zato je naš Gospodar, blagoslovljeni Prerok, večino **Kurʾana al-kerim** razložil. Prerokove (sall-Allahu ʿalaihi wa sallam) razlage **Kurʾana al-kerim** imenujemo **hadith-i-šarifi**. **Ashab-i-kiram** (ridwanullahi taʿala ʿalaihim adžmaʿin[4]) so nauke, ki so jih slišali od našega Preroka (sall-Allahu taʿala ʿalaihi wa sallam), posredovali mlajšim generacijam. Sčasoma so se srca začela temniti, tako da so novi spreobrnjenci v Islam začeli razlagati **Kurʾan al-kerim** s svojimi ozkogledimi miselnostmi in omejenim razumevanjem ter izpeljevali pomene, ki so bili v nasprotju z razlagami našega Gospodarja, Preroka. Ko so sovražniki Islama začeli spodbujati razpoke in delitve, se je pojavilo dvainsedemdeset napačnih in krivoverskih nazorov. Muslimani, ki sledijo takim zgrešenim verovanjem, se imenujejo **ljudje bidʿa(t)** (verskih novotarij) ali **ljudje dalala(t)** (zablode). Vseh dvainsedemdeset skupin **bidʿat** bo zagotovo šlo v Pekel, vendar, ker so Muslimani, tam ne bodo ostali večno; iz Pekla bodo izšli in vstopili v Dženet. Če pa se osebinino verovanje ne sklada z enim izmed temeljnih naukov vere, ki so jasno navedeni v **Kurʾanu al-kerim** ali **hadith-i-šarifih**, bo taka oseba izgubila svoj **iman**. Takšna oseba se imenuje **mulhid**. **Mulhid** misli, da je Musliman.

Islamski učenjaki, ki so se naučili naukov **iʿtiqada**, torej temeljnih verovanj, pravilno od **Ashab-i-kiram** (ridwanullahi taʿala ʿalaihim adžmaʿin) in ta pravilna verovanja zapisali v knjige, se imenujejo učenjaki **Ahl as-Sunnat** (rahmatullahi taʿala ʿalaihim adžmaʿin). To so učenjaki, ki so dosegli stopnjo **igtihada** v enem izmed štirih **Madhhabov**[5] (pravnih šol). Ti učenjaki so verovali le v to, kar so se naučili od **Ashab-i-kiram**, in niso skušali razlagati pomenov v **Kurʾanu al-kerim** po svoji lastni pameti ali mnenju. Širili so pravo pot, ki so se je naučili od našega Preroka, namesto da bi sledili lastnemu razumevanju. Osmansko cesarstvo je bilo **muslimanska** država in so izpovedovali **sunitsko** veroizpoved.

---

[4] Glejte knjigo z naslovom SAHABA „Blagoslovljeni“, eno od publikacij Hakikat Kitabevi, Fatih, Istanbul, Turčija.

[5] Štirje Madhhabi, ki se nanašajo na islamske prakse in ki jih Islam odobrava, so: **Hanafi, Shafi'i, Maliki in Hanbali**. Podrobnosti o teh štirih madhhabs so na voljo v publikacijah Hakikat Kitabevi v Istanbulu.

Kot je razvidno iz vsega, kar je bilo doslej zapisano, in kot piše v številnih dragocenih knjigah, je za zaščito pred nesrečami na tem in na onem svetu ter za udobno in srečno življenje nujno imeti **iman**, ki so ga učili učenjaki **Ahl as-Sunnat**; to pomeni, da se človek nauči njihovih temeljnih verskih naukov in vanje popolnoma verjame. Oseba, ki ne sprejme **sunitskega** verovanja, postane bodisi **ahl-i-bidʿa(t)**, torej krivoverski Musliman, bodisi **mulhid**, torej **kafir** (nevernik). Druga dolžnost vernika z resničnim **imanom** in pravilnim **iʿtiqadom** je postati **salih**, kar pomeni doseči milost in ljubezen Allaha taʿala. V ta namen si mora človek pridobiti islamsko znanje o tem, kaj mora delati in čemu se mora izogibati – tako fizično kot s srcem – in po tem tudi živeti. Z drugimi besedami: mora opravljati ʿ**ibadat** (bogoslužna dejanja). Učenjaki **Ahl as-Sunnat** so ta bogoslužja razložili na štiri različne načine. Tako so nastali štirje (v skladu z islamskim pravom utemeljeni) **madhhabi**. Ker se med seboj razlikujejo le v majhnem številu nepomembnih vprašanj in jih povezujejo ista verovanja, si med seboj izkazujejo naklonjenost in spoštovanje. Vsak Musliman mora opravljati svoja bogoslužna dejanja v okviru enega od teh štirih **madhhabov**. Dejstvo, da je oseba, ki se ne ravna po nobenem od teh štirih **madhhabov**, zapustila (edino pravo pot, imenovano) **Ahl as-Sunnat**, je jasno zapisano tudi v poglavju z naslovom *Dhebayih* v opombah **Ahmada bin Muhammada bin Ismaʿila Tahṭawija** (rahmatullahi taʿala ʿalaih, † 1231 [1815 po Kr.]) k delu ʿ**Alaʾuddina Haskafija** (rahmatullahi taʿala ʿalaih, 1021–1088 [† 1677 po Kr.]) z naslovom *Durr-ul-Mukhtar*.

Če **kafir** (nevernik) reče: „Postal sem Musliman," mu je treba verjeti, ne glede na to, ali gre za ujetnika v vojni ali tistega, ki to reče v mirnem času. Vendar pa se bo moral takoj naučiti šestih bistvenih elementov iman in jim verjeti. Nato se bo moral naučiti in upoštevati zapovedi Islama, imenovane **farz** (ali fard), in njegove prepovedi, imenovane haram, kadarkoli bodo zanj (ali zanjo) postale obvezne in kadarkoli bo imel za to priložnost. Če se jih ne naučijo ali če omalovažujejo in zanemarjajo eno samo od njih, čeprav so se jih naučili, bodo spregledali religijo Allahu ta'ala. Izgubili bodo svoj **iman**. Ljudje, ki tako izgubijo svoj iman, se imenujejo murtaddi (odpadniki, odpadniki). Od murtaddov se tisti, ki se preoblačijo v verne ljudi in s tem zavajajo Muslimane, imenujejo zindiqi. Ne smemo verjeti zindiqom ali njihovim lažem. Kot je zapisano na stošestnajsti strani turške različice komentarja h knjigi z naslovom Siyar-ikabir,[6] in tudi v zadnjem delu poglavja, ki obravnava nikah (zakonsko pogodbo, ki jo predpisuje islam) nevernika v knjigi z naslovom Durr-ul-mukhtar, če je oseba dosegla puberteto, ne da bi izpovedala islam in si v mislih zamislila, da je Musliman, če je bila ta njena nezavest posledica nepoznavanja Islama in ne zaradi popuščanja posvetnim interesom, potem bo ocenjena kot murtadd (odpadnik, odpadnik). V zadnjem delu poglavja, ki obravnava nikah nevernika iz Durr-ul-muhtar, je zapisano, da ko muslimansko dekle, ki je poročeno z (islamsko poročno pogodbo, imenovano) nikah, doseže starost pubertete in ne pozna Islama, postane njena nikah (tj. islamska poročna pogodba) neveljavna. [Z drugimi besedami: postane **murtadd** (odpadnica od vere).] Treba jo bo poučiti o lastnostih Allaha taʿala. Ponoviti bo morala to, kar sliši, in reči: "Verjamem v to". **Ibni** ʿ**abidin** (rahimahullahu taʿala) to vprašanje pojasnjuje takole: "Ko je deklica še majhna (tj. pred puberteto), je Muslimanka, saj se njena vera imenuje po veri njenih staršev. Ko pa doseže puberteto, ni več vezana na vero svojih staršev. Če doseže puberteto v stanju nevednosti o Islam, postane **murtadd**. Če oseba, ki ne veruje v načela Islama, čeprav jih je slišala, izreče **Kalima-i-tawhid**, tj. reče: *La ilaha ill-Allah Muhammadun Rasulullah*, s tem še ne postane Musliman. Oseba, ki veruje v šest načel, izraženih v verovanju z besedami: *amentu billahi…*, in ki reče: "Sprejemam zapovedi in prepovedi Allaha taʿala", je Musliman.

[6] To knjigo je napisal Muḥammad bin Ḥasan bin ʿAbdullah bin Ṭawūs bin Hurmuz Šaybani (*Imam Muḥammad*, raḥmatullahi taʿala ʿalaih*, 135 [752 po Kr.], Wasit – 189 [805 po Kr.], Rey), eden največjih islamskih učenjakov, ki jih je izobrazil Imam Abū Ḥanifa (raḥmatullahi ʿalaih). Šams-ul-aʾimma Abū Bakr Muḥammad bin Aḥmad (raḥmatullahi ʿalaih, † 483 [1090 po Kr.]) je k tej knjigi napisal komentar, ta komentar pa je v turščino prevedel Khwaja Muḥammad Munib Efendi iz ʿAyntaba († 1238 po hidžri).

Zato mora vsak Musliman naučiti svoje otroke na pamet šest načel islamskega verovanja, vsebovanih v izjavi: *amentu billahi wa Malaʾikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wa-l-Yawm-il-akhiri wa bi-l-Qadari khayrihi wa sharrihi min-Allahi taʿala wa-l-baʿthu baʿda-l-mawt haqq, Ešhadu an La ilaha ill-Allah wa ešhadu anna Muhammadan ʿabduhu wa Rasuluhu*, in jih tudi dobro poučiti o njenem pomenu. Če otrok, ko doseže puberteto, ne veruje v teh šest načel ali v katero izmed zapovedi in prepovedi Islama ter ne izjavi, da vanje verjame, postane **murtadd**, in ne Musliman. Podrobne informacije o teh šestih načelih so na voljo v knjigi *Belief and Islam*, ki je eno izmed del založbe **Hakikat Kitabevi** iz Istanbula. Vsak Musliman naj to knjigo prebere, da jo preberejo tudi njihovi otroci, da si s tem utrdijo **iman**, in naj si prizadevajo, da jo preberejo tudi vsi njihovi znanci. V skladu s tem moramo zelo paziti, da naši otroci ne odraščajo kot **murtaddi**. Že v zgodnjem otroštvu jih moramo učiti **imana**, **Islama**, ʿ**abdesta** (molitvene čistosti), **ghusla** (popolnega čiščenja) in **namaza** (molitev)[7]. Primarna dolžnost staršev je, da vzgojijo svoje otroke kot Muslimane.

V knjigi z naslovom **Durer wa Ghurer** je zapisano naslednje::[8] 'Moškega, ki je postal murtadd, je treba pozvati, naj postane Musliman. Njegovi dvomi morajo biti razjasnjeni in odpravljeni. Če zaprosi za odlog, bo zaprt za tri dni. Če stori tawbo, (tj. se pokesa za svoj težek greh in prosi Allaha taʿala za odpuščanje, Mu obljubi, da tega najtežjega greha nikoli več ne bo storil,) bo njegova tawba sprejeta. Če ne stori tawbe, ga bo (muslimanski) sodnik obsodil na smrt. Ženska, ki postane murtadd, ne bo ubita. Zaprta bo in v zaporu ostane, dokler ne postane Muslimanka. Če pobegne v dar-ul-harb, ne bo postala jarija, dokler je v dar-ul-harb. Če je ujeta, postane jarija. Ko postane murtadd, njen nikah postane neveljaven. Vse njeno premoženje preneha biti njena last (tj. premoženje ji več ne pripada). Če ponovno postane Muslimanka, ji premoženje znova pripada. Ko umre ali pobegne v dar-ul-harb [ali postane murtadd, medtem ko je že v dar-ul-harb], njeno premoženje postane dediščina njenih dedičev. [Če nima dedičev, to premoženje dedujejo ljudje, ki imajo zakonite deleže iz Beytulmala.][9] Murtadd ne more dedovati premoženja drugega murtadda. **Premoženje, ki ga murtadd pridobi, medtem ko je murtadd, ne bo njegova (ali njena) last. To premoženje bo postalo **fey** za Muslimane. (Pojem fey je razložen v podpoglavju z naslovom **NEVERNIKOVA POROKA**, ki je dodano dvanajstemu poglavju petega zvezka *Neskončna blaženost*.) Vsi njeni družbeni pravni posli, kot so nakupi in prodaje, najemne pogodbe ter obdaritve, bodo postali **bațil**. (Glej enaintrideseto poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost** za pojasnilo izraza bațil.) Ti posli se bodo vrnili v svoje prejšnje stanje in postali sahih, če bo ponovno postala Muslimanka. Za prejšnja bogoslužja ji jih ne bo treba nadomeščati (qaḍaʾ), z izjemo hadža, ki ga bo morala ponovno opraviti. Prvi trije ibadati, ki se jih mora novi vernik naučiti, so: kako opraviti abdest (molitveno umivanje), kako opraviti ghusl (popolno obredno čiščenje) in kako opravljati namaz (molitev).

Šest temeljnih načel imana je: verovati, da Allah taʿala obstaja in je Eden, ter verovati v Njegove Atribute; imeti iman v, tj. verovati v angele, Preroke, nebeške knjige, dogodke, ki se bodo zgodili na Onostranstvu; Qadaʾ in Qadar. V nadaljevanju bomo vsako izmed teh načel posebej razložili.

Skratka, upoštevati moramo zapovedi in prepovedi Islama tako s srcem kot telesno, naša srca pa morajo biti na preži, da ne bi zapadla v ghafla (pozabo, duhovno brezbrižnost, otopelost, zaspanost). Če srce človeka ni budno [tj. če nima v mislih obstoja in veličine Allaha taʿala ter sladkosti blagoslovov v Dženetu in silovitosti ognja Džehennema], bo telesu tega človeka zelo težko, da bi se uskladilo z islamom. Učenjaki (znanosti, imenovane) Fiqh (ki uči zapovedi in prepovedi Islama) podajajo fatwe (tj. odgovore pooblaščenih islamskih učenjakov na vprašanja

[7] Četrti zvezek **Neskončna blaženost**, ene od publikacij Hakikat Kitabevi, podrobneje razlaga ta učenja.

[8] Napisal Muhammad Molla Husraw (raḥmatullahi taʿala ʿalaih), tretji osmanski šejh al-islam.

[9] Glej prvo poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

Muslimanov glede opravljanja verskih dolžnosti)[10]. Njim, tj. ljudem Allaha, pripada naloga, da to izvajanje olajšajo. Da bi se telo lahko z lahkoto, pripravljenostjo in radostjo podredilo islamom, mora biti srce čisto. Če pa nekdo daje pomen samo čistosti srca in lepemu vedenju, hkrati pa zavrača telesno pokorščino islamu, potem je **mulhid**. Izjemni dosežki takih ljudi [kot so napovedovanje skritih stvari ali zdravljenje bolnih z dihanjem nanje] se imenujejo **istidrag** in bodo v Džehennem potegnili tako njihove lastnike kot tudi njihove občudovalce. Znak čistega srca in mutmaʾinna nafs (krotkega notranjega jaza) je, da se telo z veseljem in prostovoljno podredi Islamu. Izgovor 'Moje srce je čisto. Poglejte moje srce', ki ga navajajo ljudje, ki svojih čutil in telesa ne podrejajo islamu, so prazne besede. S tem varajo sami sebe in ljudi okoli sebe.

LASTNOSTI iMANA

Učenjaki Ahl as-Sunnat pravijo, da ima iman šest lastnosti:

AMANTU BILLAHI: verujem, da Allah ʿAzim-uš-Šan obstaja in je Eden; imam iman v to.

Allah ʿAzim-uš-Šan obstaja in je Eden.

Zanj ni **šarika** (partnerja) ali **nazira** (enakega). (Nima ne partnerja ne podobnega.)

On je munezzeh (čist, presežen, brez potrebe po prostoru) od mekana (prostora). (Ni na nobenem kraju.)

On je muttasif (označen, opisan) z lastnostmi popolnosti (Kemal). Ima lastnosti Kemal (popolnosti).

On je prost in daleč od lastnosti pomanjkljivosti. Te v Njem ne obstajajo.

Lastnosti Kemal obstajajo v Njem. Lastnosti pomanjkljivosti obstajajo v nas.

Pomanjkljivosti, ki jih imamo mi, so nepopolnosti, kot so: biti brez rok in/ali nog in/ali oči, bolezen in zdravje, prehranjevanje in pitje ter številne druge podobne pomanjkljivosti.

Lastnosti, ki jih ima Allah ʿAzim-uš-Šan, so lastnosti Kemal (popolnosti), kot so: Njegovo ustvarjanje zemelj in nebes ter vseh različnih bitij – tistih, ki živijo v zraku, v vodi, na zemlji in pod zemljo –; Njegovo nenehno ohranjanje obstoja tolikšnega števila bitij, od katerih nekatera poznamo, ogromno večino pa si zaradi omejenosti človeškega razuma niti ne moremo zamisliti; Njegovo dajanje rizqa (hrane, oskrbe) vsem tem bitjem in Njegove druge popolne lastnosti. On je qadir-i-muṭlaq (vsemogočen). Vsako posamezno bitje je delo, ki izhaja iz lastnosti Kemal Allaha ʿAzim-uš-Šan.

Obstaja dvaindvajset lastnosti, ki se nanašajo na Allaha ʿAzim-uš-Šan in za katere je wadžib (nujno), da jih poznamo. Poleg tega ima On še dvaindvajset drugih lastnosti, ki so muhal (nerazumljive, nemogoče, da bi jih imel).

Wadžib pomeni: potrebno, obvezno. Te lastnosti obstajajo pri Allahu ʿAzim-uš-Šan. Lastnosti, ki so muhal, pri Njem ne obstajajo. Muhal je nasprotje wadžib in pomeni: 'ne more obstajati'.

Obstaja ena lastnost, ki se imenuje sifat-i-nafsiyya in se nanaša na Allaha ʿAzim-uš-Šan ter jo je wadžib poznati: **Wudžud**, kar pomeni 'obstajati'.

[10] Viri, na katerih temelji fatwa, morajo biti priloženi fatwi.

Dokaz iz izročila (na osnovi verodostojnega prenosa), da Allah ʿAzim-uš-Šan obstaja, je Njegova qawl-i-šarif (blagoslovljena izjava), ki pravi: *"***Inneni Enallahu.***"* Dokaz iz razuma pa je ta, da vsekakor obstaja stvarnik, ki je ustvaril vsa ta bitja. Muhal je, da ne bi obstajal.

Sifat-i-nafsiyya pomeni, da si Dhat (Bistvo, Božja Bit) brez Njega ali Njega brez Dhata ni mogoče zamisliti ali misliti.

SIFAT-I-DHATIYYA

Obstaja pet lastnosti, ki se nanašajo na Allaha ʿAzim-uš-Šan in jih imenujemo sifat-i-dhatiyya, ter jih je wadžib (obvezno) poznati. Te lastnosti so znane tudi kot **lastnosti božanskosti (sifat al-uluhiyya)**.

1– **Qidem** (ali Qidam) pomeni, da za obstoj Allaha ʿAzim-uš-Šan ni začetka.

2– **Baqa** pomeni, da za obstoj Allaha ʿAzim-uš-Šan ni konca; zato se imenuje tudi wadžib al-wudžud (bitje, katerega obstoj je nujen). Dokaz iz izročila za to je tretji ajat-i-kerima, ki jo je Allah taʿala objavil v suri Hadid (v Kurʾanu al-kerim). Dokaz iz razuma pa je, da če bi imel Njegov obstoj začetek in/ali konec, bi bil nesposoben in nepopoln. Nesposobno in nepopolno bitje pa ne bi moglo ustvarjati drugih. Torej je muhal (nemogoče), da bi obstoj Allaha imel začetek ali konec.

3– **Qiyam bi-nafsihi**, pomeni, da Allah ʿAzim-uš-Šan ne potrebuje nikogar – ne v Svoji Dhat (Bistvu), ne v Svojih lastnostih, ne v Svojih dejanjih. Dokaz iz izročila za to je zadnji ajat-i-kerima sure Muhammad (ʿalaihis-salam). Dokaz iz razuma pa je, da če teh lastnosti ne bi imel, bi bil nesposoben in nepopoln – kar pa je za Allaha ʿAzim-uš-Šan muhal.

4– **Mukhalafat-un-lil-hawadith**, pomeni, da Allah ʿAzim-uš-Šan ni podoben nikomur – ne v Svoji Dhat, ne v Svojih lastnostih. Dokaz iz izročila za to je Allahova taʿala izjava v enajstem ajatu sure Šura. Dokaz iz razuma je enak kot zgoraj: če teh lastnosti ne bi imel, bi bil nesposoben in nepopoln – kar je za Allaha taʿala muhal.

5– **Wahdaniyyat** pomeni, da Allah ʿAzim-uš-Šan nima šarika (partnerja) ali nazira (enakega) – ne v Svoji Dhat, ne v Svojih lastnostih, ne v Svojih dejanjih. Dokaz iz izročila za to je prvi ajat-i-kerim v suri Iḫlas. Dokaz iz razuma pa je ta, da če bi imel partnerja, bi vsa bitja ne obstajala; če bi eden hotel nekaj ustvariti, bi drugi hotel nasprotno.

[Po mnenju večine islamskih učenjakov je **Wudžud**, kar pomeni obstoj, samostojna Lastnost. Tako je pod nazivom **Sifat-i-Dhatiyya šest lastnosti.**]

SIFAT-I-THUBUTIYYA

Obstaja osem lastnosti, ki jih moramo obvezno poznati v zvezi z Allahom ʾadhim-ush-shanom in ki spadajo v skupino, imenovano *Sifat-i-thubutiyya*: **Hayat, ʾIlm, Sem', Basar, Irada, Qudrat, Kalam, Tekwin**. Pomeni teh lastnosti so naslednji:

1– **Hayat** pomeni, da je Allah ʾadhim-ush-shan živ. Dokaz iz izročila je začetek 255. ajeta sure *Baqara*. Umni dokaz pa je ta, da če Allah ne bi bil živ, bitja ne bi prišla v obstoj.

2– **'Ilm** pomeni, da ima Allah znanje. Dokaz iz izročila je 22. ajet sure *Hašr*. Umni dokaz pa je, da bi bil Allah nesposoben in nepopoln, če ne bi imel znanja – kar pa je *muhal* (nemogoče) v povezavi z Allahom 'adhim-ush-šanom.

3– **Sem'** pomeni, da Allah sliši. Dokaz iz izročila je 1. ajet sure *Isra*. Umni dokaz je, da bi bil brez sluha nesposoben in nepopoln – kar je za Allaha 'adhim-ush-šana *muhal*.

4– **Basar** pomeni, da Allah vidi. Tudi za to je dokaz iz izročila 1. ajet sure *Isra*. Umni dokaz je, da bi bil Allah brez vida nesposoben in nepopoln – kar je *muhal*.

5– **Irada** pomeni, da Allah hoče. Kar On hoče, se zgodi. Nič se ne zgodi brez Njegove volje. Želel je obstoj stvarstva – in ga ustvaril. Dokaz iz izročila je 27. ajet sure *Ibrahim*. Umni dokaz je, da bi bil brez volje nesposoben in nepopoln – kar je *muhal* za Allaha 'adhim-ush-šana.

6– **Qudrat** pomeni, da je Allah vsemogočen. Dokaz iz izročila je 165. ajet sure *Al-i-'Imran*. Umni dokaz je, da bi bil Allah brez moči nesposoben in nepopoln – kar je *muhal*.

7– **Kalam** (ali *kelam*) pomeni, da Allah govori. Dokaz iz izročila je 164. ajet sure *Nisa*. Umni dokaz pa je, da bi bil brez govora nesposoben in nepopoln – kar je *muhal* za Allaha 'adhim-ush-šana.

8– **Tekwin** pomeni, da je Allah ustvarjalen, tj. da ustvarja. On sam ustvarja vse iz niča. Ni drugega stvarnika razen Njega. Dokaz iz izročila je 62. ajet sure *Zumar*. Umni dokaz je, da obstaja nepojmljiva raznolikost stvarstev na zemlji in nebesih – in On je edini Stvarnik vsega. Če bi za koga drugega rekli, da je "stvarnik", bi to pomenilo *kufr* (zanikanje vere). Človek ne more ničesar ustvariti.

Allah 'adhim-ush-šan ima osem Sifat-i-ma'nawiyya (nematerialnih lastnosti), ki jih je za nas *wajib* (obvezno) poznati: Hayyun, 'Alimun, Semi'un, Basirun, Muridun, Qadirun, Mutekellimun (ali Mutakallimun),[11] Mukewwinun.

Pomeni teh blagoslovljenih lastnosti so naslednji:

1– **Hayyun**: Allah 'adhim-ush-šan je živ.

2 – **'Alimun**: Allah 'adhim-ush-šan ve z znanjem, ki je *'ilm-i-qadim* (večno znanje).

3 – **Semi'un**: Allah 'adhim-ush-šan sliši s sluhom, ki je večen (*sem'i qadim*).

4 – **Basirun**: Allah 'adhim-ush-šan vidi.

5 **– Muridun**: Allah 'adhim-ush-šan hoče z večno voljo (*irada-i-qadimi*).

6 **– Qadirun**: Allah 'adhim-ush-šan je vsemogočen z večno močjo (*qudrat-i-qadima*).

7 **– Mutekellimun**: Allah 'adhim-ush-šan ima govor, ki je *kalam-i-qadim* (večni govor).

8 **– Mukewwinun**: Allah 'adhim-ush-šan je ustvarjalen in On vse ustvarja.

[11]Alternativni zapisi v latinski abecedi so namenjeni temu, da bralcu pomagajo čim natančneje izgovoriti strokovne izraze.

WA MELAIKATIHI: Verujem tudi v angele Allaha ’adhim-ush-šana; imam *iman* (vero) vanje.

Allah ’adhim-ush-šan ima angele. Ustvaril jih je iz *nur* (svetlobe, žarenja). So *jismi* (telesa). [Telo v tem kontekstu ni isto kot tisto, o katerem govorijo fizikalne knjige.] Ne jedo in ne pijejo. Nimajo spolnosti. Z nebes se spuščajo na zemljo in se spet vračajo nazaj v nebesa. Pojavljajo se v različnih oblikah. Nikoli niso neposlušni Allahu ’adhim-ush-šanu – niti za trenutek, kaj šele, da bi grešili kot ljudje. Med njimi so *muqarrabi*[12] in Preroki.

WA KUTUBIHI: Verujem tudi v (nebeške) Knjige Allaha ’adhim-ush-šana.

Allah ’adhim-ush-šan ima knjige. V *Kur’an al-kerimu* je omenjenih sto štiri knjige. Sto izmed njih je manjših knjig, imenovanih *Suhuf* (listi, zapisi), štiri pa so večje, temeljne knjige. **Tevrat** (Torah) je bil poslan Hadžratu Musaju (Mojzesu) ‘’alaihissalam’,, **Zebur** Dawudu (Davidu) ‘’alaihissalam’, **Injil** ’isaju (Jezusu) ‘’alaihis-salam’, in **Qur’an alkerim** našemu Preroku Muhammadu ‘’alaihis-salam’. Naša publikacija **Could not Answer** vsebuje podrobne informacije o knjigah z naslovoma **Torah** in **Bible**, ki ju danes berejo Judi in kristjani.

Od sto suhuf (množina od sahifa, kar pomeni "list", "stran" ali "plošča") je bilo deset poslanih ’Adamu ‘’alaihissalam’, petdeset Šisu (Setu) ‘’alaihissalam’, trideset Idrisu ‘’alaihissalam’ in deset Ibrahimu ‘’alaihissalam’. Vse je prinesel Gabrijel ‘’alaihissalam’. Kur’an-i-’adhim-ush-šan je zadnja izmed vseh nebeških knjig. Njegovo razodetje je trajalo triindvajset let, v delih in po ajetih, njegove zapovedi pa bodo veljale do konca sveta. Zavarovan je bil pred razveljavitvijo (tj. da bi postal neveljaven) in pred človeškimi spremembami (tj. da bi ga ljudje popačili ali onesnažili).

WA RASULIHI: Verujem tudi v Preroke Allaha ’adhim-ush-šana, *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat*.

Allah ta’ala ima Preroke *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat*. Vsi Preroki so ljudje. ’Adam *’alaihissalam* je prvi Prerok, naš Prerok, Muhammad Mustafa *sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam* pa je zadnji Prerok. Med tema dvema je prišlo in odšlo še veliko drugih Prerokov *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat*. Njihovo število pozna le Allah ’adhim-ush-šan.

Obstaja pet lastnosti, ki jih je za nas *wajib* (obvezno) poznati glede Prerokov *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat*: **Sidq, Amanat, Tebligh, Ismat, Fetanet**.

1– **Sidq**: Vsi Preroki *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat* so resnicoljubni. Vse, kar povedo, je resnica.

2– **Amanat**: Nikoli ne izdajo zaupanja. So popolnoma zanesljivi.

3– **Tebligh**: Poznajo vse zapovedi in prepovedi Allaha ’adhim-ush-šana in jih posredujejo svojim *ummatom* (skupnostim).

4– **Ismat**: Pomeni biti daleč od greha – tako velikih kot manjših. Nikoli ne grešijo. Preroki *’alaihim-us-salam* so edina skupina ljudi, ki so brezgrešni. [Šiiti pa menijo, da obstaja še ena skupina brezgrešnih ljudi.]

5– **Fetanat**: Pomeni, da so vsi Preroki *’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat* modrejši od vseh drugih ljudi.

[12] Glejte peto stopnjo wara’ v prvem poglavju šestega zvezka **Neskončna blaženost** za ‘muqarrabs’.

Obstaja pet lastnosti, ki so *jaiz* (dovoljene, mogoče) za Preroke *'alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat*: Jedó in pijejo; zbolijo; umrejo (so umrljivi); preselijo se iz enega sveta (tj. tega sveta) v drugi svet (tj. v onstranstvo); niso navezani na ta svet.

V Kur'an-i-'adhim-ush-šanu je navedenih osemindvajset Prerokov, katerih blagoslovljena imena so podana. Obstaja učen izrek, ki pravi, da je *wajib* za vsakogar, da jih pozna.

Imena Prerokov *'alaihim-us-salawat-u-wa-s-salam*:

'Adem, Idris, Nuh, Hud, Salih, Lut, Ibrahim, Isma'il, Is-haq, Ya'qub, Yusuf, Musa, Harun, Dawud, Suleyman, Yunus, Ilyas, Elyesa', Zulkifl, Eyyub (ali Ayyub), Zekeriyya, Yahya, 'isa in Muhammad salawatullahi 'ala nebiyyina wa 'alaihim. Kar zadeva imena Uzeyr (ali Uzayr), Loqman (ali Luqman) in Zulqarneyn, je med islamskimi učenjaki prišlo do razhajanj. Nekateri so menili, da so bili ti trije – in tudi Hidir 'alaihissalam – Preroki, medtem ko so drugi trdili, da so bili Awliya (božji prijatelji, svetniki). V šestintridesetem pismu drugega zvezka Maktubat-i-Ma'thumiyya[13] je zapisano, da obstaja prepričljiv učen prenos, ki navaja, da je bil Hidir 'alaihissalam Prerok. Kot je zapisano v sto dvainosemdesetem pismu, to, da se Hidir 'alaihissalam pojavlja in deluje v človeški podobi, ne pomeni, da je živ. Allah ta'ala je dovolil, da so se v človeški obliki lahko prikazale duše mnogih Prerokov in Awliya. Njihovo videnje ne pomeni, da so živi.

Tisto, kar je tebi naloženo, pa je, da rečeš: "Jaz sem, alhamdu-lillah, potomec Hadžrata 'Adama *'alaihissalam* in pripadnik Ummata (vernikov, Muslimanov) Preroka zadnjega časa, Muhammada *'alaihissalat-u-wa-s-salam*". Wahhabiji zanikajo, da je bil 'Adem *'alaihissalam* Prerok. Zaradi tega – in ker druge Muslimane imenujejo za mnogobožce – so *kafirji* (neverniki).

WA-L-YAWM-IL-AKHIRI: Verujem tudi v dan vstajenja; imam iman vanj. Kajti Allah ta'ala nas je o njem obvestil. Dan Qiyama(t) se začne, ko ljudje vstanejo iz svojih grobov. Traja vse do trenutka, ko vsak človek pride do svojega mesta – bodisi v Raj ali v Pekel. Vsi bomo umrli in nato znova oživeli. Raj in Pekel, mizan (Božje tehtnice), most Sirat, hašr (zbor vseh duš), nešr (ali našr, premik iz zborišča v Raj ali Pekel), kazen v grobu in zaslišanje dveh angelov po imenu Munkar (ali Munker) in Nekir (ali Nakir) – vse to je haqq (resnica). Vse to se bo nedvomno zgodilo.

WA BI-L-QADAR-I-KHAYRIHI WE SHARRIHI MINALLAHI TA'ALA: Verujem tudi, da so se vsi pretekli in prihodnji dogodki – dobri in slabi – zgodili in se bodo zgodili po *taqdiru* Allaha 'adhim-ush-šana; torej, v skladu z Njegovim večnim vedenjem in odredbo ter z Njegovim ustvarjanjem ob določenih časih in z Njegovim zapisom v *Lawh-il-Mahfuz*[14] (Varovani plošči); imam *iman* v to. V mojem srcu ni nikakršnega dvoma.

Esh-hadu an la ilaha il-l-Allah wa esh hadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasuluh.

Verujem tudi, da je moj *madhhab* (pripadnost šoli mišljenja) v *i'tiqadu* (verovanju, tj. v temeljih vere) **madhhab Ahl as-Sunnat wa-l-jama'at**. Jaz sem pripadnik tega *madhhaba*. Vse verne resnice, ki jih zagovarja ta pot, so pravilne. Vera drugih dvainsedemdesetih skupin je napačna in krivoverska. Te skupine bodo šle v Pekel.

Muslimani, ki imajo radi vse **Ashab-i-kiram *'alaihim-ur-ridwan***, se imenujejo skupina Ahl as-Sunnat. Vsi Ashab-i-kiram so bili učenjaki in 'adil (pravični) Muslimani. Bili so prisotni pri sohbetu (tj. blagoslovljeni bližini, druženju) z Gospodarjem vsega človeštva, tj. z Rasulullahom

---

[13] Napisal Muhammad Ma'thum Faruqi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (1007, Serhend – 1079 [1668 n. št.], isto mesto), tretji sin Hadrata Imama Rabbanija 'quddisa sirruhuma'.

[14] Glejte šestintrideseto poglavje tretjega zvezka **Neskončna blaženost.**

sall-Allahu ’alaihi wa sallam, in so mu pomagali. Tudi tisti Sahabi, ki je dosegel le najmanj od te (neprecenljive) sohbete, je višji od Walija, ki je najvišji med vsemi Awliya, a ni Sahabi. Stanja (hali), ki so jih doživljali med eno samo sohbeto ali tawajjuhom tega Ljubega Allaha ta’ala, in popolnosti (kemali), dosežene pod vplivom njegovih blagoslovljenih pogledov in izdihov, niso bile dane nikomur, ki te bližine ni dosegel. Vsi Ashab-i-kiram ridwanullahi ta’ala ’alaihim ajma’in so bili že ob prvi sohbati (z Rasulullahom) zavarovani pred sledenjem poželenju lastnega nafsa[15] (nižjega jaza). Zaukazano nam je, da jih vse ljubimo. Na začetnih straneh komentarja k knjigi Shir’at-ul-islam[16] je zapisano: “O vsakem izmed Ashab-i-kiram ’alaihim-ur-ridwan govorite z največjim spoštovanjem. Nikoli ne govorite slabo o nobenem izmed njih”. Kar pa zadeva dvainsedemdeset (zablodelih) skupin: Nekateri so pretiravali, drugi so bili malomarni; eni so zaupali zgolj razumu, drugi so se zapletli v filozofijo in grške filozofe. Zaradi tega so izvajali dejanja, ki niso bila del Islama – celo nasprotovala so mu. Sprejeli so bid’ate (tj. verovanja in prakse, ki niso del Islama in so bile izmišljene v njegovem imenu). Opustili so sunnat, tj. pristni Islam. Pojavili so se posamezniki, ki so sovražili znamenite islamske osebnosti, kot sta bila Abu Bakr as-Siddiq in Hadžrat ’Umar radiy-Allahu ’anhuma – najvišja med Ashab-i-kiram po mnenju ijma’a (soglasja islamskih učenjakov). Pri nekaterih je šlo sovraštvo celo tako daleč, da niso prizanašali niti blagoslovljenemu imenu našega Gospodarja, Preroka ’alaihis-salam. Pojavili so se tudi tisti, ki so zanikali dejstvo, da je bil naš Prerok v noči, imenovani Mi’raj, vzet v nebo – tako telesno kot duhovno. [To je podrobno razloženo v šestdesetem poglavju tretjega zvezka **Neskončna blaženost**.]

Zares pretresljivo je gledati, kako nekateri tako imenovani sodobni islamski učenjaki žalostno služijo kot glasniki skupine, imenovane **Isma’iliyya** – najbolj škodljive med dvainsedemdesetimi skupinami *bid’ata*. Trudijo se zavajati in zastrupljati nedolžne mlade generacije z raznimi uničevalnimi lažmi, kot so trditve, da so bili blagoslovljeni moški in ženski predniki našega Gospodarja, Preroka, neverniki, ter da naj bi naš blagoslovljeni Gospodar, Prerok *’alaihis-salam*, pred svojim prerokovanjem daroval žrtvene živali malikom. Za svoje popačene trditve se pri tem sklicujejo na nekatere šiitske knjige.Jasno je razvidno, da je cilj takšnih poražencev spodkopati islamsko vero, ukrasti iman (vero) mladim in jih omadeževati z nevero. V Kur’an al-kerimu je zapisano v eni ayet-i-kerimi: **“Kdor razlaga Kur’an al-kerim po lastni pameti, postane nevernik”.**

Islamski učenjaki so imeli adab (dostojne in vzvišene manire, kot jih uči Islam). Govorili in pisali so s skrajno pazljivostjo. Dobro so premislili, da ne bi rekli česa napačnega. Govori brez zadržkov – na primer izražanje lastnih napačnih in zablodelih mnenj v imenu Islama, namesto da bi črpali resnične informacije iz **Edilla-i-šar’iyya** (štirih glavnih virov islamskega znanja) – ni nekaj, kar bi počel povprečen Musliman, kaj šele islamski učenjak. Besede in zapise takšnih nevednežev, ki niso dojeli veličine našega blagoslovljenega Preroka sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam ali Ashab-i-kiram ridwanullahi ta’ala ’alaihim ajma’in, moramo šteti za smrtonosne strupe, ki rušijo vero in umažejo prepričanje.

Perzijska vrstica v angleščini:

Drhtim kakor list vrbe, če bi kdo napadel moj iman...

Naj Allah ta’ala poveča ljubezen do svojih ljubljencev v naših srcih. Naj nas obvaruje pred tem, da bi padli v pogubo ljubezni do Njegovih sovražnikov! Znak, da *iman* prebiva v srcu, je ljubezen do Allahovih ljubljencev in sovraštvo do Njegovih sovražnikov.

---

[15] Za pojem ‘nafs’ glejte triinštirideseto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost.**

[16] Napisal Muhammad bin Abu Bakr ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’ (umrl 573 [1178 n. št.]). Komentar je napisal Ya’qub bin Sayyid ’Ali ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’ (umrl 931 [1525 n. št.]).

Obstajajo štirje madhhabi v ’amalu (tj. v islamski praksi, čaščenju, dejanjih in delih): To so madhhabi Imama a’zama (Abu Hanife), Imama Shafi’ija, Imama Malika in Imama Ahmada bin Hanbala rahmatullahi ’alaihim.

Potrebno je ravnati po enem izmed teh štirih *Madhhabov*. Vsi štirje so resnični in pravilni. Vsi štirje spadajo v Ahl as-Sunnat. Mi smo v *Madhhabu* Imama a’zama. Muslimani, ki sledijo temu *Madhhabu*, se imenujejo **Hanafiji**. Rečemo: “Madhhab Imama a’zama je thawâb[17] in zaslužen (*sawab*). Vendar obstaja možnost, da je v nečem tudi napačen. Preostali trije *madhhabi* so napačni. Vendar obstaja tudi možnost, da imajo v nečem prav.”

Poleg tega je stalna prisotnost *imana* pri njegovem nosilcu – brez da bi ga kdaj zapustil – odvisna od šestih pogojev in vzrokov:

1– Imamo iman v ghaib (nevidno, neznano). Naš iman je v ghaibu, ne v zahiru (vidnem, znanem). Kajti Allaha ’adhim-ush-šana nismo mogli videti z očmi. Pa vendar verujemo – imamo iman, kot da bi Ga videli. V to nikoli nismo dvomili.

2– Na zemlji in v nebesih, med ljudmi, džini, angeli in Preroki ’alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat, ni niti enega bitja, ki bi poznalo ghaib. Samo Allah ’adhim-ush-šan pozna ghaib, in On razkrije, kar želi od ghaiba, tistim bitjem, ki jih sam izbere. [Ghaib pomeni nekaj, kar ni zaznavno s čutili, ni razvidno z računom ali eksperimentom. Ghaib lahko pozna le tisti, kateremu ga On razkrije.]

3– Poznati harame kot harame in vanje verovati kot take.

4– Poznati halale kot halale in vanje verovati kot take.

5– Nikoli ne biti prepričan, da te ne bo doletela kazen Allaha ’adhim-ush-šana, temveč se Ga vedno bati.

6– Nikoli ne obupati nad usmiljenjem Allaha ’adhim-ush-šana – ne glede na to, kako velik grešnik si.

Če človek ne izpolnjuje enega od teh šestih pogojev – četudi izpolnjuje pet – ali če izpolnjuje le enega in petih ne izpolnjuje, potem njegov iman in islam ne bosta sahih (pravilna, veljavna).

Obstaja štirideset [40] stvari, zaradi katerih lahko oseba, ki trenutno ima iman, pozneje ta iman izgubi:

1– Imati bid’at, kar pomeni imeti napako v svojem imanu. [*Tudi najmanjši odklon od verovanj, kot jih učijo učenjaki Ahl as-Sunnat, povzroči, da tak človek postane bodisi krivoverec bodisi nevernik. Če kdo zanika nekaj, kar je obvezno verovati, tak človek takoj postane kafir (nevernik). Zanikanje nečesa, kar ni obvezno verovati, je **bid’at** ali **dalalat**. Bid’at ali dalalat lahko povzročita, da človek umre brez imana.]

2– Šibek iman, tj. iman brez ’amalov (obveznih praks in čaščenja).

[17] Beseda ‘thawab’ se uporablja kot pridevnik in kot samostalnik. Ko je določeno vedenje thawab, to pomeni, da ga Allahu ta’ala zelo ceni in da ga bo v onostranstvu nagradil.

3– Dovoliti, da devet telesnih udov (oči, ušesa, jezik, roke, noge itd.) odstopi od prave poti.

4– Vztrajanje v velikih grehih.

[Zato Muslimani ne smejo uživati alkohola, Muslimanke pa ne smejo razkrivati glave, las, meč in zapestij pred na-mahram[18] moškimi.]

5– Prenehaš biti hvaležen, da si bil blagoslovljen z islamom.

6– Ne bojiš se možnosti, da bi v onstranstvo odšel brez imana.

7– Zadajanje krivice, zatiranje.

8– Ne poslušati adhan-i-Muhammadi, če je izveden tako, kot predpisuje sunnat. [Kdor omalovažuje tako izveden adhan, postane takoj nevernik]. [Adhan in pravilna izvedba po sunnatu, tj. po islamu, sta podrobno razložena v enajstem poglavju četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.]

9– Nepokorščina staršem. Odločno zavrniti njihove ukaze, če so ti v skladu z islamom in mubah (dovoljeni).

10– Pogosto priseganje, tudi če so prisege resnične.

11– Med namazom zanemariti ta'dil-i-erkan pri ruku' (priklon), qawma (pokončno stanje po priklonu), obeh sajdah (prostracijah) in jalsi (sedenje med dvema prostracijama). Ta'dil-i-erkan pomeni, da se človek za trenutek ustavi v miru (tumaninat), vsaj toliko časa, da bi lahko rekel: "Subhan-Allah."

12– Misliti, da namaz ni pomemben, ter ne dajati pomena učenju in poučevanju namaza v družini in preprečevati drugim, da bi ga opravljali.

13– Pitje hamr [vina] in vseh drugih alkoholnih pijač, ki opijajo v večji količini – to velja tudi, če je količina majhna.

14– Vzrokovati težave vernikom.

15– Lažno se prikazovati kot Wali ali učenjak Islama. Predstavljati se kot pobožen človek ali pridigar brez znanja naukov Ahl as-Sunnat. [Lažnih verskih knjig, ki jih pišejo takšni lažnivci, ne smemo brati. Njihovih pridig in govorov ne smemo poslušati.]

16– Pozabiti na svoje grešnosti; jemati jih zlahka.

17– Ošabnost, tj. biti prevzeten nad samim seboj.

18– *'Ujb* (samovšečnost), tj. občudovati svoje znanje in pobožnost.

19– Biti *munafiq*, tj. hinavec, dvoličnež.

20– Pohlepnost; biti nevoščljiv svojemu muslimanskemu bratu.

---

[18] Za podrobnejše informacije o izrazih, kot sta 'mahram' in 'na-mahram', preberite dvanajsto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost.**

21– Ne ubogati ukazov vlade ali nadrejenega (četudi) ti ukazi niso v nasprotju z islamom. Upirati se ukazom, ki so v nasprotju z islamom.

22– Reči za nekoga, da je dober človek, ne da bi ga preizkusil.

23– Biti zakoreninjen lažnivec.

24– Izogibati se učenjakom. [*Ne brati knjig, ki jih pišejo učenjaki *Ahl as-Sunnat*.]

25– Pustiti, da brki prerastejo dolžino, ki jo predpisuje *sunnat*.

26– Da moški nosijo svilo. Dovoljeno je nositi umetno svilo ali tkanino, stkano s svileno votkom in bombažnim osnovkom.

27– Biti navaden opravljivec.

28– Povzročati težave svojim sosedom, tudi če so neverniki.

29– Pokazati pretiran bes zaradi posvetnih zadev.

30– Pobirati in plačevati obresti.

31– Naduto nositi oblačila z rokavi in/ali robovi, ki so predolgi.

32– Ukvarjati se z magijo.

33– Nikoli ne obiskati svojega *mahram* sorodnika, ki je pobožen (*salih*) Musliman.

34– Ne marati osebe, ki jo ima Allah ta'ala rad, in imeti rad ljudi, za katere veš, da skušajo omadeževati islam.

35– Gojiš zamero do svojega muslimanskega brata več kot tri dni.

36– Redno prešuštvovati.

37– Zavezano izvajati sodomijo in nato ne narediti *tawbe*[19] thereafter. *Sodomija* (*liwata*) pomeni vstaviti svoj *dheker* v anus druge osebe. *Dheker* (penis) je organ, ki ga moški uporablja za uriniranje. Ženski organ za isto funkcijo se imenuje *ferj* (nožnica).

38– Opravljati *adhan* (ali *azan*) izven časov, predpisanih v knjigah *fiqha*, in/ali ne na način, ki ga narekuje *sunnat*, in/ali ne izkazovati spoštovanja ob poslušanju *adhana*, če je izveden v skladu s *sunnatom*.

39– Ko vidiš, da nekdo počne *munkar* (*haram*), ne izvesti *nehy* (ali *nahy*), tj. ga ne odvrniti od tega, čeprav imaš sposobnost in bi to lahko storil na lep način.

40– Odobravati kršenje islamskih prepovedi s strani žensk, ki jim imaš pravico svetovati – kot so tvoja žena in hči (ali hčere); npr. da hodijo ven brez ustrezno pokrite glave, rok in nog ali da so pri tem naličene in/ali odišavljene.

---

[19] Narediti tawbo za določen greh ali za svoje grehe pomeni kesati se zanj ali zanje, prositi Allaha ta'ala za odpuščanje in Mu obljubiti, da tega greha ali teh grehov ne boš več storil.

iman pomeni izpoved jezika in potrditev srca glede resnic, ki so jih prinesli Preroki od Allaha ’adhim-ush-šana. **Islam** pa pomeni imeti iman v Muhammada ’alaihis-salam in živeti po njegovem nauku (’amal).

Tudi izraza **Din** in **Millat** sta sinonima. **Din** ali **Millat** pomeni i’tiqad, tj. verovanja (temelje vere), ki so jih Preroki prinesli od Allaha ’adhim-ush-šana.

Islam ali **Ahkam-i-islamiyya** pomeni ’amal, tj. praktične zapovedi, ki jih je naš Prerok sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam prinesel od Haqq ta’ala.

Tudi **iman-i-ijmali** (splošna vera), kar pomeni kratko in preprosto verovanje, zadošča, da nekdo postane vernik (Musliman). Ni nujno, da pozna podrobnosti ali da ima razčlenjen iman. iman muqallida, tj. vera nekoga, ki veruje brez razumevanja, je sahih (veljavna, pravilna). V nekaterih zadevah pa je poznavanje podrobnosti nujno.

Obstajajo tri ravni imana: iman-i-taqlidi, iman-i-istidlali in iman-i-haqiqi.

iman-i-taqlidi (posnemovalna vera): Oseba na tej ravni imana ne pozna pomena farz (ali fard), wajib, sunnat ali mustahab. V svojem verovanju in čaščenju posnema starše. Tak iman je nestabilen, negotov.

iman-i-istidlali (vera na podlagi sklepanja): Oseba na tej ravni imana pozna farz, wajib, mustahab in haram ter ravna v skladu z islamom. Je poučena in zna pojasniti verske resnice. Te je pridobila pri verskih učiteljih in iz knjig. Tak iman je trden.

iman-i-haqiqi (resnična, pristna vera): Če bi se vsa stvarstva zedinila v zanikanju njihovega Gospodarja (Allaha ta’ala), oseba na tej ravni imana Ga ne bi nikoli zanikala. V njenem srcu ne bi bilo niti trohice dvoma. Njihov iman je enak imanu Anbiya (Prerokov). Ta raven imana je višja od preostalih dveh.

Tudi, islamska pravila se nanašajo na ’amal (prakso, čaščenje), ne na iman (vero, prepričanje). Samo iman zadošča za vstop v raj. Vstopiti tja zgolj z ’amalom (tj. z izvajanjem čaščenja) pa ne pride v poštev. iman brez ’amala je sprejemljiv. ’Amal brez imana pa je neuporaben. Dejanja čaščenja, pobožna dela in miloščina, ki jih opravi oseba brez imana, ji v onostranstvu ne bodo koristila. imana ni mogoče podariti drugemu kot darilo, medtem ko je thawab, pridobljen z ’amalom, mogoče podariti.

Ni mogoče vključiti napotka o *imanu* v svojo oporoko. Vendar pa lahko človek svojim dedičem naroči, naj po njegovi smrti opravijo *’amal* v njegovem imenu. Kdor zanemarja *’amal*, ne postane zaradi tega nevernik. Toda kdor opusti *iman* ali jemlje *’amal* z lahkoto, postane nevernik. Oseba z upravičenim razlogom (*’udhr*) ali nezmožnostjo je opravičena glede *’amala*. Toda nihče – v nobenem primeru – ni opravičen glede *imana*.

Obstaja en *iman*, ki so ga vsi Preroki oznanjali svojim *ummatom*. Vendar pa se med seboj razlikujejo po pravilih, olajšavah in verskih praksah.

Obstajata tudi dve vrsti *imana*: Ena se imenuje iman-i-khilqi, druga pa iman-i-kesbi.

iman-i-khilqi pomeni izjava sužnjev ob rojstvu: **“BELA (Da),”** izrečena ob *’ahd-i-misaku* (slovesni zavezi).[20]

iman-i-kesbi pa je *iman*, pridobljen in izpovedan po dosegu pubertete. *iman* vseh vernikov je enak – vendar se razlikujejo v *’amalu*.

[20] Prosimo, poglejte tretji odstavek prvega poglavja knjige z naslovom **Vstajenje in onstranstvo.**

iman je farz-i-daim (vedno obvezen), medtem ko *'amal* postane *farz* (obvezen), ko nastopi njegov čas.

iman je *farz* tako za nevernika kot za Muslimana. *'Amal* pa je *farz* samo za Muslimana.

Obstaja osem kategorij imana:

iman-i-metbu' je *iman* angelov.

iman-i-ma'sum je *iman* preorkov.

iman-i-maqbul je *iman* vernikov.

iman-i-mawquf je pomanjkljiv *iman* privržencev *bid'ata*.

iman-i-merdud je lažni *iman*, ki ga hinavci (*munafiqi*) zgolj navidezno izpovedujejo.

iman-i-taqlidi je *iman* ljudi, ki so ga slišali od svojih staršev, vendar se niso učili pri verskih učiteljih. iman takšnih ljudi je negotov.

iman-i-istidlali je iman osebe, ki spozna Mawla-imute'alija (Vzvišenega Gospodarja) z razumevanjem in sklepanjem na podlagi dokazov. *iman* take osebe je trden.

İman-i-haqiqi. Oseba s tem *imanom* ne bi zanikala svojega Gospodarja (*Allaha ta'ala*), tudi če bi vsa stvarstva soglašala v zanikanju. V njenem srcu ne bi bilo niti najmanjšega dvoma ali omahovanja. Kot smo že prej zapisali, je ta vrsta *imana* najplemenitejša med vsemi.

iman ima trojni pomen:

Prvič, reši človeka pred mečem.

Drugič, reši človekovo premoženje pred davkoma *jizya* in *kharaj*.[21]

Tretjič, reši človekovo telo večnega ognja pekla. "

Amantu billahi …" se zaradi svoje veličine in časti imenuje tudi Sifat-i-iman, mu'minun bih, dhat-i-iman ali 'asl-i-iman. (To je izraz temeljnih verovanj Islama in se glasi takole:" **wa Melaikatihi, wa Kutubihi, wa Rusulihi, wa-l- Yawm-i-akhiri, wa bi-l-Qadari, Khayrihi wa sharrihi min-Allahi ta'ala, wa-l-ba's-u-ba'd-al-mawt, Haqqun esh-hadu anla ilaha il-l-Allah wa esh-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasuluhu**.")

Obstajata tudi **dva medarja za iman**, tj. trenutka, ko postane obvezno imeti iman: **doba razsodnosti** in **doba pubertete**.

Obstajata tudi dva razloga za *iman*: stvarjenje vseh bitij in razodetje *Kur'an al-kerima*.

Obstajata tudi dve vrsti dokazov: delil-i-'aqli (umni dokaz) in delil-i-naqli (dokaz iz izročila).

iman ima tudi **dva *rukna* (temeljna stebra), *'asla* (izhodišča)**: ikrar-un bi-l-lisan (izpoved z jezikom) in tasdiq-un bi-l-jenan (potrditev s srcem).

Zanje sta predpisana dva pogoja – Pogoj, ki se nanaša na srce: da v njem ni nobenega dvoma ali omahovanja. Pogoj, ki se nanaša na jezik: da je človek pri zavesti in se zaveda, kaj izreka.

[21]Prosimo, preglejte enajsto in dvajseto poglavje prvega zvezka, triintrideseto poglavje drugega zvezka, enaindvajseto poglavje četrtega zvezka, prvo in dvanajsto poglavje petega zvezka ter prvo poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost**, glede pojmov jizya in kharaj.

Ali je *iman* ustvarjeno bitje? Z vidika tega, da je *hidayet* (usmeritev, vodstvo) od Allaha ’adhim-ush-šana, ni ustvarjen. Z vidika tega, da je potrditev in izpoved sužnja (človeka), pa je ustvarjen.

Ali je iman celota, enotna celota ali množica?

Je celota v srcu in množica v udih.

Yaqin pomeni spoznati *Dhat* (Bistvo) Allaha ’adhim-ush-šana skupaj z Njegovim *Kamalom* (popolnostjo).

Khawf pomeni bati se Allaha ’adhim-ush-šana.

Reja pomeni ne obupati nad *Rahmatom* (usmiljenjem, milostjo) Allaha ’adhim-ush-šana.

Muhabbatullah pomeni imeti ljubezen do Allaha, do Njegovega Poslanca sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam, do islamske vere in do vernikov**.**

Haya pomeni občutiti sram pred Allahom in Njegovim Poslancem sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam.

Tawakkul pomeni izročiti vse svoje zadeve Allahu ta’ala. Zaupati Vanj ob začetku nekega dejanja.[22]

Kaj pomenijo izrazi *iman*, *Islam* in *Ihsan*?

iman pomeni verovati v vse resnice, ki jih je oznanil Muhammad *’alaihis-salam*.

Islam pomeni izpolnjevati zapovedi Allaha ’adhim-ush-šana in se izogibati Njegovim prepovedim.

Ihsan pomeni opravljati svoja čaščenja na tak način, kot da vidiš Allaha ta’ala.

iman; njegov dobesedni pomen je *pozitivna potrditev*. V islamu pa pomeni verovati in potrditi šest temeljnih verskih resnic.

Ma’rifat pomeni spoznanje, da ima Allah ta’ala lastnosti *Kemala* (popolnosti) in da je popolnoma brez vseh lastnosti nepopolnosti.

Tawhid pomeni verovati v enost Allaha ’adhim-ush-šana in Mu ne pripisovati nikakršnega partnerja.

Islam (Ahkam-i-islamiyya) pomeni zapovedi in prepovedi Allaha ’adhim-ush-šana.

Din wa millat pomeni neomajnost v verovanjih vse do smrti.

iman je zavarovan znotraj petih utrdb:

1– Yaqin (trdno prepričanje)

2– Ikhlas (iskrenost)

3– Izvajanje dejanj, ki so *farz*, in izogibanje *haramom*

4– Držanje *sunnata*

---

[22] Petintrideseto poglavje tretjega zvezka knjige **Neskončna blaženost** podrobneje razlaga pomen in prakso tawakkula (popolnega zaupanja v Allaha).

5– Vztrajnost v *adabu* (spoštljivem vedenju) in pozornost pri njem.[23]

Kdor je stanovitno trden v teh petih utrdbah, bo trden tudi v svojem iman. Malomarnost v katerikoli izmed teh utrdb bo povzročila, da sovražnik prevzame pobudo. Človek ima štiri sovražnike: slaba družba na desni strani; poželenja in strasti lastnega nafsa na levi; ljubezen do tega sveta pred sabo; in satan tik za njim; ti štirje sovražniki si prizadevajo, da bi človeku odvzeli iman. Slaba družba niso zgolj ljudje, ki te ogoljufajo za imetje, denar in svetne koristi. Najhujša in najbolj škodljiva slaba družba so tisti, ki se trudijo pokvariti tvojo vero, iman, adab, haya (občutek sramu) in nravnost, in s tem napadejo tvojo srečo na tem svetu in večno blaženost v onstranstvu. Naj nas Allah ta'ala zaščiti v našem imanu pred zlom takšnih sovražnikov in pred zablodami, ki jih širijo sovražniki Islama.

Blagoslovljeni pomen **Kelime-i-Tawhid**, tj. izreka **"La ilaha ill-Allah"**, je: Ni nikogar razen Allaha 'adhim-ush-šana, ki bi bil vreden čaščenja. Samo Allah 'adhim-ush-šan je tisti. On večno obstaja in je En. Nima *šerika* (partnerja) niti *nadhira* (enakega, primerljivega). On je brez časa in brez prostora.

"Muhammadun Rasulullah" pomeni, da je Hadžrat Muhammad Mustafa *sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam* služabnik po rojstvu in resnični Poslanec Allaha 'adhim-ush-šana. Mi smo njegov ummat, *al-hamd-u-lillah*.

In tudi Kelime-i-Tawhid ima osem imen:

1– Kelime-i-Šehadat

2– Kelime-i-Tawhid

3– Kelime-i-Ikhlas

4– Kelime-i-Taqwa

5– Kelime-i-Tayyiba

6– Da'wat-ul-Haqq

7– 'Urwa-t-ul-wuthqa

8– Kelime-i-Themerat-ul-Džannat.

In tudi, pogoji, ki jih je treba izpolniti za dosego ikhlasa[24] (iskrenosti), so: narediti *nijjat* (namen), poznati njegov pomen in ga izgovoriti ali recitirati s spoštovanjem.

In oseba, ki opravlja *dhikr*, potrebuje štiri stvari: tasdiq, ta'dhim, halawat in hurmat.

Oseba, ki opusti tasdiq, je munafiq; oseba, ki opusti ta'dhim, je privrženec bid'ata; oseba, ki opusti halawat, je hinavec; dela za predstavo; oseba, ki opusti hurmat, je fasiq. Njegovo zanikanje povzroča nevero.

In tudi, obstajajo tri vrste dhikra:

1– Dhikr-i-awam.

2– Dhikr-i-khawas.

3– Dhikr-i-akhas. Dhikr-i-awam je dhikr nevednih ljudi.

---

[23] Šesto poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost** vsebuje informacije o **adabih** (*množina od adab*) pri jedi in pijači.

[24] Delati nekaj dobrega samo zato, ker Allahu ta'ala to zapoveduje ali odobrava, in se izogibati nečemu slabemu ali grešnemu samo zato, ker Allahu ta'ala to prepoveduje ali ne odobrava.

Dhikr-i-khawas je dhikr, ki ga opravljajo islamski učenjaki, in Dhikr-i-akhas je dhikr Prerokov.

In tudi, obstajajo trije človeški udi za opravljanje dhikra:

1– Dhikr z jezikom, tj. izreči Kelima-i-šehadat.

2– Izvajati tawhid in tesbih (ali tasbih), in brati (ali recitirati) Kur'an al-kerim.

3– Dhikr s srcem.

Obstajajo tri vrste dhikra, opravljenega s srcem:

1– Razmišljati o dokazih in znakih, ki kažejo na lastnosti Allaha 'adhim-ush-šana.

2– Razmišljati o dokazih Ahkam-i-islamiyya.

3– Razmišljati o skrivnostih stvarstev.

In tudi, učenjaki tafsirja razlagajo sto dvainpetdeseto ajat-i-kerimo sure Baqara takole: Kur'an al-kerim razglaša: **"O Moji sužnji! Če Me omenjate (delate dhikr) preko ta'ata** (dejanj pokorščine Allahu t**a'ala), bom Jaz v zameno omenjál vas s Svojo Rahmat** (milostjo, sočutjem)**. Če Me omenjate s prošnjami in molitvami, bom Jaz v zameno omenjál vas s ijabatom** (tj. tako, da bom vaše prošnje sprejel)**. Če Me omenjate z ta'atom, bom Jaz v zameno omenjál vas s Svojim Na'imom** [r**aj]. Če Me omenjate v samoti, bom Jaz omenjál vas na Jem'iyyat-i-kubra** [tj. na kraju Mahšer]**. Če Me omenjate v časih revščine, bom Jaz omenjál vas s Svojo pomočjo. Če Me omenjate prek ijabata** (tj. s tem, da se odzovete Mojim ukazom**), bom Jaz omenjál vas prek hidayata (vodstva). Če Me omenjate s sidqom** (resnicoljubnostjo) **in ikhlasom (iskrenostjo), bom Jaz omenjál vas s khalasom in nejatom** [rešitvijo]**. Če Me omenjate s Fatiha-i-šerifo in s rububiyyatom v Fatiha-i-šerifi, bom Jaz omenjál vas s Svojo Rahmat."**

In tudi, islamski učenjaki so navedli okoli sto koristi opravljanja dhikra. Nekaj od njih bomo navedli:

Ko Musliman opravlja dhikr, bo Allah ta'ala zadovoljen z njim. Tudi angeli bodo zadovoljni z njim. Satan bo postal žalosten. Srce te osebe bo postalo nežno in mehko. Čaščenje bo opravljal z veseljem in navdušenjem. Dhikr bo odstranil žalost iz njegovega srca, mu prinesel veselje v srce in obsvetlil njegov obraz z nurom. Ta oseba bo postala pogumna in bo dosegla muhabbatullah (ljubezen do Allaha). Odprla se mu bo vrata ma'rifatullah, tako da bo prejemal fayz (ali faydh) od Awliya. Okrašen bo z okoli šestdesetimi akhlaq-i-hamida (hvalevrednimi značajskimi lastnostmi).

"**Ešhedu enne Muhammadan 'abduhu wa Rasuluh.**" Blagoslovljeni pomen tega izreka je: Hadžrat Muhammad Mustafa *sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam*, Prerok zadnjega časa, je hkrati služabnik po rojstvu in *Rasul* (Poslanec) Allaha 'adhim-ush-šana.

Jedel je in pil in se poročil z ženami. Imel je sinove in hčere. Vsi so bili od Hadžrat Khadije radiy-Allahu 'anha. Le Ibrahim je bil od jarije po imenu Mariya. In potem je umrl, še preden bi bil odstavljen od dojke. Vsi njegovi otroci, razen Fatime radiy-Allahu 'anha, so umrli pred njim. Poročil jo je s Hadžrat 'Alijem kerrem-Allahu ta'ala. Hadžrat Hasan in Hadžrat Huseyn sta sinova Hadžrat 'Alija in Hadžrat Fatime radiy-Allahu 'anhum. Od vseh njegovih hčera je Hadžrat Fatima najvišja. In ona je ljubljenka Hadžrat Rasulullaha sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam.

Rasul-i-ekrem sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam je imel enajst blagoslovljenih žena: Hadžrat Khadija, Sawda (ali Sevde), 'Aiša, Hafsa, Umm-i-Selema, Umm-i-Habiba, Zeyneb

bint-i-Džahš, Zeyneb bint-i-Huzayma, Meymuna, Džuwayriyya, Safiyya radiy-Allahu ’anhunna.

Edilla-i-šar’iyya sestavljajo: Kitab, Sunnat, Idžma’-i-ummat in Kijas-i-mudžtehid. Iz teh štirih virov so islamski učenjaki črpali svoje versko znanje. Beseda Allaha ’adhim-ush-šana se imenuje Kitab (Knjiga). Sunnat je Qawl-i-Rasul (izreki Poslanca Allaha), Fi’l-i-Rasul (dejanja, ravnanja Poslanca Allaha) in Taqrir-i-Rasul (potrditev, odobritev Poslanca Allaha). Idžma’-i-ummat je soglasje, doseženo med mudžtehidi, ki so živeli v istem stoletju – na primer med Ashab-i-kiram radiy-Allahu ta’ala ’anhum ali med štirimi madhhabi. Kijas je analogija, ki jo med dvema različnima stvarema izvede mudžtehid.

In tudi, dobesedni pomen besede *madhhab* je pot. Imamo dve različni poti: ena je naša pot v *i’tiqadu* (verovanju), druga pa naša pot v *’amalu* (praksi).

Naš imam, tj. vodnik na poti i’tiqada, je Abu Mansur Maturidi rahima-hullahu ta’ala. Njegova pot se imenuje **Ahl as-Sunnat**. Naš vodnik na poti ’amala je Imam a’zam Abu Hanifa rahimahullahu ta’ala. Njegova pot se imenuje **Hanafi madhhab**.

Ime Abu Mansur Maturidija je Muhammad, ime njegovega očeta je Muhammad, ime njegovega deda je Muhammad, in ime njegovega učitelja je Abu Nasr-i-Iyad rahima-humullahu ta’ala.

Ime učitelja Abu Nasr-i-Iyada je Abu Bakr-i-Džurdžani, ime njegovega učitelja je Abu Suleyman Džurdžani, imeni njunih učiteljev sta Abu Yusuf in Imam-i-Muhammad Šejbani (ali Šajbani). In učitelj teh dveh znamenitih osebnosti je Imam a’zam Abu Hanifa rahima-humullahu ta’ala. Tako je Imam a’zam glavni vodnik tako našega madhhaba v i’tiqadu kot tudi našega madhhaba v ’amalu.

Vsi Muslimani imajo tri imame (vodnike); nujno (farz) jih je poznati. Naš imam, ki zapoveduje zapovedi in prepovedi, je Kur’an al-kerim. Naš imam, ki nas o njih poučuje, tj. o islamu, je Hadžrat Rasulullah sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam. Naš imam, ki jih izvaja in skrbi, da se jih uresničuje, pa je predsednik muslimanske države v imenu Rasulullaha.

Ime učitelja Imama a’zama je Hammad, ime njegovega učitelja je Ibrahim Nehai, ime njegovega učitelja je ’Alqama bin Qays, ki je hkrati materin brat Hadžrata Nehaija. Ime učitelja Hadžrata ’Alqame je ’Abdullah ibn Mes’ud *rahima-humullahu ta’ala*, ki je znanje prejel od Rasulullaha *sall-Allahu ’alaihi wa sallam*.

Kar zadeva Rasulullaha *’alaihis-salam*, je svoje znanje prejel od Gabrijela *’alaihis-salam*. Gabrijel *’alaihis-salam* pa je bil po drugi strani napoten s strani Hadžrata Allaha *subhanahu wa ta’ala*.

Allah ’adhim-ush-šan je človeštvu podaril štiri dragulje: *’aql* (um, razum, razsodnost), *iman*, *haya* in *fi’l*, tj. *’amal-i-salih* (pobožna dejanja).

In tudi, molitve in katerakoli pobožna dela bodo sprejeta, če bodo izpolnjeni naslednji pogoji in vzroki: *iman*, *’ilm*, *nijjat*, *khulus* (tj. *ikhlas*), ter to, da človek ne obdrži nobene pravice, ki pripada drugim (temu se reče *pravice qulov*). Predvsem pa mora oseba imeti prepričanje *Ahl as-Sunnat* in poznati pogoje, ki morajo biti izpolnjeni za veljavnost čaščenja, ki ga namerava opraviti.

[Nekega ’amala veljavnost (sahih) ni isto kot njegovo sprejetje. Čaščenja imajo svoje pogoje in faraid (množinska oblika farz ali fard), ki jih je treba izpolniti, da bi bila sahih (veljavna, pravilna). Če manjka kateri koli od teh pogojev, opravljeno dejanje čaščenja ne bo sahih. To bo enako, kot da dejanje čaščenja sploh ni bilo opravljeno, in človek ne bo oproščen kazni in trpljenja, ki naj bi mu bila naložena (zaradi tega, da tega ni opravil). Za čaščenje, ki je sahih,

četudi ni bilo sprejeto, kazen ne bo naložena. Vendar Musliman ne bo prejel thawaba (posebne nagrade) za čaščenje, ki ni bilo sprejeto. Da bi bilo čaščenje sprejeto, mora biti najprej sahih; to pomeni, da morajo biti izpolnjeni že prej omenjeni pogoji. Sem sodijo tudi pravice qulov, ki smo jih že razložili.] Imam Rabbani rahima-hullahu ta'ala v oseminosemem pismu drugega zvezka (svojega znamenitega dela **Maktubat)** navaja naslednje::[25] "Če oseba opravi 'amal, popolnoma enak 'amalu Preroka, a pri tem zadrži pravico qula, četudi le za en danq [tj. najmanjšo mero], ne bo mogla vstopiti v raj, dokler tega ne povrne." [Njene molitve ne bodo sprejete.]

Ibni Hajar-i-Mekki *rahima-hullahu ta'ala* navaja naslednje, ko razlaga stosedeminosemdeseti greh v svoji knjigi z naslovom *Zewajir*: Stoosemindvajseta *ayat-i-kerima* sure Baqara pravi: **"O verniki! Ne uživajte premoženja drug drugega po poti, ki je *batil*!"** Kar je mišljeno s to potjo (*batil*), je prevara v obliki oderuštva, iger na srečo, izsiljevanja, kraje, goljufije, izdaje, lažnega pričanja in krive prisege. Nekateri *hadith-i-šerifi* se glasijo takole: **"Musliman, ki uživa to, kar je *halal*, in opravlja dejanja, ki so *farz*, ter se izogiba *haramom* in ne škoduje drugim, bo šel v raj," in "Telo, ki se hrani s *haramom*, bo gorelo v ognju," in "Če se ljudje ne počutijo varne pred zlobnostjo in škodo določenega človeka, mu njegova vera, *namazi* ali *zakati* ne bodo nič koristili,"** in **"Če je *jilbab*, ki ga moški nosi, pridobljen na *haram* način, potem njegov *namaz* ne bo sprejet."** [*Jilbab* pomeni široko pokrivalo, ki ga nosijo ženske. Drug kos oblačila, imenovan *jilbab*, je dolg moški plašč. Po mnenju nekaterih, ki trdijo, da je *jilbab* dvodelni *čaršaf*, ki ga nosijo ženske, zgornji *hadith-i-šerif* pomeni, da so tudi moški nosili ta *čaršaf*. Jasno je, da njihovo šibko mnenje kaže na nevedno in smešno prepričanje.] *Hadith-i-šerif*, ki ga navaja pri obravnavi dvestotega greha, se glasi: **"Oseba, ki prodaja ponarejeno blago, ni iz naše skupnosti. Njegov cilj je pekel."** V *hadith-i-šerifu*, navedenem pri obravnavi dvestodesetega greha, piše: **"Pekel je cilj človeka, ki z jezikom nadleguje svoje sosede, čeprav veliko moli, se posti in daje miloščino."** Tudi če so sosedje neverniki, jih ne smemo prizadeti, temveč jim je treba delati dobro in biti do njih prijazen. V hadith-i-šerifu pri tristotrinajstem grehu piše: **"Oseba, ki po krivici ubije nevernika v času miru, ne bo vstopila v raj."** Drug hadith-i-šerif pravi: **"Ko se dva Muslimana bojujeta zaradi svetnih koristi, bosta tako ubiti kot ubijalec šla v pekel."** V hadith-i-šerifu pri tristosedemnajstem grehu je zapisano: **"Kdor je krut do ljudi, bo na Dan vstajenja kaznovan za to."** Enako velja za krutost do nemuslimanov. V hadith-i-šerifu pri tristopetdesetem grehu piše: **"Tri osebe so, katerih prošnje bodo vsekakor sprejete: oškodovana oseba, gost in starši."** In v drugem: **"Prošnja oškodovane osebe ne bo zavrnjena, četudi je nevernik."** V hadith-i-šerifu pri štiristodrugem grehu piše: **"Kdor ubije svojega prijatelja, ni iz naše skupnosti, četudi je bil prijatelj nevernik."** V hadith-i-šerifu pri štiristodevetem grehu piše: **"Med vsemi grehi bo za tistega, ki se dvigne proti lastni oblasti, kazen prišla najhitreje."** To je konec našega prevoda iz knjige Zewajir. O Musliman! Če želiš doseči milost Allaha ta'ala in da bi bila tvoja čaščenja sprejeta, vpiši si zgoraj navedene hadith-i-šerife v srce! Ne napadaj tujega premoženja, življenja ali časti. Muslimani in nemuslimani enako! Ne škoduj nikomur! Povrni ljudem njihove pravice! Ena izmed pravic qulov je, da mora moški ženi, ki jo je ločil, izplačati mahr[26]. Če tega ne stori, si zasluži hudo kazen tako na tem svetu kot na onem. Najpomembnejša izmed pravic qulov, ki torej povzroči najhujšo kazen, kadar je kršena, je prenehanje poučevanja Islama lastnim sorodnikom – posebej, če so pod človekovo oskrbo in zaščito. Če jih kdo s silo in zvijačo ovira pri učenju Islama ali opravljanju čaščenja, se to šteje za nevernika, sovražnika Islama. Primer takšnega brezboštva je poskus omadeževanja naukov Ahl as-Sunnata in s tem kvarjenja islamske vere –

[25] To pismo zavzema petnajsto poglavje tretjega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

[26] Prosimo, preglejte dvanajsto poglavje petega zvezka in petnajsto poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

to je strategija pristašev bid'ata in ljudi brez določenega madhhaba, ki širijo rušilne izjave in pišejo hujskaške članke. Ne vstajaj proti državi ali zakonom. Plačuj davke. Da je greh upirati se oblasti – pa naj bo kruta ali fasiq – je zapisano v knjigi **Beriqa**, (ki jo je napisal Muhammad bin Mustafa Hadimi rahmatullahi ta'ala 'alaih, †1176 [1762 n. št.], Hadim, Konya, Turčija). Tudi če si v dar-ul-harb, tj. v državi nevernikov, ne krši njihovih zakonov in odredb! Ne seji fitne! Ne druži se z ljudmi, ki napadajo islam, s pristaši bid'ata, ali s tistimi, ki niso v enem od štirih madhhabov! Ne beri njihovih knjig ali časopisov! Ne dovôli, da njihovi radijski ali televizijski programi vstopijo v tvoj dom! Opravljaj **Amr-i-ma'ruf** (tj. poučuj Islam) tistim, ki te bodo poslušali! Z drugimi besedami: svetuj jim z nasmehom in prijaznimi besedami! S svojim lepim vedenjem pokaži vsem ljudem okoli sebe veličino in čast islamske vere!

Ibni 'Abidin[27] 'rahima-hullahu ta'ala' v prvem zvezku navaja naslednje: "Sev'eteyn (ali saw'atayn), tj. genitalni in analni predel, je ghalidh (qaba) awrat v vseh štirih Madhhabih.[28] „Rahima-hullahu ta'ala" v prvem zvezku navaja naslednje: V vseh štirih Madhabih je pokrivanje teh zasebnih delov farz. Oseba, ki jim ne pripisuje pomena, bo postala nevernik. Človeku z razkritimi koleni je treba (svetovati, tj. mu je treba) narediti Amr-i-ma'ruf, da si pokrije kolena. Amr-ima'ruf pa je treba opraviti z nežnimi besedami. Na njegovo trmasto reakcijo pa je treba odgovoriti z molkom. Po drugi strani pa je treba trmo moškega z razkritimi stegni nagnati. Če se moški z izpostavljenimi sev'eteyn odzove trmasto (na vaše opominjevalne pripombe), ga je treba ovaditi na sodišču, da ga prisilijo [z udarcem ali zaporom], da jih pokrije. Enak prednostni vrstni red velja za zaostrovanje grešnosti pogleda na dele moškega awrat." V vseh štirih Madhabah je farz, da ženske pokrijejo vsa svoja telesa, razen rok in obraza, moškim na-mahram in nemuslimankam. "Sev'eteyn (ali saw'atayn), tj. genitalni in analni del, je ghalidh (qaba) awrat v vseh štirih Madhabah, kar pomeni, da si morajo v navzočnosti takšnih ljudi (tj. na-mahram moških in nemuslimanskih žensk) pokriti noge, roke in lase (o na-mahram ljudeh obeh spolov piše v dvanajstem poglavju pete knjige **Neskončna blaženost**). V Shafi'i Madhhabu je tudi to, da ne pokažejo svojega obraza (zgoraj omenjenim ljudem), Farz. Če oni, njihovi očetje ali možje ne pripisujejo pomena tej zapovedi, bodo postali neverniki. Hud greh je, če fantje plešejo ali igrajo igre z razkritimi teleti in nogami, dekleta pa, če to počnejo, ne da bi si pokrila tudi glavo in roke, in če jih pri tem opazujejo. Musliman ne sme zapravljati prostega časa z igranjem iger ali delanjem nekoristnih stvari, ampak ga mora koristiti z učenjem in opravljanjem namaza. V **Kimya-i-sa'adat** je zapisano: "Tako kot je za ženske in dekleta haram, da gredo ven z izpostavljenimi glavami, lasmi, rokami in nogami, je prav tako haram, da gredo ven oblečene v tanka, okrašena, tesna in odišavljena oblačila. Njihovi starši, možje in bratje, ki to dopuščajo, odobravajo in jim je to všeč, bodo njihovi sostorilci pri grešnem dejanju in bodo zato deležni muke." Z drugimi besedami, skupaj bodo goreli v peklu. Če bodo naredili tawbo, jim bo odpuščeno in ne bodo zgoreli. Allahu ta'ala ima rad ljudi, ki naredijo tawbo.

---

[27] Učenec Fiqh, katerega pravo ime je **Sayyid Muhammad Emin bin 'Umar bin 'Abd-ul-'Aziz** (1198 [1784], Damask - 1252 [1836], isti kraj). Petdelno knjigo z naslovom **Radd-ulmuhtar** je napisal kot opombo h knjigi z naslovom **Durr-ul-mukhtar**, ki jo je napisal ‚Ala-ud-din Haskafi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (1021, Haskaf - 1088 [1677]). Večina naukov o Fiqh, ki zavzemajo sto trideset poglavij šestih fasciklov Neskončna blaženosti, je bila vzeta iz **Radd-ul-muhtar.**

[28] Prosim, oglejte si osmo poglavje četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

ZAWJAT in GHAZAWAT-I-PEYGAMBERI
Blagoslovljene žene in Svete Vojne Preroka

Rasulullah „sall-Allahu 'alaihi wa sallam“ je bil star štirideset let, ko je angel z imenom Gabrijel prišel k njemu in mu povedal, da je bil Prerok. Tri leta pozneje je v Mekki razglasil svoje Preroštvo. To leto se imenuje leto **Bi'that**. Sedemindvajsetkrat je opravil džihad (sveto vojno). V devetih od njih je napadel kot vojak. V osemnajstih svetih vojnah je bil vrhovni poveljnik. Imel je štiri sinove, štiri hčere, enajst žena, dvanajst očetovih stricev in šest očetovih tet. Star je bil petindvajset let, ko je sklenil nikah s Khadija-t-ul-kubra. Eno leto po smrti Khadidže-tul-kubra, ko je imel petinpetdeset let, je po ukazu Allaha ta'ala sklenil nikah z 'Aišo, hčerjo Abu Bakrja, naj bo Allah zadovoljen z njim. Star je bil triinšestdeset let, ko je umrl v njeni sobi, ki je bila v bližini Masjida (ali Mesjida, skrajšano ime Mesjid-i-Nebi ali Masjid-i-Nabi). Pokopali so ga v isti sobi. V tej sobi sta bila pokopana tudi Abu Bakr in ‚Umar 'radiy-Allahu 'anhum'. Ko so širili Mesdžid, so to sobo vključili v Mesdžid. V sedmem letu (Hegire) je naredil nikah (tj. poročil se je) z Umm-i-Habibo, ki je bila hči Abu Sufyana bin Harba, vodje nevernikov Qoureish v Mekki. Abu Sufyan je oče Mu'awiya ‚radiy-Allahu 'anh'.

Vernik je postal ob osvojitvi Mekke. On (tj. Rasulullah) je naredil nikah s Hafso, ki je bila Umarjeva hči 'radiy-Allahu 'anh. V petem letu hegire (hidžrata) je kupil Juwayriyyo, ki je bila med sužnji, ujetimi pri plemenu Beni Mustalaq (v sveti vojni pri **Mureysi**), in je bila hči poglavarja, jo manumitiral in nato z njo sklenil nikah, (tj. poročil se je z njo s poročno pogodbo, ki jo predpisuje Islam in se imenuje „nikah“ ter je podrobno pojasnjena v dvanajstem poglavju petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**). Zaradi verskih spodbud je nikah sklenil z Umm-Salamo, Sevdo, Zeyneb binti Huzeyma, Meymuna in Safiyya ‚radiy-Allahu 'anhunna'. Kar zadeva Zeyneb (ali Zaynab), hčerko njegovega strica po očetovi strani; nikah z njo je naredil Allahu ta'ala.

Gabrijel ‚'alaihis-salam'' je prišel k njemu štiriindvajset tisočkrat. Star je bil dvainpetdeset let, ko je bil vzet v (nebesa v dogodku, imenovanem) Mi'raj.[29] Pri triinpetdesetih letih se je iz Meke preselil v Medino (dogodek, ki se imenuje Hidžrat ali Hegira). Z Abujem Bakrom sta tri noči preživela v jami na gori Sawr (ali Sevr) in jo zapustila v ponedeljek pozno zvečer. Po tednu dni hoje sta dvajsetega septembra prispela v Kuba, vas Medina; takrat je bil ponedeljek. Naslednji petek sta vstopila v Medino.

Sveta vojna Bedr (ali Badr) se je odvijala v drugem letu Hidžrata, na ponedeljek v blagoslovljenem mesecu Ramadanu. Proti tristo trinajstim Muslimanskim vojakom, od katerih jih je bilo osem na dolžnostih drugje, je bilo tisoč Kurajšovcev. Trinajst Sahabjev je doživelo mučeništvo. Abu Jahl in sedemdeset drugih nevernikov je bilo ubitih.

Sveta vojna v Uhudu je bila izbojevana v mesecu Shewwal v tretjem letu Hegire. Sedemsto Muslimanskih vojakov se je borilo proti tri tisoč močni vojski nevernikov. Sedemdeset pripadnikov skupine Ashab-i-kiram je postalo mučencev. Štiri mesece po sveti vojni pri 'Uhudu je bilo sedemdeset mladih Sahabijev poslanih k prebivalcem Nejda z nalogo, da jih povabijo k Islamu. Ko so prispeli v kraj, imenovan **Bi'ri Me'una**, so jih zasačili in vsa skupina, razen dveh Sahabijev, je bila mučeniško umorjena.

V petem letu Hegiral je potekala Sveta vojna, imenovana Hendek (Okop). Proti deset tisoč nevernikom je bilo tri tisoč Muslimanov. Neverniki so oblegali Medino. Muslimani so okoli

---

[29] V šestdesetem poglavju tretjega zvezka knjige **Neskončna blaženost** so podrobne informacije o Mi'raju.

Medine že izkopali jarek. Leto dni pred Sveto vojno v Hajberju, ki je potekala v sedmem letu, je bil v kraju z imenom Hudeybiya sklenjen sporazum, imenovan **Bi'at-ur-ridwan**. Sveta vojna v Muti je džihad proti bizantinskemu cesarju Herakliju. V njej je sodelovalo tri tisoč Muslimanov proti sto tisoč močni bizantinski vojski. Ja'fer Tayyar ,radiy-Allahu 'anh‘ je v tej vojni doživel mučeništvo. Vojno je dobil Khalid bin Walid. Mekka je bila osvojena v osmem letu. **Huneyn** je znana in velika Sveta vojna. Končala se je z zmago. **Hayber** je splošno znana judovska trdnjava. Rasulullah je poslal Hadrat 'Alija in trdnjava je bila osvojena. Na tem mestu so Rasulullahu ponudili zastrupljeno hrano, ki pa je ni hotel pojesti. Ko so se vračali iz Svete vojne, je Hadrat 'Aisha postal tarča nesramnega obrekovanja, kar je Allahovega poslanca zelo razžalostilo. Prišel je Ayat-i-kerimas, s katerim je bilo ugotovljeno, da je bila obrekovanje pošastna laž. Znana je tudi zmaga pri Taifu.

Če hočeš srečo, o, mladenič,
drži se Islama, moj otrok, nenehno.

Njegov farz, wajib, sunnat in mandub,
in tudi amr-i-bi-l-ma'ruf temeljito.

Vedno jih opravljaj, nobenega ne izpusti,
tako hude kot bridke, popolnoma.

Prav tako se je treba izogibati makruh in haram,
Pravicam quls se je treba še posebej izogibati.

Učite se od Ahl as-Sunnat, direktno!
Kar ste se naučili, takoj prakticirajte!

O PODROBNOSTIH IMANA

Obstaja dvanajst podrobnosti o iman: Moj Rabb je Allahu ta'ala. Moje dokazno besedilo je sto triinšestdeseta ayat-i-kerima iz Baqara Sura. Moj Prerok je Hadrat Muhammad ,'alaihi-s-salam‘'. Moje dokazno besedilo sta osemindvajseta in devetindvajseta ayat-ikerima Fat-h Sure. Moja vera je vera Islama. Moje dokazno besedilo je devetnajsta ayat-i-kerima Allahu ta'ala v Al-i- 'Imran Sura. Moja knjiga je Koran-i-'adhim-ush-shan. Moje dokazno besedilo je druga ayat-i-kerima iz Baqara Sura. Moja Qibla je Ka'ba-i-sherif. Moje dokazno besedilo je sto štiriinštirideseta ayati-kerima iz Baqara Sure.

Moj Madhhab v i'tiqadu (iman) je **Ahl as-Sunnat wa-l-jama'at**. Moje dokazno besedilo je sto triinpetdeseta ayat-i-kerima iz An'am Sure.

Moj (najstarejši) prednik je Hadrat 'Adam. Moje dokazno besedilo je sto dvainsedemdeseta ayat-i-kerima v A'raf Suri.

Moj Millat je Millat-i-islam. Moje dokazno besedilo je oseminsedemdeseta ayat-i-kerima v Hajj Suri.

Sem eden od Mohamedovih ummatov ,'alaihis-salam‘'. Moje dokazno besedilo je stodeseta ayat-i-kerima iz Al-i-'Imran.

Sem mu'min (vernik), haqqan (po pravici). Moje dokazno besedilo je četrti ayat-i-kerima v Anfal Suri. Al-hamdu lillahi 'ala-ttawfiqihi wa-s-taghfirullaha min kulli taqsirin.

"Ilm je višja od amal iz petih razlogov: ilm je namreč odvisen od njega, medtem ko je amal odvisen od njega. Ilm je nujen, medtem ko je amal neločljiv od njega. 'Ilm lahko daje korist sam po sebi, medtem ko 'amal brez 'ilma ne more dajati koristi.

'Ilm je višji od 'aql (uma). Prvi je namreč qadim (večni), medtem ko je drugi hadith (tj. nastal je iz ničesar).

Zinat (okras) človeka ostaja z ikhlas. Zinat ikhlasa ostane z imanom. Zinat imana ostane v Džennatu (raju). Zinat Džannata ostane s huris, ghilmans in videnjem Jemalullaha (tj. videnjem Allaha ta'ala na način, ki ga ni mogoče razumeti ali opredeliti).

Če bi bil 'amal del iman, menstruirajoča ženska ne bi bila oproščena vsakodnevnega namaza. Kajti iman ne more biti oproščen.

Vsaj enkrat v življenju je treba izreči Kalima-i-shehadat. Njen dokazni tekst je devetnajsta ayat-i-kerima v Mohamedovi Suri.

Pri izgovarjanju Kalima-i-shehadat morajo biti izpolnjeni štirje pogoji: Prisotnost srca, ko ga izgovarja jezik. Poznavanje njenega pomena. Izrekanje z iskrenim srcem. Izrekanje s ta'dhim (spoštovanjem, obravnavanjem kot velikega).

Izrekanje Kalima-i-shehadat ima približno sto trideset koristi. Vendar pa obstoj štirih stvari izniči vse njene koristi. Te štiri stvari so: Shirk, shek, teshbih in ta'til. Shirk pomeni pripisovanje partnerja Allaha ta'ala. Shek pomeni meks (zaustavitev, premor, negotovost) v religiji. Teshbih pomeni primerjati Allaha ta'ala z namišljenim bitjem. Ta'til pomeni (verjeti in) reči, da se „Allah ne vmešava v bitja in da vse nastane samo od sebe, ko pride njihov čas".

Poleg tega je v tem besedilu naštetih trideset od sto tridesetih ugodnosti. Tu je trideset koristi, od katerih jih je pet na svetu, naslednjih pet ob smrti, naslednjih pet v grobu, naslednjih pet v (kraju, imenovanem) Arasat, naslednjih pet v peklu in zadnjih pet v raju.

Pet ugodnosti na svetu je:

1 - Ime enega bo imenovano lepo.

2- Ahkam-i-islamiyya bo farz (dolžnost) za enega.

3- Njegov vrat bo varen pred mečem.

4- Allahu 'adhim-ush-shan bo zadovoljen z njim.

5- Vsi verniki bodo do njega naklonjeni.

Pet ugodnosti ob smrti je naslednjih:

1- „Azrail "alaihis-salam" (angel smrti) bo prišel na enega v čudoviti podobi.

2- Angel bo izvlekel njegovo dušo tako mehko in preprosto, kot bi iz maslene maščobe izvlekel las.

3 - Do nje bodo prišle vonjave iz Dženat (raja).

4- Njegova duša se bo povzpela v 'Illiyyin (najvišji od osmih vrtov Džannata) in tja bodo prišli angeli z dobrimi novicami.

5 - glas bo rekel: "V ‚Il'illianu' je vse, kar je bilo v njem: "Merhaba (Pozdravljen), o vernik! Namenjen si v Dženat.

Pet ugodnosti v grobu so:

1 - Grob bo prostoren.

2 - Angela Munker in Nekir bosta prišla k njemu v čudoviti podobi.

3- Angel ga bo poučil o tem, česar ne ve.

4- Allahu 'adhim-ush-shan mu bo v spomin vlil tisto, česar ne ve.

5- Človek bo videl svoje bivališče v Džennatu.

Pet ugodnosti v Arasatu je:

1 - Zasliševanje in pozivanje k odgovornosti, ki ju bomo doživeli, bosta lažja.

2- Knjiga dejanj (tj. dobesedni zapis vsega, kar je človek storil in rekel za časa svojega življenja) mu bo dana z njegove desne strani.

3 - Thawab bo imel na tehtnici večjo težo.

4- Človek bo sedel v senci 'Arsh-i-Rahman.

5- Človek bo prečkal (most, imenovan) Sirat tako hitro kot strela.

Pet ugodnosti v peklu je:

1 - Če človek vstopi v pekel, njegove oči ne bodo sive kot oči drugih ljudi v peklu.

2- Ne bo se prepiral s svojim Satanom.

3- Njegove roke ne bodo zvezane z ognjenimi manšetami, niti ne bo priklenjen (z ognjenimi okovi) okoli vratu.

4- Ne bo treba piti vode, imenovane Hamim (zelo vroča voda).

5- Človek ne bo večno ostal v peklu.

Pet ugodnosti v Džennatu je:

1- vsi angeli bodo pozdravili človeka.

2- s Siddiqi se bo človek spoprijateljil.

3- Džana bo večno bivališče.

4- Allahu ta'ala bo zadovoljen z njim.

5- S pogledom na Allaha ta'alaja bo človek dosegel največji od vseh blagoslovov.

[Qadi-zada Ahmad Efendi (1133-1197 [1783 n. št.]) v svojem **šarhu o Amentu** z naslovom **Faraid-ul-Fawaid** navaja naslednje: Pekel je sestavljen iz sedmih plasti, ki so ena pod drugo. Ogenj v vsaki plasti je hujši od ognja v plasti nad njo. Muslimani z neodpuščenimi grehi bodo v prvi plasti goreli tako dolgo, kot si zaradi svojih grehov zaslužijo; nato bodo izvzeti iz pekla in bodo sprejeti v Džennet. Drugih šest plasti je namenjenih različnim nevernikom, ki jih je treba sežgati. Munafiqi bodo sežgani v sedmem sloju, ki je najbolj mučen. To so neverniki z dvojnimi obrazi, ki so po besedah občudovalci Islama, v srcu pa skrajni neverniki. Ko bodo neverniki zgoreli v pepel, bodo ustvarjeni na novo in ponovno zgoreli, kar se bo nadaljevalo večno. Džennat in Jahannam (Pekel) obstajata zdaj. Po mnenju nekaterih Islamskih učencev ni znano, kje se nahaja pekel. Po mnenju drugih se nahaja pod sedmimi zemeljskimi plastmi. Te njihove besede kažejo, da ni znotraj zemlje. Ker so zemlja in sonce ter vse zvezde v prvem

nebesnem prostoru [nebu], kjer koli na zemlji se nahajamo, je pod sedmimi plastmi zemlje nebesno območje. Zato mora biti pekel v eni od sedmih plasti neba.]

VZROKI ZA RAZŽALITEV (KUFR)

Obstajajo tri vrste kufr, [tj. sovražnost do Allaha]: kufr- inadi, kufr-i-jehli (ali jahli) in kufr-i-hukmi.

Kufr-i-inadi je trmasto zanikanje Islama in iman s strani osebe, ki to počne zavestno, npr. kufr ljudi, kot so Abu Jahl, Fir'awn (faraon), Nemrud (Nimrod) in Sheddad (Shaddad bin Ad). Dovoljeno je naravnost reči, da so to ljudje pekla.

Kufr-i-jehli: Ker neverniki med običajnimi ljudmi vedo, da je Islam prava vera, in slišijo, da se izvaja azan-i-Muhammadi, če jim rečete: „Pridite, postanite Muslimani,“ bodo odgovorili: "Naš način življenja je to, kar smo se naučili od naših prednikov in družin. Tako bomo nadaljevali tudi mi."

Kufr-i-hukmi pomeni tahqir (obravnava s prezirom) namesto ta'dhim (obravnava kot velika) in ta'dhim namesto tahqir.

Prav tako je kufr obravnavati Awliya in Anbiya (Preroke) in 'Ulama (učence) Allaha 'adhim-ush-shan ter njihove izjave in knjige Fiqh in fatwas s prezirom, namesto da bi jih obravnavali kot velike. Prav tako je kufr všeč verskim obredom nevernikov in nošenje zunnar (vrvni pas, ki ga nosi duhovnik) brez darurata za to ter nošenje duhovniške kape in drugih znakov kufr, kot je križ.

Kufr povzroča sedem škod: Odpravlja vero in nikah. Jedilnih živali, ki jih ta oseba ubije, ni mogoče jesti (tudi če je žival zaklal v skladu z vsemi pravili, ki jih narekuje Islam). Kar je storil s svojim halalom, postane nečistovanje. To osebo je treba ubiti. Džennat se mu oddalji. Pekel se mu približa. Če umre v tem stanju (kufr), zanj ne bo opravljen namaz janaza.

Če oseba po lastni volji reče: "Ta in ta ima (ali nima) to in to. Naj bom kafir (nevernik), če se motim," je prisegel, kar ga vleče v kufr, ne glede na to, ali ima imenovana oseba določen predmet ali ne. Potrebno je obnoviti njegov iman in nikah.

Drugo dejanje kufr je na primer govoriti o dejanju, ki ga Islam prepoveduje, kot so nečistovanje, obresti in laž: „Želim si, da bi bilo to halal, da bi ga lahko storil!“

Če nekdo reče, na primer: „Verjamem v Preroke “'alaihimus- salawat-u-wa-t-teslimat". Toda ne vem, ali je ‚Adam ‘'alaihissalam' Prerok," postane kafir. Oseba, ki ne ve, da je Hadrat Muhammed ‚'alaihis-salam‘' zadnji Prerok, postane kafir.

Kot so navedli islamski učenci, če oseba pravi: „Če je res, kar so rekli Preroki ‚'alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat‘, potem smo dosegli odrešitev,“ postane kafir. Birgivi ‚rahmatullahi 'alaih‘ pravi: "Če ta oseba to reče kot izraz dvoma, postane kafir. Ne postane kafir, če to reče kot ilzam (prepričljiv argument)."

Navedli so (islamski učenci), da če je oseba povabljena k skupnemu opravljanju namaza in odgovori, da tega ne bo storila, postane kafir. Vendar pa ne postane kafir, če želi reči: "Ne bom opravil namaza, da bi ravnal po vašem nasvetu. To bom storil, ker mi je tako ukazal Allahu ta'ala."

Če ljudje rečejo na določeno osebo: „Ne pusti si rasti brade krajše od majhne peščice - ali si jo skrajšaj, da bo dolga le toliko kot majhna peščica, ali si uredi nohte -, ker je to sunnat Rasulullahovega ‚sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam'," in če ta oseba reče: „Ne, ne bom (naredil, kar ste rekli)," postane kafir. Enako pravilo velja za vsa druga dejanja sunnata, pod pogojem, da bi moralo biti splošno in s tawatur znano, da je zadevno dejanje dejanje sunnata. Primer tega je (umivanje zob z) Miswakom (pred ali med umivanjem). Hadrat Birgivi[30] na tem mestu doda naslednjo razlago: "To bo kufr, če bo to rekel na način, da bo zanikal dejanje sunnata. Vendar pa to ne bo kufr, če želi reči: Ne bom storil, kar praviš, samo zato, ker tako praviš. Vendar bom to storil, ker je to Rasulullahov sunnat."

[Yusuf Qardawi (ali Kardavi) na enainosemdesetem mestu četrte izdaje svoje knjige z naslovom **Al-halal wa-lharam fi-l-islam** navaja naslednje: Hadith-i-sherif, citiran v knjigi z naslovom **Bukhari-i-sherif** (ali **Jami-i-sahih**[31] bere: **"Obnašajte se v nasprotju z mušriki** (politeisti, neverniki)**! Porasti si brado! Postriži si brke!"** Ta hadith-i-sherif prepoveduje britje brade in skrajševanje brade na krajšo dolžino od majhne pesti. Častilci ognja so si strigli brado. Pravzaprav so si nekateri med njimi brado obrili. Ta hadith-i-sherif nam zapoveduje, da ravnamo v nasprotju z njihovo navado. Nekateri učenci fiqha so dejali, da ta hadith-i-sherif kaže, da je wajib pustiti brado in da je haram britje brade. Eden od njih, namreč Ibni Taymiyya, precej odločno nasprotuje striženju brade. Po drugi strani pa nekateri drugi islamski učenci menijo, da je puščarje brade običajno dejanje in ne bogoslužno dejanje. Knjiga z naslovom Fat-h navaja Iyada, da je britje brade [brez 'udhr za to] makruh. To je resnica. Za ta hadith-i-sherif ni mogoče reči, da dokazuje, da je brada wajib. Kajti v hadith-i-sherif je navedeno: "**Judje in Kristjani si ne barvajo las in brade. Naredite nasprotno od tega, kar počnejo oni!"** Z drugimi besedami, hadith-i-sherif pravi, naj si barvajo (lase in brado). Ta hadith-i-sherif ne dokazuje, da je barvanje las in brade wajib. Kaže pa, da je to storiti mustahab. Nekateri Ashab-i-kiram so si namreč barvali lase in brado. Večina pa tega ni počela. Vsi bi to storili, če bi bilo to dejanje wajib. Tako je tudi v primeru hadith-i-sherif, ki zapoveduje rast brade; ta kaže, da je mustahab pustiti brado, ne pa da je to wajib. Za nobenega od islamskih učencev ni znano, da bi si obril brado. V njihovem času je bila namreč brada običajna. [Neupoštevanje običajnih dejanj Muslimanov povzroča slavo. To je makruh. Če vzbuja fitno, je to haram.] Tu končujemo naš prevod iz Qardawija. V uvodu njegove knjige Qardawi piše, da meša nauke Fiqha štirih Madhhabov med seboj in da ni nekaj opravičljivega, če se prilagodimo enemu samemu Madhhabu. S tem odstopa od poti, ki so jo vodili učenci Ahl as-Sunnat. Učenci Ahl as-Sunnat „rahima-humullahu ta'ala" trdijo, da mora vsak Musliman posnemati enega od štirih Madhhabov in da bo oseba, ki združuje Madhhabe, postala la-madhhabi oseba, zindiq. Ker pa so Qardawijeve pisne izjave o puščanju brade v tem pogledu v skladu z nauki Hanafijeve Madhabe, se je zdelo primerno, da bralce napotimo nanje kot na dokazne informacije. Hadrat 'Abdul- Haqq-i-Dahlawi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (958 [1551 n. št.] - 1052 [1642], Delhi) v tretjem delu **Eshi'atul- leme'at** navaja naslednje: „Islamski učenci so glede striženja las in brade upoštevali lokalne običaje kraja, v katerem so živeli. Če namreč ne slediš običaju svojega kraja [v zadevah, ki so mubah, dovoljene], si s tem pridobiš slavo, kar pa je makruh." Muhammad bin Mustafa Hadimi „rahima-hullahu ta'ala" (umrl 1176 [1762 n. št.], Hadim, Konya, Turčija) v svoji knjigi z naslovom **Beriqa** navaja „V enem od hadith-i-sherif je navedeno: **'Pusti si kratke brke in dolgo brado.'** Zato je bilo prepovedano britje brade ali njeno krajšanje na manj kot majhno pest. Sunnat je, da si brado pustimo rasti, dokler ni dolga kot majhna pest. Prav tako je sunnat, da jo uredimo, ko postane daljša od majhne pesti." Majhna

[30] Zeyn-ud-din Muhammad Birgivi Efendi, naj bo mu Bog milostiv (928 [1521 n. št.], Balıkesir – 981 [1573], Birgi, umrl zaradi kuge).

[31] Sestavil Muhammad bin Isma'il Bukhari „rahmatullahi ta'ala 'alaih" (194 [810 n. št.], Bukhara - 256 [870], Samarkand).

pest je dolžina, ki je enaka vsoti štirih širin prstov, začenši s spodnjo stranjo spodnje ustnice. Ko Sultan ukaže nekaj, kar je sunnat, tudi če je to nekaj, kar je mubah (dovoljeno), postane wajib, da to naredimo. To, da ga naredijo Sultan in vsi Muslimani, pomeni, da gre za ukaz. Na takšnih mestih je wajib, da si človek pusti rasti brado, dolgo kot majhna pest. Če si jo pustiš krajšo od pesti ali jo obriješ, pomeni, da opustiš nekaj, kar je wajib. To je makruh tahrimi. (Za izraze, kot so wajib, makruh itd., glejte naslednje poglavje.) Osebi, ki to počne, ni dovoljeno biti imam v mošeji (in izvajati namaza v jama'atu). V Dar-ul-harbu pa je dovoljeno, pravzaprav je obvezno, da si obrijete brado, da ne bi bili preganjani ali (izgubili službo, kar dejansko pomeni, da ne bi mogli živeti in/ali da bi lahko opravljali amr-i-ma'ruf, služili Muslimanom in Islamu ter zaščitili svojo vero in čistost. Brez 'udhra je skrajšanje ali britje makruh. In bid'at je, če imate (nenehno) brado krajšo od majhne pesti in verjamete, da s tem opravljate dejanje sunnata. To pomeni spremeniti sunnat. Izvajanje dejanja bid'at je hujši greh od uboja.]

Če bi dekle in deček dosegla starost razsodnosti in pubertete, bila poročena s pogodbo nikah, a ne bi odgovorila na vprašanje o lastnostih iman, bi to pomenilo, da nista Musliman. Nikah med njima bi bil sahih šele potem, ko bi ju poučili o načelih imana in nato obnovili njuno pogodbo o nikah. Glej poglavje o štiriinpetdesetih fardih (ali faraidih).

Če si nekdo postriže svoje brke in druga oseba, ki je z njim, reče: „To ni dobro," obstaja bojazen, da bi slednji lahko izgubil iman. Kajti skrajšati si brke je dejanje sunnata in ta (druga) oseba je dejanje sunnata vzela na lahek način.

Če oseba nosi svilo, ki pokriva celotno telo od glave do nog, in jo druga oseba vidi in reče: „Naj bo blagoslovljena s tem," se bojimo, da bo (tj. ta oseba) izgubila svoj iman.

Če oseba stori dejanje makruh, kot je ležanje z nogami, iztegnjenimi proti Qibli, in pljuvanje ali uriniranje v smeri Qible, in če jo drugi ljudje poskušajo odvrniti od tega dejanja makruh ter opominjana oseba reče: „Želim si, da bi bili vsi naši grehi tako majhni kot ta," se bojimo, da lahko izgubi svoj iman. O makruhu je namreč govoril tako, kot da bi šlo za nepomembno zadevo.

In tudi, če služabnik neke osebe vstopi v sobo svojega gospodarja in pozdravi svojega gospodarja (z besedami: „Selamun 'alaikum, gospod," in če tretja oseba, ki je po naključju z gospodarjem v sobi, okrca služabnika z besedami: „Bodi tiho, ti nevljudna oseba! Svojega gospodarja se preprosto ne pozdravlja tako," ta (tretja) oseba postane kafir. Če pa je njen namen naučiti služabnika pravil lepega vedenja in hoče reči, da bi služabnik lahko pozdravil tudi (tiho) v svojem srcu, potem njegova izjava očitno ni dejanje kufrija.

Če nekdo drugega obrekuje in nato na odvračilne pripombe drugih odgovori: „Saj sploh nisem naredil česa pomembnega, kajne?", je po mnenju učencev postal kafir. Ker je pohvalil dejanje haram, namesto da bi ga obsodil.

Če oseba reče: „Če mi Allahu ta'ala da raj, ne bom vstopil v raj brez tebe," ali „Če mi je naročeno, naj vstopim v raj s tem in tem, ne bom" ali „Če mi Allahu ta'ala da raj, ga ne bom hotel, ampak bom raje videl njegov didar (lepo obličje)," so tovrstne izjave po mnenju učencev dejanja kufr. Druga izjava, ki je po mnenju (učenjakov) dejanje kufr, je izjava, da se bo iman povečal ali zmanjšal. Po mnenju Birgivija je kufr, če rečemo, da se bo povečal ali zmanjšal v zvezi z **mu'minun bih**, ni pa kufr, če to rečemo v zvezi z yaqin in quwwat-i-sidq. Mnogi mujtahidi so namreč govorili o obilju in pomanjkanju imana.

Učenci so rekli, da je kufr reči: „Obstajata dve Qiblas. Eden od njiju je Ka'ba, drugi pa je Jeruzalem." Po mnenju Birgivija je kufr reči, da sta zdaj dve Qibli, vendar pa ni kufr reči: „Bayt-i-muqaddes je bila Qibla. Kasneje je Ka'ba postala Qibla."

Če nekdo sovraži ali preklinja islamskega učenca, se bojimo, da lahko postane kafir, če to počne brez razloga.

Kufr je reči ali verjeti, da so kafirjeva bogoslužna dejanja in obredi, ki se ne strinjajo z Islamom, lepi.

Učenci so rekli, da če nekdo pravi, da je eden od dobrih običajev magijev, da se med jedjo ne govori, ali da je eno od dobrih dejanj magijev, da ne gre v posteljo s svojo ženo med menstruacijo ali lohijo, postane kafir.

Če oseba vpraša drugo osebo, ali je vernik, in ta odgovori: „Insha-Allah ...“, to povzroči kufr, če tega ni sposoben pojasniti.

Učenci so rekli, da če oseba reče osebi, ki je izgubila sina: „Tvoj sin je za Allaha ta'ala obvezen,“ postane kafir.

Če ženska, ki nosi črn pas okoli pasu, reče, da je to zunnar, ko jo vprašajo, kaj je to, postane kafir in postane haram za svojega moža.

Rekli so, da oseba, ki reče: „Bismillah ...“, ko poje hrano, ki je haram, postane kafir. Hadrat Birgivi pravi: „Kolikor razume ta Faqir, ta oseba postane kafir, če je to, kar poje, haram li-'aynihi [npr. vino, nečisto meso ali maščoba, kot je maščoba živali, ki je umrla sama od sebe]. Vendar to pravilo velja le, če ta oseba ve, da je to, kar je, haram li- 'aynihi (tj. hrana, ki jo Islam prepoveduje jesti). S tem bo ime Allahu ta'ala jemala lahkotno. Kajti takšne stvari so same po sebi haram. Kot so poročali naši imami (islamski vodniki), če oseba reče: „Bismillah,“ ko poje hrano, ki jo je dobila z izsiljevanjem. Hrana sama po sebi namreč ni haram. Haram je izsiljevanje.“[32] Če oseba izreče prekletstvo proti drugemu z besedami: „Naj ti Allahu ta'ala vzame dušo v stanju kufr,“ si islamski učenci niso enotni, ali bo ta oseba (tj. tisti, ki izreče prekletstvo) postala kafir. Pravzaprav je kufr, če oseba odobrava svoj lastni kufr - islamski učenci so si glede tega enotni. Kar zadeva odobravanje kufr nekoga drugega, je po mnenju nekaterih islamskih učencev to še vedno kufr, medtem ko drugi islamski učenci pravijo, da je to kufr, če je odobravanje kufr samo po sebi. Vendar pa to ni kufr, če gre za odobravanje zaradi hudobije in fisq (grešnosti) - tako da mora biti muka, ki jo je treba povzročiti, trajna in huda. Birgivi 'rahima-hullahu ta'ala' navaja: „To qawl (znanstveno sodbo) razumemo kot bistveno. Resnična zgodba o Hadrat Musa "alaihis-salam" v Koranu al-kerim je namreč dokaz zanjo.“

Če oseba reče: „Allahu ta'ala ve, da nisem storil takšnega in takšnega dejanja,“ čeprav sama ve, da ga je storila, postane kafir. Kajti (s tem, ko je tako rekel) je Hadrat Haqq ta'ala pripisal nevednost pod krinko modrosti.

Če se oseba poroči z žensko tako, da sklene nikah [brez prič], in potem tako moški kot ženska rečeta, da sta njuni priči Allahu ta'ala in Prerok, oba postaneta kafirja. Naš Prerok 'sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam' namreč ni poznal ghayb (neznanega), ko je bil živ. Kufr je, če rečemo, da pozna ghayb.

Če oseba pravi, da pozna ukradeno in izgubljeno premoženje, postane kafir sam in tudi tisti, ki mu verjamejo. Če reče, da ga obveščajo džini, spet postane kafir. Tudi Preroki in geniji ne poznajo ghayb. Samo Allahu ta'ala pozna ghayb, prav tako pa tudi tisti, ki jih on obvešča.

Kot navajajo učenci, če želi oseba priseči pri Allahu ta'ala in jo druga oseba od tega odvrne z besedami: „Ne želim, da bi prisegel na Allahu ta'ala. Hočem, da prisegaš na stvari, kot so ločitev, osvoboditev sužnja, čast in čistost,“ potem ta oseba postane kafir.

---

[32] Da bi se izognili nesporazumom glede te občutljive teme, prosimo, preberite prvo poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost**, ki je na voljo pri Hakikat Kitabevi, Fatih, Istanbul, Turčija.

Če nekdo reče drugemu: „Tvoje obličje me spominja na angela smrti,“ postane kafir. Angel smrti je namreč veliki angel.

Oseba, ki reče: „Kako lepo je, da ne opravljaš namaza,“ postane kafir. Kot navajajo islamski učenci, če nekdo reče drugemu: „Pojdi in opravi namaz,“ in ta odgovori: „Težko mi je opraviti namaz,“ postane kafir.

Če nekdo reče: „Allahu ta'ala je moja priča v nebesih,“ postane kafir, ker je Allahu ta'ala pripisal mesto. Allahu ta'ala ne potrebuje mesta. [Tudi oseba, ki imenuje Allahu ta'ala „oče“, postane kafir.]

Če nekdo reče: „Rasulullah ,sall-Allahu ta'ala ‘alaihi wa sallam' bi po jedi polizal svoj blagoslovljeni prst,“ druga oseba pa pravi, da je to nevljudno vedenje, ta oseba postane kafir.

Če nekdo reče: „Rizq (hrana) prihaja od Allahu ta'ala, vendar je potrebno tudi gibanje qula (tj. rojenega sužnja),“ je njegova izjava dejanje politeizma. Kajti tudi človekovo gibanje je ustvaril Allahu ta'ala.

Če nekdo reče, da je bolje biti Nasrani kot biti Jud, [ali da je bolje biti ameriški kafir kot biti komunist], postane kafir. Človek bi moral na primer raje reči, da je Jud slabši od Nasranija ali [da je komunist bolj hudoben] od Kristjana.

Če nekdo reče, da je biti kafir boljši od izdajstva, postane kafir.

Če nekdo reče: „Kaj mi je do skupščine ,ilma (znanja),“ ali „Kdo bi sploh lahko naredil, kar pravijo ‘ulama (islamski učencii),“ ali vrže (napisano) fatwo na tla ali reče: „Besede vernih ljudi niso dobre,“ postane kafir.

Če oseba reče nekomu, s katerim je v sporu: „Dajmo se obrniti na šar' (islamsko sodišče),“ in ta odgovori: „Ne bom šel tja, razen če me bo odpeljala policija,“ ali „Kako poznam Islam,“ ta oseba postane kafir.

Če nekdo reče nekaj, kar povzroča kufr, (on) in tudi vsi, ki se temu smejijo, postanejo kafirji. Smeh slednjega ne bo kufr, če je bil daruri (neizogiben, neprostovoljen, neizogiben).

Če nekdo reče: „Ni [praznega] prostora, ki ga ne bi zasedel Allah,“ ali „Allahu ta'ala je v nebesih,“ po mnenju islamskih učencev postane kafir.

Oseba, ki pravi, da so duše meshaikh vedno prisotne in da vedo, postane kafir. Ne bo kufr, če bo rekel, da bodo prisotne.

Oseba, ki pravi: „Ne poznam (ali nočem) Islama,“ postane kafir.

Če oseba reče: „Če ‚Adam ‘‚alaihis-salam‘ ne bi jedel pšenice, ne bi postali shaqis (grešniki, hudodelci),“ postane kafir. Vendar pa islamski učenci niso enotni glede njegovega kufrija, če reče: „... ne bi bili zdaj na zemlji.“

Če oseba pravi, da bi 'Adam "alaihis-salam" tkal blago, druga oseba pa pravi: „Potem smo sinovi tkalca,“ slednja postane kafir.

Če oseba stori lažji greh in reče osebi, ki ji reče, naj naredi tawbo: „Kakšen greh sem storil, da bi naredil tawbo,“ postane kafir.

Če nekdo reče drugemu: „Pojdi, gremo k islamskemu učencu“ ali „Berimo knjige o Fiqhu in ‚Ilm-i-hal in se učimo“, ta pa mu odgovori: „Kaj mi je do ‘ilma (znanja)“, postane kafir. To namreč (dejansko) pomeni zaničevanje 'ilma. Oseba, ki žali, prezira ali diskreditira knjige Tafsir in/ali Fiqh, postane kafir. Nepopustljive kafire, ki napadajo te dragocene knjige, ki so jih napisali učencii ene od štirih Madhhab, imenujemo „navidezni znanstveniki“ ali „zindiqi“.

Če oseba ne zna odgovoriti na vprašanja, kot so: „Čigav potomec si?“, „Čigavemu millatu pripadaš?“, „Kdo je Imam vaše Madhhab v i'tiqadu?“ in „Kdo je imam vaše Madhhab v 'amalu (dejanjih čaščenja)?“, postane kafir.

Kot so navedli islamski učenjaki, če oseba reče „halal“ o haram-i-qat'iyya (nekaj, kar je zagotovo haram) - kot sta vino in svinjina - ali reče „haram“ o halali- qat'iyya (nekaj, kar je zagotovo halal), postane kafir. [Nevarno je reči, da je tobak haram.][33]

Kufr je želeti, da bi neko haram dejanje postalo halal, če je to dejanje postalo haram (prepovedano) v vseh religijah in če bi bilo v nasprotju s hikmatom, če bi to dejanje postalo halal. Takšni primeri so nečistovanje, sodomija, prehranjevanje po tem, ko smo se nasitili s hrano, ter jemanje in dajanje obresti. Če si želimo, da bi vino postalo halal, to ni kufr. Kajti vino ni bilo haram v vseh (preteklih) razporeditvah. Kufr je, če uporabljamo Koran al-kerim med besedami in šalami. Če nekdo reče nekomu z imenom Yahya: "**Ya Yahya! Huz-il-kitaba,**" postane kafir. Ker se je norčeval iz Korana al-kerim. Enako pravilo velja za branje (ali recitiranje) Korana al-kerim ob spremljavi glasbil ali ob plesih ali pesmih.

Afet[34] je reči, “Pravkar sem prišel, Bismillahi.” Če oseba reče: „**Ma khalaqallah**“, ko vidi nekaj, kar se ji zdi preveč, postane kafir, če ne pozna njenega pomena.

Nevarno je reči, “Zdaj ne bom preklinjala, ker so preklinjanje označili za greh.”

Nevarno je reči, „Postali ste goli kot Gabrijelovo tele.“ To pomeni, da se norčujemo iz nadangela.

Haram je prisegati na karkoli drugega kot na Allaha tebaraka wa ta'ala. Oseba ne bo postala murtadd ali kafir, če bo storila haram dejanje. Vendar pa bo postala kafir, če bo govorila halal o haramu, ki je mansusun 'alaih, (tj. o tistem, kar je bilo v Nassu razglašeno za haram, kar pa pomeni ayat-ikerimas in hadith-i-sherifs z jasnim pomenom).

In tudi, če oseba prisega na glavo svojega sina ali na svojo glavo z uporabo imena Allaha ta'ala, npr. če reče: „Wallahi ob glavi mojega sina, se bojimo, da lahko to povzroči kufr“.

AHKAM-I-ISLAMIYYA

Zapovedi in prepovedi islamske religije se imenujejo **Ahkam-i-islamiyya ali islam** v celoti. **Ahkam-i-islamiyya** je sestavljena iz osmih delov: **Farz** (ali fard), **wajib, sunnat, mustahab, mubah, haram, makruh in mufsid**.

Farz je zapoved Allaha 'adhim-ush-shan. In da je to Njegova zapoved, je bilo pojasnjeno z neizpodbitnimi dokaznimi besedili. Z drugimi besedami, to je bilo jasno navedeno v ayat-i-kerimas. Oseba, ki to zanika ali ki temu ne pripisuje ustreznega pomena, postane kafir. Primeri (zapovedi Allahu ta'ala, ki se imenujejo farz) so: iman, Koran, umivanje, opravljanje namaz, plačevanje zakata, opravljanje hadža, opravljanje ghusla iz stanja junub [tj. umivanje celotnega telesa (na način, ki ga uči Islam).]

Obstajajo tri vrste farzov: Farz-i-daim, farz-i-muwaqqat in farz-i-'ala-l-kifaya. Farz-i-daim je naučiti se na pamet celoten (šestnajstdnevni credo, ki se začne z) **Amantu billahi** ..., poznati in verjeti v njegov pomen ter se tega prepričanja trajno držati. Farz-imuwaqqat je katero koli od zapovedanih dejanj čaščenja, ki ga opravimo, ko pride njegov predpisani čas. Primeri tega

[33] Četrto poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženosti** obravnava tobak in kajenje tobaka.

[34] Afat je množinska oblika besede afet, katere leksikalni pomen je nesreča, katastrofa, poguba.

so petkrat dnevno izvajati namaz, se postiti v blagoslovljenem mesecu ramadanu in se naučiti tehničnih podrobnosti svoje veje umetnosti ali obrti.

Farz-i-'ala-l-kifaya je ukaz Allahuja, od katerega bo oproščena celotna skupina ljudi, naj jih bo petdeset, sto in tako naprej, ko ga bo izpolnil eden od njih. Primer tega je potrditev pozdrava.[35] Nekateri drugi primeri so opravljanje namaz janaza, umivanje mrtvega Muslimana, učenje (arabske slovnice, imenovane) sarf in nahw, postati hafidh, učenje (veje znanja, imenovane) wujub, ter učenje verskega in znanstvenega znanja več, kot bi ga potrebovali v svoji panogi umetnosti ali obrti.

Poleg tega je znotraj farzov še pet drugih farzov. Ti farzi so: 'Ilm-i-farz, 'amal-i-farz, miqdar-i-farz, i'tiqad-i-farz, ikhlas-ifarz in inkar-i-farz. Inkar-i-farz je kufr.

Wajib je ukaz Allaha 'adhim-ush-shan. Vendar pa je bilo razumevanje, da je to njegova zapoved, izraženo v dvoumnih dokaznih besedilih. Oseba, ki zanika, da je določeno dejanje (za katerega je navedeno, da je wajib) wajib, ne bo postala kafir. Če pa ga ne opravi, jo čakajo muke v peklu. Primeri tega so: Izgovoriti molitev, imenovano Qunut, med opravljanjem namaz Witr, opraviti (dejanje wajib, imenovano) Qurban, (tj. ubiti žival, imenovano Qurban, na predpisan način) med 'Iydom hadžijev, plačati (miloščino, imenovano) Fitra med 'Iydom Ramadan-i-sherif in opraviti (sajdo, imenovano) Sajda-i-tilawat, kadarkoli berete ali slišite ayat o sajdi (poklonu). Obstajajo še štirje wajibi in en farz znotraj wajiba: 'Ilm-i-wajib, 'amal-i-wajib, miqdar-i-wajib, i'tiqad-i-wajib in ikhlas-i-farz. Pokazovanje farz ali wajib je škodljivo.

Sunnat je dejanje (ali čaščenje), ki ga je Hadrat Rasulullah „sall- Allahu 'alaihi wa sallam“ izpustil narediti enkrat ali dvakrat. Oseba, ki ga izpusti, ne bo trpinčena (na onem svetu). Če pa ga oseba, ki ga ima v navadi izpuščati brez 'udhr (dobrega razloga) za opustitev, si zasluži 'itab (grajo v posmrtnem življenju), poleg tega pa je prikrajšana tudi za njegov thawab. Primeri tega so: Uporaba (vejice, imenovane) miswak (za umivanje zob), opravljanje azan (ali adhan) in iqamat, opravljanje namaz v jama'atu, postrežba obroka na večer poroke in obrezovanje sina(ov). Obstajajo tri vrste sunnatov: sunnat-i-muakkada, sunnat-i-ghayr-i-muakkada in sunnat-i- 'ala-l-kifaya.

Primeri sunnat-i-muakkada so: Sunnat jutranje molitve, začetni in zadnji sunnat zgodnje popoldanske molitve, sunnat večerne molitve in zadnji sunnat nočne molitve. Ti sunnati so sunnat-i-muakkada. Nekateri islamski učenjaki pravijo, da je jutranji sunnat wajib. Teh sunnatov ni mogoče izpustiti brez 'udhr. Oseba, ki prezre katerega koli od njih, postane kafir.

Primeri sunnat-i-ghayr-i-muakkada so: Sunnat poznopopoldanske molitve in začetni sunnat nočne molitve. Če ju nekajkrat izpustimo, to ne bo povzročilo nobene potrebe. Če pa ju nikoli ne boste opravili, boste deležni očitkov in boste prikrajšani za šafa'at (priprošnjo v posmrtnem življenju).

[Kot je zapisano v **Halabi** in **Quduri**, obstajata dve kategoriji dejanj čaščenja: **Faraidh** in **Fadail**. Dejanja čaščenja, ki niso farz ali wajib, se imenujejo dejanja čaščenja, ki so **fadail** ali **nafila** (supererogativna). Sunnati petih dnevnih molitev namaz spadajo v kategorijo čaščenja **nafila** in nadomeščajo pomanjkljivosti farzov. Z drugimi besedami, nadomestijo pomanjkljivosti pri izvajanju farz delov molitev. To nas ne sme pripeljati do napačnega razumevanja, da lahko molitev, ki je sunnat, nadomesti izpuščeno molitev farz.

Prav tako opravljanje molitve sunnat ne bo rešilo osebe pred muko v peklu, ki si jo je zaslužila z opustitvijo molitve farz. Molitev sunnat, ki jo opravi oseba, ki je izpustila molitev

---

[35] Oglejte si dvainšestdeseto poglavje tretjega zvezka knjige **Neskončna blaženosti**, ki govori o pozdravih med Muslimani.

farz brez 'udhr, ne bo sahih. Niyyat (namen) je potreben za sunnat molitev, ki je sahih, [tj. tisto, ki je izvedena brez napake]. Če ni niyyat, thawab za (izvedbo) sunnat molitve ne bo dosežen. Zato bi morali ljudje, ki več let niso opravljali svojih petih dnevnih molitev namaz, opraviti niyyat tako za qada najzgodnejših molitev, ki jih niso opravili, kot za opravljanje sunnata, ko opravljajo sunnate štirih dnevnih molitev namaz. Ko bodo opravili ta nijat, bodo opravili qada za farz dele svojih dolgov namaz in opravili sunnat dele svojih trenutnih dnevnih molitev namaz. To ne pomeni, da izpustijo sunnat.][36]

Sunnat-i-'ala-l-kifaya je vrsta sunnata, pri katerem bo celotna zadevna skupina oproščena, če ga opravi (vsaj) ena oseba v skupini. Pozdravljanje, (umik, ki se imenuje) i'tikaf in izrekanje Basmala-i-sherifa (tj. izrekanje „Bismillah-ir-Rahman-ir-Rahim“), ko se začne delati nekaj, kar dovoljuje Islam, je nekaj primerov.

Če oseba ne izreče Basmala-i šerifa, ko začne jesti, bo utrpela tri izgube: 1- Satan se mu bo pridružil pri jedi. 2- hrana, ki jo poje, se bo v njegovem telesu spremenila v bolezen. 3- v hrani, ki jo bo jedel, ne bo barakata.

Če pa izreče Basmala-i šerifa, mu bo hrana prinesla tri koristi: 1- Satan ne bo dobil deleža od hrane. 2- Hrana, ki jo bo pojedel, bo v njegovem telesu postala zdravilo. 3- V hrani bo barakat. [Če človek pozabi izreči basmalo, ko začne jesti, jo mora izreči, ko se spomni, da jo mora izreči.]

Mustahab pomeni nekaj, kar je Rasulullah „sall-Allahu 'alaihi wa sallam“ naredil enkrat ali dvakrat v svojem življenju. Oseba, ki ga ne opravlja, ne bo trpinčena ali obtožena (na onem svetu). Prav tako ne bo prikrajšana za shafa'at (priprošnjo na onem svetu), ker ga ni opravila. Primeri tega so: Izvajanje nafila (supererogativnega) namaz, nafila post, 'Umra, nafila hadž in nafila miloščina.

Mubah je dejanje (ki je dovoljeno in) ki povzroča thawab, če je storjeno z dobro voljo, in povzroča muke (na onem svetu), če je storjeno s slabo voljo. Če ga izpustimo, to ne bo povzročilo muke. Hoja, sedenje, nakup hiše, uživanje vseh vrst hrane, ki je halal, in nošenje vseh vrst oblačil, pod pogojem, da so halal.

Haram je nekaj, kar Allah 'adhim-ush-shan jasno prepoveduje v Koranu al-kerim. Z drugimi besedami, to je ena od prepovedi, ki jih razglaša v Koranu al-kerim. Oseba, ki haram jemlje zlahka ali ga zanika, postane kafir. Oseba, ki stori haram, čeprav verjame, da je haram, ne postane kafir. Postane fasiq. [Ibni 'Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' v svoji obravnavi teme, ki se nanaša na biti imam[37], navaja naslednje: „Ne smete opravljati namaz (v jama'at), če ga vodi fasiq imam. Fasiq pomeni (Muslimana), ki stori težak greh, kot so pitje vina, nečistovanje in obrekovanje. [Na mestih, kjer se petkova molitev izvaja v več kot eni mošeji, morate petkovo molitev opraviti v mošeji s salih imamom in ne v mošeji s fasiq imamom. S fasiq osebo je wajib ravnati z izdajo in žalitvijo. Kakor koli je fasiq oseba izobražena, ne sme postati imam. Postaviti ga za imama bi pomenilo, da ga obravnavamo, kot da je velika oseba, in ga spoštujemo. Če je oseba fasiq in če ne pripada nobeni od (štirih) madhhab, je makruh tahrimi, če jo naredimo za imama. Izogibanje škodi se imenuje taqwa. Izogibanje stvarem, za katere je dvomljivo, ali so halals ali harams, je wara'. In zuhd se imenuje početje brez halalov, da ne bi storili nečesa dvomljivega. Če oseba postane vernik, ko živi v Dar-ul-harb, je zanjo wajib, da se preseli v Dar-ulislam."]

---

[36]Podrobnosti o tem, kako upravljati to izvedbo dvojnega niyyat, so na voljo v triindvajsetem poglavju četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženosti.**

[37] Imam je v tem kontekstu Musliman, ki vodi namaz, ki se izvaja v jama’at, kar je podrobno razloženo v dvajsetem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.

Obstajata dve vrsti haram: Ena je **haram li-'aynihi**, druga pa **haram li-ghayrihi**. Prvi je haram v svojem bistvu; vedno je haram. Primeri tega so: ubijanje, nečistovanje, sodomija, uživanje vina ali drugih alkoholnih pijač, igre na srečo, uživanje svinjine ter izhod žensk in deklet z izpostavljenimi glavami, rokami in nogami. Če oseba izreče Basmala-i-sherifa, ko stori zgoraj omenjene grehe ali če verjame, da so ti grehi halal, tj. če ne pripisuje pomena dejstvu, da jih je Allahu ta'ala označil za haram, postane kafir. Če pa taki ljudje te grehe storijo, čeprav verjamejo, da gre za dejanja haram, in se zato bojijo muke, ki jim jo bo prizadejal Allahu ta'ala, ne bodo postali kafirji, vendar si bodo zaslužili muko v peklu.

Haram li-ghayrihi je nekaj, kar postane haram, ker je bilo pridobljeno s haram, čeprav v bistvu ni haram. Primeri tega so: Vstopiti v sadovnjak nekoga, pobrati sadje in ga pojesti brez lastnikovega dovoljenja ter ukrasti in porabiti tujo hišno lastnino ali denar. Če oseba, ki to stori, izreče basmalo, kot to stori, ali reče, da je to halal, ne bo postala kafir. Če oseba neupravičeno zadrži tujo lastnino, ki je težka kot ječmenovo zrno, bo Allahu ta'ala po koncu življenja na tem svetu tej osebi odvzel thawab za sedemsto rak'atov namaza, ki so bili opravljeni v jama'at - in ki jih je Allahu ta'ala sprejel. Veliko več thawab (nagrad, ki jih je treba prejeti v posmrtnem življenju) je v izogibanju katerikoli vrsti škode kot v opravljanju bogoslužnih dejanj.

Makruh pomeni nekaj, kar uničuje thawab, pridobljen z 'amalom (bogoslužjem, pobožnimi in dobrimi dejanji). Obstajata dve vrsti makruh: Karahat-i-tahrimiyya in karahat-itanzihiyya (ali tenzihiyya), (ali makruh tahrimi in makruh tanzihi.)

Karahat-i-tahrimiyya je izpustiti (nekaj, kar je) wajib. Je qarib (blizu) haram. Karahat-i-tanzihiyya je izpustiti (nekaj, kar je) sunnat. To je qarib halal. Če oseba stori karahati-tahrimiyya, postane neposlušna in grešna, če to stori namerno. Zasluži si peklenski ogenj. Če je to storil med namazom, bo moral ta namaz ponovno izvesti. Če je to storil kot sahw (tj. po pomoti), bo moral opraviti sajda-i-sahw (na koncu namaza).[38] Zato namaza ne bo treba ponovno izvesti. Oseba, ki stori (nekaj, kar je) karahat-i-tanzihiyya, ne bo podvržena mučenju (na onem svetu). Vendar pa si bo zaslužila očitke in odvzem shafa'ata (na onem svetu), če bo to počela po navadi. Primeri tega so: uživanje mesa konja, uživanje ostankov hrane, ki jo je pojedla mačka ali miši, in prodaja grozdja vinarju.

Mufsid je nekaj, kar izniči „amale“ (tj. dobra dejanja in dejanja čaščenja, ki se opravljajo).Primeri tega so: kvarjenje iman ali namaz ali nikah ali hajj ali zakat, ki se izvaja, ali nakup in/ali prodaja, ki se izvaja.

[Musliman, ki opravlja dejanja farz, wajib in sunnat ter se izogiba dejanjem, ki so haram in makruh, bo na onem svetu nagrajen z **ejr** ali **thawab**, tj. povračilom. Če oseba izvaja haram in makruh ali zanemarja farzes in **wajib**, bo zapisana kot grešna oseba. Thawab za izogibanje haramu je veliko večji od **thawaba** za opravljanje farzov. Thawab za farz je veliko večji od thawaba za izogibanje **makruhu**, ki pa je veliko večji od thawaba za sunnat. Med mubahi (dovoljenimi stvarmi in dejanji) se tisti, ki jih ima Allahu ta'ala rad, imenujejo **khayrat** in hasanat (dobra in pobožna dejanja). Čeprav bo osebi, ki jih opravlja, dan thawab, je ta thawab manjši od thawaba za sunnat. To se imenuje **qurbat**, če človek nekaj stori zavestno in se zaveda, da bo za to nagrajen.

Allah ta'ala, ki je zelo sočuten do svojih sužnjev, jim je poslal religije, ki so vir tolažbe in sreče. Zadnja religija je Mohamedova religija (izročilo) "alaihissalam". Druge religije so spremenili zlobni ljudje. Če katera koli oseba, naj bo Musliman ali nemusliman, živi v skladu s to religijo, ne glede na to, ali to počne zavestno ali ne, na tem svetu ne bo trpela nobenih težav. Primeri te maksime so evropski in ameriški neverniki, ki delajo na način, skladen s to vero. Vendar pa neverniki ne bodo deležni nobenega thawaba ali nagrade na onem svetu. Če je oseba,

[38] Sajda-i-sahw je pojasnjen v šestnajstem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**

ki dela podobno, Musliman in se namerava podrediti islamu, bo tudi na onem svetu dosegla neskončno blaženost].

STEBRI ISLAMA

Islam ima pet sestavnih delov, Z drugimi besedami, Islam je bil zgrajen na petih bistvenih elementih. Prva je izgovoriti Kalima-i-shahadat ter se naučiti in verjeti v pomen, ki ga nosi. Druga je petkrat dnevno opraviti (molitev, imenovano) namaz (ali salat) v predpisanem času. Tretji je, da se postimo vsak dan v blagoslovljenem mesecu ramadanu. Četrti je plačevanje zakata in 'ušra vsako leto, ko to postane farz. Peti je, da enkrat v življenju opravi hadž, če je to v skladu z njegovimi zmožnostmi.[39] [Izvajanje teh petih zapovedi Allahu ta'ala skupaj z izogibanjem (njegovim prepovedim, imenovanim) haram, se imenuje opravljanje čaščenja. Za Muslimana, ki ne izpolnjuje pogojev v kategorijah, imenovanih wujub in ada, je opravljanje hadža nafila (supererogativno) **čaščenje**, prav tako za osebo, ki je hadž že opravila, je ponovno opravljanje hadža. Ni jaiz (dovoljeno) opraviti nadrejenega dejanja čaščenja, ki bi pomenilo izvedbo bid'ata ali harama. Kvadrat Imam Rabbani „quddisa sirruh“ v svojem devetindvajsetem, stodvajsetem in stodvajsetem pismu ter ('Abdullah Dahlawi „quddisa sirruh“,) v šestindvajsetem pismu **Maqamat-i-Mazhariyya** ne dovoljujeta nafila hadža ali 'Umre. ('Afif-ud-din 'Abdullah bin Es'ad Yafi'i 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 698 [1298 n. št.], Jemen - 768 [1367], Mekka, v svoji razpravi o stopnji „zuhd“, eni od stopenj, imenovanih maqamat-i-'ashara [deset stopenj], v svoji knjigi z naslovom) Nashr-ul-mahasin-il-ghaliyya navaja naslednje „Ko so Imama Nevevija (ali Nawawija), velikega islamskega učenjaka in Walija, vprašali: 'Ti spoštuješ vse vrste sunnata. Toda izpuščate eno dejanje sunnata, in to velikega sunnata: Bojim se, da bi lahko storil veliko dejanj haram, ko opravljam eno dejanje sunnata. „ Imam Yahya Nevevi je umrl v Damasku leta 676 [1277 n. št.] Prof. Habib-ur-Rahman, dekan pakištanske Jami'ai- habibiyye, je šel na hadž leta 1401 [1981 n. št.] Ko je videl, da imam wahhabi vodi namaz (v jama'atu) z uporabo glasnega zvočnika, je svoj namaz opravil individualno. Nato so ga priklenili na roke, poslali v zapor in ga zaslišali (zakaj se ni pridružil džama'atu). Ko je dejal, da imamom ni dovoljeno izvajati javnih molitev z zvočnikom, mu je bilo preprečeno, da bi opravil hadž, in bil izročen.

Prva stvar, ki jo mora človek, ne glede na to, v katerem delu sveta je, je, da se nauči vere in iman. V starih časih se je bilo vere dokaj enostavno naučiti od islamskih učenjakov. Ker danes živimo v najnovejšem času, islamskih učenjakov ni več nikjer. Nevedni ljudje in idioti, prodani britanskim zarotnikom, so se v imenu vernih ljudi razširili daleč naokoli. Edini način, kako se zdaj pravilno naučiti vere in iman, je branje knjig, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-Sunnat. Iskanje teh knjig je velika milost, ki nam jo podeli Allahu ta'ala. Sovražniki islama širijo lažne verske knjige z namenom zavajanja mladih, tako da je postalo precej težko najti prave verske knjige. Mlade navdušuje očarljiva neumnost različnih neumnih iger, s tem pa so prikrajšani za iskanje in branje pravih knjig. V žalostni nemoči opažamo, da številni mladi razmišljajo le o igrah. Ta bolezen se širi med mladimi. Muslimanski starši morajo nujno zaščititi svoje otroke pred to pandemijo. Pri tem morajo svoje otroke seznaniti s svojo vero in jih navajati na branje verskih knjig. To pa bi morali omogočiti tako, da bi svoje otroke zaščitili pred naklonjenostjo škodljivim zabavam. Vidimo, da so otroci nekaterih naših znancev tako zatopljeni v igranje škodljivih iger, da pozabijo jesti obroke. Takšni otroci ne morejo niti brati šolskih knjig in opravljati pouka. Starši morajo svoje otroke nekako usmeriti k branju knjig. Brati bi morali na primer **etiko Islama**. Oseba, ki bo prebrala to knjigo, se ne bo naučila le svoje vere in iman, ampak bo tudi prodrla skozi preobleke, ki jih uporabljajo sovražniki islama, in vedela, kako

[39] Drugi od teh petih bistvenih elementov, pa tudi tretji, četrti in peti, so podrobno razloženi v četrtem in petem zvezku knjige **Neskončna blaženost.**

delujejo. Če starši zanemarijo to svojo dolžnost, se bo pojavila neverna in ateistična mlajša generacija, ki bo naši državi in narodu povzročila nepopravljivo škodo in škodo.

Druga zadeva, na katero bi morali starši usmeriti svojo pozornost, je zadeva „satr-i-awrat“ (ki je podrobno razložena v osmem poglavju četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženosti**). Med ljudmi, ki igrajo škodljive igre, vidimo mladostnike z razgaljenimi okončinami od kolen do dimelj. Pokrivanje delov awrat je pomembno dejanje farz. Ljudje, ki temu ne pripisujejo ustreznega pomena, lahko izgubijo svoj iman. Muslimani hodijo v mošeje, da bi si prislužili veliko thawab za svoj namaz in/ali poslušali pridige. Tudi brez teh namenov je v samem obisku mošej še vedno veliko thawab. Kraj, ki ga obiskujejo ljudje z izpostavljenimi deli awrat, ne more biti mošeja; to je zbirališče fisq (greha). V vseh (islamskih) knjigah je zapisano, da je haram iti na shod fisq-a. Ljudje, ki hodijo v take mošeje, bodo šli na shod fisq-a; bodo grešni. Oseba, ki hodi v takšne mošeje z namenom, da bi si prislužila thawab in poslušala verske pridige, si namesto thawaba prisluži grehe. Ko v mošeje vstopijo ljudje z izpostavljenimi deli awrat, povzročijo, da Muslimani postanejo grešni. Tako kot je hudo grešno dejanje izpostaviti svoje dele awrata (med drugimi ljudmi), je prav tako hud greh gledati izpostavljene ude awrata drugih. Zato Muslimani, ki obiskujejo takšne mošeje, postanejo grešniki in si s tem nakopljejo Ghadab-i-ilahi (gnev Allaha ta'ala), namesto da bi si prislužili thawab.]

POGLAVJE O NAMAZU

Namaz ima dvanajst farzov: Sedem jih je zunaj njega, pet pa znotraj njega.

Farzi, ki so zunaj namaza, so: Taharat (očiščenje, čistost) od hadeta; taharat od najasata; satr-i-awrat; istiqbal-i-qibla; waqt; niyyat; takbir-i-iftitah. Farzi, ki so znotraj njega, so: Qiyam; qiraat; ruku' enkrat v vsakem rak'at; sajda dvakrat (v vsakem rak'at); sedeti tako dolgo, kot (izreči določeno molitev, imenovano) teshehhud (ali tashahhud) pri qa'da-i-akhira (zadnji položaj sedenja). Farzes znotraj namaz se imenujejo **rukns**. Farz je, da med sajdo položimo čelo in (velike) prste na tla (ali tla, odvisno od primera).

Taharat iz hadeta pomeni opraviti umivanje, če je človek brez umivanja, opraviti ghusl, če je v stanju junuba, in opraviti tayammum ob pomanjkanju vode, ko je potrebno umivanje in/ali ghusl. Za uresničitev taharata iz hadeta je treba izpolniti tri zahteve:

Pri umivanju in masah na glavi ne smemo pustiti nedokončanih prostorov na področjih, ki so farz, pri čemer je treba dosledno upoštevati istinja in istibra (kar bo pojasnjeno v nadaljevanju besedila).

Za uresničitev taharata iz najasata je treba izpolniti tri zahteve: Očistiti oblačila, ki jih bomo nosili med namazom, od najasata. Očistiti svoje telo med izvajanjem namaza. Očistiti kraj, kjer bomo opravljali namaz. [Glej konec poglavja o štiriinpetdesetih farzah!]

Za uresničitev satr-i-awrat je treba izpolniti tri zahteve: V Hanafi Madhhabu morajo moški pokriti dele telesa od neposredno pod popkom do neposredno pod koleni. Sunnat je, da si moški pri opravljanju namaza pokrijejo stopala.

Svobodne ženske se morajo pokriti, tj. ne smejo izpostavljati delov telesa, razen obraza in rok. Po znanstvenem poročilu (riwayat) so njihova stopala vključena v to izjemo.

Ženske, ki spadajo v kategorijo imenovano jariyas, morajo pokriti dele telesa od zgornjega dela hrbta in prsi do pod koleni. [Ženske, ki hodijo naokoli z razkritimi glavami, rokami in nogami ali nosijo oprijeta in tanka oblačila, in moški, ki jih gledajo, so grešne, saj s tem zagrešijo haram. Oseba, ki je gluha za to, da je to haram, postane kafir, murtadd.]

Za uresničitev istiqbal-i-qibla je treba izpolniti tri zahteve: Obrniti se proti Qibli.

Do konca namaza ne smemo pustiti, da bi se prsni koš oddaljil od smeri Qible.

Pokoriti se v diwan-i-ma'nawi Allahu 'adhimush- shan.

Za uresničitev waqta (čas namaza) je treba izpolniti tri zahteve: Vedeti, kdaj se čas namaz začne in kdaj se konča. Ne odlagati namaza, dokler se ne začne čas, v katerem ga je makruh opraviti.

Nijat se uresniči tako, da veš in premisliš, ali je namaz, ki ga boš opravil, farz ali wajib ali sunnat ali mustahab, in da iz svojega srca izženeš posvetne interese. Po imamu A'zamu je wajib, po dveh imamih (tj. imamajnih, ki sta imam Abű Yusuf in imam Muhammad) in tudi po Maliki in Shafi'i Madhhabs pa je (namaz, imenovan) Witr, sunnat. [Osebi, ki posnema Maliki Madhhab, je dovoljeno, da izpusti Witr, kadar obstaja haraj (težava, ki jo opredeljuje Islam).

Takbir-i-iftitah se uresniči tako, da ljudje dvignejo roke k ušesom ter da je srce budno in pozorno.

Za uresničitev Qiyam je treba izpolniti tri zahteve: stati v smeri Qible, gledati na mesto sajda (tj. mesto, kamor med klanjanjem položite čelo in konico nosu) in se med Qiyamom ne zibati z ene strani na drugo.

Za uresničitev Qiraata je treba izpolniti tri zahteve: Izvajati recitacije glasno, kadar jih je treba izvajati glasno, in tako glasno, da slišiš svoj glas, kadar jih je treba izvajati tiho, ter pravilno izgovarjati zvoke. Razmišljati o pomenu (ayatov) Korana al-kerim (ki jih recitiraš. Upoštevati pravila tajwid (ali tejvid) med recitiranjem ayatov. [Takbir, ki ga je treba izreči ob začetku izvajanja namaz, in vse, kar se recitira v okviru namaz in azan (ali adhan), mora biti v arabskem jeziku. Kako jih recitirati s pravilno arabsko dikcijo, se je treba naučiti od hafida, ki pozna islam in upošteva pravila, navedena v ilmihal knjigah njegovega madhaba. Ayatov Korana al-kerim, napisanih v latinici, ni mogoče pravilno brati. Tako opravljeno branje bo pomanjkljivo in napačno. Tafsir (razlaga) Korana al-kerim je mogoč. Njegovo prevajanje pa ne pride v poštev. Knjige, ki so jih v imenu turških različic Korana predstavili nereligiozni in la-madhhabi ljudje, niso pravilne. So napačne in pomanjkljive. Vsak Musliman mora obiskovati tečaje Korana al-kerim, se naučiti islamskih črk ter tako pravilno brati (in recitirati) Koran al-kerim in molitve. Namaz, opravljen s pravilnim recitiranjem ayat-i-kerim in molitev, bo sprejet. V knjigi **Terghib-us-salat** je navedeno naslednje: „Če so ayat-ikerime in molitve, ki jih določena oseba recitira v namazu, nepravilne po mnenju devetih islamskih učenjakov in pravilne po mnenju enega islamskega učenjaka, ne smemo gledati na namaz, ki ga je opravil, kot na fasid."] (Dejanje čaščenja, ki je fasid, je tisto, ki ni bilo sprejeto.)

Za uresničitev ruku' je treba izpolniti tri zahteve: Izvesti ruku' proti Qibli, pri tem pa se popolnoma nagniti navzdol (tako, da predstavlja obrnjeno veliko črko „L“). Nekaj časa ostati tako, kar imenujemo tumaninat, [tj. dokler se vaše srce ne prepriča].

Za uresničitev sajde je treba izpolniti tri zahteve: Za sajdo se je treba pokloniti na način, ki ga predpisuje sunnat. Izvesti sajdo v smeri Qible, s čelom in nosom na tleh (ali na tleh) in v liniji. Nekaj časa je treba ostati na sajdi, da se upošteva tumaninat. [Zdravi osebi je dovoljeno, da naredi sajdo na nečem, kar je do petindvajset centimetrov višje od ravni (na kateri opravlja namaz), vendar je to makruh. Naš Prerok namreč nikoli ni delal sajde na nečem, kar je višje od nivoja, prav tako pa tudi nobeden od Ashab-i-kiram ni delal sajde na nečem, kar je višje od nivoja. Če boš naredil sajdo na še višji stvari, bo namaz postal fasid.]

Za uresničitev qa'da-i-akhira je treba izpolniti tri zahteve: 1- moški morajo sedeti na levi nogi, desna noga pa mora biti pokončna, ženske pa morajo sedeti tako, kot se imenuje tawarruk (ali tewerruk), kar pomeni sedeti na zadnjici s stopali, ki štrlijo z desne strani. 2 - s spoštovanjem recitirati molitev, imenovano Tehiyyat (ali Tahiyyat). 3- Na qa'da-iakhira (zadnji sedeči

položaj) izgovoriti Salawat in druge (predpisane) molitve. Molitve, ki jih je treba izgovoriti po namazu, bodo opisane v nadaljevanju besedila.

POGLAVJE O GHUSL

V Hanafijevi Madhabi so trije farzi, ki jih je treba upoštevati pri izvajanju ghusla, v Malikovi Madhabi je pet farzov, v Shafijevi Madhabi dva in v Hanbalovi Madhabi en farz. V Hanafi Madhhab:

1 - enkrat umiti notranjost ust z vodo. Farz je umivanje med zobmi in znotraj zobnih jamic. [Muslimanu, ki je po Hanafi Madhhab, ni mogoče plombirati ali kronati zob, razen če za to obstaja darurat. Lahko pa mu naredijo protezo, tako da jo lahko odstrani in se umije pod njo, kadarkoli mora opraviti ghusl. Musliman, ki si je dal zapolniti ali kronati zobe brez darurata, bo Musliman z 'udhr zaradi haraj (težave), ki jo je s tem doživel; pri ghuslu bo moral posnemati eno od šafi'i in maliki Madhhabs. V tem primeru bodo morali dodati: „Posnemam Shafi'i (ali Maliki) Madhhab," k svojemu niyyat, kadarkoli bodo opravljali ghusl ali umivanje in kadar bodo opravljali namaz.]

2- Enkrat nanesite vodo v nosnice.

3- Enkrat umijte celotno telo. Farz je umivanje tistih delov telesa, ki ne povzročajo težav pri umivanju. Če dela telesa ni mogoče umiti zaradi darurata, tj. vzroka, ki obstaja v stvarstvu in ki ga človek ni ustvaril sam, bo to odpuščeno (s strani Allahu ta'ala) in opravljeni ghusl bo sahih (veljaven, zdrav).

Kot je navedeno v knjigi z naslovom **Durr-ul-mukhtar**, ostanki hrane med zobmi in/ali v zobnih jamicah ne preprečujejo, da bi bil ghusl sahih. To velja v skladu s fatva.[40] Voda bo namreč prodrla vanje in namočila mesto pod njimi. Če so ostanki trdni, učenjaki pravijo, da bodo preprečili prodiranje vode. In to je resnica. **Ibni 'Abidin** 'rahima-hullahu ta'ala' razlaga zadevo na naslednji način: V knjigi z naslovom **Khulasa-t-ulfatawa** je prav tako zapisano, da ne bodo preprečili (prodora vode, ker bo voda, tekočina, šla skozi hrano (tako da bo namočila prostor pod njo). Če se ugotovi, da voda ne prehaja skozi ostanke hrane, opravljeni ghusl ne bo sahih, kar soglasno priznavajo vsi učenjaki. Enako je navedeno tudi v knjigi z naslovom **Hilya-t-ul-mujalli,** (ki jo je napisal Ibni Emir Hajj) Halabi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl 879 [1474 n. št.) Če so se ostanki pod stalnim pritiskom strdili, ne bodo prepustili vode, zato opravljeni ghusl ne bo sahih. V tem ni darurata. [Z drugimi besedami, to ni nekaj, kar bi se zgodilo samo od sebe.] Prav tako ni nobenega haraj [pri čiščenju teh delov (ali telesa)].

To je zapisano v knjigi z naslovom **Halabi-i-saghir**: Če oseba opravi ghusl z ostanki kruha, hrane ali drugih stvari med zobmi, bo njen ghusl po fatvah sahih, tudi če misli, da voda (uporabljena pri ghuslu) ni šla skozi ostanke. Da se dani fatwa strinja s tem, je zapisano v **Khulasa-t-ul-fatawa**. Po mnenju nekaterih učenjakov ghusl ne bo sahih, če so ostanki trdni. Ta končna sodba je zapisana tudi v knjigi z naslovom **Zahira-t-ul-fatawa**, (ki jo je napisal Burhan-ad-din Mahmud bin Taj-ud-din Ahmad bin 'Abd-ul-'Aziz Bukhari 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 551 [1156 n. št.] - umrl leta 616 [1219]). To je veljavna sodba v zvezi z zadevo. Uporabljena voda namreč ne bo segla pod njiju. In tudi darurat ali haraj ne obstaja.

V knjigi z naslovom **Durr-ul-Muntaqa** je navedeno naslednje:[41] Glede ghusla, ki se opravi, ko so v zobnih jamicah ostanki hrane, obstajajo islamski učenjaki, ki trdijo, da bo ghusl sahih, pa tudi tisti, ki menijo nasprotno. Zaradi varnosti je treba ostanke hrane predhodno odstraniti.

---

[40]Fatva je prepričljiva razlaga, v kateri pooblaščeni islamski učenjak odgovarja na vprašanja muslimanov o verskih zadevah. Viri in dokumenti, na katerih temelji fatwa, so priloženi fatvi.

[41] Napisal 'Ala-ud-din Haskafi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (1021, Haskaf - 1088 [1677 n. št.]).

Kot je navedeno v **Tahtawijevem** komentarju k **Maraq-il-falah**, bo ghusl sahih, če so ostanki hrane v zobnih jamicah ali med zobmi. Voda je namreč tekočina in zlahka prodre skozi njih. Če so se ostanki hrane z žvečenjem strdili, bodo preprečili ghusl. Tako je zapisano v knjigi z naslovom **Fat-h-ul-qadir**.

V knjigi z naslovom **Bahr-ur-raiq** je navedeno, da bo ghusl sahih, če so ostanki hrane v zobnih jamicah ali med zobmi. Voda je namreč drobna snov, ki se lahko prebije skozi vse. Enako je zapisano v knjigi z naslovom **Tejnis** (ali Tajnis). Sadr-ush-shehid Husamaddin je dejal, da ghusl, opravljen v takem stanju, ne bo sahih in da je zato treba ostanke odstraniti in poskrbeti, da voda teče skozi notranjost zob. Varneje bo odstraniti ostanke in se umiti pod njimi.

V knjigi z naslovom **Fatawa-i-Hindiyya** je navedeno: „Argument, ki je bližje resnici, je tisti, ki trdi, da bo ghusl, ki ga opravi oseba z ostanki hrane v zobnih jamicah ali med zobmi, sahih. Enak argument je zapisan v **Zahidiju**. Vendar pa je priporočljivo, da ostanke odstranimo in poskrbimo, da voda priteče v zobne vložke. Kot je navedeno v knjigi z naslovom **Qadikhan**, je v knjigi z naslovom **Natifi** zapisano, da ghusl, opravljen, medtem ko so ostanki hrane okoli zob, ne bo ustrezno opravljen in da jih je treba odstraniti in umiti mesta pod njimi.

To je zapisano v knjigi z naslovom **al-Mejmu'at-uz-zuhdiyya**: Če ostanki hrane med zobmi postanejo kot trdno testo in preprečujejo prodiranje vode, ne glede na njihovo količino, bodo prav tako preprečevali ghusl. Enako je zapisano v knjigi **Halabi**. Ni mogoče trditi, da „pri odstranjevanju ostankov hrane ni haradža, težav, toda plomb in kronavic ni mogoče odstraniti; zato je pri njihovem odstranjevanju haradž“. Da, obstaja haraj. A ko nekaj, kar naredi človek, povzroči haradž, postane 'udhr, da posnema drug madhhab. Ne postane 'udhr, če izpusti farz. Da je oseba oproščena farz, je potrebno, da ne more posnemati druge Madhhab, kar pa pomeni soobstoj darűrata in haraj. Če bi se vprašali: „Polnjenje ali kronanje zob je namenjeno preprečevanju zobobolov in zaščiti pred izgubo zob. Ali potem za to ne obstaja darurat (tj. da bi bil oproščen farz in s tem opravil brez umivanja zobnih jamic),“ potem bo naš odgovor: “Obstoj darurata zahteva, da ne obstaja (predpisan) izhod s posnemanjem druge Madhabe.“

Argument: „Naloga umivanja zob pri ghuslu se prenaša na zunanje površine zalivk ali kron,“ v Islamu ni ustrezen. Tahtawi (Ahmad bin Muhammad bin Isma'il) v svoji opombi k (Shernblalijevi) knjigi z naslovom **Imdad-ul-Fattah navaja**: „Ko se prereže umivanje osebe, ki si je po opravljenem umivanju oblekla mezinec, se prekinitev umivanja nanaša na mezinec in ne na stopala.“[42] Ta izjava v knjigah fiqh se nanaša izključno na opravljanje abluzije in nošenje mest. Če jo prilagodimo tako, da se prilega situacijam, ki se nanašajo na kronanje zob, in celo na ghusl, pomeni, da si prizadevamo za izdajo osebnih fatv. Prav tako ne bi bilo primerno primerjati plombiranega ali kronanega zoba z gosto brado. Medtem ko pri umivanju kože pod brado ni obvezno umivati, je pri umivanju kože pod brado obvezno umivati kožo, medtem ko je pri ghuslu obvezno umivati kožo pod brado (farz). Oseba, ki trdi, da ni farz „umivati kože pod gosto brado pri ghuslu, ker ni farz umivati kože pod gosto brado pri umivanju“, ne bo umivala kože pod svojo gosto brado. Zato ghusl, ki ga opravi ta oseba in ljudje, ki mu verjamejo, in ergo molitve namaz, ki jih opravijo, ne bodo sahih.

Prav tako ne bi bilo v skladu s knjigami Fiqh primerjati kronanje in zalivke z mazili, ki se nanašajo na razpoke na stopalih, ali z lesnimi opornicami, pritrjenimi na ranjene ali zlomljene ude, ali z mavčnimi obliži in povojem. Kajti kadar obstaja haraj ali možnost poškodbe pri odstranjevanju iz ran in zlomljenih udov, ni mogoče posnemati drugega Madhhab. Zaradi teh treh razlogov je oseba oproščena dolžnosti umivanja pod njimi.

---

[42] Izraze, kot sta ‘mests’ in ‘imeti udhr (izgovor)’, najdete v tretjem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**

Ker imate svobodno izbiro, da si zapolnite ali okronate gnil in boleč zob, ker ga ne želite izpuliti in nadomestiti z izvlečnim umetnim zobom ali umetnimi zobmi, opremljenimi s polovičnim ali popolnim nebom, zapolnitev ali okronanje zob ali izdelava fiksnega mostička ne povzroča darurat. Trditev, da obstaja darurat, sama po sebi ne pomeni razloga za oprostitev obveznosti umivanja pod njimi. Mogoče je namreč posnemati drugo madhhab. Nihče nima pravice izkoriščati neutemeljenega argumenta, da obstaja darurat, kot orodje za kaznovanje drugih ljudi, ki se držijo knjig Fiqh in posnemajo Shafi'i ali Maliki Madhhab.

Darurat pomeni nadnaravni vzrok, ki človeka prisili, da nekaj stori (ali ne stori), tj. vzrok, ki ga ni mogoče preprečiti. Primeri darurat so islamski zapoved in prepoved, huda bolečina, nevarnost izgube uda ali življenja in dejstvo, da ni druge možnosti. **Haraj** pa pomeni težavo ali stisko, ki preprečuje, da bi nekaj, kar ste storili, preprečilo izvedbo dejanja, ki je farz, ali vas prisililo v dejanje, ki je haram. Zapovedi in prepovedi Allahu ta'ala se kot celota imenujejo **Ahkam-i-islamiyya**. Pri upoštevanju enega od pravil Ahkam-i-islamiyya, tj. pri izpolnjevanju ene od zapovedi ali izogibanju eni od prepovedi, sledite splošno znani in izbrani izjavi učenjakov vaše lastne Madhhab o tej zadevi. Če zaradi nečesa, kar ste storili, nastane haraj (težava) pri upoštevanju izbrane izjave učenjaka, sledite manj zaželeni in šibkejši izjavi učenjaka (drugih učenjakov, ki prav tako pripadajo vaši madhhab). Če je haraj tudi pri upoštevanju te izjave, potem posnemate drugo madhhab in v tej zadevi upoštevate to madhhab. Če je haraj tudi pri upoštevanju te druge madhhab, potem preučite zadevo, da ugotovite, ali obstaja darurat pri dejanju, ki povzroča haraj:

1– Kadar obstaja darurat za opravljanje nečesa, kar je farz in povzroča haraj, ste oproščeni opravljanja tega farza.

2– Kadar ni nujno potrebno storiti nekaj, kar povzroča haraj, [npr. lakiranje nohtov], ali kadar je nujno potrebno, vendar obstaja več načinov za to, vi pa izberete način, ki povzroča haraj, bo vaš akt čaščenja (na način, ki povzroča haraj) neveljaven. Farz morate opraviti na način, ki ne povzroča haraj. Da je treba v primeru haraja, težav (tj. če izberete način, ki vključuje haraj), ne glede na to, ali obstaja darurat ali ne, je zapisano v knjigah z naslovom **Fatawa-l-hadithiyya** (napisal Ibn-i-Hajar-i-Mekki ‚rahmatullahi 'alaih‘, 899 [1494 n. št.] – 974 [1566], Meka) in **Khulasa-t-ut-tahqiq** (avtor ‚Abd-ul-Ghani Nablusi 'rahmatullahi 'alaih‘, 1050 [1640 n. št.], Damask – 1143 [1731]), v Tahtawijevem komentarju “rahima-hullahu ta'ala” k Sherblalijevi knjigi “rahimuhullahu ta'ala” z naslovom **Meraq-il-felah** in v knjigi z naslovom **Ma'fuwat**, avtor Halil Es'irdi “rahima-hullahu ta'ala”. Molla Halil (Es'irdi) je umrl leta 1259 [1843 n. št.]. Musliman iz šole Hanafi, ki želi, da mu boleč ali gnili zob zapolnijo ali okronajo, namesto da bi ga izpulili in nadomestili z odstranljivo protezo ali zobno protezo z nebesom, mora pri opravljanju ghusl-a slediti šoli Shafi'i ali Maliki. V teh dveh madhhabih namreč ni farz, da si med ghuslom umiješ usta in nosnice. Shafi'i ali Maliki Madhhab je precej enostaven za posnemanje. Pri opravljanju ghusla ali ablucije in ob začetku namaza boste morali narediti niyyat, tj. v svojem srcu sprejeti, da posnemate Shafi'i ali Maliki Madhhab, če pa to pozabite, pa po opravljenem namazu ali ko se spomnite. V tem primeru morajo biti ablucija in ghusl, ki jih opravite, ter namaz, ki ga opravite, sahih (valid, veljavni) v skladu s Shafi'i ali Maliki Madhhab. Da bi bili sahih v skladu s Shafi'i Madhhab, boste morali ponoviti umivanje, ko se vaša koža dotakne kože ženske, ki ni med osemnajstimi ženskami, s katerimi vam je nikah[43] večno haram, in ko se dlan vaše roke dotakne vašega qaba awrat (tj. sramno ali analno območje lastnega telesa) in v sebi recitirate Fatiha Sura, ko opravljate namaz (v jama'at), ki ga vodi imam. Prosimo, preberite šesto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost**, da se naučite, kaj je treba storiti, ko posnemate Maliki Madhhab! Posnemanje drugega Madhhab ne pomeni

[43] Glejte dvanajsto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za ženske, s katerimi nikah ni dovoljen.

spreminjanja svojega Madhhab. Hanafi Musliman, ki posnema drug Madhhab, ni izstopil iz Hanafi Madhhab. Prilagaja se temu Madhhab le v farzes in mufsids. V wajibs, makruhs in sunnats upošteva pravila svojega Madhhab.

Glede na izjave učenjakov fiqha o ghuslu, se pojavljajo poskusi, da bi vprašanje zob rešili s pisanjem nekompetentnih ljudi, ki niti ne pripadajo določeni madhhab. Trdijo, da je bilo v fatwa, objavljeni v številki revije Sebil-ur-rashad iz leta 1332 [1913 n. št.], navedeno, da je dovoljeno zalivati zobe. Najprej bi radi povedali, da je ta tako imenovana revija polna člankov, ki so jih napisali reformatorji in drugi ljudje, ki ne pripadajo nobenemu madhhabu. Eden od njegovih piscev, Isma'il Hakki iz Manastirja (Bitola), je zahrbten prostozidar. Drugi, Isma'il Hakki iz Izmirja, je pred vsemi tistimi idioti, ki jih je zavedel Mehmet Abduh, prostozidarski mufti iz Kaira in reformator Islama. Srednjo šolo je končal v Izmirju, učiteljsko šolo pa v Carigradu. Ima šibko versko izobrazbo in malo verskega znanja. Z vtiranjem se članom Unionske stranke je postal učitelj v madrasi in poskušal širiti Abduhove reformistične in podvržne ideje. Pohvalni govor, ki ga je Isma'il Hakki napisal za knjigo z naslovom **Telfiq-i-madhahib**, prevod Rashida Ridaja iz Egipta, ki ga je prevedel Ahmed Hamdi Akseki, eden od njegovih učencev, žrtev njegovih strupenih zvijač, izdaja njegovo notranjo zlobo.

Isti Isma'il Hakki je v navedenem časopisu podrobno opisal nasprotujoče si argumente med učenjaki Fiqh glede tega, ali je dovoljeno z zlatim žico zavezati zobe, in navedel knjige, npr. komentar k (knjigi Muhammada Sheybanija z naslovom) **Siyar-i-kebir**, ki poročajo o soglasju učenjakov, da je zavezovanje zob z zlato žico namesto srebrno nujno, in sklenil, da je zadeva v zvezi z zobmi nujna. Vendar pa je bilo vprašanje, ki mu je bilo zastavljeno, ali je ghusl, ki ga opravi oseba z zalitimi ali okronanimi zobmi, sahih, in ne, ali je treba zobe zavezati z zlato ali srebrom. Isma'il Hakki iz Izmirja je napisal dolg in podrobni razgovor o nečem, o čemer ni bilo vprašano in kar je bilo splošno znano, in kot odgovor na dejansko vprašanje zapisal svoj zaključek. To, kar je storil, je čista ponarejanje znanja. Je poskus, da pod krinko fatwa, ki so jo podali islamski učenjaki, napiše svoje lastno mnenje. Njegov poskus je še hujši. Citira pisne izjave učenjakov Fiqh o ghuslu in jih preoblikuje v svoje osebne mnenje. Na primer, pravi: "Kot je navedeno v Bahr, ni obvezno, da voda pride v stik z mesti, kamor je težko priti." Po drugi strani pa v knjigi z naslovom **Bahr** piše: "... deli telesa, kamor je težko doseči z vodo." S tem primerja nekaj, kar je nujno, z nekaj, kar je nujno doživeti. Prav tako ni pravičen, ko kot dokaz, da je ghusl, ki ga opravi oseba z zalitimi zobmi, jaiz (dovoljen, sprejemljiv), uporabi izjavo iz **Durr-ul-mukhtar**: "Če bi umivanje glave škodovalo ženski, potem si glave ne umiva." Škodovanje glavi zaradi stika z vodo je posledica fizične bolezni. Kronanje ali zalivanje zoba je lastna odločitev. Zaradi tega je vprašanje, ali je ghusl, ki ga opravijo ljudje z ostanki hrane v zobnih alveolah, jaiz, obravnavano ločeno v knjigi z naslovom **Durr-ul-mukhtar**.

Triki in zločini, ki so bili doslej omenjeni, ne zadostujejo za opis zlobe Isma'ila Hakki iz Izmirja. Bil je na primer tako brez načel, da je poskušal islamske učenjake zlorabiti kot lažne priče v svojo korist, rekoč: "Ni potrebno (za ghusl), da voda doseže zlato in srebrno krono in zalivke ali da se umijejo mesta pod njimi. Učenjaki fiqha soglasno trdijo, da je v zadevnih zobeh darurat in da ni obvezno, da voda doseže dele (telesa) z daruratom." Noben učenjak fiqha v Hanafi Madhhab ni rekel, da je darurat, če imaš zobne krone ali plombe. Dejansko zobne krone ali plombe niso bile znane v časih, ko so živeli učenjaki fiqha. Na štiriinšestdeseti strani komentarja k knjigi z naslovom **Siyar-i-kebir**, ki jo navaja kot dokaz, je citiran Imam Muhammad Sheybani ‚rahima-hullahu ta'ala', ki je dejal, da je jaiz (dovoljeno), da oseba nadomesti izpadli zob z zlatim zobom ali z zlatim žico pritrdi zobe. Knjiga ne omenja ničesar o kronanju zob. To je izmišljen dodatek, ki ga je ponaredil Isma'il Hakki iz Izmirja. Masoni, verski ljudje brez določene madhhab in heretiki, ki so se pojavili kasneje, so se zatekli k vsem

vrstam zvijač, da bi zavedli Muslimane in med njimi širili nemire. Pisali so napačne in podvržne članke.

Imam Muhammad Sheybani ‚rahima-hullahu ta'ala' je izjavil, da se lahko zlate ali srebrne žice uporabijo za pritrditev zobe, ki se maje. Ni rekel, da je dovoljeno zobe okronati ali zapolniti z zlatom. Takšne stvari so izmišljali Isma'il Hakki in podobni.

Muftiji in drugi cenjeni verski voditelji, sodobniki Isma'ila Hakki iz Izmirja, so podali odgovore, da bi razkrili resnico v nasprotju z lažnim in zavajajočim člankom, katerega primere smo predstavili v prejšnjih odstavkih. Eden od teh cenjenih učenjakov je Yunus-zade Ahmed Vehbi Efendi iz Bolvadina (Turčija), "rahima-hullahi ta'ala". Ta globoko izobražen človek z obsežnim verskim znanjem je dokazal, da so bili islamski učenjaki soglasni, da ghusl, ki ga opravi oseba z zapolnjenim zobnim alveolarjem, ni sahih.

Uredništvo revije **Sebil-ur-rashad** je moralo biti dovolj pametno, da je prepoznalo skromno zvijačo, ki jo je uporabil Izmirer v svojem slabo napisnem članku, zato je menilo, da je treba članek podpreti z dodatnimi dokazi in mu dodati fatvo z zaključno opombo, ki se glasi: "... ghusl bo sahih", v drugi izdaji knjige fatw z naslovom **Majmu'a-i-Jedida** iz leta 1329 [1911 n. št.]. Vendar pa tako imenovana fatwa ne obstaja v prvi izdaji knjige iz leta 1299 A.H. Zavajajoča opomba je bila v drugo izdajo vstavljena s strani Musa Kazima, šejka-ul-islama, ki ga je na položaj pripeljala znana Stranka unije. Zato je revija Sebil-ur-Rashad poskušala kot podporo članku, ki ga je napisal reformator Islama, navesti izjavo, ki jo je izmislil prostozidar. Niti en učenjak fiqha ni rekel "darurat" o kronanju ali plombiranju zob. Ljudje, ki tako govorijo ali pišejo, so bodisi masoni, ki se ukvarjajo z religijo, bodisi reformatorji Islama, bodisi ljudje brez določene madhhab ali islamsko nevedni ljudje, ki so jih podkupili ali zavedli wahhabiti heretiki, in nihče drug.

Ahmad (bin Muhammad bin Isma'il) Tahtawi ‚rahima-hullahu ta'ala' v svoji opombi k (Shernblalijevi knjigi z naslovom) **Meraq-il-falah** navaja naslednje: "Ko se pridružite jama'atu in sledite imamu (ki vodi namaz v jama'atu), ki pripada enemu od drugih treh madhhabov, bo namaz, ki ga opravljaš (za tem imamom), sahih, pod pogojem, da na imamu ni ničesar, kar bi po tvojem madhhabu razveljavilo namaz (tudi če je to nekaj, kar po njegovem madhhabu ne razveljavlja namaza), ali pa, če je na njem kaj takega, o tem ne smeš vedeti, ko mu slediš. To je bolj zanesljiv qawl (izjava, poročilo). Po drugem qawlu je namaz imama sahih, če je sahih po njegovem lastnem madhhabu, in je sahih, da mu sledite, tudi če vidite, da njegov namaz ni sahih po vašem lastnem madhhabu. Enako pravilo je zapisano v Ibni 'Abidin. Kot je razumeti iz te izjave, ki je zapisana tako v Tahtawijevem komentarju kot v Tahtawi ‚rahima-hullahu ta'ala', obstajata dve različni učenjski qawl glede tega, ali je namaz, ki ga opravi Hanafi Musliman brez kronanega ali zapolnjenega zoba, sahih, če ga opravi v jama'at, ki ga vodi imam, ki ima kronane ali zapolnjene zobe: Glede na prvo mnenje namaz Hanafi Muslimana brez kronanih ali zapolnjenih zob, ki sledi imamu s kronanimi ali zapolnjenimi zobmi, ni sahih. Namaz imama namreč ni sahih v skladu z Hanafi Madhhab. Glede na slednji qawl je sahih, da mu Musliman hanafi brez kronanih ali zalitih zob sledi (tj. opravlja namaz za njim ali se pridruži namazu v jama'at, ki ga vodi), če imam posnema enega od madhhabov Shafi'i in Maliki. To je ijtihad Imama Hinduwanija ‚rahmatullahi 'alaih'. Enako pravilo velja tudi v Shafi'i Madhhabu. Razen če ni znano, da salih imam z zlatimi zobmi ali plombami ne posnema Maliki ali Shafi'i Madhhab, morajo Muslimani Hanafi, ki nimajo zlatih zob ali plomb, sodelovati v namaz v jama'at, ki ga vodi ta imam. Ni dovoljeno, da ga na vsiljiv način vprašate, ali posnema Maliki ali Shafi'i Madhhab. Zadnji qawl je šibak. Vendar, kot smo že navedli v besedilu, je v primeru haraj (težave) treba ravnati v skladu s šibkim (da'if) qawlom. Da je treba ravnati po šibkem qawlu, da se prepreči fitna, je zapisano tudi v **Hadiqa**. Če oseba prezira (štiri) madhhab in ne

opravlja svojih verskih obredov na način, ki je skladen z nauki, zapisanimi v knjigah Fiqh, se sklepa, da ni sunit. Oseba, ki ni sunit, je bodisi pripadnik bid'at in heretik ali pa je izgubila iman in postala murtadd (odpadnik, apostat). Ne pravimo, da si ne smete zalivati ali kronati zob. Našim bratom in sestram, ki so si jih zalivali ali kronali, kažemo načine, kako lahko opravljajo svoje verske obrede na sprejemljiv način. Kažemo jim enostavne načine.

Obstaja petnajst vrst gusla: pet jih je farz, pet wajib, štiri sunnat in ena mustahab. Ghusl, ki je farz: Ko se ženski (ali dekletu) konča menstruacija ali poporodno obdobje, po spolnem odnosu, tj. spolnem odnosu, po poželenjski ejakulaciji, po nočni ejakulaciji in ko se v postelji ali spodnjicah opazi seme, je farz, da se opravi ghusl pred iztekom predpisanega časa za neopravljen namaz.

Ghusl, ki je wajib: Obvezno je umiti mrtvega Muslimana in otroku opraviti ghusl takoj, ko doseže puberteto. Ko se mož in žena, ki spita skupaj, zbudita in med seboj opazita semensko tekočino, ne da bi vedela, komu pripada, je za oba obvezno opraviti ghusl. Ko na sebi opaziš ostanke semena in ne moreš oceniti, kdaj je prišlo do ejakulacije, je za tebe obvezno opraviti ghusl. In ko ženska rodi otroka, je za njo obvezno, da opravi ghusl, tudi če ni prišlo do krvavitve. (V primeru krvavitve je ghusl farz.) Ghusl, ki je sunnat: Opraviti ghusl za petek in praznike 'Iyd ter v času Ihram – ne glede na vašo niyya (namero) – in pred vzponom na Arafat (hrib).[44] Ghusl, ki je mustahab: Ko nevernik postane vernik, je za njega (ali njo) farz, da opravi ghusl, če je bil (bila) junub, preden je postal vernik, kar pomeni stanje, ki zahteva ghusl. V nasprotnem primeru je za njega (ali njo) mustahab, da opravi ghusl.

V ghuslu obstajajo tri harami:

1– Za oba spola je haram, da med ghuslom v prisotnosti drugih oseb istega spola razkrivajo dele telesa med popkom in koleni (z drugimi besedami, moškim je haram, da med ghuslom drugim moškim razkrivajo dele telesa med popkom in koleni, ženskam pa, da razkrivajo iste dele telesa drugim ženskam).

2– V skladu s qawlom je haram, da se muslimanske ženske med ghuslom razkazujejo nemuslimanskim ženskam. (To pravilo je treba upoštevati tudi v drugih primerih.)

3– Zapravljanje vode; (z drugimi besedami, haram je, da med ghuslom porabite več vode, kot je potrebno.)

V Hanafi Madhhabu je trinajst sunnatov, ki jih je treba upoštevati pri ghuslu:

1– Izvesti istinja z vodo. Z drugimi besedami, umiti anus in spolovila.

2– Umiti roke pod zapestji.

3– Če je na telesu kakršna koli najasat, jo odstraniti.

4– Biti zelo pozoren pri mazmazi in istinshaqu. (Masmaza pomeni izplakniti usta z vodo, istinshaq pa pomeni vdihniti vodo skozi nosnice.) Ghusl ne bo sahih, če v ustih ali nosnicah ostane prostor, širok kot konica igle, ki ni navlažen. Opraviti umivanje za namaz, ko začnete opravljati ghusl.

---

[44] Za podrobnosti o „ghusl“ si oglejte četrto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost**, za podrobnosti o „Hajju“ pa sedmo poglavje petega zvezka.

5– Narediti niyya(t) za opravljanje ghusl.

6– Z rokami podrgniti vsako ud, na katerega ste polili vodo.

7– Najprej polijte vodo na glavo, nato na desno in levo ramo, trikrat na vsako.

8– Naredite khilal med prsti na rokah in nogah. Z drugimi besedami, navlažite med prsti na rokah in nogah.

9– Ne obračajte se s hrbtom ali sprednjim delom proti Qibli.

10– Med ghuslom ne govorite o svetovnih zadevah.

11– Trikrat naredite mazmaza in istinshaq.

12– Umivanje vsakega uda začnite na desni strani.

13– Ne urinirate na mestu, kjer opravljate ghusl, če je to mesto, kjer se zbira voda (ki se uporablja za ghusl). Poleg teh sunnatov, ki smo jih navedli, obstajajo še drugi sunnati.

MOLITEV TAWHiD

Ya Allah, ya Allah. La ilaha il-l-Allah Muhammadun Rasulullah. Ya Rahman, ya Rahim, ya 'afuwwu ya Kerim, fa'fu 'anni wa-r-hamni ya erham-er-rahimin! Tawaffani Musliman wa alhiqni bi-s-salihin. Allahummaghfili wa li-abai wa ummahati wa li aba-i wa ummahat-i-zawjati wa li-ajdadi wa jaddati wa li-ebnai wa benati wa li-ihwati wa ahawati wa li-a'mami wa ammati wa li-ahwali wa halati wa li-ustazi 'Abd-ul-Hakim-i-Arwasi wa li-kaffa-t-ilmu'minina wa-l-mu'minat. 'Rahmatullahi ta'ala 'alaihim ajma'in'.

POGLAVJE O HAID WA NIFAS
(Menstruacija in poporodno obdobje)

Menstruacija traja najmanj tri dni in največ deset dni. Za poporodno obdobje ni omejitve najmanjšega števila dni. Takoj ko se krvavitev konča, je treba opraviti ghusl, namaz in post. Traja največ štirideset dni. Če se menstrualna krvavitev ustavi pred iztekom (minimalnega) tridnevnega roka, ženska opravi qada molitev namaz, ki jih ni opravila, ker je mislila, da ima menstruacijo.[45] V tem primeru ghusl ni potreben. Če krvavitev preneha po izteku tridnevnega obdobja, opravi ghusl in namaz v predpisanem času, v katerem je krvavitev prenehala. Po izteku (največ) desetdnevnega roka opravi ghusl in namaz za tisti čas, ne glede na to, ali je krvavitev prenehala ali ne. Ko se (največ) štiridesetdnevno obdobje konča in je opravila ghusl, opravi namaz ne glede na to, ali je krvavitev prenehala ali ne. Vse vrste izcedka med menstruacijo ali poporodnim obdobjem je treba šteti za krvavitev (rumenkast in moten izcedek).

Če se krvavitev prekine za en ali dva dni v desetih dneh menstruacije ali štiridesetih dneh lochia in opravi ghusl in posti, ker misli, da se je krvavitev ustavila, nato pa se krvavitev ponovi v tem obdobju, mora nadomestiti post (ki ga je opravila, kot da ga sploh ni opravila). Ko se

[45] Opraviti qada za farz obred pomeni opraviti ga po izteku predpisanega časa.

krvavitev konča, mora ponovno opraviti ghusl. Če se krvavitev ustavi pred njenim 'adat, vendar po tretjem dnevu (krvavitve), opravi ghusl in namaz.

Vendar pa pred iztekom svojega 'adat ne sme imeti spolnih odnosov s svojim možem. Enako pravilo velja za lochia. Če krvavitev preneha po izteku njenega 'adat[46], vendar še na deseti dan krvavitve ali prej, je celotno obdobje haid. Če krvavitev ne preneha, ampak se nadaljuje po desetem dnevu, krvavitev po njenem 'adat ni haid in mora nadomestiti molitve za tiste dodatne dni (tj. dni po njenem 'adat). Štirideset dni po porodu je enako desetih menstrualnih dni.

Ko se haid (menstrualno krvavenje) ali nifas (porodno krvavenje) konča po zori v ramadanu, ta dan ne sme jesti ali piti, kot da bi bila na postu. Vendar to ne velja za post. Tisti dan mora nadomestiti (tj. mora postiti en dan po blagoslovljenem mesecu ramadanu). Če se krvavitev začne po zori, pa se pojavi šele pozno popoldne, je in pije v zasebnosti. Na splošno velja, da ženska, ki opazi krvavitev, preneha opravljati namaz in postiti se. Če se krvavitev ustavi pred koncem tretjega dne, potrpežljivo počaka do konca namaza, če pa se krvavitev ponovi, ne opravi namaza, če pa se krvavitev ne ponovi, opravi ablucijo in opravi namaz, če pa se krvavitev ponovi, ponovno preneha z namazom. Če krvavitev ponovno preneha, počaka, da se namaz skoraj konča, opravi ablucijo in opravi namaz, če se krvavitev ne ponovi. Tako nadaljuje do konca tretjega dne, medtem pa ghusl ni potreben. Zadošča samo opravljanje ablucije. Če krvavitev preneha po tretjem dnevu, počaka ponovno, dokler se čas namaza ne približa koncu, opravi ghusl in namaz, če se krvavitev ne ponovi, če pa se ponovi, preneha z namazom. Če se to nadaljuje enako deset dni, opravi ghusl in namaz, tudi v primeru krvavitve. To pravilo velja tudi za nifas (lochia). Vendar je ghusl potreben vsakič, ko krvavitev preneha, tudi če preneha prvi dan. V ramadanu, če preneha pred zoro, opravi post. Če se krvavitev ponovi ob času kushluk (ki je dopoldne) ali po pozni popoldanski uri, njen post ni veljaven. Zato bo morala opraviti qada (po blagoslovljenem mesecu Ramadanu).

V primeru spontanega splava bo veljalo, kot da je rodila brezhibnega otroka, če so bili oblikovani lasje, usta ali nos. Če ni bila oblikovana nobena od okončin, ne gre za nifas (porod). Če pa krvavi tri dni ali več, gre za haid (menstruacijo). Vendar pa tudi ni primer haid, če je spontani splav nastopil petnajst ali več dni po prenehanju prejšnjega menstrualnega krvavenja in se novo krvavenje preneha pred iztekom treh dni ali če po prenehanju (prejšnjega) menstrualnega krvavenja ni preteklo petnajst dni. Gre le za krvavenje, ki se ne razlikuje od krvavitve iz nosu. Ženska mora opraviti namaz. In mora se postiti. Ghusl pred spanjem z možem ni potreben.

[Veliki islamski učenjak (Zeyn-ud-din) Muhammad Birgivi (bin ‚Ali) 'rahmatullahi 'alaih‘ (928 [1521 n. št.], Balikesir – umrl zaradi kuge leta 981 [1573], Birgi, Aydin, Turčija) je napisal izredno dragoceno knjigo z naslovom **Zuhr-ul-mutaahhilin**, v kateri pojasnjuje menstruacijo in poporodno obdobje žensk. Knjiga je napisana v arabskem jeziku. ‚Allama Shami Sayyid Muhammad Emin (ali Amin) bin 'Umar bin 'Abd-ul-'Aziz Ibni 'Abidin 'rahima-hullahu ta'ala‘ (1198 [1784 n. št.], Damask – 1252 [1836], isto mesto) je to knjigo razširil in ji dal naslov **Menhel-ul-waridin**. Tukaj je (povzetek) tega, kar je napisano v **Menhel**(-ul-waridin): Učenci Fiqh so soglasno ugotovili, da je za vsakega Muslimana, moškega in žensko, farz, da se nauči (islamskih naukov, imenovanih) 'ilm-i-hal. Zato morajo ženske in njihovi možje naučiti nauke o haid in nifas. Moški morajo te nauke naučiti svoje žene ali, če jih sami ne poznajo, jim

[46] Obdobje med dnevom, ko se pojavi krvavitev, in dnevom, ko se krvavitev ustavi, se imenuje ‘adat’. V Hanafi Madhhabu traja najmanj tri dni in največ deset dni, v Shafi’i in Hanbali Madhhabsu pa najmanj en dan in največ petnajst dni. Podrobnosti najdete na petdeseti strani štirinajste izdaje četrtega zvezka **Neskončna blaženost** iz leta 2008.

omogočiti, da se jih naučijo od drugih žensk, ki jih poznajo. Ženska, katere mož ji ne dovoli, da se jih nauči, mora oditi in se jih naučiti brez moževega dovoljenja. Ti nauki, ki zadevajo ženske, so očitno potonili v pozabo, saj jih skoraj noben verski mož ne pozna. Sodobni verski možje niso dovolj izobraženi, da bi razlikovali med vrstami krvavitve, imenovanimi haid (menorrea), nifas (lochia) in istihada (menoragija). Nimajo knjig, ki bi podrobneje obravnavale te teme. Tisti, ki imajo knjige s temi informacijami, pa jih ne znajo brati in razumeti. Ta učenja so namreč težko razumljiva. Po drugi strani pa verske zadeve, kot so očiščenje, namaz (branje ali recitiranje) Korana al-kerim, post, i'tikaf, hadž (romanje), doseganje (starosti) pubertete, poroka, razveza, obdobje 'iddat (čakanja) za (razvezano) žensko, istibra itd. zahtevajo učenje informacij, ki se nanašajo na (tako imenovane vrste) krvavitve. Polovico svojega življenja sem potrebovala, da sem ta nauka dobro razumela. Poskusila bom na kratko in jasno pojasniti, kar sem se naučila, v korist mojih muslimanskih sester:

Haid je kri, ki začne iztekati iz spolovil zdrave deklice (vsaj) takoj po dopolnjenem osmem letu starosti ali ženske po obdobju popolne čistosti, ki neposredno sledi zadnji minuti njenega prejšnjega menstrualnega cikla, in traja najmanj tri dni. To krvavenje se imenuje tudi **sahih krvavenje** (ali sahih catamenia). Če v obdobju petnajstih ali več dni po obdobju 'adat in med dvema menstruacijama ni opaziti krvavenja, se to obdobje čistosti imenuje **sahih čistost**. Če obstajajo dnevi fasid krvavitve pred ali po obdobju petnajstih ali več dni čistosti ali med dvema obdobjema sahih čistosti, se vsi ti dnevi (prekinjeni s tako imenovanimi dnevi fasid krvavitve) imenujejo **hukmi čistost** ali **fasid čistost**. Obdobja brez opazne krvavitve, ki pa so krajša od petnajst dni, se imenujejo fasid čistost. Sahih čistost in hukmi čistost se imenujeta **popolna čistost**. Krvavitve, ki se pojavijo pred in po obdobju popolne čistosti in trajajo (vsaj) tri dni, so dve ločeni menstruaciji.

Vsaka barva krvi, razen bele, vključno z motno barvo, je menstrualna kri.

Ko deklica dobi menstruacijo, postane **baligha** (tj. doseže puberteto). Z drugimi besedmi, postane ženska. Število dni med trenutkom, ko se pojavi krvavitev, in dnem, ko krvavitev preneha, je obdobje **'adat**. Obdobje 'adat traja največ deset dni. Najmanj traja tri dni. V madhhabih Shafi'i in Hanbali traja največ petnajst dni in najmanj en dan.

Haid ni nujno neprekinjeno krvavenje. Če se krvavenje, ki se je začelo, ustavi in se nato ponovi en ali dva dni kasneje, je treba čas čistosti, ki traja medtem in je krajši od treh dni, dodati k obdobju, kot da bi krvavitev trajala neprekinjeno, v skladu s soglasjem islamskih učenjakov. Če ta čistoča traja tri dni ali več, vendar se konča pred desetim dnem haida, je treba sklepati, da je krvavitev trajala neprekinjeno deset dni, v skladu s poročilom, ki ga Imam Muhammad ‚rahimahullahu ta'ala' posreduje od Imama A'zama Abu Hanifa ‚rahimahullahu ta'ala'. Imam Muhammad posreduje še eno učenjsko poročilo. Po mnenju Imama Abu Yusufa ‚rahimahullahu ta'ala' pa je treba vse dni čistosti, ki so minili pred petnajstim dnem, prišteti k obdobju, kot da bi krvavitev trajala neprekinjeno. Če dekle opazi krvavitev en dan, nato pa je naslednjih štirinajst dni čista in nato spet en dan krvavi; ali če ženska krvavi en dan, nato je deset dni čista, takoj zatem pa spet en dan krvavi, ali če krvavi tri dni, nato je pet dni čista, nato pa spet en dan krvavi, prvih deset dni deklice predstavlja njeno menstrualno obdobje, imenovano 'adat, po mnenju Imama Abu Yusufa. Kar zadeva prvo žensko, je število dni, ki ustreza njenemu 'adat, menstruacija, vsi dnevi takoj po tem pa so istihada (menoragija). Vseh devet dni druge ženske je menstruacija. Po prvem riwaya(t) (tj. znanstvenem poročilu) Imama Muhammada "rahimahullahu ta'ala" je le devet dni prve ženske menstruacija (haid). Glede na drugo riwayat Imama Muhammada so menstruacije le prvi trije dnevi druge ženske, ostali dnevi pa niso menstruacije.

Pri prevajanju iz knjige z naslovom **Multeqa** (ali Multaqa)[47] za našo trenutno knjigo smo vse naslednje informacije zapisali v skladu z Imam Muhammadovo prvo riwayat. En dan (v tem kontekstu) pomeni točno štiriindvajset ur. Za neporočene (device) ženske je mustahab, da med menstruacijo, za poročene ženske pa vedno, na spolovilo položijo kos blaga ali vate, imenovan kursuf (vložek, higienska vložka, tampon), in ga popršijo s parfumom. Makruh je, da celoten kursuf vstavijo v vagino. Dekle, ki mesece zapored opazuje krvave madeže na kursufu, je treba sprejeti, da ima menstruacijo prvih deset dni in da naslednjih dvajset dni (vsak mesec) prehaja istihada. To pravilo velja, dokler se ne preneha neprekinjeno krvavenje, ki se imenuje **istimrar**. Če dekle tri dni zaporedoma opazi krvavitev, nato en dan ne, nato spet en dan, nato dva dni zaporedoma ne, nato spet en dan, nato en dan ne in nato spet en dan, je vseh deset dni menstruacija. Če en dan opazi krvavitev, naslednji dan pa ne, in če se ta proces vsak drugi dan nadaljuje deset dni v mesecu, preneha z namazom in postom vsak drugi dan, ko opazi krvavitev, opravi ghusl in opravlja dnevni namaz vsak drugi dan, ko ni krvavitve [Mesail-i-sharh-i-wikaya].[48] Krvavitev, ki traja manj kot tri dni, kar je enako 72 uram, pa četudi je krajša za pet minut, ali pri dekletih, ki so ravno vstopila v puberteto in se krvavitev nadaljuje po desetem dnevu, ko traja več kot deset dni, ali pri ženskah, ki niso več mlade, po koncu 'adat, ko presega ne le njen 'adat, ampak tudi največ deset dni, ali pri nosečih ali aisa [starih] ženskah ali deklicah, mlajših od devet let, ni menstruacija. Imenuje se **istihada** (menoragija) ali fasid krvavitev. Ženska postane **aisa** okoli petinpetdesetega leta. Če ženska, katere 'adat je pet dni, opazi krvavitev, ko je polovica sonca že vzšlo, in se krvavitev ustavi, ko je vzšlo dve tretjini sonca enajstega jutra, je krvavitev, ki je trajala dlje kot njen 'adat pet dni, istihada (menoragija). Njeno krvavitev je namreč presegla (največjo mejo) deset dni in deset noči za eno šestino sončnega vzhoda. Ko mine deset dni, mora opraviti ghusl in nadomestiti namaze, ki jih ni opravila v dneh po njenem 'adat.

Ženska, ki je v dneh istihada, je oseba z 'udhr, podobno kot oseba, ki trpi za enurezo ali neprestanim krvavitvijo iz nosu. Mora opravljati namaz in postiti se, waty (spolni odnos) pa je dovoljen.

Po qawl Imama Muhammada, če dekle prvič v življenju krvavi, in če krvavitev traja en dan, se za osem dni ustavi in se ponovi deseti dan, so vsi deset dni menstruacija. Če pa krvavi en dan, krvavitev se ustavi za naslednjih devet dni in se ponovi enajsti dan, noben od teh dni ni menstruacija. Dva dneva krvavitve sta istihada. Kot je bilo že navedeno, se dnevi čistosti pred krvavitvijo, ki se pojavi po desetem dnevu, ne štejejo za menstruacijo. Če opazi kri na deseti in enajsti dan, se dnevi čistosti med njima prav tako štejejo za menstruacijo, tako da je prvih deset dni menstruacija, enajsti dan pa istihada.

Krvavitev, imenovana istihada (menoragija), je znak bolezni. Prekomerno krvavenje je lahko nevarno. Potrebno je posvetovanje z zdravnikom. Rdeča smola, imenovana zmajska kri, ustavi krvavitev, če jo zmešate v majhne kroglice in pogoltnete z vodo dvakrat dnevno, en gram zjutraj in en gram zvečer. Priporočena dnevna količina je največ pet gramov. Menstruacija ženske, kot tudi obdobje čistosti, traja vsak mesec enako število dni. Mesec v tem kontekstu pomeni čas med začetkom ene menstruacije in začetkom naslednje. Vsaka ženska mora znati na pamet število dni in ur, v katerih menstruira, ter svoje dni in ure čistosti, tj. svoj “adat”. Ženski 'adat

[47] Napisal Ibrahim bin Muhammad Halabi ‚rahmatullahi ta'ala 'alaih‘ (866, Aleppo – 956 [1549 n. št.]), Istanbul. Obstaja tudi francoska različica knjige.

[48] To knjigo v jeziku farisi je napisal ‚Abd-ul-Haqq Sujadil Serhendi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih‘.

se dolga leta ne spreminja. Če se spremeni, si mora ženska zapomniti nove dni menstruacije in čistosti.

Knjiga z naslovom **Menhel** (ul-waridin) podaja naslednji opis spremembe 'adat: Če ženska menstruira v skladu s časom in dnevi svojega prejšnjega 'adat, je treba sklepati, da se njen 'adat ni spremenil. Če je to v nasprotju s tem, se je njen 'adat spremenil, vrste te spremembe pa bodo pojasnjene na naslednjih straneh. Če je to le enkrat, se 'adat sprejme kot spremenjen. To pravilo potrjuje tudi fatwa. Če ženska z 'adatom pet dni opazi krvavitev šest dni po obdobju sahih čistosti, bo teh šest dni njen nov haid, nov 'adat. Število dni čistosti se prav tako spremeni v enem samem dogodku. Ko se spremeni, se spremeni tudi čas 'adat. Predpostavimo, da je 'adat ženske pet dni krvavitve, ki jim sledi petindvajset dni čistosti; če je njen novi 'adet tri dni krvavitve, ki jim sledi petindvajset dni čistosti, ali pet dni krvavitve, ki jim sledi triindvajset dni čistosti, se je spremenilo število dni krvavitve oziroma dni čistosti. Podobno, če krvavitev presega omejitev desetih dni, tako da pride do fasid krvavitve, in če se zadnji trije ali več dni te fasid krvavitve ujemajo z dnevi njenega prejšnjega 'adat, preostali zadnji dnevi njenega prejšnjega 'adat pa se ujemajo z novo čistostjo, so dnevi, ki se ujemajo z dnevi njenega (prejšnjega) 'adat, njen novi 'adat. Njen 'adat se je zdaj spremenil. Če je njen 'adat pet dni in se krvavitev začne sedem dni pred koncem njenih dni čistosti in ta krvavitev traja enajst dni, je ta krvavitev fasid krvavitev, ker presega deset dni. Več kot tri dni tega krvavenja, tj. štirje dnevi, so v njenem prejšnjem 'adat, en dan njenega prejšnjega 'adat pa pade v novo sahih čistost. Njeno obdobje 'adat je postalo štiri dni, čeprav se časovno obdobje, v katerem poteka, ni spremenilo. Naj pojasnimo tovrstno spremembo v 'adat:

Če se novi dnevi krvavitve, ki se po številu razlikujejo od prejšnjih, nadaljujejo več kot deset dni in trije ali več dni od njih ne nastopijo v dneh prejšnjega 'adata, se spremeni časovno obdobje, v katerem nastopi 'adat. Število dni ('adata) se ne spremeni in začne se na dan, ko se opazi kri. Če ženska, katere 'adat traja pet dni, v naslednjem mesecu v teh petih dneh ne opazi krvavitve ali če v prvih treh dneh ne opazi krvavitve, nato pa opazi krvavitev enajst dni, je njeno menstrualno obdobje pet dni, ki se začne z dnem, ko je prvič opazila krvavitev; vendar se je čas njenega 'adat spremenil. Če trije ali več dni (novega) krvavenja padejo v dni njenega prejšnjega 'adat, so samo ti (trije ali več) dni menstruacija, preostali dnevi pa so istihada (menoragija). Če opazi krvavitev pet dni pred svojim (prejšnjim) 'adatom in ne opazi nobenega krvavitve v svojem (prejšnjem) 'adatu ter opazi krvavitev en dan neposredno po svojem (prejšnjem) 'adatu, je pet dni čistosti vmes po mnenju Imama Abu Yusufa menstruacija, njen 'adat pa se ni spremenil. Če opazi krvavitev v zadnjih treh dneh svojega (prejšnjega 'adat) in tudi osem dni neposredno po tem, so prvi trije dnevi menstruacija in se je število spremenilo. Če je dodatnih dni krvavitve dovolj malo, da dodatek ne presega deset dni, in sledi sahih čistost, je celotna vsota (tj. tri plus manj kot osem dni) menstruacija. Če je bila čistoča, ki je sledila, fasid čistoča, se njen 'adat ne spremeni. Če je njen 'adat pet dni, vendar opazi krvavitev šest dni, nato pa je čista štirinajst dni in nato en dan krvavi, se njen 'adat ni spremenil. Da bi pojasnili doslej povedano, navedimo enajst primerov na podlagi hipotetične ženske, katere 'adat obsega pet dni menstruacije in petinpetdeset dni čistoče:

1– Če ta ženska preživi pet dni menstruacije in petnajst dni čistosti, nato pa enajst dni krvavenja, v njej ne pride do krvavenja (običajnega in tudi prejšnjega) 'adat, ki bi se zgodilo petinpetdeset dni pozneje (od konca njenega 'adat petih dni). Torej se je čas 'adat spremenil, vendar se število dni ni spremenilo. Prvih pet dni (zadnjih) enajstih dni je menstruacija.

2– Če ima pet dni krvavitve, ki jim sledi šestinštirideset dni čistosti in enajst dni krvavitve, v tem primeru zadnja dva dneva (zadnjih) enajstih dni sodita v obdobje 'adat. Ker pa sta krajša

od treh dni, se število dni 'adat ne spremeni, čeprav se spremeni čas. Prvih pet od enajstih dni je menstruacija.

3– Če ima pet dni menstruacije in oseminštirideset dni čistosti, nato pa dvanajst dni krvavitve, je pet od dvanajstih dni dni (običajnih petinpetdeset dni) čistosti, pet dni pa je menstruacija. Torej ni prišlo do nobene spremembe.

4– Če ima pet dni krvavitve in petinštirideset dni čistosti, nato en dan krvavitve in štirinajst dni čistosti, nato pa še en dan krvavitve, je en dan vmes (tj. prejšnji dan) zadnji dan (njenega običajnega) obdobja čistosti. Ker je štirinajst dni naqis (nepopolna) čistost (z drugimi besedami, ker je pet dni manj od sprejete popolne čistosti), so to dnevi krvavitve, prvih pet pa je menstruacija. Čas 'adat in število dni se nista spremenila.

5– V zaporedju petih dni krvavitve, ki jim sledi petinpetdeset dni čistosti, ki jim sledi tri dni krvavitve, ki jim sledi štirinajst dni čistosti, ki jim sledi en dan krvavitve, so trije dnevi krvavitve v času 'adat. Štirinajst dni, ki jim sledijo, se štejejo kot dnevi krvavitve. Ker pa število presega enajst dni, se je 'adat spremenil le v številu dni.

6– Če je bilo pet dni krvavenja in petinpetdeset dni čistosti, nato pa devet dni krvavenja, ki mu sledi sahih čistost, je (zadnjih) devet dni krvavenja menstruacija. Spremenilo se je le število (dni 'adat). Tako v času 'adat kot po njem je več kot tri dni.

7– V primeru petih dni krvavitve, ki jim sledi petdeset dni čistosti, ki jim sledi deset dni krvavitve, je deset dni haid (menstruacija). 'adat dni čistosti se je spremenil na petdeset dni. Dni krvavitve so v času 'adat, prav tako pa tudi njihovo število.

8– V primeru petih dni krvavitve, petinštiridesetih dni čistosti in osmih dni krvavitve je osem dni menstruacija, od tega je več kot tri dni v 'adat. Število dni menstruacije in čistosti se je spremenilo za en dan.

9– V primeru petih dni krvavitve in petdesetih dni čistosti ter sedmih dni krvavitve je sedem dni menstruacija, dni, ki so enaki številu nisab, so pred 'adat, manj kot trije dni pa so v nisab. Haid se je torej spremenil tako v času kot v številu dni, medtem ko so se dnevi čistosti spremenili le v številu.

10– V primeru petih dni krvavitve in oseminpetdesetih dni čistosti ter treh dni krvavitve so trije dnevi menstruacija, od katerih sta dva v času 'adat in en dan po njem. 'adat menstruacije se je spremenil tako v času kot v številu dni, čistost pa se je spremenila le v številu dni.

11– V primeru petih dni krvavitve in šestdesetih štirih dni čistosti ter sedmih ali enajstih dni krvavitve je v prvem podprimeru sedem dni menstruacija, pri čemer je prišlo do spremembe v 'adat in času. V drugem podprimeru je prvih pet od enajstih dni menstruacija, preostalih šest dni pa istihada. 'adat se spremeni le v času. Ker krvavitev traja več kot deset dni, se število ne spremeni. Čistost se spremeni v številu dni.

Imam Fakhr-ud-din ‚Uthman Zeyla'i 'rahim-hullahu ta'ala‘ (umrl leta 743 [1343 n. št.], Egipt) v svoji knjigi **Tebyin-ul-haqaiq** in Ahmad bin Muhammad Shelbi ‚rahimahullahu ta'ala‘ (umrl leta 1031 [1621 n. št.], Egipt), v svoji opombi k knjigi: "Če ima krvavitev en dan pred ‚adat in deset dni čistosti, nato pa še en dan krvavitve, se njena menstruacija po mnenju Imama Abu Yusufa 'rahima-hullahu ta'ala‘ začne z desetimi dnevi, v katerih ni imela krvavitve, in traja toliko časa, kot traja njen 'adat. Prvi in zadnji dan njene nove menstruacije sta brez krvavitve. Ker je krvavitev opazna pred ‚adat in po desetem dnevu, to pomeni, da se fasid čistost vmes

šteje kot dnevi krvavitve. Po mnenju Imama Muhammada 'rahima-hullahu ta'ala‘ je celotno obdobje nemenstrualno. Predpostavimo, da je 'adat ženske pet dni krvavitve, ki jim sledi petindvajset dni čistosti:

“1– Če krvavi en dan prej in je en dan čista neposredno po tem dnevu krvavitve, nato pa se krvavitev ponovi in nadaljuje na način, imenovan “istimrar" (neprekinjeno nadaljevanje), ki traja dlje kot deset dni, je pet dni, kolikor traja njen 'adat, menstruacija, v skladu z Imam Abu Yusufom. Dnevi pred in po tem so krvavitev (istihada). Po mnenju Imama Muhammada so trije dnevi krvavitve, tj. tisti, ki sovpadajo z njenim 'adatom, menstruacija. Ti trije dnevi so drugi, tretji in četrti dan njenega 'adata. Ker namreč ni opazila nobenega krvavenja na prvi dan svojega 'adat. Peti dan, ko je opazila krvavenje, pa je zunaj njenega 'adat.

“2– Če opazi krvavitev na prvi dan svojega 'adat in nato preživi en dan čistosti, ki mu sledi neprekinjena krvavitev, imenovana “istimrar", ki traja dlje kot deset dni, je pet dni, tj. toliko časa, kolikor traja njen 'adat, menstruacija, kot soglasno navajajo islamski učenjaki. Prvi in zadnji dan sta namreč krvavita.

“3– Če opazi krvavitev tri dni svojega 'adat in nato dva dni preživi v čistosti, nato pa sledi istimrar, ki traja dlje kot deset dni, je njen 'adat pet dni menstruacija, v skladu z Imamom Abu Yusufom. V skladu z Imamom Muhammadom so prvi trije dnevi njenega 'adat menstruacija. V ijtihadu Imama Muhammada morajo biti prvi in zadnji dan menstruacije krvavi."

V knjigah z naslovom **Bahr** in **Durr-ulmunteqa** je navedeno: “Če krvavitev traja dlje kot 'adat in preneha pred iztekom desetih dni ter se v petnajstih dneh po prenehanju ne ponovi, je krvavitev v dneh, ko traja dlje, menstruacija (enoglasno mnenje islamskih učenjakov). V tem primeru se dnevi 'adat spremenijo. Če se kri pojavi (vsaj) enkrat v petnajstih dneh in nočeh, dnevi, ki presegajo njen 'adat, niso menstruacija, ampak menoragija (istihada). Ko je znano, da so bili ti dnevi menoragija, opravi qada namazes, ki jih ni opravila v teh dneh." Za njo je mustahab, da počaka do skoraj konca časa namaza, v katerem se krvavitev ustavi, če se ustavi po koncu 'adat, vendar pred desetimi dnevi. Nato opravi ghusl in opravi namaz za tisti čas. Waty je po tem dovoljen. Če med čakanjem zamudi ghusl in namaz, je po koncu časa namaza waty brez ghusla dovoljen.

Ko dekle prvič v življenju opazi krvavitev in ženska opazi krvavitev petnajst dni po koncu svojega 'adat, če (pri obeh osebah iz vzorca) krvavitev preneha pred tremi dnevi, morata ti dve osebi počakati do konca molitvenega časa (v katerem je krvavitev prenehala). Nato opravijo samo umivanje, brez ghusla, in opravijo namaz za tisti čas ter nadomestijo namaze, ki jih niso opravili (med krvavitvijo, ki je trajala manj kot tri dni). Če se krvavitev ponovi po opravljenem namazu, namaza ne opravijo. Če se ponovno ustavi, opravijo ablucijo proti koncu časa molitve in opravijo namaz za tisti čas ter qada za neopravljene namaze, če jih je bilo. To počnejo, dokler ne minejo trije dnevi. Vendar pa waty ni halal, četudi je bil opravljen ghusl.

Če (v obeh primerih) krvavitev traja več kot tri dni, vendar preneha pred (koncem) 'adat, waty ni halal, dokler se obdobje 'adat ne konča, tudi če opravi ghusl. Če pa do konca molitvenega časa ne opazi krvavih madežev, opravi ghusl in namaz. Ni ji treba nadomestiti molitev, ki jih ni opravila (v tem času). Posti se. Če petnajst dni po dnevu, ko je prenehalo krvavenje, ne pride do krvavitve, je dan, ko je prenehalo krvavenje, konec njenega novega 'adat. Če pa se krvavenje ponovi, preneha z namaz. Post, ki ga je opravila, nadomesti po ramadanu. Če krvavitev preneha, ponovno opravi ghusl blizu konca molitvenega časa in opravi namaz. Posti. Tako nadaljuje deset dni. Po desetem dnevu ponovno opravi namaz brez ghusla, tudi če opazi krvavitev, in waty (zakonska zveza) pred ghuslom je halal. Vendar je priporočljivo, da

pred waty opravi ghusl. Če krvavitev preneha pred zoro in če je dovolj časa samo za ghusl in oblačenje, vendar ne za izgovoritev "Allahu ekber" pred zoro, opravi post prvega dne. Vendar ji ni treba nadomestiti nočne molitve (prejšnjega dne). Če ima dovolj časa tudi za izgovoritev "Allah ekber" (tj. za izgovoritev Tekbir), mora nadomestiti nočno molitev. Če se menstruacija začne pred iftar (tj. shar'i sončnim zahodom, časom za prekinitev posta)[49], se njen post prekine (v celoti). Nadomesti ga po ramadanu. Če se menstruacija začne med namazom, se njen namaz prekine. Ko postane čista (tj. po ghuslu ob koncu menstruacije), ji ni treba nadomestiti molitve, če je bila farz namaz. Če pa je bila nafila (nadobudna) namaz, jo mora nadomestiti. Če po zori, ko se zbudi, opazi kri na svoji sanitarni vložki (kursuf), se ji menstruacija začne v trenutku, ko to opazi. Če ob zbujanju opazi, da je njena sanitarna vložka čista, je menstruacija med spanjem prenehala. V obeh primerih je farz opraviti (prejšnjo) nočno molitev. Namaz je namreč farz, če je v zadnji minuti časa za namaz čista (tj. ni v menstruaciji). Ženska, ki opazi, da je v menstruaciji, preden opravi namaz za tisti čas, tega namaza ne (mora) nadomestiti.

Med dvema menstruacijama mora biti obdobje **popolne čistosti**. Če je to obdobje popolne čistosti (imenovano) **sahih čistost**, je (po soglasju islamskih učenjakov) krvavitev neposredno pred in po njem dve ločeni menstruaciji. Dnevi čistosti med dnevi krvavitve v desetih dneh menstruacije se štejejo za menstruacijo, dnevi istihada po desetih dneh pa za dneve čistosti. Če dekle krvavi tri dni, nato petnajst dni ne krvavi, nato en dan krvavi, nato en dan čisti, nato tri dni krvavi, so prvi in zadnji trije dnevi, ko krvavi, dva ločena menstrualna obdobja. Ker je njen 'adat tri dni, se druga menstruacija ne more začeti z enim dnem krvavitve vmes. Ta en dan (krvavitve) naredi celotno čistost pred njim fasid. Molla Husraw 'rahima-hullahu ta'ala (umrl 885 [1480 n. št.]) je v komentarju Shernblalija k njegovemu delu **Ghurer** navedel naslednje: "Če dekle krvavi en dan, sledi štirinajst dni čistosti, nato en dan krvavenja, osem dni čistosti, en dan krvavenja, sedem dni čistosti, dva dni krvavenja, tri dni čistosti, en dan krvavenja, tri dni čistosti, en dan krvavenja, dva dni čistosti in en dan krvavenja; od teh petinštiridesetih dni so samo deset dni po štirinajstih dneh menstruacija, ostali dnevi pa so menoragija (istihada), v skladu z Imamom Muhammadom ‚rahima-hullahu ta'ala'." Po teh desetih dneh se namreč novo menstruacija ne začne, saj ne pride do popolne čistosti. Dnevi čistosti, ki sledijo, se ne štejejo za dneve, ko je krvavitev potekala neprekinjeno, saj niso v obdobju haid. "Po mnenju Imama Abu Yusufa ‚rahimahullahu ta'ala' pa so prvih deset dni in četrtih deset dni s čistostjo na obeh straneh menstruacijski." Po mnenju Imama Abu Yusufa so namreč dnevi fasid čistoče, ki sledijo, dnevi, ko se krvavitev šteje za neprekinjeno. Glede na prvi primer je po desetih menstrualnih dneh dvajset dni dni čistoče, zadnjih deset dni [tj. četrtih deset dni] pa menstruacija.

Če krvavitev traja petnajst dni brez dni čistosti, tj. v obliki krvavitve, imenovane **istimrar**, se izračun opravi na podlagi njenega 'adat. To pomeni, da se po njenem 'adat začne obdobje čistosti, ki je enako številu dni čistosti v prejšnjem mesecu, nato pa menstruacija traja toliko časa, kolikor traja njen 'adat.

Če se istimrar pojavi pri dekletu, je v brošuri z naslovom **Menhel-ul-waridin** navedeno, da je lahko eden od naslednjih štirih primerov:

1– Če se krvavitev nadaljuje, se prvih deset dni šteje za menstruacijo, dvajset dni po tem pa za dni čistoče.

2– Če dekle doživi istimrar po obdobju sahih krvavitve, ki mu sledi obdobje sahih čistosti, je to dekle postalo ženska z določenim 'adatom. Na primer, če je imela pet dni krvavitve, ki jim

[49] Za podrobnosti o vrstah molitvenih časov si oglejte deseto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**

je sledilo štirideset dni čistosti, se prvih pet dni istimrara šteje za menstruacijo, naslednjih štirideset dni pa za dni čistosti. To pravilo velja, dokler krvavitev ne preneha.

3– Če ima obdobje fasid krvavitve, ki mu sledi obdobje fasid čistosti, se nobeno od teh obdobij ne šteje za menstruacijo. Če je bila čistost fasid, ker je bila krajša od petnajst dni, se krvavitev, ki je bila opazovana prvič, sprejme kot istimrar. V primeru enajstih dni krvavitve, ki jim sledi štirinajst dni čistosti in nato (neprekinjeno obdobje krvavitve, imenovano) istimrar, je prvo obdobje krvavitve fasid, ker je preseglo deset dni. Enajsti dan (krvavitve) in prvih pet dni istimrar se dodajo obdobju čistosti, od dodatnega petega dneva dalje pa postane cikel desetih menstrualnih dni, ki jim sledi dvajset dni čistosti, in tako naprej. Če je čistost popolna, vendar je fasid, ker so v njej dni krvavitve, se prva krvavitev spet šteje za istimrar, če skupno število dni fasid čistosti in dni krvavitve ne presega trideset. Tako je v primeru, ko enajst dni krvavitve sledi petnajst dni čistosti, nato pa istimrar. Obdobje šestnajstih dni je obdobje fasid čistosti, saj je prvi dan krvav. Prvi štirje dnevi istimrar so dnevi čistosti. Če njihova skupna vsota presega trideset dni, se prvih deset dni sprejme kot menstruacija, vsi dnevi do istimrar pa se sprejmejo kot dnevi čistosti, po katerih se vzpostavi cikel desetih menstruacijskih dni, ki jim sledi dvajset dni čistosti. To pravilo velja za primer, ko enajst dni krvavitve sledi dvajset dni čistosti, nato pa se začne istimrar.

4– Če ima sahih krvavitev in nato fasid čistost, so dnevi sahih krvavitve menstruacija, po kateri sledi obdobje do trideset dni, ki se šteje za čistost. Na primer, če se istimrar pojavi po petih dneh krvavitve, ki jim sledi štirinajst dni čistosti, je prvih pet dni menstruacija, naslednjih petindvajset dni pa so dnevi čistosti. Prvih enajst dni istimrara se prizna kot dnevi čistosti, da se dopolni število do petindvajset. Od takrat naprej sledi pet dni menstruacije in petindvajset dni čistosti. Podobno, če istimrar nastopi po treh dneh krvavitve, ki jim sledi petnajst dni čistosti, nato pa en dan krvavitve in petnajst dni čistosti, se prvi trije dnevi sahih krvavitve (menstruacija) in vsi dnevi do istimrara štejejo za dneve fasid čistosti; s tem je njen cikel tri dni haid in enaintrideset dni čistosti. Med istimrarom pa sledijo trije dnevi haid in sedemindvajset dni čistosti. Če bi bilo drugo obdobje čistosti štirinajst dni, bi bilo krvavitev sprejeto kot neprekinjeno v skladu z Imam Abu Yusufom, v tem primeru bi se prvi dve dni (od teh štirinajstih dni) dodali enemu dnevu (pred temi štirinajstimi dnevi), tako da bi bila vsota menstruacija, ki ji sledi petnajst dni čistosti, in tako naprej. Ker so prvi trije dnevi krvavitve, ki jim sledi petnajst dni čistosti, sahih obdobja, se štejejo za 'adat.

Ženska, ki pozabi čas svojega 'adat, se imenuje **muhayyira** ali **dalla**.

Nifas pomeni lochia. Kri, ki izteče po spontani splavitvi, je nifas (lochial, puerperal), če so bile roke, noge in glava ploda oblikovane. Za nifas ni določena minimalna dolžina. Ko krvavitev preneha, ženska opravi ghusl in nadaljuje z dnevnimi namazes. Vendar pa ne sme nadaljevati zakonske zveze, dokler ne preteče število dni, enako njenemu 'adat. Najdaljša dolžina je štirideset dni. Ko se izteče štirideseti dan, ženska opravi ghusl in začne opravljati namazes, tudi če krvavitev še ni prenehala. Kri, ki izteče po štiridesetem dnevu, je istihada (menoragija). Če je ženska postala čista petindvajset dni po prvem porodu, je njen 'adat petindvajset dni. Če ta ženska krvavi petinštirideset dni po drugem porodu, se njen nifas šteje kot petindvajset dni, preostalih dvajset dni pa je istihada. Namaze, ki jih ni opravila v teh dvajsetih dneh, nadomesti s qada. Zato je treba zapomniti tudi dneve nifas. Če se krvavitev ustavi, na primer v petintridesetih dneh namesto v petinštiridesetih, je vseh petinštirideset dni nifas, njen nifas pa se je spremenil iz petindvajsetih v petintrideset dni.

Če se v ramadanu menstruacija ali poporodno krvavenje ženske konča po sahuru [jutranji moli], ta dan ne sme jesti ali piti. Vendar (po ramadanu) mora nadomestiti ta dan posta. Če se

menstruacija ali poporodno krvavenje začne po sahuru, pa čeprav šele pozno popoldne, ta dan lahko je in pije.

V dneh menstruacije ali porodnega krvavenja je v vseh štirih madhhabih haram opravljati namaz, postiti se, vstopati v mošejo, brati ali držati Koran al-kerim, opravljati tawaf (obhod Ka'ba-i-mu'azzama znotraj Mesjid-i-haram) in imeti spolne odnose. Post opravi kasneje, namaze pa ne. Njeni namazi so ji odpuščeni. Če ob vsakem namazu opravi umivanje, sedi na molilnem preprogu tako dolgo, kot bi sedela, če bi opravila namaz, in opravlja dhikr in tasbihs, bo zaslužila toliko thawab, kot bi zaslužila, če bi opravila svoj najboljši namaz.

V knjigi z naslovom **Jawhara-t-unneyyira** je zapisano:[50] "Ženska mora svojemu možu povedati, da je začela menstruacijo. Če jo mož vpraša, je huda greh, če mu tega ne pove. Huda greh je tudi, če reče, da je menstruacija končana, čeprav je še vedno nečista. Naš Prerok "sall-Allahu 'alaihi wa sallam" je rekel: "**Ženska, ki pred možem skriva začetek in konec menstruacije, je prekleta**." Analni spolni odnos z ženo med njeno menstruacijo ali ko je čista, je haram. To je huda greh. Oseba, ki stori ta greh s svojo ženo, je prekleta. Pederastija je še hujši greh. Imenuje se **livata** in je v Anbiya Sura opisana kot **habith** (izredno umazano) **dejanje**. Kot je navedeno v komentarju k **Birgivi**, je naš Prerok ‚sall-Allahu 'alaihi wa sallam' rekel: '**Če zalotite dva človeka, ki prakticirata pederastijo kot ljudje Lota, ju ubita**! Po mnenju nekaterih islamskih učenjakov je treba oba sežgati. Po tem gnusnem dejanju postaneta oba partnerja junub. Klistir ne povzroči junub, čeprav prekine post (Feyziyya).

Če ženska opazi, da se ji je menstruacija začela v času namaza, ki ga še ni opravila, ji ni treba nadomestiti tega namaza. [Preberite četrto poglavje četrtega zvezka N**eskončna blaženost**!]

O OČIŠČENJU

Očiščenje ima štiri farze (ali farde) v Hanafi Madhhab, sedem farz v Maliki Madhhab in šest farz v Shafi'i in Hanbali Madhhab. V Hanafi Madhhab so to:

1– Umiti obraz.

2– Umiti podlakti, vključno z komolci.

3– Masah na četrtini glave.

4– Umivanje nog, vključno s petami.

Obstajajo štiri vrste ablucije: Ena vrsta je farz, druga vrsta je wajib, tretja vrsta je sunnat in četrta vrsta je mandub. Obstajajo štiri primeri ablucije, ki je farz: Očiščenje, da bi držali Koran al-kerim ali opravili eno od petih dnevnih molitev, imenovano namaz, ali opravili namaz janaza – podrobno razloženo v petnajstem poglavju petega zvezka **Neskončna blaženosti** – ali opravili sajda tilawat – razloženo v šestnajstem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženosti**.

[50] Skrajšana različica tridelne knjige z naslovom Siraj-ulwahhaj, ki jo je Abu Bakr bin ‚Ali Haddad-i-Yemeni 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (umrl leta 800 [1397 n. št.]) napisal kot komentar k Mukhtasar-i-Quduri, ki ga je napisal Abul-Huseyn Ahmad bin Muhammad Baghdadi ‚rahmatullahi ta'ala 'alaih' (362 [973 n. št.] – 428 [1037], Bagdad).

Očiščenje, ki je wajib, je tisto, ki se opravi za tawafi- ziyarat – razloženo v sedmem poglavju petega zvezka **Neskončna blaženosti**.

Očiščenje, ki je sunnat, je tisto, ki se opravi za recitiranje Korana al-kerim (brez da ga držite v rokah) ali za obisk muslimanskega pokopališča ali za očiščenje pred ghusl.

Očiščenje, ki je mandub, je tisto, ki ga opravite pred spanjem in/ali po vstajanju. Če lažete ali klepetate o nekom ali poslušate glasbo, ki vzbuja poželenje, je mandub, da opravite tawba in istighfar za greh, ki ste ga storili, in nato opravite očiščenje.

Mandub je tudi opraviti ablucijo, ko odhajate na zborovanje 'ilm (znanja) ali obnoviti ablucijo, čeprav ste jo že opravili, vendar ste po njej storili nekaj, kar brez ablucije ne bi bilo dovoljeno, [na primer, če ste opravili namaz]. Če niste opravili tega obreda (z ablucijo, ki ste jo opravili), je makruh, da opravite ablucijo, čeprav ste že opravili ablucijo.

GLEDE VODE

Obstajajo štiri vrste vode: Ma-i-mutlaq; ma-i-muqayyad; ma-i-meshkuk; ma-i-musta'mal.[51]

1– Primeri ma-i-mutlaq so deževnica, morska voda, tekoča izvirska voda in voda iz vodnjaka. Ta vrsta vode ima lastnost, da umazane stvari očisti. Uporablja se lahko za kakršen koli namen.

2– Primeri ma-i-muqayyad so melonov sok, lubenica, grozdni sok, cvetni sok in podobno.

Ta vrsta vode ima tudi lastnost, da očisti umazane stvari, čeprav ni primerna za umivanje ali ghusl.

3– Voda, ki ostane po pitju osla ali mul, katerega mati je osel, se imenuje ma-i-meshkuk. S to vodo je dovoljeno opraviti tako osebno umivanje kot tudi ghusl. Izbirate lahko, katero od obeh opravite najprej. Ta vrsta vode ima tudi lastnost, da očisti umazane stvari, čeprav ni primerna za osebno umivanje ali ghusl.

4– Ali voda postane ma-i-musta'mal, ko pade na tla ali ko zapusti telo (tj. ko se umije ud), je vprašanje, o katerem se (med Islamskimi učenci) razpravlja. V bistvu postane takšna, ko zapusti telo (tj. fatwa se strinja s tem ijtihads) [52]. Na podlagi tega obstajajo tri različne qawls (tj. izjave, v katerih mujtahidi izražajo svoje ijtihade). Po mnenju Imama A'zama (Abu Hanifa) 'rahima-hullahu ta'ala' je to najasat-i-ghaliza (qaba najasat)[53]. Po mnenju Imama Abu Yusufa ‚rahima-hullahu ta'ala' je najasat-i-khafifa. Po mnenju Imama Muhammada ‚rahima-hullahu ta'ala' pa je čisto. Ta zadnji qawl je uveljavljen (po dokončni fatwa).

Za wujub očiščenja je treba izpolniti devet pogojev (tj. da je očiščenje obvezno):

1– Biti Musliman.

2– Doseči puberteto.

3– Biti diskreten.

---

[51] Ma' pomeni 'voda'.

[52] Beseda 'ijtihad' je opredeljena na različnih mestih v šestih zvezkih **Neskončna blaženost**, npr. v petindvajsetem, šestindvajsetem in sedemindvajsetem poglavju prvega zvezka ter v desetem in devetindvajsetem poglavju tretjega zvezka.

[53] Najasat in njegove vrste so razložene v šestem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**

4– Biti brez obrednega umivanja.

5– Voda za obredno umivanje mora biti čista.

6– Zmožnost opraviti obredno umivanje.

7– (Za ženske) ne smejo imeti menstruacije.

8– (Za ženske) ne sme biti v porodnem obdobju.

9– Za vsako od petih dnevnih molitev namaz mora biti čas namaz. [Ta deveti pogoj velja za osebo z 'udhr (kar je pojasnjeno v zadnjih šestih odstavkih tretjega poglavja četrtega zvezka **Neskončna blaženost).**

SUNNATS OB UMIVANJU: Dvainpetdeset jih je bilo navedenih.

1– Recite: „A'udhu... ." (Celotna oblika je: „A'udhu bllahimin- esh-shaytan-ir-rajim.")

2– Recite Basmala. (To pomeni: „Bismillah-ir-Rahmanir- Rahim.")

3– Umijte si roke.

4– Narediti khilal med prsti (tj. umiti med prsti z eno roko, kot da bi z drugo roko med prsti potegnili glavnik).

5– V usta vzeti vodo.

6– V nos vnesite vodo.

7– Izrazite niyyat (namero). V Hanafi Madhhab je niyyat pri umivanju ust sunnat, ne farz. V
Shafi'i Madhhab je farz. V Maliki Madhhab je farz izraziti niyyat pri umivanju rok.

8– Obrnite se v smeri Qibla.

9– Uredite si brado (z rokami, kot da bi jo česali) [če je gosta].

10– Obrišite si brado.

11– Začnite z desno stranjo.

12– Naredite khilal med prsti z malim prstom leve roke, začnite pod malim prstom desne noge.

13– Za masah na glavi – s pokritjem (celotne) glave.

14– Za masah ušes in zadnjega dela glave uporabi vodo, ki je ostala od glave.

15– Spoštovati tertib (tj. umiti ude v predpisanem vrstnem redu).

16– Ne prekinjati umivanja, tj. umiti ude enega za drugim.

17– Pri mash na glavi začeti s sprednjim delom.

18– Uporabljati miswak.

19– Voda mora doseči stranice oči in obrvi.

20– Delk, tj. nežno drgniti umite ude z rokami.

21– Očiščenje opraviti stoje na nekoliko dvignjeni ploščadi.

22– Ude umiti trikrat.

23– Ponovno napolnite vrč, s katerim ste opravili umivanje.

24– Med umivanjem ne govorite o svetovnih zadevah.

25– Ohranite svojo niyyat.

UPORABA MISWAKA

Uporaba miswaka prinaša petnajst koristi. Te koristi so povzete iz knjige z naslovom **Siraj-ul-wahhaj** (tridelni komentar, ki ga je napisal Abu Bakr bin 'Ali Haddad Yemeni 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl leta 800 [1397 n. št.], iz knjige z naslovom **Mukhasar-i-Quduri**, ki jo je napisal Abul Hueyn Ahmad bin Muhammad Baghdadi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 362 [973 n. št.] – 428 [1037], Bagdad), so naslednje:

1– Zaradi njega boste ob smrti izgovorili Kalima-i-shehadat.

2– Utrjuje dlesni.

3– Pomaga pri razredčevanju sluzi v prsih. (Je odlično sredstvo za izkašljevanje.)

4– Preprečuje prekomerno izločanje žolča.

5– Zmanjšuje bolečine v ustih.

6– Odstranjuje slab zadah iz ust.

7– Allahu ta'ala je zadovoljen z osebo, ki uporablja miswak.

8– Krepi možganske žile.

9– Hudič postane žalosten (ko uporabljate miswak).

10– Vaše oči postanejo svetle z nur (ko uporabljate miswak).

11– Poveča se število vaših pobožnih dejanj (khayr in hasanat).

12– Izpolnili ste sunnat (z uporabo miswaka).

13– Vaša usta postanejo čista.

14– Vaš govor postane zgovoren.

15– Dva rak'ata namaza, opravljena z (umivanjem po uporabi) miswaka, prinesejo več thawaba kot sedemdeset rak'atov namaza brez (uporabe) miswaka.

MUSTAHABS O OČIŠČENJU

Šest jih je, in sicer:

1– Ne izgovarjajte z jezikom niyyat, ki ga izgovorite v svojem srcu.

2– Z vodo, ki je ostala v ušesih, si obrišite zadnji del vratu.

3– Ne umivajte nog v smeri Qibla.

4– Če je mogoče, popijte vodo, ki je ostala od umitja, stoječ v smeri Qibla.

5– Po umivanju pokropi svoja oblačila z vodo.

6– Osuši svoje umite ude s čisto brisačo.

Ibni 'Abidin v svojem razlaganju razveljaviteljev očiščenja navaja: "Če je nekaj, kar v tvoji madhhab ni makruh, v drugi madhhab farz (v eni od drugih treh madhhab, se pravi), je za tebe mustahab, da to storiš." Imam Rabbani v svojem dvesto šestinskem (286) pismu navaja: "Ker je v Maliki Madhhabu farz, da med očiševanjem nežno drgnemo očiščene ude z roko, moramo mi (v Hanafi Madhhabu, kot smo) to drgnjenje vsekakor opraviti." Ibni 'Abidin v svoji razlagi talaq-i-rij'i navaja[54]: "Za Muslimana v Hanafi Madhhabu je pohvalno, da posnema Maliki Madhhab. Imam Malik (vodja Maliki Madhhab) je kot učenec Imama A'zama Abu Hanife (voditelja Hanafi Madhhab). Ko učenci v Hanafi Madhhab niso mogli najti qawla v Hanafi Madhhab (za rešitev določene zadeve), so podali svojo dokončno fatwa v skladu z Maliki Madhhab. Od vseh (drugih treh) madhabov je malikijski madhab najbližji hanafijskemu madhabu.

MAKRUHS OB UMIVANJU

Obstaja jih osemnajst, in sicer:

1– Močno brizganje vode na obraz.

2– Dihanje v vodi, ki se uporablja za umivanje.

3– Umivanje udov (ki jih je treba umiti trikrat) manj kot trikrat.

4– Umivanje več kot trikrat.

5– Pljuvanje v vodo, ki se uporablja za umivanje.

6– Pihanje v vodo, ki se uporablja za umivanje.

7– Pustiti, da voda pride v grlo med grgranjem.

8– Obrniti hrbet proti Qibli (med umivanjem).

[54] Vrsta razveze, ki je obravnavana v petnajstem poglavju šestega zvezka **Neskončna blaženost.**

9– Tesno zapreti oči.

10– Odpreti oči na široko.

11– Umivanje začeti z levo roko.

12– Izpihovanje nosa z desno roko.

13– Uporaba leve roke pri nalivanju vode v usta.

14– Uporaba leve roke pri nalivanju vode v nos.

15– Topotanje z nogami po tleh (ali podu).

16– Očiščenje z vodo, segreto na soncu.

17– Ne izogibajte se (uporabi) vode ma-i-musta'mal. (Glejte vrste vode v prejšnjem besedilu.)

18– Govoriti o svetovnih zadevah.

POKVARLJITELJI ABDEST

Dvainštirideset jih je navedenih:

1– Stvari, ki izhajajo iz hrbta.

2– Stvari, ki izhajajo iz sprednjega dela telesa.

3– Črvi, kamni ali podobno, ki izhajajo iz sprednjega ali zadnjega dela telesa.

4– Imeti klistir.

5– Da se zdravilo, ki ga je ženska vbrizgala v maternico, izloči.

6– Če zdravilo, ki ste ga vlili v uho, pride nazaj skozi usta, bo to razveljavilo vaše očiščenje. [Če izteče skozi uho ali nos, to ne bo razveljavilo vašega očiščenja **(Fatawa-i-Hindiyya)**.]

7– Kadar se bombažna stenjka, ki jo je moški vstavil v sečnico, navlaži in pade. [Če je stenjka delno zunaj sečnice in je del, ki je zunaj, suh, to ne razveljavi očiščenja, dokler ne pade ven.]

8– Kadar bombažna stenjka pade ven, pri čemer je del, ki je ostal zunaj, navlažen.

9– Izbruhanje. Bruhanje sluzi, ne glede na količino, ne razveljavi očiščenja. Tekočina, ki izteka iz ust speče osebe, je čista, četudi je rumenkasta.

10– Solze zaradi bolezni razveljavijo očiščenje. Solze zaradi jokanja ali zaradi solzivih snovi, kot so čebula, ne razveljavijo očiščenja.

11– Kri, gnoj ali rumenkasta tekočina, ki izteka iz nosu, razveljavi osebno umivanje, tudi če izteka iz nosnic. Nosni sluz ni nekaj najs. Ne razveljavi osebnega umivanja, ko izteka iz nosu.

12– Če je slina, ki jo je človek pravkar izpljunil, vsebovala veliko krvi.

13– Če vidite kri na nečem, kar ste pravkar ugriznili, bo vaše očiščenje neveljavno, če so vaša usta ali zobje umazani s krvjo. V nasprotnem primeru ne bo.

14–Če vidite, da je kri iztekla iz katerega koli dela vašega telesa in se razlila po tem delu, četudi le malo, bo vaše očiščenje neveljavno, če ste v Hanafi Madhhab, in ne bo neveljavna, če ste v enem od Maliki in Shafi'i Madhhabs.

15– Če jahate na konju brez sedla in med vožnjo navzdol zadremaš, bo vaše očiščenje neveljavno.

16– Če niste prepričani, ali ste opravili očiščenje ali ne, naj bo vaše dhann-i-ghalib (prevladujoče mnenje) takšno, da umitve niste opravili.

17– Če moški objame svojo ženo golo, (bo njuno očiščenje neveljavno).

18– Če ste pozabili umiti enega od udov za očiščenje in ne veste, katerega, (je vaše očiščenje neveljavno).

19– Če iz mehurja na enem od udov izteče gnoj, kri ali rumenkasta tekočina, sama od sebe ali ko ga stisnete, (je vaše očiščenje neveljavno).

20– Če imate na telesu rano, iz katere izteka nečista tekočina, kot je rumenkasta tekočina, kri ali gnoj, bo vaše očiščenje neveljavno, če se zdravi del vašega telesa ali bombaž ali povoj na njem umaže s to nečista tekočino. Učenec je izjavil, da brezbarvna tekočina, ki izteka iz rane ali abscesa, ne razveljavi očiščenja. Ljudje, ki trpijo za boleznimi, kot so srbenje, oslovski kugi in ekcem, lahko sledijo tej izjavi.

21– Če zadremate, medtem ko se naslanjate na nekaj; (bo vaše očiščenje neveljavno), če je vaš spanec tako globok, da bi padli, če bi vam odvzeli predmet, na katerega ste se naslanjali.

22– Med namazom z ruku in sajdas se smejati tako glasno, da se slišite sami in nekdo poleg vas. Če se smejete le tako glasno, da vas ne sliši nihče razen vas, vaše očiščenje ne bo neveljavno, čeprav bo namaz, ki ga opravljate, fasid. (Z drugimi besedami, če se smejete tako glasno, da se slišite le vi sami, bo neveljaven vaš namaz, ne pa vaše očiščenje.)

23– Epileptični napad ali omedlevica razveljavita osebno umivanje.

24– Če iz ušesa izteka gnoj, rumenkasta tekočina ali kri in doseže del telesa, ki ga morate umiti med ghuslom, (bo vaše osebno umivanje razveljavljeno).

Od nas se je Evropa naučila, kako se umiti v javni kopališči.
Prej so njihovi domovi smrdeli tako zelo, da je smrad segal vse do diha.
Muslimani so po vsem svetu razširili čistočo
in s tem rešili človeštvo pred tako grenkim sovražnikom.

MOLITVE, KI JIH JE TREBA MOLITI OB OČIŠČENJU

Medtem ko začnete opravljati umivanje, recite: **„Bismillah-il- 'adhim wa-l-hamd-u-li-l-lahi 'ala din-il-islami wa 'ala tawfiq-ilimani al-hamd-u-li-l-lsh-il-ledhi ja'al-al-maa tahuran wa ja'al-alislsma nuran."**

Medtem ko si v usta nalijete vodo, recite: "**Allahummesqini min hawdi nabiyy-ika ke'sen la 'azmau ba'dehu abadan**."

Medtem ko si z vodo umijete nos, recite: "**Allahumma erihni rayiha-t-al Jannati wa-r-zuqni min naimiha wa la turihni rayihatan- nari**."

Medtem ko umivate obraz, recite: "**Allahumma bayyid wejhi binurika yawma tebyaddu wujuhu awliyaika wala tusewwid wejhi bizunubi yawma tesweddu wujuhu a'daika**."

Medtem ko umivate desno podlaket (vključno z komolcem), recite: "**Allahumma a'tini kitabi bi-yemini wa hasibni hisaban yesiran**."

Medtem ko umivate levo podlaket (vključno z komolcem), recite: "**Allahumma la tu'tini kitabi bishimali wa la min warai zahri wala tuhasibni hisaban shedidan**."

Medtem ko si umivate glavo, recite: "**Allahumma harrim sha'ri wa besheri 'alannari wa azilleni tahta dhilli 'Arshika yawma la dhilla illa dhilluka**."

Medtem ko si umivate ušesa, recite: "**Allahumma-j'alni minalla-dhina yestemi'una-l-qawla fa yettebi'una ahseneh**."

Medtem ko naredite masah na (zadnji strani) vratu, recite: "**Allahumma a'tik reqabati min-an-nari wahfaz min-es-selasili wal- aghlal**."

Medtem ko umivate desno stopalo, recite: "**Allahumma thebbit qadamayya 'ala-s-sirati yawma tezillu fihil-aqdam**."

Medtem ko umivate levo nogo, recite: „**Allahumma la-tatrud qadamayya 'ala-s-sirati yawma tatrudu kullu aqdami a'daika. Allahumma-j'al sa'yi meshkuran wa zenbi maghfuran wa 'amali maqbulan wa tijarati len'tebura**."

Medtem ko končate z umivanjem, rečete: "**Allahumma-j'alni min-at-tewwabina wa-j'alni min-almutetahhirina wa-j'alni min 'ibadika-s-salihina wa-j'alni min-alledhina la khawfun 'alaihim wala hum yahzenun**."

Nato poglejte proti nebu in recite: **„Subhanakallahumma wa bihamdika esh-hadu an la ilaha illa Anta wahdaka la sherika laka wa anna Muhammadan 'abduka wa rasuluka."**

Nato enkrat, dvakrat ali trikrat recitirajte suro **Inna anzelna**, ki jo začnite z besedami: "Bism-illah-ir-Rahman ir-Rahim."

Nujno je, da se naučite verska nauka, ki jih morajo poznati vaša družina in otroci, in da jih naučite tudi njih. Na dan vstajenja bodo moški vprašani o svojih ženskah.

GLEDE TAYAMMUM

V Hanafi Madhhab je tayammum sahih tudi pred začetkom molitve. V drugih treh Madhhabih ni sahih. V tayammumu so trije fardi (farzi): Tayammum, ki je potreben za opravljanje očiščenja, je enak tayammumu, ki je potreben za opravljanje ghusla. Razlikujeta se le v niyyats (nameri). Zato se ti dve tayammum ne moreta uporabiti namesto drug drugega.

1– Narediti niyyat, kar je obvezno.

2– Z obema rokama se dotaknite zemlje in nato z rokami prekrijte celoten obraz in ga pomasajte.

3– Z obema dlanema še enkrat udarite po zemlji in nato najprej z levo roko pomasajte celoten desni podlaket, nato pa z desno roko celoten levi podlaket (vključno z komolci). Vsa ta dejanja so rukni (tj. so fardi v okviru tayammuma. Če katero koli od njih izpustite, tayammum postane ničen in neveljaven.

Besedila, ki dokazujejo, da je tayammum farz, so triinštirideseti ayat-i-kerima iz Nisa Sura in šesti ayat-i-kerima iz Maida Sura. V madhhabih Maliki in Shafi'i ni dovoljeno opraviti tayammum (ki ga uporabite namesto očiščenja za opravljanje določenega namaza) pred začetkom (tega) namaza, z enim tayammumom pa ni mogoče opraviti več namazov. (Z drugimi besedami, za vsak namaz morate opraviti nov tayammum in počakati, da se začne predpisani čas.)

Šest stvari ni dovoljeno uporabiti za tayammum, razen če so na njih zemlja ali prah. Te šest stvari so: železo, baker, bron, kositer, zlato, srebro in vse druge kovine. Tayammum je dovoljen z vsem, kar ni iz teh kovin, ki se pri segrevanju stopijo; steklo, ki se pri segrevanju zmehča; in glazirana porcelana. Vendar mora biti snov zemeljska.

Zemlja, na katero je nekdo uriniral, se lahko uporabi za namaz, ko se posuši. Vendar pa tayammum ni dovoljen.

Da je tayammum dovoljen, je potrebno, da poiščete vodo, če je ne najdete, prosite 'adil in salih Muslimana. (adil Musliman je tisti, ki nikoli ne stori hudega greha in ki ne stori navadnih grehov. Salih Musliman je tisti, ki se izogiba ne le haramom, ampak tudi dvomljivim dejanjem, da ne bi nehote storil greha. Glejte prvo poglavje šestega zvezka **Neskončna blaženost**, kjer so navedena dvomljiva dejanja.)

Pri izvajanju tayammuma je treba izpolniti pet obveznih pogojev:

1– Izvesti niyyat. 2– Izvesti masah. 3– Predmet, ki se uporablja za izvajanje tayammuma, mora biti iz zemlje. Če ni iz zemlje, mora biti na njem zemeljski prah. 4– Predmet iz zemlje ali prah na njem, ki se uporablja za tayammum, mora biti čist. 5– Dejanska ali navidezna nezmožnost uporabe vode (za opravljanje očiščenja). [Slabost po določeni bolezni je prav tako udhr (v tem primeru lahko namesto očiščenja z vodo opravite tayammum). Enako velja za slabost zaradi starosti. Druga olajšava, ki jo lahko uporabijo takšni ljudje, je, da lahko namaz opravijo sede.

Pri opravljanju tayammuma je treba upoštevati sedem sunnatov:

1– Izgovoriti Basmala (kar pomeni „Bismillah-ir- Rahman ir-Rahim", ko začnete opravljati tayammum). 2– (Dlanmi) rahlo udariti po čisti zemlji. 3– Predmet, ob katerega ste udarili z

rokami, (rahlo) podrgniti tako, da roke enkrat premaknete naprej in nazaj. 4– Razprete prste. 5– Otresajte prah z rok, tako da jih udarite eno ob drugo. 6– Najprej opravite masah na obrazu. 7– Opraviti masah na celotnih podlaktih, vključno z komolci.

Za iskanje vode je treba izpolniti štiri pogoje.

1– Da je vaša lokacija naseljena.

2– Če ste obveščeni o obstoju vode.

3– Če ste trdno prepričani, da je voda prisotna.

4– Če niste na strašnem mestu.

Če je oseba našla vodo, vendar je ta oddaljena več kot miljo, je dovoljeno (tej osebi), da opravi tayammum (namesto da bi šla tja opravit umivanje). Če je razdalja krajša od ene mile in je dovolj zgodaj, da se molitev še ne bo končala, tayammum ni dovoljen. [Ena milja je razdalja štiri tisoč zra', tj. 0,48 x 4000 = 1920 metrov v Hanafi Madhhab.]

Po drugi strani, če išče vodo in je ne najde, opravi tayammum in namaz, nato pa najde vodo, ali mora ponoviti namaz? To je vprašanje, o katerem se (med islamskimi učenci) razpravlja. Končna rešitev je, da namaz, ki ga je opravil, ni treba ponoviti.

Če se oseba zmoči in ne najde vode za umivanje niti ničesar, kar bi lahko uporabila za tayammum, posuši košček blata in z njim opravi tayammum. Če je tayammum opravilo več oseb in le ena od njih najde vodo, so tayammumi vseh ostalih neveljavni.

Če nekdo prinese vodo (za skupino ljudi) in reče, da naj eden izmed članov skupine vodo uporabi za umivanje, bo tayammum, ki ga opravijo vsi člani skupine, postal fasid (tj. ničen in neveljaven). Če pa reče, da je voda namenjena za umivanje celotne skupine, vendar je prinesena voda zadostna le za umivanje ene osebe, bo tayammum, ki ga opravijo vsi člani skupine, sahih (veljaven in pravilno opravljen).

Predpostavimo, da je oseba postala junub[55] in ne more najti vode nikjer drugje kot v mošeji; najprej opravi tayammum za ghusl in nato vstopi v mošejo, da bi dobil vodo. Če pa v mošeji ne najde vode, mora opraviti še en tayammum za namaz.

Če oseba, ki sedi v mošeji, doživi nočno izlivanje, opravi tayammum in zapusti mošejo.

Če oseba nima rok, lahko opravi tayammum. Vendar ta oseba ne bo oproščena opravljanja istinja, če ima nekoga, ki ji pri tem pomaga.[56] Če nimajo nikogar, ki bi jim pomagal, bodo oproščeni.

Če oseba nima rok in nog, bo oproščena opravljanja namaza, v skladu s Tarafeynom (tj. Imam A'zam Abu Hanifa in njegov učenec Imam Muhammad Sheybani). Vendar pa mora ta oseba v skladu z Imam Abu Yusufom še vedno opravljati namaz.

---

[55] Junub pomeni (nekoga), ki mora opraviti ghusl zaradi razlogov, kot so spolni odnos in nočna ejakulacija. Preberite poglavje, ki obravnava ghusl.

[56] Istinja pomeni očistiti sprednji ali zadnji del telesa po uriniranju ali iztrebljanju. Podrobnosti najdete v zadnjem delu šestega poglavja četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

Po drugi strani pa tayammum za petkovo molitev ni dovoljen. Z drugimi besedami, če oseba nima dovolj časa za opravljanje očiščenja (za petkovo molitev), ji ni dovoljeno opraviti tayammum v naglici, da ne bi zamudila petkove molitve. [Ker je zgodaj popoldne molitev (za ljudi, ki so zamudili petkovo molitev. Ti morajo opraviti popoldansko molitev za ta dan).] V knjigi z naslovom **Durr-ul-mukhtar** je prav tako zapisano, da ni dovoljeno opraviti očiščenja z datljevim sirupom, imenovanim "nebidh". (Glejte enajsti odstavek tretjega poglavja šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost** za "nebidh".)

Če oseba med potovanjem doživi nočno ejakulacijo, opravi tayammum in opravlja jutranjo molitev. Nato nadaljuje potovanje do poldneva. Ko je do popoldanske molitve le še malo časa, tako da se predpisani čas za zgodnjo popoldansko molitev skoraj izteče, opravi tayammum in opravlja zgodnjo popoldansko molitev. Če ta oseba po popoldanski molitvi najde vodo, ali mora ponovno opraviti jutranjo in zgodnjo popoldansko molitev? Islamski ičenci niso dosegli soglasja o tem vprašanju. Po enem mnenju mora to storiti, po drugem pa ne. Verjetno bi bilo treba to vprašanje obravnavati v skladu z načelom "tertib" (ki je pojasnjeno v sedmem odstavku triindvajsetega poglavja četrtega zvezka **Neskončna blaženost).**

Predpostavimo, da ima nekdo osla, ki nosi vodo, in ga izgubi; ta oseba (ko je čas molitve in potrebuje očiščenje) opravi tayammum in namaz. Medtem ko to počne, v trenutku, ko zasliši oglašanje svojega osla, izgubi očiščenje.

Predpostavimo, da nekdo potuje na konju in ga njegovi spremljevalci ne bodo počakali, če bo sestopil s konja; naredi tayammum na konju in opravi namaz (na način, imenovan) ima (tj. simulacija, znaki).

Če oseba potuje v nevarnih razmerah v mrzlem vremenu, tako da bi ghusl lahko povzročil bolezen, potem opravi namaz s tayammumom.

Oseba, ki se odpravlja na pot, mora imeti med svojimi osebnimi stvarmi ploščico ali opeko. Če mora namreč opraviti tayammum na mestu, kjer je vse okoli njega mokro, opravi tayammum s ploščico ali opeko in namaz.

Če oseba začne opravljati namaz za praznik Iyd in med tem izgubi svojo očiščenje (med namazom), opravi tayammum in nadaljuje namaz, če ve, da ne bo uspel nadoknaditi preostalega dela namaza za praznik Iyd, ali če se boji, da bo obtičal v množici, opravi tayammum in nadaljuje opravljanje namaza. Ta qawl je v skladu z Imamom A'zamom (Abu Hanifa). V skladu s qawlom Imameyn,[57] vendar pa mora opraviti obredno umivanje.

[V opombi (Ahmad bin Muhammad bin Isma'il) Tahtawi k (Abul-Ikhlas Hasan bin Ammar) Shernblalijevi (komentarni knjigi z naslovom) **Meraq-il-felah** je navedeno naslednje: „Bolezen je 'udhr (tj. dober razlog, ki ga dopušča Islam), da se (dovoljuje) opraviti tayammum (namesto umitja). Za zdravega človeka ni 'udhr, da se boji, da bi zbolel, če bi se umil. Učenci, ki so rekli, da je zdravi osebi dovoljeno prekiniti post in ga prestaviti na kasnejši datum (tj. odložiti post na kasnejši datum), če se boji, da bi zbolel, če bi postil (v blagoslovljenem mesecu Ramadanu) so rekli (tudi), da je osebi, ki se boji, da bi zbolela, dovoljeno opraviti tayammum (namesto očiščenja). Z "zboli" se misli štiri stvari: Voda je lahko škodljiva (za zdravje). Gibanje je lahko škodljivo. Oseba morda ne more uporabljati vode. Morda tudi ne more opraviti tayammuma. Škoda se presoja na podlagi močnega občutka osebe ali opozorila "adil muslimanskega zdravnika in specialista. Če "adil muslimanskega zdravnika ni mogoče najti, se upošteva

[57] Imam Abu Yusuf in Imam Muhammad Sheybani, dva največja učenca Imama A'zama Abu Hanife

odločitev zdravnika, katerega grešnost ni javno znana. Oseba, ki ne more sama uporabljati vode, opravi tayammum, če ne najde nikogar, ki bi ji pomagal pri opravljanju očiščenja. Če ima otroke, služabnike ali koga, ki bi ji iz prijateljstva pomagal pri opravljanju očiščenja, ji eden od teh pomaga pri očiščenju. Če ni na voljo nobena od teh oseb, opravi tayammum. Po mnenju Imama A'zama mu ni treba najeti nekoga, ki bi mu pomagal v zameno za plačilo. Oseba, ki ne more opraviti tayammuma, namaz odloži na qada (tj. odloži namaz, dokler se ne opomore). Čeprav mož in žena drug drugemu ne moreta pomagati pri opravljanju očiščenja ali namaza, mora mož prositi ženo za pomoč. Če je oseba zunaj mesta ali vasi in zato ne more najti tople vode, opravi tayammum, če se boji, da bi zbolela, če bi se umila z mrzlo vodo. Fatwa določa, da to pravilo velja tudi v mestnih območjih. Če je več kot polovica udov, ki jih je treba umiti in/ali oprati, boleča, opravi tayammum (namesto umitja in/ali pranja). Če boleče dele pokriva polovica udov (za umivanje in/ali ghusl), umije zdrave dele in opravi masah na bolečih delih; če bi masah poškodoval boleče dele, opravi masah na obvezah. Če tudi to povzroči škodo, ne opravi masah. Če je rana na glavi, tako da bi masah povzročila škodo, je oproščen (opravljanja) masah. Če so rane na mestih, ki jih je treba umiti (pri umivanju), na obeh rokah osebe, ki ima tudi rane na obrazu, ta oseba ne more opraviti tayammuma; zato opravi namaz brez umivanja in namaza, ki ga je opravil, mu ni treba ponoviti. Če je njegov obraz zdrav, si umije obraz. Če nima pomočnika, si obraz (nežno) obriše z zemljo. Če je ena od rok zdrave osebe apoplektična, ranjena, poškodovana ali pohabljena, opravi umivanje z drugo roko. Če sta obe roki takšni, si obraz otre v zemljo. Če obveze, lesene opornice, mazilo ali mavec, ki so bili nujno nameščeni na rano, absces ali zlomljeno okončino zaradi zdravljenja in zaščite, ni mogoče odstraniti, tako da tega dela okončine ni mogoče umiti ali opraviti masah, se masah opravi na večjem delu površine in na zdravi koži med njim. Če je mogoče, je treba odstraniti povoj, lesene opornice, mazilo ali mavec, opraviti masah na problematičnem mestu in umiti zdravo kožo. Te stvari ni nujno uporabiti po opravljenem umivanju, prav tako ni roka za njihovo uporabo. Dovoljeno je umiti zdravo stopalo in masah opraviti na obliž na drugem. Če se stvar, ki je bila nanesena, pred zacelitvijo rane sname, umivanje ne postane neveljavno. Ne postane neveljavna niti, če se obliž zamenja po masah na njem. Če mazila, nanesena na zlomljen ali poškodovan noht ali na rez na stopalu, ne sme odstraniti, ker bi to bilo škodljivo, se znajde v dilemi, imenovani “quandary”, v tem primeru se zunanji del mazila opere. Če je umivanje škodljivo, se naredi masah na njem. Če je tudi masah škodljiv, se ne opravi. [Ker isto pravilo velja tudi v drugih treh madhhabih, ni mogoče posnemati drugega madhhaba. Da je ta mazilo podobno opornici, je zapisano v knjigi z naslovom Ibni ’Abidin. Vendar je zapolnitev ali krona zob povsem drugačna zadeva. V tem primeru je namreč mogoče posnemati madhhab Maliki ali Shafi’i. Če oseba izgubi razum ali omedli, ne da bi to povzročila sama, in ostane v tem stanju šest molitvenih časov, ji ni treba nadomestiti namazov, ki jih ni opravila (v teh šestih molitvenih časih. Z drugimi besedami, ni jih treba opraviti naknadno). Ne glede na število namazov, ki jih invalid ni opravil z ima (znaki, simulacija), mu ni treba dodati v oporoko, da je treba opraviti isqat za te namaze. Če se opomore, jih vse nadomesti. (Glejte enaindvajseto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za “isqat” in dawr.)

Ibni ’Abidin ‘rahmatullahi ’alaih’ pravi: “Za zdravega človeka je makruh, da mu nekdo drug umije ude za očiščenje ali jih obriše. Druga oseba mu lahko prinese vodo za umivanje ali mu jo poliva, medtem ko se sam umiva (njegove udi za umivanje). Če ima invalid ves čas umazana oblačila ali posteljo ali če je njihova menjava težavna, namaze opravlja v svojih nečistih oblačilih. Če se po zacelitvi rane pod njo odstranijo ravne lesene opornice, obliži, mazila, je umivanje (invalidne osebe) neveljavno. Če se rana zaceli, vendar se stvari na njej ne odstranijo, je umivanje (invalidne osebe) in/ali ghusl ponovno neveljavno, če jih je mogoče odstraniti brez poškodb.

Allah ta'ala svojim ljubljenim sužnjem zadaja bolečine in bolezni, da jim odpusti grehe ali poveča blagoslove, ki jih bodo prejeli v raju. Njihovo čaščenje je težavno in naporno. V zameno jim daje olajšave in pomoč v njihovih posvetnih dejavnostih ter barakat v njihovem rizq (hrani, pijači in življenjskih potrebščinah, ki jih je Allah ta'ala v večni preteklosti predpisal za vsakega svojega sužnja. O rizq je veliko informacij v šestih zvezkih **Neskončna blaženost**). Enakega olajšanja in barakat ne daje ljudem, ki zanemarjajo svoje čaščenje. Takšni ljudje zaslužijo veliko s trdim delom, zvijačnostjo in izdajo ter živijo življenje užitkov in razvrata, ki ne traja dolgo. Kmalu zatem končajo v bolnišnicah in zaporih, kjer preživijo preostanek svojega življenja v bedi. Muka, ki jo bodo trpeli v onostranstvu, bo neprimerljivo hujša.

ISTINJA – ČIŠČENJE Z VODO PO OPRAVLJANJU POTREBE

Istinja pomeni umivanje znanih delov telesa z vodo, istibra pa pomeni, da po uriniranju počakamo, hodimo naokrog ali počnemo kaj drugega, dokler se mehur ne izprazni (preden opravimo umivanje). Istinqa pomeni, da se srce prepriča o fizični čistoči.

Obstajajo štiri vrste istinja:

Tista, ki je farz; če je na oblačilih, telesu ali mestu, kjer naj bi opravili namaz, najasat težji od enega dirhama, je farz, da se ta najasat odstrani z vodo. Istinja je farz tudi pri ghuslu. [En dirham v tem kontekstu je teža, enaka enemu mithqalu, ki je enak štirim gramom in osemdesetim centigramom.]

Tisti, ki je wajib; če je na oblačilih ali na mestu, kjer naj bi opravili namaz, najasat težak kot en dirham, je wajib, da ga odstranimo.

Če je lažji od enega dirhama, je sunnat, da ga odstranimo.

Tisti, ki je mustahab; če je najasat zelo malo, je mustahab, da ga odstranimo. Tisto, kar je mandub; če človek izpusti vetrove, ko je njegov zadnji del moker, je mandub, da ga opere.

Če človek izpusti vetrove, ko je njegov zadnji del suh, je bid’at, da ga opere.

Sunnat istinja: Sunnat je, da se človek očisti s koščkom kamna ali zemlje in nato očistiti del z vodo.

Če najasat ni mogoče popolnoma odstraniti in ostane več kot en dirham, če je več kot en dirham razmazan okoli anusa, je farz, da se umije z vodo. Nato je treba ta mesta osušiti s čisto krpo ali z roko, če krpa ni na voljo.

Pri istinja je samo eno dejanje, ki je mustahab: držati liho število kamnov. Z drugimi besedami, število kamnov (ki jih držite v roki) naj bo tri, pet ali sedem.

[Oseba, ki trpi za enurezo, mora vzeti 12 x 12 cm velik kos blaga in na en kot zavezati pol metra dolgo vrvico. Konico penisa ovijte v krpo in vrvico ovijte okoli koncev krpe, tj. enkrat okoli penisa. Del, ki je blizu ovitka, podvojite, podvojeni konec potisnite pod ovitek in potegnite, da se ovitek tesno prilega. Prosti konec zavežite v zanko, ki jo nato s sponko pritrdite na spodnjice. Ko je potrebno uriniranje, se varnostna zaponka odpre, zanka se sname in krpo se odveže s preprostim potegom vrvice. Če se zanka vrvice težko sname z varnostne zaponke, se zanka pritrdi na žico za spenjanje papirja, ki se nato pritrdi na varnostno zaponko. Pri nekaterih

starejših moških se penis zoži, tako da ga ni več mogoče oviti s kosom krpe. Takšni moški naj penis in mod vstavijo v majhno najlonsko vrečko in jo zaprejo. Oseba, ki pripada hanafijski madhabi in trpi zaradi neprostovoljnega uriniranja, vendar nima udhra, naj izrazi namero, da bo posnemala malikijsko madhabo, ko začne opravljati ablucijo in/ali ghusl in namaz. V knjigi z naslovom **Kitabul- fiqh 'ala-l-madhahib-il-erba'a**, ki so jo pripravili egiptovski islamski učenjaki pod vodstvom Abd-ur-Rahman Jeziri ‚rahmatullahi 'alaih' (umrl 1384 A.H.), enega od profesorjev Jami'ul-azhar, je navedeno naslednje: „V skladu z drugim qawlom v Maliki Madhhab, ko invalidna ali starejša oseba pride v situacijo, v kateri je njihova očiščenje neveljavno, postanejo osebe z 'udhr, kar jih oprosti izgube očiščenja. Muslimani Hanafi in Shafi'i, ki se nahajajo v (težki situaciji, imenovani) haraj, morajo posnemati ta qawl (ijtihad)." [Hanafi Musliman, ki med namazom nehote izpusti urin, sledi temu qawlu Maliki Madhhab, kadar so razmere neugodne. Ko izreče niyyat, nadaljuje namaz kot oseba z 'udhr.]

KAKO IZVAJATI NAMAZ

V namaz vstopimo na štiri načine: s farzom, z wajibom, s sunnatom in z mustahabom. V Hanafi Madhhabu je sunnat, da roke dvignemo do višine ušes. Sunnat je, da dlani obrnemo v smer Qible. Za moške je mustahab, da se dotaknejo ušesnih mečic s palci, za ženske pa, da dvignejo roke do višine ramen; farz je reči: "**Allah ekber**". Sunnat je, da po izreku Tekbir, tj. po izreku "Allahu ekber", stisnete roke. Sunnat je, da desno roko položite na levo. Sunnat je, da moški roke položijo pod popek, ženske pa na prsi. Mustahab je, da moški z desno roko stisnejo zapestje leve roke, kot da bi jo stiskali s krempljem.

V namazu je sunnat, da imam, kot tudi oseba, ki mu sledi, in tudi oseba, ki namaz opravlja individualno, izgovori molitev, imenovano "Subhanaka".[58] (Po Subhanaka) je sunnat reči: "A'udhu billah-im-in-esh-sheytanir- rajim," kar reče imam, ki vodi namaz (v namazu v jama'atu), in oseba, ki namaz opravlja individualno (in ne oseba, ki sledi imamu v namazu v jama'atu). Sunnat je reči Basmala (po „A'udhu ...). Wajib je reči Fatiha-i-sherifa (prva Sura iz Korana al-kerim); farz je reči tri ayate ali en dolg ayat, dolg kot tri ayate, po Fatihi; farz je, da se recitira ayat iz Korana alkerim, ko stojiš v vseh rak'atih namazes, ki so sunnat, in v vseh namaz Witr, ter ko opravljaš namaz individualno, v (zadnjih) dveh rak'atih namazes, ki so farz (in ki sestojijo iz štirih rak'atih).

Za ruku' je farz, da se poklonite (z upogibanjem telesa) v pasu; wajib je, da v tem poklonu ostanete toliko časa, da lahko trikrat rečete: „**Subhan-Allah**". Sunnat je, da trikrat rečete: "**Subhana Rabb-iy-al 'adhim**" (medtem ko ste v tem položaju). Mustahab je, da to molitev ponovite pet- ali sedemkrat. Ko se dvignete iz položaja ruku' in med dvema sajdama, je farz po Imam Abu Yusufu, da ostanete nepremični toliko časa, kolikor je potrebno, da enkrat rečete "**Subhan-Allah**", in wajib po Tarafeynu (tj. Imam A'zam Abu Hanifa in njegov blagoslovljeni učenec Imam Muhammad).Čeprav je po mnenju nekaterih učenjakov to sunnat, prevladuje mnenje, da je to wajib.

Za sajdo je farz, da se glava položi na tla (ali pod). Wajib je, da ostanete v tem položaju toliko časa, da lahko trikrat rečete: "**Subhan-Allah**". Sunnat je, da trikrat rečete: "**Subhana Rabb-iy-al-a'la**", mustahab pa je, da to rečete pet- ali sedemkrat.

---

[58] Subhanaka se izgovarja takole: "Subhanaka Allahumma wa bi hamdik wa tebaraka-s-muk wa ta'ala jed-duk wa la ilaha ghayruk."

Ibni ’Abidin ‘rahima-hullahu ta’ala’ pravi: “Pri sajdi najprej položite na tla obe kolena, nato obe roki, nato nos in nazadnje čelo. Palci in ušesa morajo biti v eni liniji. V Shafi’i Madhhab morajo biti roke v eni liniji z rameni. Farz je, da je vsaj en prst na nogi v stiku s tlemi (ali podom). Tla (ali pod) morajo biti dovolj trda, da glava ne pogreza vanje. Za ta namen je primerna preproga ali rogoznica, razprostrta na tleh, ali pšenica ali ječmen, razgrnjen na tleh. Miza, kavč ali voz, postavljen na tla, je nadomestek za tla. Gugalnice, krpe, preproge ali rogoznice, privezane na drevesa ali drogove in napete v zraku, niso nadomestek za tla. Sajda, opravljena na steklenih predmetih, kot so riž, proso ali lanena semena, ni sahih. Sahih je, če so v vreči. Če je višina mesta sajda pol zra’, tj. vsota širin dvanajstih prstov [petindvajset centimetrov] višja od mesta, kjer položite kolena, bo vaš namaz sahih; vendar je makruh. Med sajdo morajo biti komolci oddaljeni od telesa, trebuh pa ne sme biti v stiku s stegni. Prsti na nogah morajo biti usmerjeni v smer Qible. Ker je sunnat, da se pri upogibanju telesa za ruku’ pete dotikajo, se morajo dotikati tudi med sajdo.

Ko ženska začne opravljati namaz, dvigne roke do višine ramen. Roke ne smejo biti zunaj rokavov. Roke položi na prsi, desno dlan na levo roko. Za ruku’ rahlo upogne telo. Pas ne sme biti v višini glave. Med ruku’ in dvema sajdama ne razpira prstov. Prsti morajo biti v stiku drug z drugim. Roke položi na kolena, ki morajo biti upognjena. Kolena ne stiska. Med sajdo položi podlakti na tla, komolci pa morajo biti blizu trebuha. Trebušna stena mora biti v stiku s stegni. V teshehhud (sedečem položaju) sedi na tleh z nogami, ki štrlijo proti desni strani. Konice prstov morajo biti usmerjene proti kolenom. [Moški prav tako ne stiskajo kolen (ko sedijo v teshehhud).] Prsti morajo biti zaprti in se dotikati drug drugega. Za ženske je makruh, da opravljajo namaz v jama’at med seboj ali se pridružijo moškim, ko ti opravljajo namaz v jama’at. Za ženske ni farz, da opravljajo petkovo molitev ali Namaz ’Iyd. (Z drugimi besedami, Allahu ta’ala jim ni zapovedal, da opravljajo ti dve molitvi. Podrobne informacije o teh dveh molitvah so navedene v enaindvajsetem in dvaindvajsetem poglavju četrtega zvezka Neskončna blaženost.) Takbir-i-teshriq molijo tiho po farz namazes skozi ves ’Iyd of Qurban. Za njih ni mustahab, da opravijo jutranjo molitev v najkasnejšem času. Molitev, ki se moli med namazom, ne izgovarjajo glasno. Tu končamo prevod iz Ibni ’Abidin. Sayyid Ahmad Hamawi bin Muhammad Mekki ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’ (umrl 1098 [1686 n. št.]) v svoji knjigi z naslovom Uyun-ul-besair, ki je komentar knjige z naslovom Eshbah (in ki jo je napisal Zey-al-’abidin bin Ibrahim ibni Nujaym-i-Misri ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’, 926 n. št. – 970 [1562 n. št.], Egipt:) Za ženske je makruh tahrimi, da si odstranjujejo lase z glave z britjem, striženjem ali uporabo kemikalij. [Zato je dovoljeno, da si skrajšajo lase, tako da so enaki z ušesi, pod pogojem, da ne izgledajo kot moški. Za žensko je makruh, da recitira azan ali iqamat (kar je obravnavano v enajstem poglavju četrtega zvezka Neskončna blaženost). Ne sme se odpraviti na (daljše potovanje, imenovano) safar brez svojega moža ali katerega koli od njegovih (moških) mahram sorodnikov, ki bi jo spremljal.[59] Med hadžem ne sme razkriti glave. Med hadžem opravlja (bogočastje imenovano) Sa’y med hriboma Safa in Merva, tudi če ima menstruacijo. Tawaf opravlja na razdalji od Ka’be. Ne sme opravljati Khutba. Saj je sahih, da je njen glas awrat. Med hadžem nosi mests. Ženska se ne sme (pridružiti ljudem), ki nosijo janaza. Ne bo ubita, če postane murtadd (odpadnica, renegatka). Ne bo sprejeta kot priča v sodnih sporih, ki se nanašajo na (kazni, imenovane) hadd in/ali qisas (ki so obravnavane v poglavjih od deset do petnajst šestega zvezka **Neskončna blaženost**). Ne sme opravljati i’tikaf v mošeji.[60] Dovoljeno ji je barvati roke in noge s kano. [Ne sme uporabljati laka za nohte.] V zadevah, kot so dedovanje, pričanje in zagotavljanje nafaqa, je enakovredna polovici

[59] Za dolga potovanja si oglejte petnajsto poglavje četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

[60] Prosimo, preberite zadnji del devetnajstega poglavja četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost** za “i'tikaf”.

moškega.[61] Za revne sorodnike. Muhsina ženska ni poklicana na sodišče. Sodnik ali njegov namestnik pride k njej domov. (Muhsina ali muhsana ženska je poročena in čista. Preberite peti in šesti odstavek desetega poglavja ter odstavek pod naslovom "HADD FOR QAZF" v istem poglavju šestega zvezka **Neskončna blaženost**.) Mlada ženska ne pozdravi moškega, ki ji ni mahram, ne izreče sožalja moškemu, ki je izgubil bližnjega (na-mahram), ne reče ničesar moškemu, ki kihne (in nato reče "Al-hamd-u-lillah"), niti ne odgovori na pozdrav moškega, ki ji ni mahram. Ne sedi sama v sobi z moškim, ki ji ni mahram. Tu končamo prevod iz Hamawija.

Obvezno je sedeti v qa'da-i-ula (prvi sedeči položaj pri izvajanju namaza), farz pa je sedeti v qa'da-i-akhira (zadnji sedeči položaj). Obvezno je med zadnjim sedečim položajem izreči (molitev imenovano) Tehiyyat.

Sunnat je, da se molitve, imenovane Salawat, izgovorijo samo med zadnjimi sedečimi položaji namazov, ki so farz in tistih, ki so wajib, ter med prvim sunnatom zgodnjega popoldanskega molitve in prvim in zadnjim sunnatom petkovega molitve, ter med obema sedečima položajema drugih namazov [kot so štirirak'at sunnati pozno popoldanskega in nočnega molitve]. Obvezno je izgovoriti besedo salam (tj. reči: "Es-salamu 'alaikum wa rahmatullah") (ko izrečeš salam in obrneš glavo na obe strani). Sunna je, da med salamom pogledaš na obe rameni. Priporočljivo je, da pogledaš pozorno.

Sprejemljivost namaza za popolnost je pogojena z [izogibanjem harams in] khushu' in taqwa ter prenehanjem malaya'ni in terk-i-kesel in 'ibdad. Khushu' pomeni strah pred Allahu 'adhim-ush-shan; taqwa pomeni zaščititi svojih devet udov pred harams in makruhs; prenehati z malaya'ni pomeni izogibati se pogovorom, ki ne prinašajo koristi v tem svetu ali v onostranstvu; terk-i-kesel pomeni izogibanje se nevoljnosti pri izpolnjevanju dejanj v namaz; in 'ibdad pomeni prenehati početi karkoli si počel in se pohiteti k jama'at v trenutku, ko zaslišiš azan-i-Muhammadi, in biti dosleden v tem.

Med namazom je treba upoštevati šest postopkov: ikhlas; tefekkur; khawf; reja; ru'yat-i-taqsir in mujahada.

Ikhlas pomeni, da je v izvajanju khulus (iskrenost), [kar pomeni, da se (namaz) izvaja samo za milost Allaha]; tefekkur pomeni razmišljanje o zadevah v namazu; khawf pomeni strah pred Allahom 'adhim-ush-shan; reja pomeni upanje, da boš dosegel sočutje Allaha 'adhim-ush-shan; ru'yat-i-taqsir pomeni zavedanje, da si nepopoln; mujahada pomeni boj s svojim nafsom in Satanom.

Ko se oglasi Azan-i-Muhammad, si moraš predstavljati Israfila ''alaihis-salam', ki trobi Sur (trobenta za sodni dan); ko vstaneš, da bi opravil obredno umivanje, si moraš predstavljati, da vstajaš iz groba; ko greš v mošejo, si moraš predstavljati, da greš na Mahsher (zbor za sodbo); ko muazin pokliče Iqamat in se jama'at postavi v vrste, si moraš predstavljati vrste Muslimanov kot sto dvajset ogromnih vrst ljudi na kraju Mahsher, osemdeset vrst sestavlja Ummat našega Preroka in štirideset vrst Ummat drugih Prerokov; ko se prilagodite imamu in imam začne recitirati Fatiha-i-sherifa, si morate predstavljati, da ste v okolju, kjer je na vaši desni strani raj, na levi pekel, Azrail ''alaihis-salam' tesno za vami, Beytullah pred vami, vaš grob pred vami in most Sirat pod vašimi nogami. Verjetno se sprašujete, ali bo vaš zaslišanje (na kraju Mahsher) lahko, ali bo vaše čaščenje postalo krona na vaši glavi, tovariš na vaši poti v onostranstvo in luč v vašem grobu, ali pa bo vrženo v vaše zobe kot stara krpa.

[61] Oglejte si osmo poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

Vse tvoje dobrote so nezvestne, o svet, in ti si tako ponižen!
Nevihte smrti uničijo vse, kar ponujaš v imenu slave.

MOHAMEDOV POZIV K MOLITVI

Naslednji odlomek je preveden iz knjige z naslovom **Durr-ul-mukhtar** in iz komentarja z naslovom **Ibni 'Abidin**:

Diskretno recitiranje določenih besed, ki so navedene v knjigah o islamskih običajih, s strani diskretnega Muslimana se imenuje **Azan-i-Muhammadi**. Z drugimi besedami, oseba, ki izvaja Azan (ali Adhan), mora stopiti na minaret in recitirati arabske besede stoje. Recitiranje v drugih jezikih, četudi je njihov pomen znan, ne velja za Azan. Azan se izvaja z namenom, da se oznani čas petih dnevnih molitev (imenovanih namaz). Za moške je sunnat muakkad, da se povzpnejo na dvignjeno ploščad zunaj mošeje in ga izgovorijo. Za ženske je makruh, da izvajajo Azan ali Iqamat. Za njih je haram, da moški (na-mahram) slišijo njihov glas.

Muazin (tj. oseba, ki opravlja azan) mora stopiti na dvignjeno ploščad zunaj mošeje in azan glasno izgovoriti, da ga lahko slišijo sosedje. Ne sme kričati preveč glasno. Ko reče "**Ekber** (ali Akbar) ", na koncu naredi premor, imenovan jezm (ali jazm), ali nadaljuje z izgovorjavo ustun (arabski samoglasnik, ki označuje "a"). Ne izgovarja oetra (arabski samoglasnik, ki označuje "u"). Ni halal dodajati samoglasniške znake ali zvoke, da bi podaljšali ali podaljšali njihovo uveljavljeno fonetično vrednost ali jih spremenili v glasbeno predstavo, ali poslušati takšne oskrunjene uporabe. Sunnat je, da se glava obrne v desno in levo, ko se izgovorita besedi "salat" in "felah". Noge in/ali prsni koš niso obrnjeni stran od smeri Qibla. Ali pa se kliče z minareta; medtem pa (klicatelj, imenovan) muazzin opravi obrat na galeriji, ki obdaja minaret. Najstarejši minaret je bil zgrajen na ukaz Hadrata Mu'awiya 'radiy-Allahu 'anh' (19 B.H. – 60 [680 n. št.]). Na Rasulullahovi Mesjid (mošeji) je bila zgrajena dvignjena platforma.

Bilal Habashi 'radiy-Allahu 'anh' (umrl leta 20 A.H. v Damasku) ga je uporabljal za pozivanje k molitvi Azan. Rasulullah 'sall-Allahu 'alaihi wa sallam' je Bilalu naročil, naj si med izvajanjem Azana prste pritisne na ušesa. Govorjenje med izvajanjem zahteva ponovitev izvedbe. Azan lahko kliče več kot ena oseba hkrati. Azan pa ne bo sahih, če besede, ki jih izreče eden, ne izrečejo tudi drugi. Makruh tahrimi je izvajanje Azana v sedečem položaju. Sunnat je, da je muazin salih Musliman, da pozna sunnat v Azanu in čase Azana, da Azan opravlja vsak dan stabilno in neprekinjeno ter da ga opravlja samo za milost Alaha in ne za plačilo. Vendar je dovoljeno (da mu za opravljanje plačate nadomestilo) in da sprejme plačilo. Azan, ki ga izvaja otrok, mlajši od razsodne starosti, ni sahih. Njegov glas je namreč enak petju ptic ali zvoku, ki ga proizvaja glasbeni instrument. [Zato tudi Azan ali Iqamat, izveden z uporabo zvočnika, ni sahih. Azan, ki ga izvede fasiq oseba, je nesprejemljiv, prav tako pa tudi takbiri, ki jih izreče imam, ki vodi namaz v jama'at, vendar jih prenese ta oseba. Za njega je makruh, da pokliče Azan. Muazzin mora vedeti, da izvaja Azan po začetku predpisanega časa, drugi Muslimani pa morajo vedeti, da namaz izvajajo v predpisanem času. Če oseba začne izvajati namaz, ne da bi bila prepričana, ali se je čas že začel, namaz, ki ga izvede, ne bo sahih, tudi če se pozneje ugotovi, da ga je izvedla v predpisanem času. Namaz, opravljen v skladu s koledarjem, ki so ga pripravili neverniki ali fasiq ljudje, ni sahih. Glede pravilnosti koledarja, ki se uporablja v (eni od držav, imenovanih) Dar-ul-harb, je treba vprašati Muslimana, za katerega menite, da je salih in učen, in od njega izvedeti resnico. Če se azan opravlja v skladu s (pravo obliko, imenovano) sunnat hkrati na različnih mestih in jih slišiš vse, moraš ponoviti le prvega, ki ga slišiš, in če je iz mošeje, ki jo obiskuješ za dnevne molitve, moraš tja iti za jama'at. Ponovi ga, tudi če bereš (ali recitiraš) Kur'an al-kerim. Ni vam treba ponavljati, če

opravljate namaz v jama'at ali na stranišču ali med jedjo ali v mošeji ali med poučevanjem ali učenjem verskega znanja. Azan, ki se izvaja v jeziku, ki ni arabski, ali na način, ki zveni podobno kot glasba, je v nasprotju s Sunnat. Za osebo, ki sliši azan, je mustahab, da vstane, če sedi, in da preneha hoditi, če hodi. V zvezi z obljubami je navedeno naslednje: "Muslimanska) vlada mora v vsakem četrti zgraditi mošejo. Mošeje se gradijo z denarjem iz Beyt-ul-mal. Muslimani morajo zgraditi mošejo zase, če je vlada ne zgradi.

[Kot je vidno, če se spoštuje islam in se v vsakem predelu mesta zgradi mošeja, se bo azan izvajal v vsakem mestu in vsi bodo slišali azan v svojem predelu. Muazzin ne bo moral kričati preveč glasno ali uporabljati zvočnika. Zvočnik je bid'at, ki krši sunnat azana. Zaradi njega sunnat izgubi svojo lepoto. Zaradi tega petnajsti člen sedemsto sedemintridesete resolucije, ki jo je sprejela komisija za razpravo in študij verskih del na zahtevo direktorata za verske zadeve (v Turčiji) z dne 1.12.1954, se glasi: „Namestitev zvočnikov nad minbare (v mošejah) je strogo prepovedana. Če je jama'at (skupina Muslimanov, ki opravlja namaz v jama'at) prevelika, da bi imamovi tekbiri in recitacije bili slišni, lahko enega od muazzinov in/ali drugega, ki je dlje stran, nadomesti pri prenašanju njegovega glasu." V poglavju, ki obravnava sajda-i-tilawat v knjigi z naslovom **al-Fiqh-u-'alal madhahib-ularba'a**, ter v drugi polovici šestnajstega poglavja četrtega zvezka **Neskončna blaženost** je podrobno pojasnjeno, da Koran al-kerim, ki se bere (ali recitira) ali azan, ki se predvaja po radiu, s kasete ali prek zvočnika, ni človeški glas, ampak instrumentalni zvok, ki ga proizvajajo magnetni in električni aparati, ki jih aktivira izvajalec, in da naj bi bil to glas izvajalca, čeprav ni originalni človeški glas, ki povzroča njegovo proizvodnjo. Azan-i-Muhammadi, ki ga zapoveduje islam, mora biti glas salih Muslimana.

Zvok, ki prihaja iz cevi, ni Azan. Hamdi Efendi iz Elmalija, rahima-hullah ta'ala, eden od sodobnih verskih učenjakov, v svoji knjigi Tafsir na strani 2361 tretjega zvezka navaja naslednje: [Kot je vidno, so zapovedi v zvezi s "poslušanjem in tišino" obvezne v zvezi s qiraatom, ki je prostovoljna jezikovna dejavnost in se izvaja z upoštevanjem predpisanih mest artikulacije in izgovorjave v povezavi z namero in razumevanjem. Dejansko je bilo tudi dejanje, ki ga je opravil Jibril (tj. nadangel Gabriel) (med razodetjem Korana al-kerim Mohamedu ''alaihis-salam'), dejanje, s katerim je (blagoslovljenega Preroka) prisilil opraviti qiraat, namesto da bi ga opravil sam. Božansko dejanje (ki ga je izvedel Allah ta'ala) pa je bilo dejanje tenzil (razodetje) in ustvarjanje (dejanja) qiraat. Zato glasov, ki izhajajo iz bitij brez možganov, ne moremo imenovati qiraat; prav tako ne smemo imenovati qiraat zvoka, ki se odbija od površine. Zato so Fuqaha (tj. islamski učenjaki, ki so se specializirali v islamski veji znanosti, imenovani Fiqh) navedli, da odmev qiraata, ki se izvaja, ne sme biti imenovan qiraat in da ne zahteva izvedbe, kot je izvedba sajda, imenovana ‚tilawat',[62] kar je dolžnost Muslimana, ki (bere ali recitira ali) sliši ayat iz sajda. Ker tiho študiranje določene knjige ni dejavnost *qiraat*, tudi poslušanje odmeva zvoka, ki ga proizvaja nekaj (na primer glasbeni instrument), ni dejansko poslušanje dejavnosti *qiraat*. Zato je zvok ali glas, ki prihaja iz gramofona ali radia (ali televizorja ali DVD predvajalnika) in odraža glas človeka, ki bere ali recitira Kur'an al-kerim, odmev in reprodukcija *qiraat*, ne pa *qiraat* sam, zato poslušanje in molk nista obvezna (za Muslimana, ki ga sliši ali posluša). Z drugimi besedami, (verzi) Korana al-kerim, ki jih je wajib (obvezno) tiho poslušati, so verzi, ki se berejo ali recitirajo v dejanju *qiraat*, in ne (zvoki) verzi, ki se predvajajo. Vendar dejstvo, da poslušanje ni wajib ali mustahab, ne sme voditi do sklepa, da poslušanje ni dovoljeno ali da je wajib, da se ne posluša. Predvajanje (verzov iz) Korana alkerim (na radiu itd.) in poslušanje (verzov iz) Korana al-kerim, ki se tako predvaja, sta namreč dve različni dejavnosti. Očitno je, da predvajanje (verzov iz) Korana al-kerim (na

[62] Glej zadnji del šestnajstega poglavja četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

radiu itd.) ali njihovo prenašanje z instrumenti ni upravičeno. Dejansko je dejanje qurbat[63] kar je dolžnost Muslimana, ki (bere ali recitira ali) sliši ayat iz sajda. Ker tiho študiranje določene knjige ni dejavnost *qiraat*, tudi poslušanje odmeva zvoka, ki ga proizvaja nekaj (na primer glasbeni instrument), ni dejansko poslušanje dejavnosti *qiraat*. Zato je zvok ali glas, ki prihaja iz gramofona ali radia (ali televizorja ali DVD predvajalnika) in odraža glas človeka, ki bere ali recitira Kur'an al-kerim, odmev in reprodukcija *qiraat*, ne pa *qiraat* sam, zato poslušanje in molk nista obvezna (za Muslimana, ki ga sliši ali posluša). Z drugimi besedami, (verzi) Korana al-kerim, ki jih je wajib (obvezno) tiho poslušati, so verzi, ki se berejo ali recitirajo v dejanju *qiraat*, in ne (zvoki) verzi, ki se predvajajo. Vendar dejstvo, da poslušanje ni wajib ali mustahab, ne sme voditi do sklepa, da poslušanje ni dovoljeno ali da je wajib, da se ne posluša. Predvajanje (verzov iz) Korana alkerim (na radiu itd.) in poslušanje (verzov iz) Korana al-kerim, ki se tako predvaja, sta namreč dve različni dejavnosti. Očitno je, da predvajanje (verzov iz) Korana al-kerim (na radiu itd.) ali njihovo prenašanje z instrumenti ni upravičeno. Dejansko je dejanje qurbat

V večini knjig Fiqh, npr. v **Qadikhan**, je zapisano: „Azan (ali Adhan) je sunna. Ker je to ena od značilnosti, simbolov islamske vere, mora vlada, če prebivalci določenega mesta ali četrti mesta prenehajo izvajati Azan, uporabiti silo, da jih prisili k nadaljevanju te prakse. Muazzin (tj. Musliman, katerega dolžnost je izvajanje azana) mora poznati smer Qible in čase petih dnevnih molitev. Sunnat je namreč, da se Azan izvaja (tj. kliče) od začetka do konca stoječ z obrazom obrnjenim proti Qibli. Azan se izvaja, da se ljudje seznanijo z urnikom petih dnevnih molitev namaz in časom iftar (tj. časom, ko Muslimani prekinjajo post). Za osebo, ki ne pozna časov molitev, ali fasiq, je izvajanje Azana fitna. Za neprevidnega otroka, pijanca, duševno moteno osebo, junub osebo ali žensko je makruh, da kličejo Azan. V takem primeru mora Azan ponoviti muazzin. [Veliko thawab se pridobi z izvajanjem Mawlida, z naročanjem njegovega izvajanja in z obiskom kraja, kjer se Mawlid izvaja. Vendar je haram, da ženska pusti, da namahram moški slišijo njen glas, ko izvaja Mawlid ali Azan ali poje ali govori glasneje, kot je potrebno, in da (namahram) moški poslušajo njo. Ženska (ki opravlja takšna verska dejanja) naj to počne samo med drugimi ženskami, svojega glasu pa ne sme snemati ali posneti ali ga predvajati prek radia ali televizije. Čeprav je makruh tudi za moškega, ki sedi ali ni opravil ablucije, ali za moškega, ki jaha žival (kot je konj) v mestnem območju, da kliče Azan, Azan, ki ga opravi eden od njih, ni treba ponoviti. Azan se izvaja na minaretu ali (kjerkoli neposredno) zunaj mošeje. Ne izvaja se znotraj mošeje. Makruh je, da se izvaja na način, imenovan "telhin", tj. z melodičnim petjem in podaljševanjem zlogov, tako da se besede izkrivijo. Azan se ne izvaja v nobenem drugem jeziku razen arabščine. V knjigi z naslovom **Fatawa-i-Hindiyya** je navedeno: "Za muazzina je makruh, da kriči tako glasno, da se izčrpa (med izvajanjem Azana). **Ibni 'Abidin** 'rahima-hullahu ta'ala' navaja: "Sunnat je, da muazin za izvajanje Azana stopi na visoko mesto, da ga je mogoče slišati na daljavo. Azan lahko izvaja več muazinov hkrati. " Kot je razvidno iz teh učenih odlomkov, je bid'at, da se Azan ali Iqamat izvaja ali namaz (v jama'at) vodi z uporabo zvočnika. In storiti bid'at je huda greh. Hadith-isherif pravi: "**Če oseba stori bid'at, nobeno od njenih dejanj čaščenja ne bo sprejemljivo**. " Čeprav je glas, ki se sliši iz zvočnika, precej podoben človeškemu glasu, to ni človeški glas. Je zvok, ki ga proizvajajo delci, ki jih premika magnetizem. Ni glas osebe, ki stoji na dvignjeni ploščadi. Greh se podvoji, če zvočnik postavijo na desno, levo ali zadnjo stran minareta ali strehe, tako da glas ne prihaja v smeri Qible. Po drugi strani pa ni nujno, da glas doseže oddaljena mesta ali da moramo prenašati visok kovinski zvok zvočnika. Saj je wajib, da se v vsakem četrti zgradi mošeja. Tako se bo Azan izvajal v vsakem četrti in Azan četrti bo slišen iz vseh njenih stanovanj. Poleg tega je **Azan-i-jawq** dovoljen. Več muazzinov, ki skupaj kličejo isti azan, se imenuje **Azan-i-jawq**.

[63] Glej trinajsti odstavek prvega poglavja prvega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

Ganljiv človeški glas bo slišen od daleč, ganil srca in duše ter osvežil iman ljudi. [Muazzin izvaja Azan, imam pa qiraat z naravnim glasom, ki je dovolj glasen, da ga lahko slišijo Muslimani okoli mošeje in jama'at znotraj mošeje. Ni primerno, da se preveč trudijo, da bi bili slišani od daleč. To kaže tudi na nesmiselnost uporabe zvočnika. Skratka, zvok, ki prihaja iz roga, imenovanega zvočnik, ni Azan. **Azan-i-Muhammadi** je glas, ki prihaja iz ust muazzina. Hadith-i-sherif, citiran v knjigi z naslovom **Hilya-t-ul-Awliya**, ki jo je napisal veliki islamski učenjak Abu Nuaym Isfahani (Ahmad bin 'Abdullah) 'rahmatullahi 'alaih' (336 [948 n. št. – 430 [1039]) se glasi: "**Glas azana, ki prihaja iz glasbila, je glas Satana. Ljudje, ki** (uporabljajo zvočnik za) **izvajanje azana, so muazzini Satana**. "

V hadith-i-sherifs je zapisano: "**Ko se bo približeval sodni dan, bo Koran al-kerim bran** (in recitiran) **skozi mizmars. Bran** (in recitiran) bo **ne zaradi milosti Alaha, ampak zaradi užitka**."„**Veliko je ljudi, ki berejo** (in recitirajo) **Kur'an al-kerim, vendar jih Kur'an al-kerim obsoja**." „**Prišel bo čas, ko bodo muazzini najbolj zlobni med Muslimani**." „**Prišel bo čas, ko bo Koran al-kerim bran** (ali recitiran) **prek mizmars. Allah ta'ala bo obsodil tiste ljudi**, ki bodo to počeli." Mizmar pomeni vse vrste glasbil in piščalk. Tudi zvočnik je mizmar. Muazzini naj se bojijo teh hadith-i-sherifs in se izogibajo opravljanju (svojih verskih obredov) prek zvočnikov. Nekateri versko neizobraženi ljudje trdijo, da je zvočnik koristen, ker prenaša glasove na oddaljena mesta. Naš Prerok je dejal: „**Opravljajte verske obrede tako, kot jih opravljamo jaz in moji Sahaba! Ljudje, ki spreminjajo obrede čaščenja, se imenujejo "ahl-i-bid'at"** (ljudje bid'at, pripadniki bid'at). **Pripadniki bid'at bodo zagotovo šli v pekel. Noben njihov obred čaščenja ne bo sprejet**. " Ni prav, da rečemo: "Obredom čaščenja dodajamo koristne stvari. " Takšne izjave so laži, ki jih širijo sovražniki vere. Samo islamski učenjaki vedo, ali bo sprememba koristna. Ti globoki učenjaki se imenujejo **mujtahid**. Mujtahidi ne spreminjajo ničesar sami. Oni vedo, ali bo določena dodatek ali sprememba bid'at. Obstaja soglasje, da je bid'at, če se Azan kliče z uporabo "mizmar". Srce človeka je tisto, ki mu prinese milost in ljubezen Allahu ta'ala. Srce je po naravi kot čisto ogledalo. Bogoslužje povečuje čistost srca in ga polira. Bid'ats in grehi temnijo srce, tako da ne more več sprejemati fayzes in nurs, ki prihajajo k njemu prek ljubezni. Salih Muslimani čutijo to umirajoče stanje in postanejo zaskrbljeni. Ne želijo grešiti. Želijo opravljati več dejanj čaščenja. Poleg petih dnevnih molitev namaz si želijo opravljati še več. Človeški nafs uživa v grehih; zdi se mu, da je to nekaj koristnega. Vsi bid'ati in grehi hranijo in krepijo človeški nafs, ki je sovražnik Allahu ta'ala. Primer tega je poziv k molitvi Azan prek zvočnika. Rauf Ahmad, eden od naslednikov Abdullaha Dahlawija, v uvodu k **Durr-ulma'arif** navaja: "Prepovedano je brati ali recitirati Koran al-kerim ali opravljati druge dolžnosti z uporabo glasbil, imenovanih "mizmars". Primer tega je poziv k molitvi Azan prek zvočnika.

[V knjigah Shafi'i z naslovom **al- Muqaddima-t-ul-hadramiyya** (avtor 'Abdullah bin 'Abd-ur-Rahman) in **al-Anwar li-a'mal-il-ebrar** (avtor Yusuf Erdebili, umrl 799 A.H.) je navedeno naslednje: "Da je v Shafi'i Madhhab sahih, da Musliman zunaj določene mošeje sledi imamu (opravlja namaz v jama'at) v tej mošeji, morajo biti izpolnjeni trije pogoji: 1) Mora (biti v položaju, ki mu omogoča) videti imama; 2) Mora slišati imama; 3) Med njim in zadnjo vrsto (jama'at) ne sme biti razdalja večja od tristo dhra' (300x0,42=126 metrov)." Niti v Hanafi Madhhab niti v Shafi'i Madhhab namaz sahih (veljaven) ni, če se opravlja tako, da se sledi oddaljenemu imamu, ki se vidi in sliši na televiziji. Dejanje bid'at je, da se dejanja čaščenja razveljavi z dodajanjem praks, ki jih v času Salaf-i-salihin niso vsebovala. Kot je razumljivo iz sto četrtega ayata Nisa Sura, bodo ljudje, ki prakticirajo bid'at z oslabitvijo opravil, kot so azan (adhan) in namaz z radii, televizijami in zvočniki, šli v pekel. Glas, ki se sliši iz zvočnika ali radia, ni sam azan, ampak je nekaj, kar je temu zelo podobno. Po isti logiki tudi podoba človeka v ogledalu ali na fotografiji ni sam človek, ampak nekaj, kar mu je zelo podobno, kljub natančnosti videza.

WAJIBS namaza: Wajibs namaza v Hanafi Madhhab so naslednji: Ne recitirajte ničesar po (recitiranju) „Subhanaka...“ (ko opravljate namaz v jama'at) za imamom. Imam (ko opravlja namaz v jama'at) in Musliman, ki opravlja namaz sam, mora enkrat v vsakem od (vseh) dveh rak'atov namaza, ki je farz, in v vsakem rak'atu katerega koli drugega namaza recitirati Suro imenovano Fatiha sherifa. (Dodatno Suro imenovano) Dhamm-i-Sura se reče enkrat v vsakem od prvih dveh rak'atov namaza, ki je farz in vsebuje štiri ali tri rak'ate, ter v vsakem rak'atu katere koli druge vrste namaza. Fatiha-i-sherifa razdeliti na prvi dve rak'ati v namazu s tremi ali štirimi rak'ati. Preiti iz enega farza v drugega. Recitirati Fatiha pred (recitiranjem) dhamm-i-sura. Sedeti za Qa'da-i-ula (prvi sedeči položaj). Narediti (dve) sajdas eno za drugo. Med Qa'da-i-akhira (zadnjim sedečim položajem) izgovoriti (molitev imenovano) Tehiyyat. Namaz zaključiti z izgovorom Salam (tj. reči: "Es-salam-u- 'alaikum wa rahmatullah. ") Med Salat-i-witr izgovoriti molitve imenovane Qunut. Med izvajanjem namaza 'Iyd izgovoriti dodatne takbire. Molitve (ki se izgovorijo med namazom) izgovoriti z ikhfa' (tj. šepetaje), kjer je to potrebno, in z jehr (tj. glasno), kjer je to potrebno. Med namazom upoštevajte Ta'dil-i-erkan, [kar pomeni, kot je bilo pojasnjeno prej v besedilu, da ostanete nepremični toliko časa, da lahko rečete „Subhanallah“, med ruku' in med qawma, – kar pomeni stoječi položaj po izravnanju iz položaja ruku' –, med dvema sajdama in med jalsa, – kar pomeni sedeči položaj med dvema sajdama –. Ti nepremični položaji med namazom se imenujejo „tumaninat“.] Sajda Tilawat se opravi, če med namazom izgovorite ayat Tilawat ali če ga izgovori imam (med namazom v jama'at). Opravite sajda-i-sahw (kadar je potrebno). (Sajda-i-tilawat in sajda-i-sahw sta pojasnjena v šestnajstem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.) V namazih, ki so farz in vsebujejo štiri rak'ate, takoj po izgovorjeni molitvi (imenovani) Tehiyyat vstanite, ne da bi se zadrževali, na Qa'da-i-ula. V vseh primerih se prilagodite imam. V skladu s qawlom opravljajte farz namaze v jama'at, razen če imate 'udhr (tj. dober razlog, ki ga narekuje islam), ki vam to preprečuje. Po vsakem od triindvajsetih farz namazes, ki jih opravite od jutranje molitve dneva 'Arafa (ki je dan pred prvim dnem) 'Iyd Qurban do pozne popoldanske molitve četrtega dne 'Iyd Qurban, (vključno z zadnjo molitvijo), morate izreči **takbir-i-teshriq** (kar je pojasnjeno v dvaindvajsetem poglavju četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**).

SUNNATS namaza: Sunnats namaza v Hanafi Madhhab so naslednji: Pri takbiru iftitaha (tj. takbiru, ki se izgovori ob začetku namaza) in tudi pri takbiru Qunuta (tj. ko rečeš "Allahu ekber", preden začnete moliti molitve, imenovane Qunut, med končnim stoječim položajem), v Salat-i-Witr, moški dvignejo roke do ušesnih mečic, ženske pa do višine ramen, in (oba spola) obrnejo dlani tako, da so usmerjene v smer Qible (za trenutek). Med Qiyamom (tj. stoječim položajem v namazu) je treba zapestje leve roke stisniti s palcem in mezinčkom desne roke. Ženske pa položijo desno roko na levo. Moški stisnejo roke pod popkom, ženske pa jih položijo na prsi. Molitev "Subhanaka... " med prvim rak'atom vsakega namaza – za imama, jama'at in posameznega izvajalca. Imam in posameznik, ki opravlja molitev, morata po Subhanaka v prvem rak'atu izgovoriti A'udhu in Basmala. Imam in posameznik, ki opravlja molitev, morata pred izgovorom Fatiha-i-sherifa v vsakem rak'atu izgovoriti Basmala-i-sherifa. Reči "Amin – tiho" (na koncu Fatiha-isherifa), kar je dolžnost tako imama (ki vodi namaz v jama'at) kot tudi (skupnosti Muslimanov, imenovane) jama'at, takoj ko imam reče "... wa la-d-dallin" (kar sta zadnji dve besedi prve sure Korana al-kerim in se imenujeta) Fatiha, in posameznemu izvajalcu.[64] ko končajo (recitiranje) Fatiha. Da naredite Takbir (tj. rečete "Allahu akbar"), ko se sklonite za Ruku' iz Qiyam (stoječega položaja). Roke z razširjenimi prsti položite na kolena v Ruku'. Trikrat recitirate "**Subhana Rabb-iy-al** '**adhim,**" v Ruku'. V Ruku' morajo biti glava

[64] S 'posameznim izvajalcem' mislimo muslimana, ki namaz opravlja sam.

in pas v isti višini.[65] Za imama (ki vodi namaz v jama'at) in za posameznega izvajalca je treba reči: "**Semi'- Allah liman hamideh**," ko se iz Ruku' vzravnaš. Musliman, ki opravlja namaz v jama'at ali sam, mora reči: „**Rabbana laka-l-hamd**," ko se iz Ruku' vzravnaš. Ko se spustite v sajdo iz (stoječega položaja, imenovanega) Qiyam, recite: "**Allah ekber**". Med sajdo recite: "Subhana Rabb-iy-ala'la". Ko (dvignete glavo in) sedete iz prve sajde, recite: "**Allah ekber**". Reči "**Allah ekber**", ko se spustiš (za drugo sajda). Prste združiti v sajda. V sajda morajo moški kolena položiti na tla (ali na zemljo) in ločiti stegna od trebuha, ženske pa morajo stegna pritisniti k trebuhu. Ko se dvignete iz druge sajde, recite „**Allah ekber**". Moški (morajo) sedeti na levi nogi, desna noga pa naj bo pokončna. V Qa'da-i-akhira (zadnji sedeči položaj) recite molitev salawat. Ko pozdravljate na desno in levo, obrnite glavo (na desno in levo). Med (sedečim položajem, v katerem izgovorite molitev imenovano) Tehiyyat, položite roke na kolena, tako da so konice prstov poravnane s koleni, prsti pa naj ostanejo sproščeni. V Sajdi obrnite roke in prste v smeri Qible, roke pa naj bodo poravnane z ušesi. Sajda opravite tako, da je sedem udov hkrati na tleh (ali podlagi). Med zadnjima dvema rak'atoma namaze, ki sta farz in imata štiri rak'ate, recite samo (suro imenovano) Fatiha-i-sherifa. Azan-i-Muhammadi recitirati na način, ki ga narekuje Sunnat-i-sherifa. Moški morajo opraviti Iqamat (ali Qamat) (pred začetkom opravljanja) farz namazes, ne glede na to, ali se opravljajo v jama'at ali posamezno.

MUSTAHABS NAMAZA: Mustahabs namaza v Hanafi Madhhab so naslednji:

Jama'at ne sme ostati sedeč, ampak mora vstati takoj, ko muazzin izreče besede „Hay-ya-'ala-s-salah" med izvajanjem Iqamat (ki vernike poziva k namazu v jama'atu). Moški naj se dotaknejo ušesnih mečic s palci, ko izgovorijo Takbir Iftitah in Takbir za molitve Qunut v namazu Witr. Ko med Qiyamom stisnejo roke, naj levo zapestje stisnejo nekoliko močneje. Med Qiyamom gledati na mesto sajda. Med Ruku' in sajda pet- ali sedemkrat izgovoriti tasbih (tj. reči "**Rabb-iy-al 'adhim** " in "**Rabb-iy-al-a'la**"). Med Ruku' gledati na svoje noge. Med upogibanjem za Ruku' združite noge. Med vračanjem v položaj Qiyam ločite levo nogo od desne. Pred tem, ko položite čelo na tla, položite nos na tla. Med Sajda gledajte na obe strani nosu. Med Salam gledajte na svoja ramena. Oseba na levi strani imama (ki vodi namaz v jama'at) naj izreče niyya(t), da pozdravlja imama, angele Hafaza[66] in (Muslimane, ki sestavljajo) jama'at. Oseba na desni strani imama mora narediti niyya, da pozdravlja angele Hafaza in jama'at. Oseba, ki nima nikogar na desni in levi strani, mora narediti niyya, da pozdravlja samo angele Hafaza. Med namazom si ne smete brisati znoja z obraza. Izogibajte se kašljanju. Izogibajte se zehanju. Med Tahiyyatom, ko sedite, glejte navzdol na svoje stegna. Imam naj po namazu obrne obraz proti jama'atu.

PRAVILA LEPEGA VEDENJA PRI MOLITVI

1– Posamezni izvajalec in tisti, ki se je pridružil jama'atu in sledi imamu, po Salam izreče naslednjo molitev: "**Allahumma anta-s-salam-u-wa minka-ssalam tebarakta ya dhel-jelali wa-l-ikram**." Nato trikrat reči: "**Es taghfirullah-al 'adhim al-ledhi la ilaha illa Huw-al-hayyel-Qayyuma wa etubu ilaih**." Ta molitev se imenuje **Istighfar**. Jaiz (dovoljeno) je, da se jo reče tudi brez umitja.

---

[65] Ni treba posebej poudarjati, da nekatera od teh pravil veljajo samo za moške. Ženskam priporočamo, da za podrobnosti o opravljanju namaza preberejo zadnji odstavek štirinajstega poglavja četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

[66] Glejte enaindvajseti odstavek poglavja z naslovom 'Osnove Iman' v knjigi **Verovanje in Islam**, eni od publikacij Hakikat Kitabevi, Fatih, Istanbul, za angele **Hafaza**, imenovane tudi **Kiraman Katibin.**

2– Nato recite (ayat-i-kerima imenovano) **Ayat-al-kursi**.

3– Trikrat recite "**Subhanallah**".

4– Trikrat recite "**Al-hamd-u-li-llah**".

5– Trikrat recite "**Allahu ekber**".

6– Enkrat recitirajte naslednjo molitev: "**La ilaha il-l-Allahu wahdehu la sherikaleh lehul mulku wa lehul hamdu wa Huwa 'ala kulli shey'in qadir**. "

7– Raztegnite roke naprej in odprite dlani v smeri 'Arsh, ki je Qibla za blagoslove, in izrekajte blagoslove z iskreno in srčno iskrenostjo.

8– Če ste z jama'atom (tj. če ste namaz opravili v jama'atu), počakajte na blagoslove (ki bodo izrečeni skupaj).

9– Na koncu blagoslovov reči „Amin".

10– Nežno si z rokami podrgniti obraz.

11– Nato recitirajte (suro imenovano) **Ikhlas-i-sherif** enajstkrat, pred vsako recitacijo sure pa recitirajte Basmala, kar je dejanje, zapovedano v hadith-i-sherif, citiranem na zadnji strani prvega zvezka (knjige z naslovom) **Beriqa**. Nato recitirajte (dve) ayat-i-kerimas, ki se začneta z "**Qul-a'udhu...** ", enkrat vsak, nato pa sedeminsedemdesetkrat "estaghfirullah", število dopolniš do sedemdeset tako, da trikrat izrečeš celotno molitev Istighfar, nato pa desetkrat "**Subhanallahi wa bihamdihi subhanallah-il 'adhim**". Nato recitirajte (celotno besedilo) ayat-i-kerima, ki se glasi: "**Subhana Rabbika...**". Ti adabi so zapisani v knjigi z naslovom **Meraq-il-felah**. V hadith-i-sherif je zapisano: "**Blagoslovitve, izrečene po opravljenih** (katerih koli od dnevnih) **petih** (molitev, imenovanih) **namazes, bodo sprejete** (od Allaha ta'ala). " Vendar pa je treba blagoslovitve (in vse druge molitve) izreči s srcem, ki je pozorno in v šepetu. Makruh je, da se blagoslovi (ali druge molitve) izrečejo šele po petih dnevnih molitvah ali ob drugih določenih urah ali da se v imenu blagoslovov (ali molitev) recitirajo pesmi, ki so se naučile na pamet. Ko so blagoslovi (ali molitve) končani, je sunnat, da si nežno podrgneš roke po obrazu. Rasulullah ‚sall- Allahu 'alaihi wa sallam' je molil tudi po Tawafu, po obrokih in pred spanjem. Med takšnimi molitvami ni razprostiral svojih blagoslovljenih rok in si ni drgnil blagoslovljenih rok po blagoslovljenem obrazu. Molitve, blagoslovi in vse druge vrste dhikr je treba opravljati šepetaje. (Za "dhikr" preberite šestinštirideseto in oseminštirideseto poglavje prvega zvezka, dvajseto, triindvajseto, sedemintrideseto in šestinštirideseto poglavje drugega zvezka, sedeminpetdeseto poglavje tretjega zvezka in petindvajseto poglavje šestega zvezka **Neskončna blaženost**. Pri molitvah ali drugih molitvah, kot je Istighfar, je mustahab, da ste očiščeni. Ples, vrtenje, ploskanje, igranje glasbil, kot so tamburin, bobni, piščalke ali kateri koli strunski instrumenti, je haram; takšne prakse so bile razširjene med (lažnimi) pripadniki Tasawwufa; da so haram, so soglasno razglasili (islamski učenjaki). Kot je videti, je za (Muslimane v) jama'at in imam pohvalno, da molijo (ali izrekajo blagoslove) tiho. Prav tako je dovoljeno, da vsak od njih moli sam ali vstane in odide, ne da bi molil. V knjigi z naslovom **Fatawa-i-Hindiyya** (ki jo je pripravila skupina učenjakov pod vodstvom Šejka Nizama Mu'in-ud-dina Naqshibandija) je navedeno naslednje: „V namazu, ki vsebuje končno sunnat (npr. zgodnje popoldanske, večerne in nočne molitve), je makruh, da imam (ki je opravil farz del namaza v jama'at) po salam ostane sedeč. Takoj po tem, ko se premakne malo v desno, levo ali nazaj, mora opraviti končno sunnat. Lahko pa tudi odide, gre

domov in končno sunnat opravi doma. Jama'at (Muslimani, ki sestavljajo skupino) in Musliman, ki je namaz opravil sam, lahko ostanejo sedeti in molijo. Dovoljeno jim je tudi, da vstanejo in končno sunnat opravijo na mestu, kjer so sedeli, ali se nekoliko premaknejo v desno, levo ali nazaj. V namazes, ki nimajo končne sunnat, je makruh, da imam ostane sedeti v smeri Qibla; dejansko je to dejanje bid'at. Vstal mora in oditi ali se obrniti proti jama'at ali se obrniti v desno ali levo in nato ponovno sedeti.

MOLITVE, KI JIH JE TREBA IZREČI (ali blagoslovi, ki jih je treba ponuditi) PO NAMAZU

"Al-hamd-u-li-l-lahi Rabb-il-'alamin. Es-salatu wa-s-salamu 'ala Rasulina Muhammadin wa 'ala Alihi wa Sahbihi ajma'in. Ya Rabbi (o moj Rabb, Allah)! Prosim, sprejmi namaz, ki sem ga opravil! Prosim, blagoslovi me s khayr (dobroto) v mojem akhir (poznejšem življenju) in v mojem 'aqibat (koncu). Blagoslovi me z srečo, da bom v svojem zadnjem dihu (tj. ob smrti) izrekel Kalima-i-Tawhid. Blagoslovi moje pokojne sorodnike s Tvojim 'afw in maghfirat (odpuščanjem in sočutjem). Allahum-maghfir warham wa anta khayr-urrahimin. Teveffeni Musliman wa-al-hiqni bi-s-salihin. Allahummaghfirli wa-li-walidayya wa-li-ustaziyya wa-li-lmu'minina wa-l-mu'minat yawma yaqum-ul-hisab. Ya Rabbi! Zaščiti me pred zlom satana in pred zlom sovražnika in pred zlom mojega lastnega nafs-i-ammara! Prosim, blagoslovi naš dom z dobrim, halal in dobro prehrano (z vsem kar potrebujemo za preživetje). Prosim, blagoslovi ahl-i-islam (tj. Muslimane) s salamat (odrešitev, varnost)! Prosim, uniči in iztrebi a'dayi-muslimin (tj. sovražnike Muslimanov)! Prosim, pomagaj Muslimanom, ki so se borili proti nevernikom, in jih blagoslovi s svojim imdad-i-ilahi! Allahumma innaka 'afuwwun kerimun tuhibb- ul-'afwa fa'fu 'anni. Ya Rabbi! Blagoslovi naše invalide z dobrim zdravjem in nesrečne med nami z olajšanjem! Allahumma inni es'eluka sihhata wa-l-afiyata wa-l-amanata wa husn-al-khulqi wa-r-ridaa bi-l-qadari bi-rahmatika ya erham-er-rahimin. Prosim, blagoslovi moje starše in moje otroke in moje sorodnike in moje prijatelje in vse moje Muslimanske brate z življenjem, okrašenim s khayr in husn-i-khulq in z dobrim zdravjem in rushd-u-hidayat in istiqamat, ya Rabbi! Amin. Wa-l-hamd-u-li-l-lahi Rabb-il- 'alemin. Allahumma salli 'ala seyyidina Muhammadin wa 'ala Ali- Muhammad kama sall-ey-ta 'ala Ibrahima wa 'ala Al-i-Ibrahim innaka Hamid-un-Mejid. Allahumma barik 'ala Muhammadin wa 'ala Al-i-Muhammad kama barakta 'ala Ibrahima wa 'ala Al-i- Ibrahim innaka hamid-un-mejid. Allahumma Rabbana atina fi-ddünya hasanatan ve fil ahirati hasanatan wa qina 'adhab-an-nar birahmatika ya-Erham-er-rahimin. Wa-l-hamd-u-li-l-lahi Rabb-il- 'alamin. Estaghfirullah, estaghfirullah, estaghfirullah, estaghfirullah-al-'adhim al-kerim al-ledhi la ilaha illa Huw-al-Hayya-al-Qayyuma wa etubu ilaih."

NEPRIMERNA DEJANJA MED MOLITVIJO:

1– Gledati na obe strani z upognjenim vratom.

2– Igrati se z nečim na sebi.

3– Brez udhr (tj. brez dobrega razloga) pomesti mesto sajde z roko (med namazom).

4– Moški naj imajo roke na prsih, ko stojijo (v namaz), in naj jih držijo v višini prsi, ko opravljajo sedžo.

5– Škljocanje s prsti (ali pokanje s prsti).

6– Sedeti s prekrižanimi nogami brez udhr.

7– Med sajdo dvigniti eno nogo.

8– Med namazom nositi nekaj, kar ne bi nosili v prisotnosti svojih nadrejenih (ali starejših).

9– Namaz opravljati proti obrazu nekoga drugega.

10– Namaz opravljati proti ognju.

11– Imeti sliko – fotografijo – na telesu ali oblačilih.

12– Zevati brez udhra.

13– Opravljati namaz z rokami v rokavih.

14– Sedeti s pokončnimi golenmi, kot psi.

15– Zapirati oči.

16– Obrniti roke stran od smeri Qibla.

17– Pri opravljanju namaza v jama'atu ga opravljajte v zadnji vrsti, če je v vrsti pred vami dovolj prostora (vsaj za eno osebo). Tanzihi (ali tenzihi) kerahat (makruh) je, če je v zadnji vrsti (vsaj) ena oseba, tahrimi kerahat pa, če ni nikogar drugega, ki bi počel isto. V slednjem primeru ste opustili nekaj, kar je wajib; to napako lahko popravite le z ponovnim opravljanjem namaza.

18– Opravljanje namaza pred grobom brez (nekakšne) pregrade med vami in grobom.

19– Opravljanje namaza pred najasat. (Najasat je podrobno pojasnjen v šestem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.)

20– Moški in ženska opravljata različna namaza drug ob drugem.

21– Opravljanje namaza, medtem ko čutite potrebo po odhodu na stranišče.

22– Po izravnavanju iz Ruku', spustiti se v Sajda tako, da najprej položite roke na tla (preden položite kolena na tla), brez da vas k temu prisili 'udhr.

23– Dvakratno praskanje katerega koli dela telesa v enem rukn (ki se začne z začetkom enega stoječega položaja in konča z začetkom drugega. Vaš namaz bo fasid, če trikrat dvignete roko in trikrat se popraskate, v tem primeru boste morali namaz ponoviti).

24– Pritegniti se za Ruku', preden to stori imam (če namaz opravljate v jama'at).

25– Izravnati se iz Ruku', preden to stori imam.

26– Pokloniti se za sedžo, preden to stori imam.

27– Vstati iz Sajde pred imamom.

28– Vstati s pomočjo česa okoli sebe, razen če imate udhr, zaradi katerega je to neizogibno.

29– Ko vstajate iz Sajde, naj se kolena od tal (ali molilnega preproga) odmaknejo pred rokami.

30– Obrisati prah z obraza in oči.

31– V katerem koli kasnejšem rak'atu preskočiti suro, ki je (takoj) po suri, ki ste jo recitirali med prejšnjim rak'atom.

32– Recitirati isto suro v obeh suri v neprekinjenem zaporedju ali recitirati suro dvakrat v enem rak'atu. (Dovoljeno je v nafila [nadobudnem] namazu.)

33– V vsakem naslednjem rak'atu recitiraj suro, ki je pred suro, ki si jo recitiral v prejšnjem rak'atu.

34– V vsakem naslednjem rak'atu recitirajte tri ayate več kot ayate, ki so vsebovane v dhamm-i-sura, ki ste jih recitirali v prejšnjem rak'atu.

35– Prijemanje in/ali izravnavanje telesa za oporo na nekaj okoli vas, razen če imate 'udhr (tj. dober razlog, ki ga narekuje islam), ki vas k temu prisili.

36– Odganjanje muh.

37– Izvajanje namaza z zavihani rokavi ali z odkritimi rameni ali stopali.

38– Ne pokrivati se, ko ste na prostem.

39– Opravljati namaz na prehodu.

40– Pri Ruku' ali Sajda šteti tasbihs s prsti.

41– Da je imam tako globoko v mihrabu, kot bi bil popolnoma znotraj njega, če bi bila spuščena zavesa.

42– Da je imam na višini, ki je več kot en dhra' višja ali nižja od višine jama'at, če je sam (na tej višini). (En dhra' je približno enak pol metra.)

43– Da imam vodi namaz od drugod kot iz mihraba.

44– Glasno izgovoriti Amin med namazom.

45– Vse, kar je treba reči med Qiyamom, da se ga zaključi (tj. Sura Fatiha ali dhamm-i-sura), po tem, ko se je poklonil za Ruku'.

46, Vse, kar je treba reči med Ruku' (tj. „Subhana Rabb-iy-al 'adhim"), da se zaključi po tem, ko se je ponovno vzravnal v (stoječi položaj, imenovan) Qiyam.

47– Stojati na eni nogi brez (utemeljenega razloga, imenovanega) 'udhr.

48– Med namazom se zibati iz strani v stran.

49– Ubiti uši in podobno, ki ne grizejo.

50– Med namazom vonjati.

51– Namaz opravljati z odkrito glavo. Hadžiji ga opravljajo z odkrito glavo, ker nosijo Ihram. (Za "Ihram" preberite sedmo poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.)

52– Začeti namaz z razgaljenimi rokami.

53– Začeti namaz bos. (Po enem qawlu je za žensko makruh opravljati namaz bos. Po drugem qawlu to razveljavi njen namaz.) Na strani štiri sto devetintrideset Ibni ’Abidin je zapisano, da je makruh, da ob vstopu v mošejo pustite čevlje itd. za seboj. V zadnjem delu **Beriqa** je zapisano, da je sunnat, da jih položite nekje na levo, namesto pred seboj ali na desno.

V **Terghib-us-salat** je zapisano, da je makruh moliti molitve, kot so molitve imenovane “evrad”, med farz in sunnat deli namaz.

DEJANJA, KI PREKINEJO MOLITEV: V Hanafi Madhhab je navedenih približno petinpetdeset razlogov, ki namaz razveljavijo, ne glede na to, ali so bili storjeni namerno ali nenamerno:

1– Izreči nekaj posvetnega.

2– Smejati se tako glasno, da se smeh sliši tudi smejalec sam.

3– Storiti nekaj, kar se lahko opiše kot 'amal-i-kethir.

4– Preskočiti enega od farzov (namaza) brez 'udhr.

5– Nehote preskočiti enega od farzov.

6– Glasno jokati zaradi nekaj posvetnega.

7– Odkašljati se ali kašljati brez udhr.

8– Žvečiti žvečilni gumi.

9 – Trikrat zaporedoma z eno roko popraskati srbečico na enem od udov ali dvigniti roke in zaploskati v enem ruknu.

10– Stisniti roko (komu).

11– Ne izgovoriti takbir iftitah tako glasno, da ga lahko slišiš.

12– Ne izgovarjati (sure in molitve v namazu) tako glasno, kot jih lahko slišiš.

13– Reči: “**La hawla wala quwwata il-la billah-il-’aliy-yil ’adhim** ” ali “**Subhanallah**” ali “**La ilaha il-l-Allah**”, ko te nekdo pokliče. Vaš namaz ne bo postal fasid (ničen in neveljaven), če je vaš namen, da jim daste vedeti, da opravljate namaz. Vendar pa bo vaš namaz neveljaven, če je bil namenjen odgovoru tej osebi.

14– Namerno odgovoriti na pozdrav. (Glejte dvainšestdeseto poglavje tretjega zvezka **Neskončna blaženost**.)

15– Okusiti nekaj sladkega v ustih in pustiti, da sok steče po grlu.

16– Med namazom na prostem odpreti usta proti nebu in pustiti, da dež, toča ali podobno steče po grlu.

17– Trikrat potegniti za uzdo živali (na kateri jahaš).

18– Trikrat dvigniti roko ali ubiti uši, bolhe ali podobno, tako da jih stisneš.

19– Izruvati tri dlake v enem ruknu.

20– Izgovoriti besedo s tremi fonemičnimi zvoki, kot so damn, puff itd.

21– Ko opravljaš namaz na konju na način, ki je v skladu z islamom, trikrat spodbudiš konja z eno nogo.

22– Enkrat udariti z obema nogama.

23– (Pri opravljanju namaza v jama'atu) stati pred imamom.

24– Prehoditi razdaljo med dvema vrstama brez 'udhr (tj. brez nujnega razloga, ki ga islam priznava kot upravičenega).

25– Česati lase ali brado.

26– Moški in ženska opravljata namaz drug ob drugem v isti vrsti za imamom – v namazu v jama'atu, ki ga imam vodi z namenom, da je imam za (skupino) moških in žensk. (Dovoljeno je, če niso v isti vrsti ali drug ob drugem ali če je med njimi zavesa. Za ženske in mlada dekleta je haram, da gredo ven brez ustrezno pokritih glav ali rok, tj. z razkrivljenimi deli awrat, ne glede na namen, ali gredo v mošejo ali kam drugam. Čaščenje, ki ga opravljajo na ta način, jim prinaša greh, namesto thawab [tj. nagrado v onostranstvu].)

27– Da rešiš težavo imama, ki ni tvoj imam (tj. da pomagaš imamu, ki vodi namaz v drugi jama'at in ki se zatika pri recitiranju predpisanih ayatov).

28– Predpostavimo, da ženska stoji na prostem mestu in začne slediti imamu, nato pa pridejo drugi moški in nove vrste jama'at, ki so jih oblikovali, se razširijo tako, da pokrijejo mesto, kjer ona opravlja (isti) namaz; namaz treh moških, od katerih je eden (takoj) na njeni desni, drugi na njeni levi in tretji za njo, postane fasid (ničen).

29– Objemanje svojega otroka.

30– Jesti ali piti karkoli.

31– Pogoltniti nekaj, kar je veliko kot čičerika in je ostalo med zobmi.

32– Z obema rokama združiti oba konca ovratnika ali z eno roko snesti pokrivalo ali ga snesti in ponovno nadeti.

33– Ko slišiš žalostno novico, reči: "**Inna lillah wa inna ilaihi raji'un**".

34– Ko slišiš dobre novice, reči: "**Al-hamd-u-lillah**".

35– Po qawlu kihniti in nato reči: "**Alhamd- u-lillah**".

36– Ko nekdo v tvoji bližini kihne, reči: "**Yerhamukallah**".

37– Ko kihne nekdo drug, reči: "**Yehdikumullah**".

38– Da moški pride in poljubi žensko, ki opravlja namaz.

39– Med molitvijo namaz prositi za nekaj svetovnega, na primer zlato in srebro.

40– Odvrniti prsi od (smeri) Qible. Obstajata dva načina za ugotavljanje smeri Qible. 1– Po kotu Qible. 2– Po uri Qible. 1– Če na zemljevidu narišemo premico med mestom in Meko, je ta premica (smer Qible iz tega mesta in se imenuje) **premica Qible**. Njena razlika od juga je **kot Qible**. 2– Vsaka oseba, ki se v času Qible, zapisanem kot **ura Qible** (ali čas Qible) v koledarju, obrne proti soncu, se je obrnila v smer Qible. Kadusi v svoji opombi (k Rub'–i-daira) podaja naslednjo razlago: „Ko se kazalec rub'-i-daira (za datum) premakne na lok Qible, je dopolnilo kota, ki ga označuje (niz imenovan) khayt na loku višine, Fadl-i-dair (H) časa Qible v Carigradu." Ko je časovna naprava (ura) obrnjena proti nebu in urni kazalec kaže proti soncu, bisektor kota med urnim kazalcem in številko dvanajst kaže proti jugu. Prosimo, preglejte deveto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost**!

41– Med Sajdo dvigniti obe nogi od tal (ali tal).

42– Recitirati (ayats iz) Korana al-kerim tako netočno, da se spremeni pomen.

43– Ženska dojiti svojega otroka.

44– Spremeniti svoje mesto na ukaz nekoga drugega.

45– Trikrat bičati žival (na kateri jahaš).

46– Odpreti zaprta vrata.

47– Napisati nekaj z najmanj tremi črkami.

48– Oblačiti kaftan.

49– Spomniti se svojih qada namazes (tj. dnevnih molitev, ki jih nisi opravil v predpisanem času), če jih je manj kot šest.

50– Pri opravljanju farz namaz – z 'udhr– na [ladji ali vlaku] ali na hrbtu živali (npr. konja), se obrniti v drugo smer kot Qibla.

51– Naložiti žival, medtem ko si na njenem hrbtu.

52– Postati murtadd (odpadnik, apostat) v svojem srcu.

53– Postati junub ali ženska začeti menstruacijo.

54– Da imam (ki vodi namaz v jama'at) najde nadomestnika, ker misli, da je njegova ablucija prekinjena.

55– Recitirati (ayats iz) Korana al-kerim s takšnimi spremembami v črkah, da se spremeni njihov pomen. [Ibni 'Abidin 'rahimahullahu ta'ala' navaja naslednje, ko začne svoj govor o sunnah namaz: „Namaz, opravljen za nekom, ki ni v namazu, ne bo sahih. Za imama ali muazzina je makruh, da dvigne glas višje, kot da ga lahko sliši jama'at. Ko imam in muazzin izgovorita takbir iftitah ob začetku namaza (v jama'atu), morata izreči niyyat, da začneta opravljati namaz. Njihov namaz ne bo sahih, če naredijo niyyat (namero) samo zato, da jih jama'at sliši. Tudi namaz ljudi, ki jim sledijo, ne bo sahih. Za muazzina je makruh, da ponovi takbire v namazu glasno, če je glas imama dovolj slišen. To je grozno bid'at. Za njih je

mustahab, da to storijo, če je potrebno, vendar bo namaz muazzina fasid, če to stori z namenom petja melodije. Zato imam in muazzin, ki se oglašata z uporabo zvočnika, ne le da namaz jama'ata postane fasid, ampak tudi preprečita, da bi bil njihov namaz sahih. To je poleg tega grozljiva bid'at. In storiti bid'at je huda greh. Da ni sahih slediti imamu, ki vodi namaz v jama'at na drugem mestu in ga vidite in slišite prek televizije, je zapisano z dokaznimi besedili v članku v dvanajsti številki, datirani z Rabi'ul-awwal, 1406, in decembra 1985, v reviji z naslovom **al-Mu'allim**, ki jo izdajajo indijski učenjaki v Malappulamu.

In kaj ne bo razveljavilo vašega namaza (molitve): če je pred vami prazen prostor in stopite tja z enim ali dvema korakoma ali če rečete "Amin", ne da bi odgovorili nekomu, ali če odzdravite nekoga (npr. če nekdo reče "Salamun 'alaikum ")[67], z znakom z obrvmi ali očmi ali če vas nekdo vpraša, koliko rak'atov ste opravili, in vi odgovorite z znakom s prsti; v nobenem od teh primerov vaš namaz ne bo prekinjen.

Slovnični pomen besede "salat" je "sočutje Allaha 'adhim-ush-shan in istighfar angelov ter molitve vernikov". Tehnični pomen je "ef'al-i-ma'luma in erkan-i-mahsusa", tj. "namaz" v turščini in "molitev" v slovenščini. Ef'al-i-ma'luma pomeni "dejanja, ki jih opravljamo zunaj namaza", erkan-i-mahsusa pa pomeni "rukns (določene stoječe in sedeče drže, pokloni in molitve) znotraj namaza, in vsa ta dejanja skupaj so značilna za namaz.

Nekoč je Rasulullah 'sall-Allahu 'alaihi wa sallam', v blaženosti, ki je bila značilna za njegovo najbolj blagoslovljeno osebo, rekel Hadratu 'Aliju 'kerrem-Allahu wajhahu wa radiy-Allahu 'anh': „**Ya 'Ali! Moraš upoštevati farze, wajibe, sunnate in mustahabe namaza**." Nato je eden od blagoslovljenih Sahabi med Ansar[68] rekel: Ya Rasulallah (O blagoslovljeni Allahov poslanec)! Hadrat 'Ali že ve vse te stvari. Povej nam o vrlinah upoštevanja farzov, wajibov, sunnatov in mustahabov namaza, da bomo ravnali v skladu s tem." Hadrat Rasulullah 'sall-Allahu 'alaihi wa sallam' je dejal: „**O moja Ummat in moji Sahaba! Namaz je tisto, kar je všeč Allahu 'adhim-ush-shan. To je tisto, kar Ferishtehs** (angeli) **imajo radi. To je sunnat Prerokov. To je nur ma'rifat. To je najboljše iz a'mal** (islamskih praks)**. To je energija za telo. To je berekat za rizq. To je nur za dušo. Je sprejem molitev. Je posrednik pri angelu smrti. Je luč groba. Je odgovor na** (vprašanja angelov) **Hadrat Munkar in Nakir. Je baldahin nad vami na dan vstajenja. Je zavesa med peklom in vami. Pomaga vam prečkati Sirat kot blisk. Je krona na vaši glavi v raju. Je ključ do raja**."

KORISTI NAMAZA V JAMA'ATU

Če bi nekdo opravil namaz dveh rak'atov v jama'atu in namaz sedemindvajsetih rak'atov sam, bi namaz dveh rak'atov, ki ga je opravil v jama'atu, še vedno prinesel več thawaba.

Po drugem riwayatu (učenem izročilu) bi mu namaz, ki ga je opravil v jama'atu, prinesel več thawaba, četudi bi namaz obsegal tisoč rak'atov. Opravljanje namaza v jama'atu prinaša veliko thawaba. Tukaj je nekaj njegovih prednosti:

---

[67] Pozdrave najdete v šestdesetem poglavju tretjega zvezka **Neskončna blaženost.**

[68] Ko je najboljši med ljudmi, Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam', leta 622 n. št. iz Meke preselil v Medino, so ga Muslimani, ki so živeli v Medini, sprejeli z največjim veseljem in z veliko gostoljubnostjo nastanili najbolj blagoslovljenega Preroka in druge Sahabis, ki so se preselili kasneje. Priseljenci so bili imenovani 'Muhajir' (množina Muhajirin), Muslimani iz Medine, ki so jim pomagali, pa 'Ansar'.

1– Ko se verniki zberejo, se med seboj ljubijo.

2– Neznanci se bodo od učenih naučili o zadevah, ki zadevajo namaz.

3– Če je namaz, ki ga opravijo nekateri, sprejemljiv, namaz drugih pa ne, bo nesprejemljiv namaz slednje skupine sprejet zaradi milosti sprejemljivega namaza prve skupine.

Hadith-i-sherif pravi: "**O moja Ummat in moji Sahaba! Pred vas sem postavil dve poti: ena je Koran al-'adhim ush-shan, druga pa moja Sunnat. Kdor sledi poti, ki ni ena od teh dveh, ni moj Ummat!** " ['Abd-ul-Ghani Nablusi 'rahima-hullahu ta'ala' (1050 [1640 n. št.], Damask – 1143 [1731]) na devetindevetdeseti strani svoje knjige z naslovom **Hadiqa** (ki je komentar knjige z naslovom **Tariqat-i-Muhammadiyya**, napisane Imam Birgivi) navaja naslednje: Medtem ko je Allahu ta'ala del Islama razglasil prek Korana alkerim, je drugi del razglasil prek Sunne svojega blagoslovljenega Preroka 'sall-Allahu 'alaihi wa sallam'. Sunna Rasulullaha obsega njegova prepričanja, izjave, ravnanja, moralno vedenje in njegovo tiho priznanje dejanja ali izjave nekoga drugega [kar je bilo razumljeno kot njegovo sprejetje (tistega, kar je bilo storjeno ali rečeno)]. Ta hadith-i-sherif kaže na drugi od (štirih islamskih virov, imenovanih) **Edilla-i-shar'iyya**.

IMAMAT IN NAMAZ (V JAMA'ATU)

Imama (ki vodi namaz v jama'at) sledi štiri vrste ljudi: Mudrik, Muqtedi, Mesbuq in Lahiq.

1– Mudrik je Musliman, ki skupaj z imamom izgovori takbir iftitah. (Z drugimi besedami, reče "Allahu ekber" (skoraj) istočasno kot imam, kar pomeni, da je začel opravljati namaz v jama'at skupaj z imamom, ki vodi namaz v jama'at.)

2– Musliman, ki ne uspe ujeti takbir iftitah, se imenuje muqtedi.

3– Mesbuq je Musliman, ki (se pridruži jama'atu in) začne slediti imamu, potem ko je imam opravil eno ali dve rak'ati namaza.

4– Lahiq je Musliman, ki je opravil takbir iftitah skupaj z imamom, vendar je prešel v stanje hadas (nekako je izgubil svojo očiščenje;)[69] opere se in nadaljuje namaz za imamom. Ta Musliman opravi namaz točno tako, kot je to storil, ko je bil za imamom (tj. ne opravi qiraat, ampak opravi Ruku, Sajda in tasbihs med njimi). Če ni izrekel nobenih besed, ki se nanašajo na posvetne zadeve (ko zapusti mošejo, da obnovi očiščenje), je enako, kot da bi opravil celoten namaz za imamom in skupaj z imamom. Vendar pa mora po zapustitvi mošeje (zaradi obnovitve očiščenja) opraviti očiščenje na mestu, ki je najbližje mošeji. Nekateri islamski učenjaki trdijo, da bo njegov namaz postal fasid, če se preveč oddalji.

Če oseba ob vstopu v mošejo opazi, da imam opravlja Ruku', in v naglici, da bi ga dohitel, opravi takbir iftitah, ko se skloni za Ruku', ni sledil imamu (tj. ni se pridružil jama'atu). Če, ko opazi, da imam opravlja Ruku', izreče niyyat, da bo sledil imamu, izreče takbir (iftitah) v stoječem položaju, se nato skloni za Ruku' in izreče tasbih, medtem ko je imam še vedno v položaju Ruku', je dohitel imama (in se pridružil jama'atu) v tem rak'atu. Če pa se imam vzravna, ko se Musliman skloni za Ruku', ni dohitel tega rak'ata.

[69]Za pojem 'hadas' glejte drugo poglavje četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

TA'DiL-I-ARKAN V NAMAZU

Če oseba namerno, ne iz pozabljivosti, preskoči (upoštevanje) ta'dil-i-arkan na petih mestih namaza, je njen namaz po mnenju Imama Abu Yusufa 'rahima-hullahu ta'ala' fasid (ničen in neveljaven). Po mnenju Tarafeyn (Imam A'zam Abu Hanifa in Imam Muhammad) namaz ne postane fasid, vendar ga je treba ponoviti, da se nadomesti nepopolnost, ki je nastala zaradi opustitve dejanja, ki je wajib. **Sajda-i-sahw** je potrebna, če jo pozabite upoštevati. [Preberite poglavje v tej knjigi, ki obravnava vzroke za izgubo iman!]

Preskočitev ta'dil-i-arkan povzroči šestindvajset škode:

1– Povzroči revščino.

2– 'Ulama (učenci) onostranstva vas sovražijo.

3– Izgubite 'adalat, tako da ne boste več sprejemljivi kot priča.

4– Kraj, kjer opravljaš ta (nepopolni) namaz, bo na dan vstajenja pričal proti tebi.

5– Oseba bo grešna, če ne bo (prijazno in s primernim taktom in fineso) opozorila druge osebe, ki jo vidi opravljati namaz brez ta'dil-i-arkan.

6– Namaz (ki si ga opravil brez upoštevanja ta'dil-i-arkan) moraš ponoviti.

7– Povzroči smrt brez iman.

8– Naredi te za tatu, ki krade namaz.

9– Namaz, ki si ga opravil, bo na sodni dan vržen kot stara krpa na tvoje zobe.

10– Bili boste prikrajšani za milost Allaha ta'ala.

11– V svoji molitvi k Allahu ta'ala ste se vedli neprimerno.

12– Bili boste prikrajšani za obilo thawab, ki je neločljivo povezano z namazom.

13– Zaradi tega vam bodo odvzeti thawab, ki bi vam bili dodeljeni za druga dejanja čaščenja.

14– Zaradi tega si zaslužiš pekel.

15– Zaradi tega bodo nevedni ljudje, ki te vidijo, (sledili tvojemu slabemu zgledu in) prezrli ta'dil-i-arkan. Zaradi istega razloga bo greh verskega človeka povzročil večje trpljenje.

16– Nasprotoval boš svojemu imam.

17– Izpustili boste sunnate pri intiqalat (prehodih).

18– Prinesli boste jezo Allahu 'adhim-ush-shan.

19– Zadovoljili boste satana.

20– Bili boste daleč od raja.

21– Bili boste blizu pekla.

22– Bili boste kruti do svojega lastnega nafs.

23– Oskrunili boste svoj lastni nafs.

24– Ranili boste angele na vaši desni in levi strani.

25– Razžalostili boste Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’.

26– Škodovali boste celotnemu stvarstvu. Zaradi vašega greha namreč ne bo dežja in pridelka ali pa bodo padali neprimerni dežji, ki bodo pridelek uničili, namesto da bi ga nahranili.

NAMAZ MED DOLGIMI POTOVANJI

V knjigi z naslovom **Ni’mat-i-islam** (napisal Hadji Muhammad Zihni ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’, 1262–1332 [1914 n. št.], Küplüce-Beğlerbeği, Istanbul) je zapisano naslednje: Vedno in povsod je dovoljeno opravljati nafila (nadobudno) namaz sede, tudi če je mogoče opravljati stoje. Ko opravljate namaz sede, se sklonite za Ruku’. Za Sajdo položite glavo na tla (ali na molilnik). Vendar če namaz opravljaš sede, ne da bi imel za to kakršen koli udhr (dobro razlog, ki ga dopušča islam), boš prejel polovico thawaba, ki bi ga prejel, če bi ga opravil stoje. Sunnati petih dnevnih molitev (namazes) in namaz Tarawih spadajo med nafila namazes. (Glej devetnajsto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost** za “tarawih”.) Na potovanju, tj. zunaj mestnih območij, je dovoljeno opravljati nafila namaze na hrbtu živali (npr. konja). Ni obvezno, da se obrnete proti Qibli ali opravite Ruku’ ali Sajdo. Opravlja se z ima (tj. z znaki). Z drugimi besedami, telo se rahlo skloni. Za Sajda se skloni nekoliko bolj. Velika količina najasat na živali nima škodljivega učinka na namaz. Oseba, ki se med opravljanjem namaza na tleh utrudi, ga lahko opravi naslonjena na palico, drugo osebo ali steno. Namaz ni sahih, če ga opravljaš med hojo. (Z drugimi besedami, namaz, opravljen na ta način, ni veljaven.) Kar zadeva namaze, ki so farz ali wajib, se lahko opravijo na živali zunaj mestnih območij le v primeru ’udhr. Udhr (v tem primeru) je eden od naslednjih primerov: strah, da vas bodo sopotniki pustili same, če boste sestopili z živali; strah, da so v bližini roparji, zaradi katerih bi lahko izgubili življenje, premoženje ali žival; blatna tla; nezmožnost, da bi se povzpeli na žival; druge podobne situacije. Če je mogoče, postavite žival v smer Qible in opravite namaz. Če to ni mogoče, ga opravite v smeri, v kateri hodi žival. Enako pravilo velja za opravljanje molitve v škatlasti nosilih, postavljenih na žival. Če se žival ustavi in se pod nosila postavi drog, se ta spremeni v **serir**, tj. mizo ali kavč, tako da je opravljanje namaza na njem enako kot na tleh. V tem primeru morate namaz opraviti stoje v smeri Qible.

Izvajanje namaza na ladji je Rasulullah naučil Hadrata Ja’ferja Tayyar[70], ko je ta odhajal v Abesinijo (Etiopijo), in sicer takole: Tudi namaz, ki je farz ali wajib, se lahko izvaja na jadrnici, za to pa ni potrebno, da je prisoten ’udhr. Namaz v jama’at se lahko opravlja na ladji. Na jadrnici ni dovoljeno opravljati namaz z ima (tj. z znakovanjem); Ruku’ in Sajda morata biti opravljena.

[70] Ja’fer Tayyar ‘radiy-Allahu ’anh’ je bil eden od štirih sinov Rasulullahovega strica po očetovi strani Abu Taliba. Bil je deset let starejši od Hadrata ’Alija in deset let mlajši od Hadrata ’Uqayla. Preselil se je v Abesinijo in se vrnil na dan Hayber. V osmem [8] letu Hijrat (Hegira) je s 3000-članskovojsko vojskoval proti Bizantincem v kraju imenovanem Mu’ta v bližini Damaska, kjer je po številnih napadih in več kot sedemdesetih ranah v enem dnevu dosegel mučeništvo. Star je bil enainštirideset let. Bil je eden od sedmih ljudi, ki so bili najbolj podobni Rasulullahu.

Prav tako je obvezno, da se izvaja v smeri Qibla. Ko začnete izvajati namaz, stojite v smeri Qibla. Ko ladja spremeni smer, se morate obrniti v smeri Qibla. Prav tako je taharat iz najasat obvezno na ladji. (Glejte šesto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost** za "taharat iz najasat"). V Hanafi Madhhab je dovoljeno opraviti celo namaz, ki je farz, sedeč na tleh na jadrnici, brez da bi bilo za to potrebno 'udhr.

Ladja, ki je zasidrana na morju, je kot jadrnica, če se močno ziblje in nagiba. Če se rahlo ziblje, je kot ladja, ki leži zasidrana blizu obale. Farz namaz se ne sme opraviti sede na ladji, ki leži zasidrana blizu obale. Prav tako ni sahih, da se opravlja stoje, če je mogoče stopiti na kopno. Treba je stopiti na kopno in ga opraviti na kopnem. V primeru tveganja, kot je izguba premoženja ali življenja ali odplutje ladje, je dovoljeno namaz opraviti stoje na ladji. Tukaj končujemo citat iz **Ni'mat-i-islam**.

V Ibni 'Abidin je navedeno: "Opravljanje namaza na dvo-kolesnem konjskem vozu, ki ne more stati ravno na tleh, ne da bi bil privezan na žival, bodisi v gibanju ali v mirovanju, je enako kot opravljanje namaza na hrbtu živali. Štirikolesni voz, ko je v mirovanju, je enak serir (miza, kavč). Ko se vozi, se namaz, ki je farz, lahko opravlja zaradi istih 'udhrs kot zgoraj navedeni v zvezi z namazom na živali; voz ustaviš in ga opraviš v smeri Qible. Če ga ne moreš ustaviti, ga opraviš tako kot na jadrnici. " Če oseba, ki je (na daljšem potovanju in se zato imenuje) safari, ne more sedeti na tleh ali se obrniti proti Qibli na prevoznem sredstvu, posnema enega od Shafi'i in Maliki Madhhabs in opravi jem' dveh zaporednih molitev namaz, ko izstopi iz vozila.[71] Oseba, ki lahko sedi na tleh (ali podu), ne sme sedeti na stolu ali fotelju in opravljati namaz z ima. Opravljanje namaz na avtobusu ali letalu je enako kot opravljanje namaz na kočiji. Oseba, ki se odpravlja na dolgo potovanje in ima niyyat (namero), da potuje tri dni, tj. osemnajst fersah (parasang) = 54 milj [54 x 0,48 x 4 = 104 kilometrov] od obrobja mesta ali vasi, postane (oseba, ki je) safari v trenutku, ko zapusti obrobje mesta. Po Ibni 'Abidin je milja enaka 4000 dhra', dhra' pa je enaka štiriindvajsetim [24] prstnim širinam. [Širina prsta je dolžina, enaka dvema centimetroma. V Shafi'i in Maliki Madhhabs je 16 fersah = 48 milj = 48 x 0,42 x 4000 = 80 km.]

Pojdimo, opravimo namaz in očistimo svoje srce,
Ne moreš biti blizu Alaha, če ne opravljaš namaza!

Kjerkoli se opravlja namaz, so vse tvoje grehe odpuščene,
Nikoli ne moreš doseči popolnosti, če ne opravljaš namaza!

V Koranu al-kerim Haqq zelo hvali namaz,
pravi: "Nikoli te ne bom ljubil, če ne opravljaš namaza! "

Hadith-i-sherif: iman se ne bo manifestiral
na tvoji zunanjosti, če ne opravljaš namaza!
Ne opravljanje namaza je najhujši od vseh grehov,
Pokora ne bo zadostovala, če ne opravljaš zamujenega namazaa!

Tisti, ki prezira namaz, bo izgubil svoj iman,
Ne bo ponovno pridobil svojega Islama, če ne bo opravljal namaza!

[71] Glejte petnajsto poglavje četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

Namaz očisti srce in ga varuje pred krivdo,
Nikoli ne boš razsvetljen, če ne opravljaš namaza!

VRLINE TAKBiR IFTITAH

Ko oseba skupaj z imamom izreče takbir iftitah, se njegovi grehi posujejo kot listje v jesenskem vetru.

Neko jutro je Rasulullah ‘sall-Allahu ’alaihi wa sallam’ opravljal namaz, ko je nekdo prišel, vendar je bil prepozden za takbir iftitah jutranje molitve (tj. ni uspel opraviti takbir iftitah z imamom). Odpustil je sužnja. Potem je vprašal Rasulullah ‚sall-Allahu 'alaihi wa sallam‘: “Ya Rasulallah (O, Allahov poslanec!) Danes nisem uspel ujeti takbir iftitah jutranje molitve. Osvobodil sem sužnja. Zanima me, ali sem dosegel thawab, ki je del takbir iftitah? ” Rasulullah ‚sall-Allahu ta'ala 'alaihi wa sallam‘ je vprašal Hadra Abu Bakr ‚radiy-Allahu ta'ala 'anh‘: “**Kaj bi rekel o tem takbir iftitah?** ” Abu Bakr Siddiq ‚radiy-Allahu 'anh‘ je odgovoril: „Ya Rasulallah ‘sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam’! Če bi imel štirideset kamel, vse štirideset naloženih z dragulji, in bi jih vse dal kot miloščino revnim, še vedno ne bi dosegel thawab, ki ga zasluži takbir iftitah z imamom.“ Nato, ko je celotno stvarstvo vprašalo: „**Ya ’Umar! Kaj bi rekel o tem takbir iftitah?**” Hadrat ’Umar ‘radiy-Allahu ’anh’ je odgovoril: „Ya Rasulallah ‘sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam’! Če bi imel toliko kamel, da bi prekrile razdaljo med Meko in Medino, in če bi bile vse te kamele naložene z dragulji, in če bi jih vse dal revnim v imenu miloščine, še vedno ne bi mogel doseči thawab, ki se zasluži z izgovorom takbir iftitah z imamom.“ Nato je najbolj blagoslovljeni Prerok vprašal: “**Ya ’Uthman, kaj bi rekel o tem takbir iftitah?** ” Hadrat ’Uthman zin-nureyn ‘radiy-Allahu ’anh’ je rekel: “Ya Rasulallah ‘sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam’! Če bi ponoči opravil namaz dveh rak’atov in pri vsakem rak’atu recitiral celoten Koran al-’adhim-ush-shan, še vedno ne bi dosegel thawaba, ki bi ga zaslužil s takbir iftitah z imamom.“ Nato so Hadrata ’Alija ‘kerrem-Allahu wejheh’ vprašali: “**Ya ’Ali! Kaj praviš o tem takbir iftitah?**” Odgovoril je: “Ya Rasulallah ‘sall-Allahu ’alaihi wa sallam’! Če bi vsi neverniki med zahodom in vzhodom napadli z namenom, da bi uničili Muslimane, in bi Allahu ta’ala dal moč, da bi se boril proti nevernikom in jih vse pobil, še vedno ne bi dosegel istega thawaba, kot bi ga dosegel z izgovorjenim takbir iftitah skupaj z imamom.“

Nato je Rasulullah ‘sallAllahu ta’ala ’alaihi wa sallam’ dejal: „**O moja Ummat in Sahaba! Če bi bilo sedem plasti zemlje in sedem plasti nebes papir, vsi oceani črnilo, vsa drevesa pisala in vsi angeli pisarji, ki bi pisali** (neprekinjeno) **do sodnega dne, še vedno ne bi uspeli zapisati thawab za takbir iftitah z imamom**.“ Če bi rekli: “Ali je Allahu ’adhimush- shan ustvaril toliko angelov?“, (tukaj je odgovor): V noči Mi’raj[72], ko je Rasulullah ‘sall-Allahu ta’ala ’alaihi wa sallam’ vstal v nebesa, so angeli obiskali raj in pekel ter Bayt-i-ma’mur (Ka’ba) in odšli. Rasulullah ‚sall- Allahu 'alaihi wa sallam‘ je vprašal: “**O moj brat Gabrijel! Angeli, ki obiskujejo Bayt-i-ma'mur, se ne vračajo. Kam gredo**? ” Gabrijel ‚alaihis-salam‘ je odgovoril: “Ya Habiballah (o ljubljeni Alaha)! Od dne, ko sem bil ustvarjen, nisem nikoli videl, da bi se kateri koli angel vrnil po obisku tega Bayt-i-ma’mur in odhodu. Ko angel opravi tawaf Bayt-i-ma’mur in odide, njegova vrsta nikoli več ne pride – vse do sodnega dne.“

Ko oseba med namazom izgovori A’udhu in Basmala, Allahu ’adhim-ush-shan gives, da njegovemu sužnju toliko thawabs, kolikor je las na njegovem telesu. Ko ta suženj recitira

[72] Za ‘Mi'raj’ glejte šestdeseto poglavje tretjega zvezka **Neskončna blaženost.**

Fatiha-i-sherifa, Hadrat Allahu ta'ala mu da enako količino thawab, kot bi mu dal za sprejeti hadž. Ko se ta suženj skloni za Ruku', Allahu 'adhim-ush-shan mu podeli toliko thawab, kolikor bi mu podelil za tisoče zlatih kovancev, ki bi jih razdelil kot miloščino, in ko izreče Tasbih (tj. ko trikrat reče „Subhana Rabbiy-al- 'adhim,") trikrat, kot je naučeno v Sunnat, Allahu 'adhimush- shan da temu sužnju toliko thawab, kot če bi prebral štiri knjige, razodete iz nebes, in tudi sto nebeških suhuf (majhnih nebeških knjižic). Ko reče: „**Semi' Allahu liman hamideh**" (ko se vzravna iz Ruku'), Allahu 'adhimush- shan prekrije tega sužnja z oceani svoje Rahmat (milosti, sočutja). Ko se spusti v Sajda, Allahu ta'ala da temu sužnju toliko thawabs, kolikor je skupno število ljudi in džinov. Ko trikrat reče Tasbih (tj. ko reče: "Subhana Rabbiy-al-a'la,") trikrat, kot je zapovedano v Sunnat, Allahu 'adhim-ush-shan podeli temu sužnju mnogo vrlin. Nekaj od njih (po navedbah islamskih učenjakov) je naslednjih:

Prva vrlina je, da mu podeli thawab, težak kot vsota teže 'Arsh in Kursi.[73] Drugič, Allahu 'adhim-ush-shan bo tega svojega sužnja obravnaval z maghfirat (odpuščanjem). Tretja vrlina je, da bo Mikail ''alaihis-salam' obiskoval njegov grob (pogosto) do sodnega dne. Četrtič, na dan vstajenja bo Mikail ''alaihis-salam' tega sužnja vzel na svoja blagoslovljena krila, posredoval zanj in ga odnesel v Jannat-i-a'la (raj)..[74]

Ko ta oseba sede v Qa'da-i-akhira (končni sedeči položaj), Allah 'adhim-ush-shan ji podeli enako thawab kot fuqaray-i-sabirin (Muslimanom, ki so revni in potrpežljivi).

Fuqaray-i-sabirin bodo vstopili v raj petsto let pred aghniyay-i-shakirin (bogati in hvaležni Muslimani). Ko bodo aghniyay-i-shakirin videli prve, bodo rekli: "Kako si želimo, da bi bili med fuqaray-i-sabirin na svetu!"

V grobu te bodo obiskali aneli in te vprašali:
"Si pravilno opravil namaz?"

"Misliš, da te je smrt rešila?
Gorka muka te čaka," bodo rekli.

O JANNAT-I-ALIYYAT
(Vzvišeni vrtovi raja)

Za osem rajskih vrtov je osem vrat in osem ključev. Prvo je iman (vera), ki jo imajo verniki, ki opravljajo (petkrat dnevno molitev imenovano) namaz. Drugo je Basmala-i-sherifa (tj. reči „Bismillah-ir-Rahman-ir- Rahim"). Naslednjih šest je v (prvi suri Korana alkerim imenovani) Fatiha-i-sherifa. Osem Jannatov (rajskih vrtov) je:

1– Dar-i-jelal. 2– Dar-i-qarar. 3– Dar-i-salam. 4– Jannat-ul-khuld. 5– Jannat-ul-Me'wa. 6– Jannat-ul- 'adn. 7– Jannat-ul-firdevs. 8– Jannat-ul-na'im.

1– Dar-i-jelal je iz belega nur.
2– Dar-i-qarar je iz rdečega rubina.
3– Dar-i-salam je iz zelenega krizolita.

---

[73]Za več informacij o 'Arshu in Kursiju si oglejte enaindvajseto poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

[74] Vse dobre novice, ki so bile doslej podane, veljajo za vse Muslimane, ne glede na spol.

4– Jannat-ul-khuld je iz korala.
5– Jannat-ul-Me'wa je iz srebra.
6– Jannat-ul-'adn (Eden) je iz zlata.
7– Jannat-ul-firdevs je iz zlata in srebra.
8– Jannat-ul-na'im je rdeče rubinove barve.

Verniki, ki bodo vstopili vanj, bodo tam ostali za vedno; nikoli ne bodo šli ven. Uri, ki so tam, nimajo menstrualnih ali lohialnih obdobij; prav tako nimajo nobenih muh ali kapric. Kakršna koli hrana ali pijača, ki si jo bodo zaželeli, bo prišla pred njih, pripravljena in na razpolago. Daleč bodo od težav, kot sta kuhanje in pobiranje. Nad njihovimi glavami bodo preletavale kokoši. Verniki jih bodo videli, ko bodo sedeli v svojih vilah. „Če bi bili na svetu in bi se mi tako približali, bi vas spekel." Komaj se jim bo ta želja porodila v srcu, že bodo pred seboj jedli pravkar pečeno kokoš v posodi iz nürra. (Ko bo pojedel kokoš), bo vernik kosti nekje zložil na kup in si v srcu zaželel, da bi kosti spet postale kokoš. V trenutku, ko bo želja prišla v njegovo srce, bodo kosti postale kokoš kot prej, nova kokoš pa bo odletela.

Zemlja v raju je iz mošusa, stavbe pa so iz adob, ena iz srebra in druga iz zlata.

Vsak človek v raju bo imel moč stotih ljudi. Vsak od njih bo dobil vsaj sedemdeset hurijev in dve posvetni ženski.

V raju bodo štirje potoki. Izvirajo iz skupnega vira, razlikujejo pa se tako po toku kot po okusu. Eden od njih je čista voda, drugi je čisto mleko, tretji je rajski napitek, četrti pa je nemešani med.

V raju so visoke vile. Upognejo se, verniki se vkrcajo nanje in jih odpeljejo, kamor koli želijo. (Njihova podoba v svetu so premične stopnice in letala, kot danes.)

V raju je drevo, ki se imenuje „Tuba". Korenine tega drevesa so na vrhu, njegove veje in poganjki pa visijo navzdol. Njegova podoba na svetu sta luna in sonce.

Ljudje v raju uživajo v hrani in pijači ter uživajo v tem, kar jedo in pijejo; ne čutijo pa nobene potrebe po uriniranju ali iztrebljanju; daleč so od takšnih človeških potreb in tegob.

Allahu ta'ala se bo obrnil na svoje sužnje, vernike v raju: "**O moji sužnji! Kaj še hočete, da vam dam? Uživajte v užitkih in udobju**!" Sužnji bodo odgovorili: "Ya Rabbi! Osvobodil si nas pekla in nas sprejel v svoj raj, dal si nam toliko hurij, ghilmánov in wildánov. Sramotno bi bilo, če bi prosili še za kaj več." Nato se bo Rabb-ul-'alamin ponovno obrnil k njim in rekel: "**O moji služabniki! Obstaja nekaj, kar morate prositi od mene in kar ni nič od tega**." Ko bodo služabniki odgovorili: "Ya Rabbi! Nismo sposobni prositi za več. Poleg tega ne vemo, kaj naj prosimo," jih bo Rabb-ul 'alamin vprašal: "**O moji služabniki! Kaj ste počeli, ko ste v svetu naleteli na kakšno zadevo**?" Ko bodo odgovorili, da so vprašali 'ulama (islamske učenjake) in da se je njihov problem rešil, ko so se o zadevi poučili, bo Hadrat Haqq subhanahu wa ta'ala rekel: "**Naredite isto tudi zdaj in se poučite tako, da se posvetujete z 'ulama**." Ulama bo vernikom rekel: "Ali ste pozabili na Jemalullah? Ko ste bili na svetu, ste hrepeneli (po tem, da bi videli Allahu ta'ala) in rekli: "V onostranstvu nam bo naš Rabb, ki je daleč od kraja, pokazal svojo Jemal (lepoto).' To je tisto, kar morate zdaj prositi." Nato bodo prosili za ru'yet-ijemalullah (videti Lepoto Allaha), in Allahu 'adhim-ushshan, svoboden in daleč od kraja, jim bo pokazal svojo jemal-ibakemal. Ko bodo videli Haqq ta'alajevo jemal-i-pak, bo njihovo občudovanje trajalo tisoč let.

Ko vernik sedi v svoji vili, bodo okoli njega in pred njegovimi okni plodovi. Ko pomisli: "Naj iztegnem roko, potegnem tisto vejo, obtrgam plod in ga pojem", mu ni treba vstati s stola,

da bi potegnil vejo. V trenutku, ko si to zaželi, bo veja tam, kjer sedi, odtrgal bo sadež, ga dal v usta, in še preden bo okus dosegel njegovo grlo, se bo na mestu, kjer je odtrgal prvega, pojavil nov sadež. Ko bo sadež dal v usta, bo zrel in slasten. Tako bo Rabb-ul-'izza ustvaril novega.

Če ste modri, opravljajte namaz, kajti to je krona sreče.
Vaše znanje o namazu naj bo, da je to Mi'raj za vernike.

MOLITVE, KI NISO BILE IZVEDENE V ČASU, KI JE ZA TO PREDVIDEN (Qada Namaz)

Namaz, ki je bil opravljen v predpisanem času, prinaša veliko dobrih lastnosti. Nekatere od njih so navedli islamski učenjaki:

1– Prva lastnost je, da se obraz tistega, ki ga opravlja, v celoti zasije.

2– Življenje tistega, ki ga opravlja, bo blagoslovljeno.

3– Blagoslovi, ki jih izreče tisti, ki ga opravlja, bodo sprejeti (od Allahu ta'ala).

4– Izvajalec postane oseba s khayr.

5– Izvajalec postane ljubljenec vseh vernikov.

Izpuščanje namaza brez udhr, tj. opravljanje namaza po predpisanem času brez opravičila, ki ga dopušča islam, povzroči petnajst škod. Pet od teh škode je v tem svetu, tri so ob smrti, tri so v grobu in štiri so na mestu Arasat.

Pet škode v tem svetu je:

1– Na obrazu te osebe ne bo nur.

2– V njenem življenju ne bo barakat.

3– Njene molitve in blagoslovi ne bodo sprejeti.

4– Blagoslov, ki ga izreče svojemu muslimanskemu bratu, ne bo sprejet (od Alaha ta'ala).

5– Za druga dejanja čaščenja ne bo prejela nobenega thawaba.

Njegove tri škode med sekerat-i-mawt (smrtnimi mukami) so:

1– Umrl bo lačen.

2– Umrl bo žejen.

3– Umrl bo na podel način. Nobena količina hrane ne bo potešila njegove lakote, nobena količina vode pa njegove žeje.

Trije škodi v grobu so:

1– Grob ga bo stiskal, tako da se bodo njegove kosti prepletle.

2– Grob bo v celoti v ognju.

3– Nanj bo padel zmaj. Zmaj se imenuje Aqra. V eni roki bo držal bič. En udarec z bičem bo to osebo poslal v globine zemlje. Vstal bo, da bi ga ponovno bičali. Bičanje se bo nadaljevalo do sodnega dne. Tako bo ta človek mučen do dneva vstajenja.

Njegove štiri kazni na mestu Arasat so:

1– Preizkušen bo s težko preizkušnjo.

2– Nase bo privabil jezo Allaha 'adhim-ush-shan.

3– Vstopil bo v pekel.

4– Na njegovem čelu bodo tri različne napisane izjave:

Prva bo glasila: Ta oseba si zasluži Allahov gnev.

Druga izjava bo: Ta oseba je zapravila pravico Allahu ta'ala. Tretja bo glasila: Ker si zapravil pravico Allahu 'adhim-ush-shan, si daleč od usmiljenja Allaha ta'ala.

Namaz je glavni steber Islama. Če človek opravlja svoje (pet dnevnih molitev) namaz, bo postavil glavni steber svoje vere. S tem si bo zgradil zavetje, pod katerim se bo lahko skril.

Če človek namerno izpusti en sam namaz in ga ne nadomesti (tj. če ga ne opravi kasneje), bo v vseh treh madhhabih izdana fatwa, da ga je treba ubiti. Po Hanafi Madhhabu ga ni treba ubiti. Vendar bo storil enega od hudih grehov, imenovanih "akbar-i-kebair". Treba ga bo zapreti in ga držati v zaporu, dokler ne bo začel opravljati (svojih dnevnih molitev) namaz. Oseba, ki zanemarja namaz, ker mu ne pripisuje ustreznega pomena in ker ne verjame, da je namaz (vernikov) primarna dolžnost, postane nevernik.

Če oseba namerno izpusti katero koli (od petih dnevnih molitev) namaz in nato opravi qada (tj. tudi če poravna svoj dolg z naknadnim opravljanjem), bo gorela v peklu za čas, imenovan "huqba", tj. osemdeset let. Da bi bil oproščen te muke, bo moral opraviti tawba in prositi za odpuščanje.

(En dan v onostranstvu je enak tisoč svetovnim letom. Leta v onostranstvu je treba šteti v skladu s tem.)

[Muhammad Amin Ibni 'Abidin 'rahmatullahi 'alaih' v svoji knjigi z naslovom **Radd-ul-muhtar** navaja: Kot so navedli (islamski učenjaki), je namaz verski zapoved v vseh nebeških religijah. Adam ‚alaihis-salam' je namaz opravljal (vsak dan) pozno popoldne, Ya'qub ‚alaihis-salam' ga je opravljal (vsak dan) v (zgodnjem) večeru (po sončnem zahodu), Yunus ‚alaihis-salam' pa ga je opravljal (vsak dan) ponoči. Ker je eno od načel imana verjeti v dejanja, ki so farz in tista, ki so haram, je prav tako načelo imana verjeti, da je dolžnost, obveznost opravljati (pet dnevnih molitev) namaz. Vendar pa opravljanje (teh molitev) namaz ni načelo imana.

Za vsakega razumnega in pubertetnega Muslimana, moškega in žensko, je farz, da petkrat dnevno opravlja namaz, razen če ima 'udhr (tj. nekaj, kar ga odvezuje od odgovornosti). Petkratne dnevne molitve namaz so postale farz (islamska zapoved) v noči Mi'raj. Hadith-i-sherifs, citiran v knjigah z naslovom **Muqaddima-us-salat**, **Tafsir-i-Mazhari** in **Halabiy-i-**

kebir, se glasi: **„Gabrijel ‘’alaihis-salam’** (in jaz sva skupaj opravila namaz, Gabrijel ‘’alaihis-salam) **pa je dva dni zaporedoma vodil namaz kot imam za naju ob vratih Ka’be. Oba sva opravila jutranjo molitev ob zori fajr; zgodnjo popoldansko molitev, ko je sonce zapustilo poldnevnik; pozno popoldansko molitev, ko je senca predmeta postala enaka senci opoldne, povečani za dolžino predmeta; večerno molitev po sončnem zahodu,** [tj. ko je zgornji del sonca izginil;] **in nočno molitev, ko se je mrak večera zgostil. Drugi dan sva opravila jutranjo molitev, ko se je jutranja mrakoba razvila; zgodnjo popoldansko molitev, ko se je senca predmeta ponovno podaljšala za dolžino predmeta; pozno popoldansko molitev takoj zatem; večerno molitev ob predpisanem času prekinitve posta; in nočno molitev ob koncu prve tretjine noči. Nato je rekel: ‘O Muhammad, to so časi** (petih dnevnih molitev) **namaz za tebe in preroke pred teboj. Naj tvoja Ummat opravi vsako od teh petih molitev med dvema časoma, v katerih smo jih opravili mi.**’ ” Naročeno nam je, da namaz opravljamo petkrat dnevno. Starši morajo svojemu sedemletnemu otroku naročiti, naj opravlja namaz, in ga prisiliti, da namaz opravlja, tako da ga udarijo z roko, če ga še vedno ne opravlja, ko je star deset let. Ni dovoljeno udariti svojega učenca več kot trikrat ali ga udariti s palico. Enako pretepanje se uporablja za otroka, da bi ga prisilili k postu (v blagoslovljenem mesecu ramadanu) ali da bi ga odvrnili od uživanja alkoholnih pijač. Oseba, ki zanika dejstvo, da je namaz farz in da je to glavna dolžnost muslimana, postane nevernik (kafir). Če namaza ne opravlja zaradi lenobe, čeprav verjame, da je farz, postane **fasiq** Musliman. Zaprt bo, dokler ne bo začel opravljati namaza. To je treba storiti brez kakršnega koli popuščanja ali odpuščanja. Če ne bo začel opravljati (petih dnevnih molitev) namaza, bo zaprt v zaporu, dokler ne umre. Drugi učenjaki pravijo, da ga je treba pretepati, dokler ne zakrvavi. V šafiitski in malikijski madhhabih oseba, ki opusti en namaz, ne postane nevernik, vendar bo kot kazen ubita. V hanbalijski madhhab so učenjaki navedli, da postane nevernik in je ubita. Tudi v šafiitski madhhab obstajajo učenjaki z enakim ijtihadom. Če oseba opravi namaz v jama'at, je treba presoditi, da je musliman. Druge (prejšnje) dispensacije namreč niso vsebovale namaza v jama'at; verniki so namaz opravljali sami. Drugo bogoslužje, ki so ga opravljali, je bilo hadž (romarsko potovanje). Ker je namaz obred, ki se izvaja le fizično, vernik ne more opraviti namaza v imenu drugega vernika. Ker je zakat obred, ki se izvaja le s premoženjem, lahko oseba, ki nima nobenega 'udhrja, pooblasti drugo osebo, da plača zakat v njenem imenu in z uporabo njenega (tj. premoženja prve osebe). Ker je hadž (romarsko potovanje) obred, ki se izvaja tako fizično kot finančno, lahko oseba, ki ima udhr (tj. nekaj, kar ji preprečuje opravljanje hadža), pooblasti drugo osebo, da opravi hadž z uporabo svojega (tj. prej omenjenega) denarja. Zelo stara oseba, ki ni sposobna postiti se vse življenje, lahko za vsak dan posta (ki ga ni opravila) plača revnim Muslimanom premoženje, imenovano fidya. Ni dovoljeno plačati fidya namesto namaza. Če oseba, ki ni sposobna opraviti namaza, to izrazi v svoji zadnji volji, je dobro, da se po njeni smrti iz premoženja, ki ga je zapustila, plača fidya za njene dolgove v zvezi z namazom. Če premoženje, ki ga je zapustil, ni zadostno za isqat, je dovoljeno opraviti **dawr**. Kar zadeva post, je za to obvezno opraviti isqat. (Za podrobnosti glejte enaindvajseto poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.)

V poletnih mesecih v severnih državah, na lokacijah, kjer fajr (zora) nastopi, preden se večerni mrak spremeni v popolno temo, kar pomeni, da se nočne in jutranje molitve nikoli ne začnejo, ni potrebno opravljati teh dveh molitev, v skladu z Hanafi Madhhab. Veliki mujtahid Imam Shafi'i ‚rahima-hullahu ta'ala‘ je izsledil ijtihad, da je treba opraviti obe molitvi. Vendar pa po mnenju večine islamskih učenjakov (tj. ljudje, ki se nahajajo v zgoraj navedeni situaciji) ne morajo opravljati jutranjih in večernih molitev. Prav tako jim ni treba opravljati qada (z drugimi besedami, teh dveh molitev jim ni treba opravljati pozneje). To pa zato, ker predpisani čas za obe molitvi še ni nastopil. Opravljanje namaza, za katerega čas še ni nastopil, ni farz. Pri postu pa ni tako. Ko se v eni državi pojavi mlaj, se ramadan začne v vseh državah.

Če se med izvajanjem dejanja, ki je farz, ali izogibanjem dejanju, ki je haram, pojavi **haraj**, morate posnemati drug madhhab (tj. enega od drugih treh madhhabov), v katerem ta haraj ne obstaja. Haraj pomeni, da nekaj storite z težavo ali da tega sploh ne morete storiti. Če noben od drugih treh madhhabov ni prost tega haraja in če vzrok za haraj obstaja zaradi darurata,[75] boste oproščeni izpolnjevanja tega farza oziroma izogibanja temu haramu. Če njegov obstoj ni posledica darurata, morate to haraj odpraviti tako, da se nekako izognete njegovemu vzroku. Glejte četrto poglavje četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**!

Musliman, ki zamuja na jutranjo molitev (sunnat), naj izpusti sunnat, da ne bi zamudil (farz dela jutranje molitve, ki se opravlja v) jama'at. Še bolj nujno je, da izpusti sunnat (del jutranje molitve), da ne bi zamudil časa (v katerem mora biti jutranja molitev opravljena). Če (oceni, da) bo lahko dohitel jama'at, opravi sunnat zunaj mošeje ali za enim od stebrov (znotraj mošeje). Če ni primernega mesta (za opravljanje sunnat), naj raje opusti sunnat, kot da ga opravi v bližini (muslimanov, ki sestavljajo) jama'at. Dejanje sunnat naj se namreč opusti, da se izogne dejanju makruh.

Farz namaze, ki so bili zamujeni zaradi 'udhr, se imenujejo **fawait**, kar pomeni (farz) namaze, ki jih niste opravili (v predpisanem času). Namaze, ki so bili izpuščeni zaradi lenobe in brez udhr, se imenujejo **metrukat**, kar pomeni tisti, ki so bili izpuščeni brez udhr. Učenjaki Fiqh so namaze (izpuščene zaradi udhr in) prepuščene qada ‚faitas (fawait)‘ poimenovali, namesto da bi jih imenovali ‚izpuščene namaze‘. Ker je hud greh, če namaz ne opravite v predpisanem času brez 'udhr. Ta greh ne bo odpuščan (samo) s qada (tj. z opravljanjem kasneje in s tem poravnavo dolga). Poleg tega je treba opraviti tawbo in hajj-imebrur. Ko je qada opravljena (tj. ko je pozneje opravljen zamujeni namaz in dolg poravnan), je odpuščena le greh, ki je bil storjen zaradi zamujanja namaza in neopravljanja (v predpisanem času). Tawba, opravljena brez qada (tj. brez poravnave dolga), ne bo sahih (tj. ne bo veljavna tawba). Tawba (ki se opravi za določen greh) je namreč pogojena s prenehanjem zadevnega greha.

Obstaja pet udhrs (dobrih razlogov, ki jih odobrava Islam) za odložitev namaza do konca predpisanega časa: Če oseba, ki se sooča z nasprotnikom, ne more opraviti namaza, niti sedeč ali obrnjen v smeri, ki ni Qibla, niti jahal na živali; če je musafir (tj. oseba, ki potuje na dolge razdalje, imenovano “safar«) na poti izpostavljen nevarnosti, da ga ujamejo tatovi, razbojniki ali plenilci; če je babica izpostavljena nevarnosti, da bo povzročila smrt matere ali njenega otroka; je za te (tri) osebe udhr, da odložijo namaz. Četrti udhr je pozabljivost, peti pa spanje. To je **ada** (ali eda).,[76] v Hanafi Madhhab, da uspeš opraviti takbir iftitah, in v Shafi’i Madhhab, da opraviš en rak’at (namaza), preden poteče predpisani čas.

Farz je opraviti qada namaze, ki so farz, wajib pa je opraviti qada tistih, ki so wajib. Če oseba opravi qada namaza, ki je sunnat, bo zaslužila thawab za (namaz, ki je) sunnat. Pri opravljanju ada farz delov in witr dnevnih petih molitev namaza, kot tudi pri opravljanju qada, je treba upoštevati vrstni red prednosti. To pravilo ne velja, če se čas molitve skrajša.

Z drugimi besedami, trenutni namaz ne sme biti prepuščen qadi (tj. izpuščen) zaradi izvedbe qade prejšnjega namaza (tj. izvedbe namaza, ki pripada prejšnjemu času molitve in ki ste ga izpustili). Drugi dogodek, ki razveljavi to pravilo, je, da pozabite, da imate faita namaze (tj.

---

[75] Darurat je samavi (neprostovoljni) razlog, ki vas prisili, da nekaj storite, ali zaradi katerega ne morete izogniti nečemu, tj. situacija, ki nastane zunaj vaše volje.

[76] Opraviti namaz v določenem času pomeni opraviti ga v predpisanem času. Opraviti qada pomeni opraviti ga po izteku tega časa.

namaze, ki ste jih zamudili (ali izpustili)), ali da število faita namazov postane šest. Tertib (tj. pravilo petih namazov) se ne bo vrnil, če njihovo število pade pod šest. Čeprav bodo farz namazi, opravljeni brez upoštevanja tertiba, postali fasid (kar pomeni, da ne bodo veljavni), če bo njihovo število šest, bodo vsi postali sahih (veljavni), ko se bo čas petega končal. Na primer, če oseba, ki ni opravila jutranje molitve, opravi zgodnjo in pozno popoldansko, večerno in nočno molitev ter witr molitev (brez opravljanja jutranje molitve), čeprav se spomni, da ni opravila jutranje molitve, nobena od njih ne bo sahih; vendar bodo vse postale sahih, ko se bo sonce dvignilo (naslednje jutro).

Faita namaze je treba opraviti čim prej. Le da je dovoljeno jih odložiti, dokler ne zaslužite sredstev za preživljanje svoje družine in opravite sunnat del dnevnih petih namazov ter namaze, imenovane duha in tasbih (ali tesbih) in tehiyyat-ul-masjid.[77] Ibni ‚Abidin v poglavju, kjer obravnava sunnate očiščenja, navaja naslednje: "'Dovoljeno' pomeni ‚ni prepovedano'. Dejanje, ki je makruh tanzihi, je (po mnenju islamskih učenjakov) ‚dovoljeno'«. Zato je potrebno, da ne počnemo stvari, ki so "dovoljene (jaiz)«, vendar pa qada namaze ne smemo odlašati zaradi opravljanja takih sunnat namazov. Qada za dneve, ko niste postili med Ramadanom, ni nekaj, kar morate opraviti v naglici.

Oseba, ki sprejme Islam v (državi nevernikov, imenovani) Dar-ul-harb, ni dolžna opraviti qada (obveznih verskih dejanj, kot so) namaz, post in zakat, ki jih ni opravila v predpisanem času, ker o njih ni vedela. Vendar pa nepoznavanje dejanj, ki so farz, in tistih, ki so haram, ni 'udhr za ljudi, ki živijo v (državi Muslimanov, imenovani) Dar-ul-islam. Če murtadd (tj. odpadnik, ki je zapustil Islam) ponovno postane vernik, mu ni treba opraviti qada namazov, ki jih ni opravil med svojim odpadništvom. Islam namreč ne naslavlja nevernikov. Če sabi (otrok, mlajši od pubertete, ki zato ni odgovoren za islamske zapovedi) opravi nočno molitev (nato gre spat in) nato doživi nočno izlivanje in se naslednje jutro zbudi po fajr (zori), bo moral nadoknaditi namaz (nočno molitev, ki jo je opravil) iz prejšnje noči. Namaz, ki ga je opravil (prejšnjo noč), je bil namreč nafila (nadpovprečen). Ker je spal, je postal farz. Če obstajajo namazi, ki jih niste opravili, ker ste bili zdravi, je dovoljeno opraviti qada z tayammumom.[78] in z imamom[79] kadar ste bolni. Namaz štirih rak'atov, ki je bil prepuščen qadi, mora biti opravljen qada z izvedbo vseh štirih rak'atov, tudi med (daljnim potovanjem, imenovanim) safar. Štirje rak'ati farz dela zgodnje popoldanske molitve, ki je bila prepuščena qadi med (daljnim potovanjem, imenovanim) safar, morajo biti opravljeni qada z izvedbo dveh rak'atov, tudi če ste muqim (naseljeni). Ko (začnete) opravljati farz zgodnje popoldanske molitve, naredite niyya(t), da opravite farz "današnje zgodnje popoldanske molitve ali samo«, "da opravite farz zgodnje popoldanske molitve«. Če je več kot en faita namazes (ki jih je treba opraviti qada enega po enega), naredite niyya(t), da opravite, recimo, "farz najzgodnejše zgodnje popoldanske molitve, ki je ostala za qada (tj. ni bila opravljena v predpisanem času)« ali "farz najkasnejše zgodnje popoldanske molitve, ki je ostala za qada«, ko (začnete) opravljati qada za vsako; po drugi strani pa, ko opravljate qada za nekaj dni posta v ramadanu enega po enega, ni potrebno upoštevati časovnega zaporedja med njimi.

Ko opravljate qada namaze (ki jih niste opravili v predpisanem času brez upravičenega razloga, imenovanega 'udhr, in ki se imenujejo metruk (opusteni, izpuščeni) namaze), ne smete tega povedati drugim. Kajti neopravljanje namaza v predpisanem času je huda greh. Še en greh

---

[77] Vsi ti izrazi so opredeljeni na različnih mestih v šestih zvezkih knjige **Neskončna blaženost.**

[78] Podrobne informacije o tayammumu so navedene v petem poglavju četrtega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

[79] To pomeni opravljati namaz z znakovanjem.

je, če drugim poveste o svojem grehu. Drugo grešno dejanje je, da drugim med dnevom poveste o grehu, ki ste ga storili prejšnjo noč. Tukaj končujemo prevod iz Ibni 'Abidina.

Kot je razvidno, je treba faita namaze čim prej nadomestiti (qada) v Hanafi Madhhab. To pravilo velja tudi v Shafi'i Madhhab. Shems-ud-din Muhammad Remli 'rahmatullahi 'alaih', islamski učenjak v Shafi'i Madhhab, v svoji knjigi fatw navaja naslednje: „Če oseba ni opravila namazov zaradi 'udhr, ni greh, če med Ramadanom opravi namaz, imenovan Terawih, in po Ramadanu nadomesti svoje faita namaze. Vendar je greh, če oseba, ki ni opravila namazov brez 'udhr, stori isto. Namaze, ki so bili izpuščeni, je namreč treba nadomestiti takoj." Islamski učenjaki v Shafi'i Madhhabu odkrito navajajo, da je grešno opravljati sunnat namaze, kot je terawih, namesto da bi najprej opravili namaze, ki so bili izpuščeni brez 'udhr. Enako pravilo velja tudi v Hanafi Madhhabu. Odločitev Hanafi Madhhab, da je dopustno odložiti qada namazov faita, ki jih niste opravili (v predpisanem času) zaradi udhr, kaže na dejstvo, da je bolje, da ne odlašate z njihovim qada. Dopustno (jaiz) namreč pomeni tisto, kar ni prepovedano. Ibni ‚Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' pojasnjuje izraz "... dovoljeno (jaiz) je razsipno uporabljati tekočo vodo« kot "je makruh tenzihi (ali tanzihi) ...«. Ko je bolje pohiteti z nadomestitvijo namazov, ki ste jih zamudili zaradi udhr, je obvezno opraviti namaze, ki so bili izpuščeni brez udhr, namesto sunnat (petih dnevnih molitev). Ibni ‚Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' navaja: "Pri opravljanju ablucije je sunnat-i-muakkada, da se (vsak del telesa, ki ga je treba umiti pri abluciji) umije trikrat. Ni makruh, da se ta sunnat opusti zaradi 'udhr, kot so draga voda, hladna voda in voda, ki je potrebna.« To je še en dokaz, da je za premagovanje hudo grešne situacije z izvedbo qada izpuščenih namazov potrebno izvesti tudi qada tistih namazov namesto sunnat (petih dnevnih molitev), z izjemo jutranje molitve. Kako izvesti qada namaze namesto sunnat je pojasnjeno na koncu poglavja, ki obravnava pomen namaza.

ISQAT NAMAZ za POKOJNEGA

[„Isqat namaza" pomeni „osvoboditi pokojnika njegovih dolgov v zvezi z namazom". Za to je potrebno kaffarat.[80] za njegove (zamujene ali izpuščene) namaze se plača. Za plačilo kaffarata je obvezno, da je pokojnik v svoji oporoki zapustil navodilo, da se to stori, in zapustil dovolj bogato dediščino, da se to financira. Z drugimi besedami, tretjina premoženja, ki ga je zapustil, ne sme biti nižja od zneska, potrebnega za kaffarat. Kaffarat plača wali pokojnika, ki je oseba, ki ji je pokojnik zaupal skrb za dediščino, ali eden od dedičev. V islamu obstajajo štiri vrste walijev (skrbnikov). Wali pokojnika (meyyit); wali sirote (yetim); wali ženske, katere nikah (poročna pogodba, ki je podrobneje opisana v dvanajstem poglavju petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**) je treba skleniti; in wali sužnja ali jariya. Zadnja (četrta) vrsta wali se imenuje tudi **mawla**. Poleg teh štirih vrst walisov obstajajo še drugi walis: Allah ta'ala's Walis, ki se imenujejo tudi Awliya. To so ljudje, ki jih Allah ta'ala zelo ljubi. Da bi dosegli to globoko ljubezen, morajo imeti vse lastnosti, ki se nanašajo na besede, dejanja in etiko, ki jih je naučil Mohamed 'alaihis-salam'. Ta učenja se lahko enostavno pridobi od pravega Islamskega učenjaka.

Oseba, ki ne more najti Islamskega učenjaka, naj se uči iz knjig, ki so jih napisali učenjaki Ahl-as-sunnat. **Ibni 'Abidin** 'rahima-hullahu ta'ala' navaja: „Če oseba z faitas, tj. namazami, ki jih ni opravila zaradi 'udhr, v svoji zadnji volji odredi, da je treba opraviti kaffarate, je treba za vsak namaz, ki je farz ali wajib, revnim izplačati pol sa' [2,1 litra] ali 520 dirhamov [1750 gramov] pšenice ali pšenične moke. Vse to se lahko tudi izplača enemu revnemu človeku. Bolje je plačati njegovo vrednost [v zlatu ali srebru]. Če zapustnik ni zapustil nobenega premoženja ali če tretjina premoženja, ki ga je zapustil, ne zadostuje za izpolnitev zahtev kaffarata, ali če je

[80] Za podrobnosti o "kaffaratu« preberite trinajsto poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

umrl brez oporoke in bo njegov wali (skrbnik) izvedel njegov kaffarat z darovanjem majhnega zneska denarja, – in ker je zahtevani znesek na dan: 1750 x 6 = 10500 gr. ali deset in pol [10,5] kg pšenice,– si izposodi letni znesek = 3780 kg. pšenice [ali, –ker je vrednost deset in pol kg pšenice vedno približno en gram zlata–, zlatih kovancev enake vrednosti, tj. 52,5 zlatih kovancev ali 60 zlatih kovancev, da bi bil previden, ali drugih zlatih predmetov enake teže [432 gr], kot so zapestnice, prstani in podobno]. Ob upoštevanju, da so bile namaze (izvedene s strani pokojnika) morda pomanjkljive, odšteje leta otroštva, – dvanajst let za moškega in devet let za žensko, – in tako ugotovi število let, v katerih je bil pokojnik mukallaf (tj. dolžan izvajati namaz). Ker je dnevno število namazov, za katere je potrebno kaffarat, šest, si izposodi [3780 kg] pšenice ali šestdeset zlatih kovancev – kar je boljša izbira –, ki so potrebni za kaffarat namazov v sončnem letu. To da revnemu Muslimanu, ko izreče niyyat, da bo opravil isqat kaffarat namazov (meyyita). Revni človek mora biti diskreten, pubertetni, salih (pobožen) in moški Musliman. TTa revni človek reče: »Sprejemam to« in ga vzame. Nato ga podari dediču. Dedič ga vzame in ga podari istemu revnemu človeku ali drugemu revnemu človeku. Enak postopek se ponovi tolikokrat, kolikor let je bil meyyit mukallaf (odgovoren za opravljanje namaza). Če je izposojeno zlato večje (od navedenega zneska), se število dawrov (ciklov), ki jih je treba opraviti, spremeni v obratnem razmerju. Če zlatih kovancev ni na voljo, wali izposodi zlato nakladno, kot so zapestnice in prstani, od ženske, ga stehta, loči (število let, v katerih namaz ni bil opravljen x 7,2 grama) in ločeno količino da v robček, tako da vsebuje toliko zlatih kovancev, kolikor je let, v katerih pokojnik ni opravljal namaza. To število se pomnoži s šestdeset [60] in rezultat se deli s številom revnih ljudi, ki sodelujejo v dawru, kar da število dawrov (kroženj), ki jih je treba opraviti. Če je na voljo malo zlata, se stehta polovica zlata iz prejšnjega primera. Število dawrov bo dvakrat večje od števila iz prejšnjega primera. Za moškega, ki je umrl v starosti šestdeset [60] let, se 60x48x7,2=20736 gramov zlata da enemu revnemu človeku. Za eno leto isqat namaza je potrebnih šestdeset [60] zlatih kovancev. Trideset [30] dawrov bo opravljenih s 100 gr. zlata in sedmimi revnimi ljudmi. Ali pa bo 43 dawrov opravljenih s 70 gr. zlata in sedmimi revnimi ljudmi. Ko so dawri končani, zadnji revni človek zlato podari wali (skrbniku), ki nato poravna svoj dolg. Nato se izvedejo dawri za post, qurbane in prisege. Vendar je za dawr za prisego potrebnih vsaj deset revnih ljudi, ena oseba pa ne more prejeti več kot pol sa' na dan, medtem ko se eni osebi lahko izplača kaffarats za več namazov v enem dnevu, celo v enem trenutku. Isqat za zakat se ne more izvesti, če pokojnik tega ni naročil v svoji oporoki. Pojavljeni bi moral to določiti v svoji oporoki. Ker pa ta določba ne velja za post, je bolje, da wali poskrbi tudi za dawre zakata, tako da daruje iz svojega lastnega premoženja. Ko so vsi dawri končani, dedič podari nekaj premoženja ali denarja revnim ljudem (ki so sodelovali v dawrih). „Če tretjina premoženja, ki ga je zapustil pokojnik, ki je v oporoki določil kaffarat, ne zadostuje za izvedbo vseh njegovih kaffaratov, wali (skrbnik) ne more izvesti kaffaratov z izdatkom več kot tretjine (premoženja, ki ga je zapustil pokojnik) brez dovoljenja dedičev.

Če je tretjina zadostna za kaffarate, vendar ima pokojnik dolg, ima plačilo dolga prednost pred kaffaratom, tudi če upnik ga da za isqat. Ko je upnik prejel svoje plačilo, ga ne more dati (nazaj) kot darilo, da bi se kaffarat lahko izvedel. Kajti (izpolnitev) kaffarat bo veljavna le s premoženjem, ki ga podari dedič. Če je pokojnik v oporoki odredil kaffarat za vse svoje namaze v času svojega življenja, vendar ni znano, kako dolgo je živel, (ta del) njegove oporoke postane batil (ničen in neveljaven). Če pa je ena tretjina manjša od zneska, ki je ocenjen kot zadosten za vse njegove namaze v času njegovega življenja, bo odredil, da se da vsa ena tretjina, v tem primeru pa bo (ta del) njegove oporoke veljal za določen znesek, zato (ta del) njegove oporoke postane sahih (veljaven).

[Četudi je pokojnik v oporoki zapustil navodilo (da je treba opraviti kaffarat), ni obvezno, da wali [tj. dedič ali wasi (izvršitelj oporoke)] daruje sredstva za opravljanje kaffarata.

Površinski dolžnost pokojnika je, da za seboj pusti premoženje, katerega tretjina zadostuje za njegove kaffarate, in da v oporoki določi, da se njegovi kaffarati izvedejo s to tretjino. Če določi, da se kaffarat izvede z delom tretjine, preostanek pa se podari njegovim dedičem ali drugim ljudem, bo prekoračil površinsko dolžnost, kar je grešno dejanje. Glede na to ni sahih, da se odredi, da se del ene tretjine porabi za dawr, preostanek pa za khatms Korana al-kerim in tehlils. Poleg tega ni dovoljeno brati (ali recitirati) Koran al-kerim v zameno za plačilo. Tako oseba, ki plača, kot tudi tista, ki sprejme plačilo, bosta grešni. Čeprav so (nekateri učenjaki) navedli, da je dovoljeno poučevati Koran al-kerim v zameno za plačilo, nihče (tj. noben učenjak) ni rekel, da je dovoljeno ga brati (ali recitirati) (v zameno za plačilo).

"Če je pokojnik v oporoki zapovedal, da naj njegov dedič opravi njegove namaze (tj. tiste, ki jih ni opravil), ni sahih (veljavno), da dedič opravi qada njegovih (tj. pokojnikovih) namazov. Vendar pa je sahih, da oseba opravi namaze ali posti in podari thawab, ki ga zasluži, kot darilo pokojnemu. Oseba na smrtni postelji ne sme plačati fidya za svoje namaze." Tukaj končujemo naš prevod iz Ibni 'Abidina.

Ahmad Tahtawi ‚rahmatullahi 'alaih' v svoji opombi k knjigi z naslovom **Meraq-il-felah** navaja: V Nass (tj. ayat-i-kerimas in hadith-i-sherifs z jasnimi pomeni) je navedeno, da je treba izvesti isqat za post, ki ni bil izveden (v predpisanem času), tako da se zanj plača fidya. „Ker je namaz pomembnejši od posta, isto pravilo velja tudi za namaz," je izjava, ki so jo soglasno sprejeli islamski učenjaki. Zato je izjava „Isqat za namaz je nekaj brez podlage" s strani (osebe, ki se izdaja za) verskega voditelja priznanje nevednosti. To je izjava, ki je v nasprotju s soglasjem učenjakov.

Če invalid ne more opraviti namaza niti z znakovanjem z glavo, ko leži, mu ni treba tega navesti v oporoki, četudi je namazov, ki jih ne more opraviti, manj kot pet (dnevnih) namazov. Podobno, če oseba, ki ne more postiti zaradi (daljnega potovanja, imenovanega) safar ali bolezni, ne more najti časa za iqamat (tj. naselitve na nekem mestu) ali dovolj dobrega zdravja, da bi nadoknadila dolgove posta, ni (dolžna) v svoji oporoki določiti njihov isqat. Wasiyyat (tj. ukaz v oporoki) je izvedljiv tudi za (neuspehe v zvezi z) sadaqa-i-fitr.,[81] ženski vir preživljanja,[82] fkazniva dejanja, storjena po prevzemu ihrama za hadž,[83] milosti, ki se nanašajo na votivne daritve.[84] Če je oseba umrla brez oporoke, je, insha-Allah, dovoljeno, da njegov dedič ali katera koli druga oseba daruje v njegovem imenu. Če je (umrla) oseba v oporoki zapustila ukaz za hadž, njegov wakil (namestnik) odide na hadž iz mesta umrlega ali iz kraja, ki ga lahko plača ena tretjina premoženja, ki ga je zapustil, medtem ko ima donator možnost izbrati kraj, iz katerega bo odšel na hadž. Ni sahih, da kdorkoli posti ali opravlja namaz v imenu umrle osebe, bodisi za plačilo bodisi brezplačno. Hadith-i-sherif v zvezi s to zadevo je mansukh.[85] Zaradi miloščine, plačane kot kaffarat, bo Allah ta'ala odpustil dolgove pokojnika (v zvezi z bogoslužjem). V knjigi Shafi'i z naslovom Anwar je navedeno: »Pogrešeni ni dolžan plačati fidya za namaze, ki jih ni opravil. Če je plačana, ne bo isqat.« Muslimani v Maliki ali Shafi'i Madhhab opravljajo dawr tako, da posnemajo Hanafi Madhhab.

Če znesek premoženja, ki ga je pokojnik zapustil v oporoki, ne zadostuje za kaffarat, ali če tretjina premoženja, ki ga je zapustil, ne zadostuje, ali če je umrl brez oporoke, se izvede dawr,

---

[81] Glej tretje poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

[82] Glej osmo poglavje šestega zvezka knjige **Neskončna blaženost.**

[83] Glej sedmo poglavje petega zvezka knjige **Neskončna blaženost**.

[84] Glej peto poglavje petega knjige **Neskončna blaženost**.

[85] Petnajsta vrsta hadith-i-sherif v šestem poglavju drugega zvezka **Neskončna blaženost**.

da se lahko izpolni isqat vseh njegovih dolgov z majhnim premoženjem, ki ga je podaril nekdo. Ta majhen znesek se izroči revni osebi z namenom isqat. Ta revna oseba ga po prejemu podari wali ali drugi revni osebi, ki ga mora prevzeti, tj. vzeti v roke; nato ga podari drugi revni osebi z namenom isqat dolga pokojnika (za dejanja čaščenja, kot so namaz in post). Tukaj končujemo naš prevod Tahtawijevega komentarja.]

PETKOVA MOLITEV

Da je petkova molitev sahih, mora biti izpolnjenih sedem pogojev:

1– Kraj, kjer se opravlja petkova molitev (namaz), mora biti dovolj velik, da se ga lahko imenuje mesto.

2– Izgovoriti (diktirani govor) khutba.

3– Izgovoriti khutba pred namazom.

4– Petkova molitev se opravlja v času, ki je predpisan za popoldansko molitev.

5– Da jama'at lahko obstaja. (To pomeni, da mora biti določeno število ljudi, ki sestavljajo jama'at [skupnost Muslimanov], saj se mora petkova molitev opraviti v jama'atu.) Po mnenju imama A'zama in imama Muhammada ‚rahima-humallahu ta'ala' mora biti poleg imama, ki mora biti moški, ki je dosegel puberteto in razsodnost, prisotnih (vsaj) treh moških; po mnenju imama Abu Yusufa ‚rahima-hullahu ta'ala' pa je to minimalno število dva moška in imam. Qawl Tarafeynov je bistven. (Imam A'zam Abu Hanifa in njegov blagoslovljeni učenec Imam Muhammad se imenujeta 'Tarafeyn'.)

6– Da bo javnost imela svobodo, da se udeleži petkovega molitvenega zborovanja.

V knjigi fatwa z naslovom **Hindiyya** je navedeno naslednje: "Za moške, ki so svobodni in zdravi ter niso na potovanju, je farz-i-'ayn, da opravijo petkovo molitev. Za osebe, ki so na (daljšem potovanju, imenovanem) safar, za invalide ali za ženske pa ni farz, da opravijo petkovo molitev. Prav tako ni farz za moške, ki ne morejo iti ven iz strahu, da bi jih ujela močna nevihta ali da bi jim državni uradniki storili krivico. Nadrejeni, poveljniki ali delodajalci ne morejo preprečiti ljudem pod njihovim poveljstvom, da opravijo petkovo molitev. Lahko jim odštejejo nezasluženi znesek od plače. Če je imam, ki vodi petkovo molitev, fasiq[86] in ga ne morete preprečiti, je strokovni nasvet, da molite za njim, namesto da prenehate z molitvijo ob petkih. V drugih primerih (npr. pri petih dnevnih molitvah) bi morali iti v mošejo, kjer salih imam vodi namaze v jama'at, namesto da opravljate namaz za fasiq imamom. Za žensko je makruh, da gre v mošejo z namenom opravljanja namaza v jama'at, ne glede na to, kdo je zadevna ženska in kakšen namaz se opravlja."

Če oseba dohiti imama pri ruku' drugega rak'ata petkovih molitev, opravi (dnevno) zgodnjo popoldansko molitev, v skladu z Imamom Muhammadom 'rahima-hullahu ta'ala'. Po mnenju imama A'zama in imama Abu Yusufa ‚rahimahumallahu ta'ala' mora opraviti petkovo molitev, tudi če dohiti imama šele med teshehhudom (sedenjem). Če oseba opravlja nafila (nadobudno) namaz, medtem ko khatib opravlja (bere ali recitira) khutbo, opravi (samo) dva rakata in ne več. Če je namaz, ki ga opravlja, (začetni) sunnat petkove molitve, ni znanstvenega soglasja o tem,

[86] Oseba, ki odkrito stori eno od haram dejanj, kot so uživanje alkoholnih pijač, prešuštvo itd., se imenuje 'fasiq'.

ali naj opravi dva rakata in nato salam ali pa opravi vse štiri rakata. Vendar je bistveno, da opravi vse štiri rakata.

Pet obveznosti, ki jih je treba upoštevati v petek:

1– Prenehati z vsemi vrstami dejavnosti v času azana (za popoldansko molitev).

2– Oditi v mošejo na sprehod, ki se imenuje ‘sa'i‘ (tj. naprezati se, kot se naprezate, ko hodite med hriboma Safa in Merva med hadžem, kar je podrobneje opisano v sedmem poglavju petega zvezka **Neskončna blaženost**).

3– Ne opravljati nafila namaz, ko imam (tj. khatib) opravlja khutbo.

4– Izogibati se posvetnim pogovorom.

5– Molčati.

V petek je treba upoštevati šest mustahabov:

1– Rayiha-i-tayyiba (kar pomeni, da se namaže ali poprši s parfumom).

2– Uporabljati miswak (to je vejica z drevesa, imenovanega eraq)[87].

3– Nositi čista oblačila.

4– Tebkir, [kar pomeni zgodaj oditi v mošejo na petkovo molitev. V času (imenovanem) Zaman-i-Se'adet (tj. blagoslovljenem času sreče, v katerem so živeli najboljši med ljudmi, Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ in njegovi prvi štirje kalifi, Hadrat Abu Bakr, Hadrat ’Umar, Hadrat ’Uthman in Hadrat ’Ali ‘radiy-Allah ’anhum ajma’in’), se Sahaba ‘radiy- Allah ta’ala ’anhum ajma’in’ po jutranji molitvi (v petek) niso razšli; razšli so se po petkovi molitvi. To, kar je ta Ummat (tj. Muslimani) najprej zanemarila, je bilo ravnanje, ki je sunnat in se imenuje tebkir.]

5– Za opravljanje ghusla (kar je pojasnjeno v četrtem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**).

6– Izgovoriti blagoslov, imenovan Salawat (ki se izgovori nad blagoslovljeno dušo našega Preroka, sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam, in se glasi: **“Allahumma salli 'ala sayyidina Muhammadin wa 'ala [alihi wa sahbihi] ajma'in.”)**

Pet stvari, ki jih je treba v petek izogibati:

1– Da se pozdravi (tj. pozdravi, kot predpisuje Islam), ko khatib izreka khutbo. (Pozdravljanje, kot ga predpisuje Islam, je podrobno razloženo v šestdesetem poglavju tretjega zvezka **Neskončna blaženost**.)

2– Da se bere (ali recitira) Koran al-kerim (ko imam izreka khutbo).

3– Reči **“Yerhamukallah”** osebi, ki kihne (in nato reče “Al-hamd-u-li-llah”) (kot imam pri khutbi).

---

[87] Prosimo, preberite trinajsti odstavek pod naslovom 'Adabs of ablution' (Pravila umivanja) v drugem poglavju četrtega dela knjige **Neskončna blaženost** ali vnesite v iskalnik Google besedo 'miswak', da boste videli, kako nas je Islam že pred več kot štirinajstimi stoletji naučil, kako skrbeti za zobe, usta in prebavni trakt.

4– Jest in piti (med petkovo molitvijo in khutbo).

5– Storiti dejanje, ki je makruh. [Dejanje makruh je na primer, če khatib v imenu khutbe izreče precej dolg govor.]

Po prvem azanu v petek, ki se izvaja (sklicuje) na minaretu (ki je zunaj mošeje), khatib izvede začetno sunnato petkove molitve v bližini minbara. Nato pride pred minbar, izreče kratko molitev, stoječ v smeri Qibla, se povzpne na minbar, sede z obrazom obrnjenim proti jama'atu in posluša drugi azan. Nato vstane in začne izvajati khutbo.

[Ljudje, ki se imenujejo Wahabiti, ne pripadajo Madhhabu Ahl assunna. Nimajo določene madhhab. Imenujejo se **Wahabiti** ali **Nejditi**. Wahabizem so ustanovili britanski zarotniki. Ustanovili so ga z uporabo neplemenitega in nevednega verskega voditelja iz Nejd in ga poimenovali Muhammad, sin Abd-ul-wahhaba. V svojih knjigah newahabitske Muslimane imenujejo neverniki. Pišejo, da je dovoljeno ubiti te ne-wahhabite in njihove žene, hčere in premoženje zasesti kot ghanimat. Neznane in lamadhhabi verske voditelje so z bogatimi podkupninami prepričali, da so se pridružili njihovemu zarotu, jih spremenili v wahhabite in jih poslali v wahhabitska središča, imenovana **Rabita-t-ul 'alam-il-islami,** ki so jih ustanovili po vsem svetu. Svoje protiislamske publikacije so poimenovali 'Fatve, izdane s splošnim soglasjem islamskih učenjakov' in jih razširili po vseh muslimanskih državah. Med letnim romanjem jih brezplačno razdeljujejo hadžijem (muslimanskim romarjem). V enem od svojih spisov piše: "Za ženske je farz, da opravijo petkovo molitev." Ženske s silo pošiljajo na petkovo molitev. Opravljajo namaz v mešanih skupinah, kjer moški in ženske opravljajo isti namaz v jama'at. V drugi od njihovih publikacij piše: "Khutbas petka in 'Iyd je treba brati v jeziku, ki je razumljiv (Muslimanom, ki sestavljajo) jama'at. Ne sme se brati v arabskem jeziku." Pravi islamski učenjaki v muslimanskih državah ovržejo njihove fatve s predložitvijo dokaznih besedil. Nekatere od teh resničnih ovržb so fatve, ki so jih izdali učenjaki Ahl as-Sunnat v različnih delih Indije. Na primer, 'Allama hibr-un-nihrir wa-l-fehhama sahib-ut-taqrir wat-tahrir Mawlana Muhammad Temimi bin Muhammad Madrasi 'nevver-Allahu merqadehu', mufti iz Madrasa, navaja naslednje:

Makruh je opravljati (tj. brati, recitirati ali govoriti) khutbo v jeziku, ki ni arabščina, ali jo opravljati tako v arabščini kot v prevodu v drug jezik. Wajib je opravljati celotno khutbo v arabskem jeziku. Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' je namreč vse svoje khutbe opravljal v arabskem jeziku. V poglavju, ki obravnava namaze 'Iyd v knjigi z naslovom **Bahr-ur-rasiq**, je navedeno: "Nafila (nadobudne namaze, z izjemo namazov, imenovanih Terawih (ali Tarawih) in Kusuf, se ne izvajajo v jama'at. Ker se namaze 'Iyd vedno izvajajo v jama'at, morajo biti obvezne, ne pa nafila." Kot je razvidno, je obred, ki ga je Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' redno opravljal, wajib. 'Allama Zebidi 'rahimahullahu ta'ala' v svojem komentarju k **Ihya-ul- 'ulum** navaja naslednje: "Čaščenje, ki ga je Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' redno izvajal, je wajib. Ni nujno, da je to dejanje farz. 'Allama Mufti Abu-s-su'ud Efendi 'rahima-hullahu ta'ala' v svoji knjigi z naslovom **Fet-h-ullah-il-mu'in** navaja: "Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' je to redno opravljal, kar kaže, da je to obred, ki je wajib." Ibni ,Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' v svojem traktatu o sunnah umivanja navaja naslednje: "Čaščenje, ki ga je Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' redno izvajal, je sunnat-imuakkada, če ga ni nikoli opustil. Če ga ni le zanemarjal, ampak je tudi odvračal vse, ki so ga opustili, potem je to obvezno. Kajti če ne bi odvračal (ljudi od opustitve), bi to pomenilo, da (on) odobrava opustitev. Glede tega je Abus-su'ud Efendi dejal, da je obred, ki ga je blagoslovljeni Prerok redno opravljal brez izpuščanja, wajib." Na koncu poglavja, kjer so pojasnjeni makruhi namaza, je navedeno, da je makruh tahrimi, če se izpusti kateri koli od njiju.] Dejstvo, da je Rasulullah (sall-Allah 'alaihi wa sallam) svoje khutbe vedno opravljal v

arabskem jeziku, kaže na to, da je opravljanje khutbe v arabskem jeziku obvezno. Zato je makruh tahrimi opravljati khutbe v katerem koli jeziku razen arabščine ali jih opravljati tako v arabščini kot v prevodih. V prvem primeru bi bilo namreč kršeno pravilo, da morajo biti opravljene v arabščini, v drugem primeru pa bi bilo kršeno pravilo, da morajo biti opravljene samo v arabščini. V obeh primerih bi bilo zanemarjeno nekaj, kar je Rasulullah ,sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' opravljal neprekinjeno. Podobno je tudi izgovarjanje takbirja (iftitah, tj. izgovarjanje "Allahu ekber") v arabskem jeziku ob začetku namaza in izgovarjanje "Allahu ekber" med namazom dve različni stvari. Izpustiti katero koli od njiju je makruh tahrimi. To je postalo wajib, ker je Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' vedno rekel "Allahu ekber", in iz istega razloga je postalo makruh tahrimi, če tega ne storiš. Ibni 'Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' v **Radd-ul-muhtar** navaja naslednje: "Makruh pomeni nekaj (npr. dejanje ali vedenje), s čimer se krši nekaj, kar je wajib ali sunnat. Prvo (tj. kršitev nekaj, kar je wajib) je makruh tahrimi; drugo (tj. kršitev nekaj, kar je sunnat) pa je (makruh) tanzihi (ali tenzihi)." V knjigi z naslovom **Halabi-i-kebir** (avtor Ibrahim bin Muhammad Halabi (866, Haleb [Aleppo] – 956 [1549 n. št.]) je zapisano naslednje: "Makruh tenzihi je opustiti (ali kršiti) nekaj, kar je sunnat. Makruh tahrimi je opustiti nekaj, kar je wajib." V knjigi z naslovom **Fatawa-i-Sirajiyya** (napisal jo je 'Ali 'Ushi bin 'Uthman 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (umrl 575 [1180 n. št.]) je zapisano, da je "dovoljeno opravljati khutbo v farisijskem (perzijskem) jeziku". Bilo bi batil (nično in neveljavno), če bi to izjavo navedli kot dokaz in izdali fatwo, v kateri bi trdili, da je dovoljeno opravljati khutbo v jeziku, ki ni arabščina, in da to ni makruh, niti tahrimi niti tenzihi. Izjava v Sirajiyya namreč pomeni, da je "sahih (veljavno)", kar pa ne pomeni, da ni "makruh". Ibni 'Abidin 'rahimahullahu ta'ala' v **Radd-ul-muhtar** navaja: "Njegova (tj. Alija Ušija) izjava, da je sahih, ne pomeni, da ni makruh." Muhammad Abd-ul-Hayy Luqnevi „rahima-hullahu ta'ala" v svoji knjigi z naslovom **'Umdet-ur-riaya** navaja: "Izjava, da 'izvedba khutbe v arabskem jeziku ni pogoj, ki ga je treba izpolniti (za veljavnost petkove molitve); dovoljeno je, da se izvede v perzijščini ali katerem koli drugem jeziku', kaže, da bo tako izvedena (petkova) molitev dovoljena. Z drugimi besedami, pogoj izvedbe khutbe za veljavnost (sahih) petkove molitve bo izpolnjen. To ne pomeni, da bo opravljena khutba brez kerahat (tj. nekaj, kar jo naredi makruh. Rasulullah ,sall-Allahu 'alaihi wa sallam' in vsi Sahaba ,radiy-Allahu 'anhum' so namreč vedno in povsod opravljali khutbo samo v arabskem jeziku. Makruh tahrimi je, da se ravna v nasprotju z njimi." Prav tako so Tabi'in in Taba'i tabi'in ,rahima-humullahu ta'ala' vedno in povsod opravljali khutbo v arabskem jeziku. Ne le, da je niso opravljali v jeziku, ki ni bil arabski, prav tako ga nihče od njih ni opravljal v arabskem jeziku in v prevodu (v drugem jeziku). [Tako je bilo tudi v državah, kot so Azija in Afrika, kjer ljudje, ki so poslušali njihove khutbe, niso razumeli, kaj se v njih govori, ker niso znali arabščine. Čeprav bi bilo potrebno, da bi povedali tudi prevode khutb in s tem naučili Islam nove Muslimane, niso menili, da je dopustno uporabljati jezike, ki niso arabščina, v svojih khutbah. O Islamu so jim govorili ob drugih priložnostih, ne v khutbah. Svetovali so jim, naj se naučijo arabščine, da bi razumeli khutbe in se dobro naučili Islam. Tudi v tem pogledu bi morali posnemati te učenjake.]

Nasprotovanje temu z izvajanjem khutb v jezikih, ki niso arabščina, je **bid'at**. To je makruh tahrimi. Prvi primer imenovati 'tahrimi' in drugi primer 'tenzihi' je batil. Makruh tenzihi namreč pomeni opustiti dejanje, ki je sunnat. Ker je Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' vse svoje khutbe vedno opravljal samo v arabskem jeziku, je wajib opravljati celotno khutbo samo v arabskem jeziku. Kako bi lahko bilo tenzihi opustiti to dejanje, ki je wajib? Wajib je, da se izogibamo dejanjem, ki so makruh tahrimi. Mawlana Bahr-ul-'ulum 'rahima-hullahu ta'ala' v **Erkan-ul-arba'a** navaja naslednje: "Wajib je, da ne počnemo dejanj, ki so makruh tahrimi. Izvršiti dejanje makruh pomeni neupoštevati (zapoved, imenovano) wajib."

Oseba, ki vedno stori dejanje, ki je makruh tahrimi, ni ,adil Musliman. Ibni 'Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' navaja naslednje na podlagi avtoritete Ibni Nujaym ,rahima-hullahu ta'ala', ko

začne svoj razgovor o wajibih očiščenja v svoji knjigi z naslovom **Radd-ul-muhtar:** "Storiti nekaj, kar je makruh tahrimi, je odpustljiv greh. Vztrajanje pri storitvi odpustljivih grehov Muslimana prikrajša za njegovo 'adalat.[88] (Z drugimi besedami, več manjših grehov ali večkratni manjših greh se seštejejo v težki greh. In težki greh, storjen odkrito, povzroči, da Musliman izgubi svojo 'adalat, tako da ni več 'adil Musliman.)" V zvezi s tem, khatibs, ki opravljajo khutbas v svojih prevodih, izgubijo svojo 'adalat in postanejo fasiq Muslimani. (Mimogrede, fasiq Musliman je Musliman, ki odkrito stori enega od težkih grehov. Primeri težkih grehov so: neizpolnjevanje ene od odprtih zapovedi Islama brez 'udhr ali odkrito storitev ene od njegovih prepovedi (harams).) Makruh tahrimi je opravljati namaz s takšnimi ljudmi (tj. pridružiti se namazu v jama'at, ki ga vodi eden od njih). To je zapisano v knjigi z naslovom **Nurul- idhah** (avtor Abul-Ikhlas Hasan bin 'Ammar Shernblali 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 994 – 1069 [1658 n. št.], Egipt) in v **Ibni 'Abidin**: "Za sužnja, vaščana ali nezakonskega dečka, če so neizobraženi, in za pripadnika bid'at, četudi je izobražen, je makruh, da delujejo kot imam (in vodijo namaz v jama'at). Greh je, da jim dovolite delovati kot imam (in voditi namaz, ki ga morate opraviti v jama'at)." Allama Ibrahim Halabi rahima-hullahu ta'ala v **Halabi-i-kebir** navaja: "Muslimani, ki fasikom dovolijo, da so imam (in vodijo namaze, ki jih opravljajo v jama'atu), bodo s tem zagrešili greh. Kajti fasikom dovoliti, da so imam, je makruh tahrimi." V **Meraq-il-felah** je zapisano: "Makruh je, da se fasiku dovoli, da je imam (in vodi namaz v jama'at), četudi je izobražen (v Islamu). Kajti on se le počasi prilagaja Islamu. Wajib je, da se ga obravnava z zaničevanjem. Dovoli mu, da je imam, pomeni, da ga spoštuješ. Če mu ne morete preprečiti, da vodi namaz v jama'at, morate petkov namaz in vse druge namaze opraviti v drugi mošeji." Kot pojasnjuje 'Allama Tahtawi 'rahima-hullahu ta'ala' v tem odstavku, pravi: "Makruh tahrimi (za Muslimane) je, da se fasiku dovoli, da je imam (in vodi namaze v jama'at)."

Ne smete povzročiti, da bi khatib opravljal khutbas v jeziku, ki ni arabščina. To je greh. Ibni 'Abidin 'rahima-hullahu ta'ala' v **Radd-ul-muhtar** navaja: "Namaz (v jama'at) se ne sme opravljati za imamom, ki je fasiq. Poiščite imama, ki ni fasiq. Petkov namaz je drugačna zadeva. Vendar je tudi petkov namaz makruh, če se opravlja za imamom fasiqom, če se opravlja v različnih mošejah mesta. V tem primeru bi ga bilo mogoče opraviti za drugim imamom. Knjiga z naslovom **Fat-h-ulqadir**[89] izraža isto stališče." Zato ne smete moliti za imamom, ki khutbo opravlja tudi v prevodu v drugem jeziku, namesto da bi jo opravljal samo v arabščini, ampak morate poiskati imama, ki khutbo opravlja samo v arabščini, in moliti petkovo molitev za tem imamom (tj. pridružiti se morate namazu v jama'atu, ki ga vodi ta imam). Za podrobnosti preberite knjigo z naslovom **Et-tahqiqat-us-seniyya fi-kerahat-il-khutba-t-i-bi-ghayri-l-'arabiyya wa qiraatiha bi-l- 'arabiyyat-i-ma'a terjemetiha bi-ghayr-il-'arabiyyati.** Tukaj končujemo prevod besedila 'Allame Muhammada Temimija Madrasija.

Zgoraj navedeno besedilo, ki je bilo napisano v arabščini v Indiji leta 1349 [1931 n. št.], je potrdilo in podpisalo trinajst najvišjih islamskih učencev Indije. Poleg te zgodovinske fatve so bile leta 1396 [1976 n. št.] v Istanbulu v Turčiji natisnjene arabske fatve indijskih učencev iz **Diobenda, Baqiyat-us-salihata, Madrasa** in **Haydarabada**. Na tisoče svetovno znanih globokih osmanskih islamskih učencev in šejkov Islamov 'rahima-humullahu ta'ala' je iskalo načine, kako pomagati ljudem razumeti khutbe, ki so jih poslušali. Ker niso našli nobenega namiga, da bi bilo dovoljeno dodati turške različice khutbam, niso dali dovoljenja za to. Namen osveščanja (Muslimanov, ki sestavljajo) jama'at je bil dosežen z uvedbo petkovih pridig v vseh

---

[88] Prosimo, preberite drugo poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost**

[89] Napisal ga je Ibni Humam ,rahmatullahi ta'ala 'alaih' (730 [1388 n. št.] – 861 [1456]) kot komentar k **Hidayi**, ki jo je napisal Burhanaddin Merghinani ,rahmatullahi ta'ala 'alaih' (593 [1197 n. št.] – umrl mučeniško pod roko hordam Džingiskana).

mošejah po petkovih namazih, ljudje v mošejah pa so bili šeststo let obveščeni o vsebini fatv, s čimer je bila obrobna islamska praksa zaščitena pred kršitvami.

Molitev 'Iyd (tj. namaz, ki se opravlja zjutraj na prvi dan vsakega od obeh 'Iydov) ima devet (takbirjev, imenovanih) **Takbiri Zewaid:** eden od njih je farz, drugi je sunnat, sedem pa je wajib. Takbir-i-iftitah je farz. Takbir za prvi ruku je sunnat. Takbiri zewaid so wajib. Takbir ruku v drugem rak'atu je wajib, ker sovpada z drugim takbirjem, ki je wajib; (z drugimi besedami, je hkrati zadnji od sedmih takbirjev zewaid, ki so wajib.)

IZVAJATI NAMAZ

V **Ni'met-i-islam** je zapisano naslednje: Vsak razumen in odrasel Musliman mora petkrat dnevno opraviti namaz. Nihče ne more opraviti namaza namesto druge osebe. Oseba lahko podari thawab za namaz ali katero koli drugo versko dejanje, ki ga je opravila, drugi osebi [živi ali mrtvi]. Vsak od njih (tj. osebe, ki jim je bil podarjen thawab za opravljeno čaščenje) prejme enako količino thawaba, kot jo je zaslužil darovalec; darovalcu se ne odšteje nobena količina thawaba. Ni dovoljeno opravljati namaz in podariti tako zaslužen thawab svojemu nasprotniku ali upniku, da bi ti odpovedali svojim kršenim pravicam. Oseba, ki verjame, da je namaz (pet dnevnih molitev) farz, vendar ga ne opravlja brez kakršnega koli 'udhr, ne bo postala nevernik. Postala bo (a) fasiq (Musliman). [V verodostojnih islamskih virih je navedeno, da je kazen za eno samo izpuščeno namaz pekel za sedemdeset tisoč let.]

(Oseba, ki preneha opravljati svoje dnevne namaze) bo poslana v zapor in tam ostala, dokler ne bo ponovno začela opravljati namaze. Ko otrok dopolni sedem let, mu bodo (starši) ukazali, naj opravlja namaze. Če jih še vedno ne opravlja pri desetih letih, ga bodo udarili z roko. Ne smejo ga udariti več kot trikrat. Ne smejo ga udariti niti s palico. Udarec s palico je kazen, ki se uporablja za odrasle, krive umora, in zahteva sodno odločbo. Moški ne sme udariti svoje žene s palico [Ni dovoljeno udariti nobenega živega bitja po glavi, obrazu, prsih, prsnem košu ali trebuhu.] Farz je tudi, da invalid opravlja namaz po svojih najboljših močeh in z vsemi svojimi energijami. (Četrti zvezek **Neskončna blaženost** se v glavnem ukvarja z namazom.)

BITI Z 'UDHR

Če je izločanje iz telesa neprekinjeno, se imenuje **'udhr** (in oseba, ki doživlja to neizogibno izločanje, se imenuje 'udhr). Oseba, ki trpi zaradi neprekinjene enureze ali driske ali analne inkontinence, krvavitve iz nosu ali krvavitve iz rane, itd., izcedek (iz rane ali razjede), solze, ki izhajajo iz oteklega ali bolečega očesa, in ženska, ki trpi zaradi **istihada** (menoragija), se imenujejo **osebe z 'udhr**. Povzročitelja 'udhra morajo odpraviti z uporabo metod, kot so zamašitev, zdravila, opravljanje namaza v sedečem položaju ali z znakovanjem. [Moški z urinsko inkontinenco vstavlja v urinski kanal naravni bombažni stenj, velik kot ječmenovo zrno. Če se uporabi sintetični bombaž, lahko njegova vlakna prodrejo v ledvice in povzročijo okužbo. Med uriniranjem se stenj naravno izloči. V primeru, da iz mehurja izteče prekomerna količina urina, bo presežek tekel skozi stenj in iztekel, kar bo povzročilo prekinitev očiščenja osebe. Iztekel urin ne sme umazati spodnjic, kar se lahko prepreči z ovijanjem kosa blaga okoli urinarnega organa, ki se lahko pritrdi z nitko, prišito na kot blaga in pritrjeno na spodnjice z varnostno zaponko. Če je iztekanje urina še vedno preveliko, lahko v krpo vstavite nekaj vate. Če je zanka na koncu niti težko odstraniti z varnostne zaponke, lahko na varnostno zaponko pritrdite sponko za papir in zanka obesite nanjo. Tako bo zanka lažje odstraniti, krpo pa lahko

trikrat operete v umivalniku. Oseba z urinsko inkontinenco naj ima v žepu tri do pet kosov blaga. Za pripravo kosa blaga z nitjo se en kot kosa blaga z dimenzijami (12 x 15) cm zavije in na zaviti kot se pritrdi 50 cm dolga vrvica. Pri starejših osebah in nekaterih invalidih se penis skrči, tako da se blago, ki je ovito okoli njega, sname. Takšne osebe dajo kos blaga, velik kot robček, v majhno sintetično vrečko, penis in modnik pa vstavijo v vrečko in jo zavežejo. Če količina urina na blagu preseže en dirham (4,80 g), je treba blago zamenjati. Ko se čas molitve konča, je očiščenje osebe z 'udhr nično in neveljavno. Če se poleg že obstoječega 'udhr pred koncem molitve pojavi še en razlog za 'udhr, postane njihova ablucija zaradi tega (novega) razloga pred koncem molitve neveljavna. Na primer, če ste opravili očiščenje med (neprekinjenim) krvavenjem iz ene nosnice, to očiščenje postane neveljavno, če se začne krvavenje iz druge nosnice. V Hanafi in Shafi'i Madhhabs je za osebo z 'udhr potrebno neprekinjeno obstoj razloga za neveljavnost očiščenja skozi ves čas molitve. Če se na primer krvavitev osebe začasno ustavi in se ne ponovi, dokler ta oseba ne opravi ablucije in izvede farz del namaza za tisti čas molitve, potem ta oseba ni ena z 'udhr. Ko oseba postane ena z 'udhr, bo to trajalo skozi vse naslednje molitvene čase, dokler se vzrok za njen 'udhr ponovi v vsakem od teh časov, npr. če se krvavitev pojavi le enkrat v vsakem molitvenem času, pa čeprav je opazna le ena kapljica krvi. Če se krvavitev v molitvenem času ne ponovi, ta oseba ni več ena z 'udhr. Če je več kot en dirham najasat[90] če je 'udhr omadeževal osebo, je treba oprati del, ki je omadeževan z najasatom, če je mogoče preprečiti nadaljnje omadeževanje. V knjigi **al-Fiqh-u-'ala-l-Madhahib-il-erba'a** je navedeno naslednje: "Obstajata dve mnenji glede tega, ali je invalid oseba z 'udhr v skladu s pravili Maliki Madhhab: Po prvem mnenju mora nekaj, kar razveljavi ablucijo, trajati več kot polovico časa molitve in ni mogoče vedeti, kdaj se je začelo in kdaj končalo. V skladu z drugim mnenjem invalid postane oseba z 'udhr, ko se začnejo (neizogibne) izločine, tudi če nista izpolnjena dva pogoja iz prvega mnenja. Očiščenje invalida ne postane neveljavno. Če je znan čas, ko so se izločine ustavile, je za invalida mustahab, da opravi očiščenje, preden začne opravljati namaz. Invalidna ali starejša oseba, ki pripada eni od Hanafi in Shafi'i Madhhabs in ni oseba z 'udhr (v skladu s tema dvema Madhhabs), naj raje posnema drugo mnenje Maliki Madhhab."]

Če se oseba boji, da bi zbolela ali da bi se njena bolezen poslabšala ali podaljšala, če bi opravila ablucijo, potem opravi tayammum. Ta strah je razumen glede na lastne izkušnje osebe ali nasvet muslimanskega in 'adil zdravnika. Nasvet zdravnika je sprejemljiv, če ni znan kot očitni grešnik. Nekatere verjetne vzroke za bolezen so: mrzlo vreme in pomanjkanje zavetja; nezmožnost najti nekaj za ogrevanje vode ali denarja za plačilo javne kopeli. V Hanafi Madhhabu lahko z enim tayammumom opravite toliko farz namazov, kolikor želite. V Shafi'i in Maliki Madhhabih morate za vsak farz namaz opraviti nov tayammum.

Če ima oseba odprte rane na polovici udov, ki jih je treba umiti pri opravljanju ablucije (tj. na udih, ki jih je treba umiti pri opravljanju ablucije), opravi tayammum (namesto ablucije). Če odprte rane pokrivajo manj kot polovico (udov, ki jih je treba umiti pri opravljanju ablucije), ta oseba umije tiste, ki so zdravi, in opravi masah na rani(-ah). Ker se v ghuslu celotno telo šteje za eno samo okončino, v primeru, da je polovica vašega telesa prekrita z ranjami, opravite tayammum. Če je del, prekrit z ranami, manjši od polovice (celotnega telesa), umijte zdrave dele in opravite masah na ranah. Če bi masah na rani (ranah) poslabšal rano (rane), potem naredite masah na povoju (povojih). Če bi bilo tudi to škodljivo, potem ste oproščeni tudi masaha. Če bi bilo med umivanjem ali ghuslom masah na glavi škodljivo, potem ne naredite masaha na glavi. Oseba, ki zaradi težav z rokami (kot so ekcem ali odprta rana) ne more uporabljati vode, opravi tayammum. (Za to) nežno potrese obraz in roke po tleh (ali po steni,

[90] Nekaj, kot so kri, urin, alkohol itd., kar je treba sprati s kraja, kjer boste opravljali namaz, in/ali s svojih oblačil. Podrobnosti najdete v šestem poglavju četrtega zvezka .

prekriti z apnom, kamnom ali zemljo). Če oseba nima rok in nog ter ima odprto rano na obrazu, opravi namaz brez umitve. Oseba, ki ne more najti nikogar, ki bi ji pomagal opraviti ablucijo, opravi tayammum. Njeni otroci, sužnji ali najeti delavci ji morajo pomagati (opraviti ablucijo). Prav tako prosi druge, naj ji pomagajo. Vendar ji drugi niso dolžni pomagati. Zakonec in zakonska partnerka si nista dolžna pomagati pri opravljanju ablucije.

Če oseba uporablja povoj [ali obliž, nameščen na gazo ali vato ali mazilo] zaradi krvavitve ali uporabe pijavk ali odprte rane ali vreznine ali zlomljene ali poškodovane kosti; če tega (občutljivega) dela ne more umiti s hladno ali toplo vodo ali celo narediti masah na njem, potem med opravljanjem ablucije ali ghusla naredi masah enkrat na več kot polovici tega dela. V primeru, da bi bilo škodljivo odstraniti povoj, zdravih delov pod njim ni treba umivati. Masah se naredi na zdravih delih kože, ki so vidni skozi povoj. Pri nameščanju obveze ni potrebno opraviti umivanje. Če se obveza zamenja po masahu, masah na novi obvezi ni potreben, tudi če se nanjo namesti še ena.

NAMAZ MED BOLEZNIJO

Če invalid ne more stati ali je trdno prepričan, da bo stoje podaljšalo njegovo bolezen, potem namaz opravlja sede; za ruku' se rahlo skloni; in po tem, ko se usede, opravi sajda na tleh (tj. z nosom in čelom na tleh). Nato sedejo na način, ki jim najbolj ustreza. Dovoljeno jim je klečati, sedeti s prekrižanimi nogami ali čepeti na zadnjici z rokami okoli kolen, ki so pritisnjena k telesu. Glavobol, zobobol in bolečine v očeh se štejejo za bolezni. Druga 'udhr (v tem smislu) je strah, da bi jih videl sovražnik. Prav tako oseba, ki bi izgubila svojo ablucijo, če bi stala, opravi namaz sede. Oseba, ki lahko stoji, če se nasloni na nekaj, opravi namaz naslonjena.

Oseba, ki ne more dolgo stati, izreče takbir iftitah (tj. začne opravljati namaz z besedami "Allahu ekber") stoje in nadaljuje (s svojim namazom) sede, ko začuti bolečino. Oseba, ki ne more opraviti sajda na tleh (ali zemlji), recitira (ajate) stoje in se nato usede, da opravi ruku' in sajda z znaki. (Da to stori,) se za ruku' nekoliko nagne in za sajda nekoliko bolj. Osebe, ki se ne morejo nagniti, nagnejo glavo. Za takšne osebe ni potrebno opraviti sajda na čemerkoli. Če naredijo sajdo na nečem, bo njihov namaz sahih, če je njihovo upogibanje za sajdo nekoliko pretiravano v primerjavi z njihovim upogibanjem za ruku', vendar bodo storili dejanje, ki je makruh (ker je makruh narediti sajdo na nečem, kar naredi mesto sajde višje od ravnine). Ni dovoljeno ležati in opravljati namaz z znaki, če je mogoče sedeti in se nasloniti (na nekaj). Naš blagoslovljeni Prerok ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je videl invalida, ki je opravljal sajdo na blazini, ki je bila pred njim; vzel je blazino in jo odvrgel. Nato je ta oseba pred sebe položila nekaj lesenega. Najboljši izmed vsega stvarstva je tudi to odvrgel in dejal: **"Izvedi to na tleh** [tj. položi čelo na tla]**! Če tega ne moreš storiti, naredi znake, pri čemer se za sajdo nagneš malo bolj kot za ruku!"** Kot je navedeno v knjigi z naslovom **Bahr-urraiq** (napisal Zeynel'abidin bin Ibrahim ibni Nujaym-i- Misri 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 926 – 970 [1562 n. št.], Egipt, kot komentar k knjigi z naslovom **Kenz-ud-deqaiq**, ki jo je napisal Abul-berekat Hafidh-ud-din 'Abdullah bin Ahmad Nesefi (ali Nasafi) 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl 710 [1310 n. št.], Bagdad), je v sto devetdesetem ayat-ikerimu Al-i-'Imran Sura navedeno, da "Tisti, ki lahko, opravlja namaz stoje. Tisti, ki tega ne more, ga opravlja sede. Tisti, ki tudi tega ne more, ga opravlja leže." Ko je 'Imran bin Husayn 'radiy-Allah 'anh' zbolel, mu je Rasulullah 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' rekel: **"Opravljajte** (namaz) **stoje! Če tudi to ne morete, ga opravljajte leže na boku ali na hrbtu."** [Kot je razvidno, invalid, ki ne more stati, ga opravlja sede. Tisti, ki ne more sedeti na noben način, ga opravlja leže. Oseba, ki lahko sedi na tleh (ali podu), ali tista, ki potuje z avtobusom ali letalom, ne sme opravljati namaza sede v naslanjaču ali na stolu z nogami, ki visijo navzdol. Če oseba ne more opraviti namaza stoje v jama'atu v mošeji, ga opravi stoje v svojem domu. Obstaja dvajset 'udhrs, katerih obstoj vas oprosti

dolžnosti, da greste ven (v mošejo) za jama'at (tj. za opravljanje namaza v jama'atu). Naslednje situacije so 'udhrs, zaradi katerih ne smete zapustiti svojega kraja za petkovo molitev: dež; vročina ali ekstremen mraz; strah pred sovražnikom, ki bi vas lahko napadel in vam odvzel življenje ali premoženje; strah, da vas bodo vaši tovariši pustili same na poti; popolna tema; strah revnega dolžnika, da bo aretiran in zaprt; slepota; paraliza, zaradi katere ne morete hoditi; (samo) ena noga (druga je) odrezana; hromost; blato; nezmožnost hoje; prevelika starost za hojo; strah, da bi zamudili redko uro fiqha; strah, da bi zamudili svojo najljubšo hrano; strah, da bi se njihova bolezen poslabšala ali podaljšala, ali strah medicinskega osebja, da bi njihovi bolniki ostali brez oskrbe; težave pri hoji zaradi starosti. Hoja do mošeje in nazaj za petkovo molitev je bolj zaslužna kot uporaba vozila. V mošeji ni dovoljeno opravljati namaz z znaki, sedeč na stolu ali fotelju. Opravljanje bogoslužja na način, ki ga Islam ne predpisuje, je bid'at. V knjigah Fiqh je zapisano, da je storitev dejanja, ki je bid'at, hud greh.

Oseba, ki je prebolna, da bi se obrnila proti Qibli, namaz opravi v kateri koli možni smeri. Če invalid leži na hrbtu, je treba pod njegovo glavo podložiti nekaj (mehkega), da bo njegov obraz obrnjen v smeri Qible. Kolena je bolje privzdigniti. Če je oseba (tako bolna, da) ne more niti z glavo pokazati znakov, je dovoljeno, da namaz prepusti qadi (kar pomeni, da ga odloži do konca molitvenega časa). Oseba, ki med namazom zboli, ga opravlja, kolikor lahko. Če se invalid, ki namaz opravlja sede, med namazom opomore, ga opravlja stoje. Oseba, ki izgubi razum, ne opravlja namaza. Če se opomore pred koncem petih molitev, opravi qada petih namazov. Če je minilo šest molitev, ne opravi nobenega qada.

Farz je, da se pohiti z izvedbo qada namaza, ki ga niste opravili v predvidenem času, vsaj z znaki. Če se oseba znajde na smrtni postelji, preden je imela čas za izvedbo qada, ni wajib, da v oporoki določi, da se iz premoženja, ki ga zapušča, plača fidya za isqat namazov, ki jih ni opravila. Vendar pa je to obvezno, če se ozdravi in ostane zdrav dovolj dolgo, da opravi qada. Če tega ne določi v oporoki, je po mnenju učenjakov dovoljeno, da isqat opravi njegov wali ali celo nekdo zunaj družine, in sicer iz lastnega premoženja. Tukaj končujemo odlomek, ki smo ga izposodili iz Ni'met-i-islam.

V hadith-i-sherif je zapisano naslednje: **Obstaja štiriindvajset dejanj, ki človeku prinesejo revščino:**

1– Uriniranje v stoječem položaju brez nujnega razloga. (Nujni razlog je situacija, v kateri ne morete drugače in vas prisili, da nekaj storite ali ne storite.)

2– Jesti hrano, ko ste v stanju junub (tj. ko morate opraviti ghusl).

3– Zaničevati drobtine kruha in stopati nanje.

4– Sežiganje lupin čebule in česna.

5– Hoja pred starejšimi.

6– Klicanje staršev po imenih.

7– Čiščenje zob z vejicami ali metlami.

8– Umivanje rok z blatom.

9– Sedenje na pragu.

10– Opravljanje ablucije na mestu, kjer se urinira.

11– Hrano shranjevati v neumite lonce in ponve.

12– Šivati oblačila, medtem ko jih nosiš.

13– Jest čebulo, ko si lačen.

14– Obrisati si obraz z krilom.

15– Pustiti pajke živeti v svoji hiši.

16– Po jutranji molitvi (v jama'at) **hitro zapustiti mošejo.**

17– Zgodaj oditi na tržnico in se pozno vrniti.

18– Kupiti kruh od revnega človeka.

19– Izreči prekletstvo nad svojimi starši.

20– Spati gol.

21– Pustiti posodo in lončke brez pokrova.

22– Ugasniti svetlobo, na primer svečo.

23– Vse delati brez besede "Bismillah".

24– Oblačiti šalvar stoje.

Če oseba pred spanjem recitira suro **"Inna a'tayna..."** in nato prosi: "Ya Rabbi (O moj Alah)! Prosim, zbudi me jutri pravočasno za jutranjo molitev," Bi-iznillahi ta'ala, se bo ta oseba zbujala pravočasno za jutranjo molitev.

POMEN NAMAZA

Knjiga z naslovom **Eshi'at-ul-leme'at** (napisal jo je **'Abd-ul- Haqq bin Seyf-ud-din Dahlawi** 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', 958 [1551 n. št.] – 1052 [1642], Delhi) vsebuje različne hadith-i-sherife, ki poudarjajo pomembnost namaza. Knjiga je komentar v perzijskem jeziku h knjigi hadithov z naslovom **Mishkat-ul-Mesabih** (napisal Waliyy-ud-din Khatib-i- Tebrizi Muhammad bin 'Abdullah 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl 749 [1348 n. št.]) kot komentar in dopolnilo knjigi z naslovom **Mesabih** (napisal jo je Imam Beghawi Huseyn bin Mes'ud Muhy-is-sunna 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl 516 [1122 n. št.]). Eshi'at-ul-leme'at je knjiga v štirih zvezkih. Njena deveta izdaja je bila objavljena leta 1384 [1964 n. št.] v Lucknowu v Indiji.

Namaz se v arabskem jeziku imenuje **'salat'**. Izvorni pomen besede salat je molitev, rahmat (sočutje, usmiljenje) in istighfar (prošnja Alaha ta'ala za odpuščanje). Ker namaz vsebuje vse tri pomene, se namaz imenuje 'salat'.

1– Abu Hurayra ,radiy-Allah 'anh' navaja Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam', ki je dejal: **"Pet dnevnih molitev in petkova molitev so pokora za grehe, ki bodo storjeni do**

naslednjega petka; in post (trideset dni) **v Ramadanu je pokora za grehe, ki bodo storjeni do naslednjega Ramadana. Prinašajo odpuščanje za lahke grehe, ki jih storijo Muslimani, ki se izogibajo storitvi hudih grehov."** Uničijo odpustljive grehe, ki so bili medtem storjeni in ki ne zadevajo človekovih pravic. Pri Muslimanih, katerim so bili odpuščeni vsi odpustljivi grehi in jih ni več, (tj. petkova molitev in post v Ramadanu) omilijo muke za njihove težke grehe. Odpuščanje težkih grehov zahteva poleg tega tudi tawbo (kar pomeni pokoro za storjene grehe, prošnjo Alaha ta'ala, trdno odločitev, da jih ne bomo več storili, in obljubo Alahu ta'ala, da jih ne bomo več storili). Če Musliman ni storil nobenih težkih grehov, potem povzročajo njegovo duhovno napredovanje. Ta hadith-i-sherif je zapisan v knjigi z naslovom **Sahih-i-Musliman.** Petkovo molitev povzroči odpuščanje Muslimanom, katerih pet dnevnih molitev je pomanjkljivih. Če so tudi njihove petkove molitve pomanjkljive, jim odpuščanje prinese post v Ramadanu.

2– Abu Hurayra ‚radiy-Allahu 'anh' ponovno pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Predpostavimo, da pred vrati neke hiše teče potok in da se ta oseba v njem kopa petkrat na dan. Ali bo na njej ostala kakšna umazanija?"** "Ne, ne bo, o blagoslovljeni Allahov poslanec," so odgovorili Sahaba. Nato je Rasulullah rekel: **"Tako je tudi z vsakodnevnimi petimi molitvami. Allah ta'ala odpusti odpustljive grehe Muslimanov, ki petkrat dnevno opravljajo namaz."** Ta hadith-i-sherif je zapisana v **Sahih-i-Bukhari** in **Sahih-i-Musliman.**

3– Abdullah ibni Mes'ud 'radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Neka oseba je poljubila žensko, ki ji ni bila mahram. Ali, podrobneje, eden od Ansarjev je prodajal datlje. Ženska je prišla kupit datlje. Občutil je močno živalsko privlačnost do ženske. "Doma imam boljše. Pojdi z mano, da ti dam boljše datlje," je rekel. Ko sta prišla k njemu, je objel žensko in jo poljubil. "Kaj počneš? Boj se Alaha," je protestirala ženska. Pokesal se je. Prišel je k Rasulullahu in mu povedal, kaj je storil. Rasulullah 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' mu ni odgovoril, ampak je čakal na wahy od Allah ta'ala. Nato je ta oseba opravila namaz. Allah ta'ala je poslal sto štirinajsti ajat iz sure Hud (svojemu blagoslovljenemu Poslancu). Ayati-kerima pravi: **"In opravljajte namaz redno na obeh straneh dneva in ob prihodu noči! Kajti dobre stvari odstranijo tiste, ki so zle; ... ."** Obe strani dneva sta dopoldne in popoldne. Torej namazi pomenijo jutranjo molitev ter zgodnjo in pozno popoldansko molitev. Namazi ob prihodu noči pa so večerna in nočna molitev. Ta ayat-ikerima razglaša, da pet dnevnih molitev prinaša odpuščanje grehov. Blagoslovljeni človek je vprašal: "Ya Rasulallah (O, Allahov Poslanec)! Ali je to dobra novica samo zame?" **"To velja za vse moje Ummat** (Muslimane)," je odgovoril blagoslovljeni Prerok. Ta hadith-i-sherif je zapisana v obeh knjigah z naslovom 'Sahih' (tj. v Sahih-i-Bukhari in v Sahih-i-Muslim).[91]

4– Eness bin Malik ‚radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Neka oseba je pristopila k Rasulullahu ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' in rekla: "Storil sem zločin, ki zasluži kazen hadd.[92] Naj me bičajo za hadd." Rasulullah ga ni vprašal, kakšen greh je storil. Ko je bil čas za molitev, smo skupaj opravili namaz. Ko je Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' končal namaz, je ta blagoslovljeni človek vstal in rekel: "Ya Rasulallah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam'! Storil sem greh, za katerega je predvidena kazen hadd. Kaznujte me, kakor je zapovedano v knjigi Allah ta'ala!" **"Ali nisi molil namaz z nami?«** je vprašal Najboljši med Preroki. Ta je odgovoril: »Da, molil sem." **"Ne bodi žalosten. Allah ta'ala ti je odpustil greh,"** je prišla dobra novica od ljubljenega Allaha ta'ala. Ta hadith-i-sherif je v dveh osnovnih knjigah hadithov. Ta

---

[91] Glejte šesto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost.**

[92] Glejte deseto poglavje šestega zvezka **Neskončna blaženost**

blagoslovljeni človek je verjel, da je storil hudo greh, ki je povzročil hadd. To, da mu je bilo odpuščeno zaradi opravljenega namaza, kaže, da je bil to odpustljiv greh. Ali pa je z besedo "hadd" mislil **'ta'zir'**, ki se izreče kot kazen za odpustljive grehe. Tako je moralo biti, saj v svojem drugem vprašanju ni rekel: "Izreči mi hadd".

5– 'Abdullah ibni Mes'ud 'radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Vprašal sem Rasulullah ,sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam', katero dejanje je Allahu ta'ala najbolj všeč. **"Namaz, opravljen ob pravem času,"** je odgovoril najbolj ljubljeni ustvarjenec. Dejansko je v nekaterih hadith-i-sherifih navedeno, da je Allahu ta'ala **"zelo všeč namaz, ki je opravljen zgodaj"**. Vprašal sem, katero dejanje je Allahu ta'ala všeč na drugem mestu. **"Biti dober do staršev,"** je rekel. Vprašal sem ga, katero dejanje mu je tretje najljubše, in blagoslovljeni ljubljenec Alaha ta'ala je odgovoril: **"Jihad v imenu Alaha."** Ta hadith-i-sherif je zapisana tudi v dveh knjigah Sahih. V drugem hadith-i-sherif je zapisano: **"Najboljša dejanja so pogostitev z večerjo."** V drugem: **"Najboljša dejanja so širjenje načina, na katerega se Muslimani med seboj pozdravljajo."** (Glejte dvainšestdeseto poglavje tretjega zvezka **Neskončna blaženost.)** V drugem: **"Najboljša dejanja so opravljanje namaza ob polnoči, ko vsi ljudje spijo."** V drugem hadith-i-sherif: **"Najbolj dragoceno dejanje je** (vesti se tako)**, da nihče ne bo oškodovan zaradi tvojih rok** (tj. vedenja) **in jezika** (tj. besed)**."** V drugem hadith-i-sherifu je zapisano: **"Džihad je najbolj dragoceno dejanje."** V drugem hadith-i-sherifu je zapisano: **"Najbolj dragoceno dejanje je hajj-i-mebrur."** Hajj-i-mebrur pomeni hadž, ki je opravljen brez grehov. Drugi hadith-isherif navaja, da je najbolj dragoceno dejanje **"narediti dhikr Allahu ta'ala".** Drugi pa navaja, da je to **"dejanje, ki se opravlja** (redno in) **vztrajno".** Raznolikost odgovorov je bila posledica različnosti ljudi, ki so postavljali vprašanja, in različnih razmer, v katerih so se nahajali. Ali pa so različni časi zahtevali različne odgovore. Na primer, džihad je bil najbolj zaslužno dejanje v zgodnjih, začetnih dneh Islama. [V našem času je najbolj zaslužno dejanje zavračanje nevernikov in ljudi, ki zanikajo Madhhabs, s pomočjo publikacij in oddaj, ter širjenje vere, ki jo poučujejo (učenci) Ahl as-sunnat. Ljudje, ki podpirajo takšne borce džihada, finančno in/ali z donacijami in/ali fizično, bodo imeli delež v thawab, ki so ga zaslužili. Ayat-i-kerimas in hadith-i-sherifs kažejo, da je namaz bolj dragocen kot zakat ali kakršna koli druga vrsta miloščine. Še bolj dragoceno od opravljanja namaza pa je dati nekaj nekomu, ki je na smrtni postelji, in ga tako rešiti pred smrtjo.]

6– Jabir bin 'Abdullah 'radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Rasulullah 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Meja med človekom in kufr** (nevernostjo) **je prenehanje namaza."** Namaz je namreč zavesa, ki človeka ščiti pred stikom s kufr. Ko ta zavesa izgine, suženj (človek) zdrsne v kufr. Ta hadith-i-sherif je zapisana v **Sahih-i-Muslim**. Ta hadith-isherif kaže, kako katastrofalno je zanemariti namaz. Večina Sahaba-i-kiram je izjavila, da oseba, ki opusti namaz brez 'udhr, da bi to storila, postane nevernik (kafir). Ta oseba ne postane kafir v skladu s Shafi'i in Maliki Madhhabs, vendar pa postane wajib, da se jo usmrti. V Hanafi Madhhab je zaprta in pretepena ter zadržana v zaporu, dokler ne začne ponovno opravljati namazov.

7– Ubada bin Thabit ,radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Rasulullah ,sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Allah ta'ala nam je zapovedal, da petkrat dnevno opravljamo namaz. Če oseba lepo opravi ablucijo in namaz opravi pravočasno ter v popolni zavestnosti svojih ruku in khushu, Allah ta'ala obljublja, da bo tej osebi odpustil. Tistim, ki tega ne storijo, ne daje iste obljube. Odpustil jim bo ali pa jih kaznoval, odvisno od Njegove volje."** Ta hadith-i-sherif navajajo Imam Ahmad, Abu Dawud in Nesa'i. Kot je razvidno, je nujno upoštevati bistvene elemente namaza, kot so ruku in sajda. Allah ta'ala nikoli ne prelomi svoje besede. Muslimanom, ki namaz opravljajo pravilno, bo zagotovo odpustil.

8– Abu Emama-i-Bahili ‚radiy-Allah 'anh‘ pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Opravljajte namaz petkrat (dnevno)! Postite se en mesec (v Ramadanu)! Plačujte zakat za svoje premoženje! Poslušajte svoje poveljnike. Vstopite v vrt svojega Rabba.”** Kot je razvidno, bo Musliman, ki opravlja namaz petkrat dnevno, posti v Ramadanu, plačuje zakat za svoje premoženje in uboga islamsko ustrezne ukaze poveljnikov, ki so Allah ta’ala-jevi kalifi na zemlji, vstopil v raj. Ta hadith-i-sherif sta citirala Imam Ahmad in Tirmuzi.

9– Burayda-i-Eslemi ‚radiy-Allah 'anh‘, eden od uglednih Sahabisov, pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Namaz je ena od pogodb med vami in nami. Kdor preneha z namazom, postane kafir.”** Kot je razvidno, se oseba, ki opravlja namaz, šteje za Muslimana. Če oseba ne pripisuje pomena namazu in ga ne opravlja, ker ne priznava, da je to njena primarna dolžnost, postane kafir (nevernik). Ta hadith-i-sherif navajajo Imam Ahmad, Tirmuzi, Nesai in Ibni Maja (štirje največji učenjaki Haditha).

10– Abu Zer-i-Ghifari ‚radiy-Allah ta'ala 'anh‘ pripoveduje: Nekega jesenskega dne sva z Rasulullahom ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ odšla ven. Listje je padalo. On je z drevesa pobral dve veji. Vse listje je padlo naenkrat. **“Ya Aba Zer! Ko Musliman opravlja namaz za milost Alaha, bodo vsi njegovi grehi odpadli kot listje s teh vej,”** je rekel. Ta hadithi-sherif je citiral Imam Ahmad.

11– Zeyd bin Khalid Juhemi pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Ko Musliman pravilno in s khushu' opravi namaz dveh rak'atov, mu bodo odpuščeni pretekli grehi.”** To pomeni, da mu bodo odpuščeni vsi njegovi odpustljivi grehi. Ta hadith-isherif je citiral Imam Ahmad ‚rahima-hullahu ta'ala‘.

12– Abdullah bin Amr ibn As, radij-Allah ta'ala ‚anhuma‘, pripoveduje: Rasulullah, sall-Allah 'alaihi wa sallam, je dejal: **“Če človek opravlja namaz, bo ta namaz postal nur (luč) in burhan (dokaz) in mu prinesel odrešitev. Če ne varuje namaza, ta ne bo postal nur in burhan, zato ne bo dosegel odrešitve. Ostali bodo skupaj s Qarunom, Faraonom, Hamanom in Ubeyy bin Khalefom.”** Kot je razvidno, če Muslimani opravljajo namaz zavestno, upoštevajoč njegove fard, wajib, sunnat in adab, bo ta namaz povzročil, da bodo na dan vstajenja v nur. Če ne bodo nadaljevali z opravljanjem namaza na ta način, bodo na dan vstajenja med zgoraj omenjenimi neverniki. To pomeni, da bodo v peklu podvrženi hudi muki. Ubeyy bin Khalef je bil eden od neizprosenih meških nevernikov. V sveti vojni v Uhudu ga je Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ s svojo blagoslovljeno roko poslal v pekel. Ta hadith-i-sherif navajajo Imam Ahmad, Imam Beyheki in Darimi ('Abdullah bin 'Abd-ur-Rahman Hafid Abu Muhammad).

13– Abdullah bin Shaqiq ‚rahima-hullahu ta'ala‘, eden od največjih Tabi'inov, pravi: “Sahaba-i-kiram ‚radiy-Allah 'anhum‘ je rekel, da je od vseh obredov namaz edini, ki bo tistega, ki ga zanemarja, spremenil v kafirja (sovražnika Alaha).” To informacijo je posredoval (Muhammad bin ‚isa) Tirmuzi 'rahmatullahi 'alaih‘. Abdullah bin Shaqiq je pripovedoval hadith-i-sherifs na podlagi avtoritete (Sahabis, kot so) Umar, Ali, Uthman in Aisha radij-Allahu ‚anhum‘. Umrl je v sto osmem letu Hegire.

14– Abu-d-derda ‚radiy-Allah 'anh‘ pravi: Moja najdražja mi je rekla: **“Tudi če te raztrgajo na koščke ali zažgejo v ognju, nikoli ne pripisuj Alahu ta'ala nobenega partnerja! Nikoli ne opusti farz namazov! Človek, ki opusti farz namaze, izstopi iz Islama. Nikoli ne pij vina. Vino je ključ do vseh zlih stvari.”** Kot je razvidno, oseba, ki brezskrbno opusti farz namaze, postane kafir. Oseba, ki jih opusti zaradi lenobe, ne postane kafir, vendar je to huda greh. Ni greh, če jih ne opraviš zaradi enega od petih 'udhrs, ki jih predpisuje Islam. Vino in vse druge alkoholne pijače zamegljujejo um. Oseba z zamegljenim umom je nagnjena k vsakršnemu zlu.

15– Ali radij-Allah anh pripoveduje. Rasulullah sall-Allah alaihi wa sallam je rekel: **“Ya Ali! Tri stvari ne smeš odlašati: Ko pride čas molitve, takoj opravite namaz! Ko je janaza** (mrtvi Musliman, ki ga je treba pokopati) **pripravljen** (za pokop)**, takoj opravite namaz janaza! Ko najdete kufw za svojo hčer, jo takoj poročite!”** Ta hadith-i-sherif je citiral Tirmuzi ‚rahimahullahu ta'ala‘. Namaz janaza je treba opraviti tudi v treh časih, v katerih je makruh opravljati namaz. (Ti trije časi se imenujejo 'Kerahat' in so podrobno razloženi v zadnjem delu desetega poglavja četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**)

[Kot je razvidno, mora biti ženska ali dekle poročena s svojim kufw, tj. z moškim, ki je zanjo primeren. Biti kufw ne pomeni biti bogat ali imeti visoko plačo. Biti kufw pomeni, da je moški salih Musliman, da ima veroizpoved Ahl as-sunnat, da petkrat dnevno opravlja namaz, da ne uživa alkoholnih pijač, tj. da spoštuje Islam, in da ima dovolj dohodka za nafaqa; (tj. mora biti sposoben preživljati družino.) Starši, katerih edino merilo za moškega je, da je bogat in ima stanovanjske hiše, bodo svoje hčere potegnili v pogubo in jih vrgli v pekel. Dekle mora opravljati namaz (petkrat dnevno), ne sme hoditi ven z odkrito glavo in rokami in ne sme sedeti na samem z namahram moškim, četudi je eden od njenih sorodnikov.]

16– Abdullah ibni ‚Umar 'radiy-Allah 'anhuma‘ pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Allah ta'ala je zadovoljen z ljudmi, ki opravijo namaz takoj, ko pride čas zanj. In odpusti tistim, ki ga opravijo v zadnjem trenutku.”** Ta hadith-i-sherif je citiral Tirmuzi ‚rahima-hullahu ta'ala‘.

V šafiitski in hanbalski Madhhabih je bolj zaslužno opraviti vsak namaz zgodaj v svojem času. Maliki Madhhab se temu približuje. Vendar pa je v zelo vročem vremenu bolje, da posameznik odloži popoldansko molitev. V Hanafi Madhhab je bolj zaslužno opraviti jutranjo in večerno molitev precej pozno, popoldansko molitev pa opraviti zgodaj, ko se vreme v vročih mesecih ohladi. [Vendar je dobro in priporočljivo opraviti zgodnjo popoldansko molitev pred začetkom pozne popoldanske molitve v skladu s qawlom Tarafeyna in opraviti pozno popoldansko in nočno molitev po začetku pozne popoldanske in nočne molitve v skladu s qawlom Imama A'zama Abu Hanife. (Za podrobnosti o časih molitev glejte deseto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.) Ljudje s taqwa (strahom pred Allahom ta'ala) so previdni v vsem, kar počnejo.]

17– Umm-i-Ferwa ‚radiy-Allah 'anha‘ pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je bil vprašan, katero dejanje je najbolj zaslužno. Odgovoril je: **“Najbolj zaslužno dejanje je namaz, ki se opravi zgodaj v svojem času.”** Ta hadith-i-sherif navajajo Imam Ahmad, Tirmuzi in Abu Dawud ‚rahimahumullahu ta'ala‘. Namaz je najvišja oblika čaščenja. Še višja postane, če se opravi takoj, ko se začne čas za njeno opravljanje.

18– Aisha radij-Allah ‚anha‘ pravi: “Nisem videla, da bi Rasulullah sall-Allah ta'ala ‚alaihi wa sallam‘ dvakrat opravil namaz v najkasnejšem času.”

19– Umm-i-Habiba ‚radiy-Allah 'anha‘ pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Če muslimanski suženj** (Allah ta'ala) **opravlja dvanajst rak'atov namaza kot tetawwu' poleg dnevnih farz namazov, mu Allah ta'ala zgradi vilo v raju.”** Ta hadith-i-sherif je zapisana v **Sahih-i-Muslim**. Kot je razvidno, Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ imenuje sunnat namaze, ki se opravljajo skupaj z dnevnimi farz namazami, tetawwu', kar pomeni nafila (nadpovprečni) namaz.

20– Abdullah bin Shaqiq rahima-hullahu ta'ala, eden od največjih Tabi'inov: Hadrat Aisha radij-Allah ‚anha sem vprašal o Rasulullahovih 'sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ namazih tetawwu', to je nafila (nadpovprečnih) namazih. Naša blagoslovljena mati je rekla: “Opravljal je štiri

rak'ate pred farz delom popoldanske molitve in dva rak'ata po njej (tj. po farz delu), dva rak'ata po farz delu večerne molitve, dva rak'ata po farz delu nočne molitve in dva rak'ata pred farz delom jutranje molitve. Te informacije sta posredovala Muslim in Abu Dawud ‚rahima-humallahu ta'ala'.

21– Aisha radij-Allah ‚anha' je izjavila: "Med dejanji nadpovprečnega čaščenja je bila sunnat jutranje molitve tista, ki jo je Rasulullah sall-Allah ‚alaihi wa sallam' izvajal najbolj vztrajno." Ta pripoved je zapisana v (Sahih-i-)**Bukhari** in v (Sahih-i-)**Muslim**. Tukaj Aisha radij-Allah anha imenuje sunnat namaze, ki se opravljajo skupaj z dnevnimi petimi namazami, 'nadpovprečne namaze'.

[Imam Rabbani mujaddid-i-elf-i-thani Ahmad bin 'Abd-ul- Ahad Faruqi Serhendi 'rahmatullahi 'alaih', velik islamski učenjak, najmočnejši zagovornik Ahl-i-sunnat proti heretikom in la-madhhabi ljudem, velik mujahid, ki je širil vero, ki jo je izbral Allah ta'ala, in ki je uničil bid'ats, v devetindvajsetem pismu prvega zvezka svoje knjige z naslovom **Maktubat**, ki je edinstvena v islamski veri, navaja naslednje:

Dejanja, ki so všeč Alahu ta'ala, so dejanja, ki so farz, in tista, ki so nadpovprečna (nafila). Nadpovprečna dejanja v primerjavi s farz dejanji nimajo nobene vrednosti. Opraviti en farz namaz v predpisanem času je bolj vredno kot opravljati nadpovprečna dejanja čaščenja neprekinjeno tisoč let. Ta maksima velja za vse vrste nadpovprečnih obredov, npr. namaz, zakat, post, 'umra, hajj, dhikr in fikr (meditacija). Dejansko je pri opravljanju namaza, ki je farz, opravljanje enega od njegovih sunnatov in adabov veliko bolj dragoceno kot opravljanje drugih nafil. Nekoč, ko je Emir-ul-mu'minin ‚Umar-ul-Faruq 'radiy-Allah 'anh' vodil jutranjo molitev v jama'at, je opazil, da nekdo, ki ga je poznal, ni bil prisoten, in je (prisotne Muslimane) vprašal, zakaj ta oseba ni bila tam. "Vsako noč opravlja nafila čaščenje. Verjetno je zaspal in ni prišel v jama'at," so pojasnili. Nato je blagoslovljeni Khalifa dejal: "Bilo bi bolje, če bi spal celo noč in opravil jutranjo molitev v jama'atu." Kot je razvidno, je izpolnjevanje enega od adabov (ali mendubov) ali izogibanje enemu od makruhov med opravljanjem farz obreda (npr. farz del ene od petih dnevnih molitev) neštetokrat bolj dragoceno kot opravljanje enega od (samostojnih nadpovprečnih) obredov, kot so dhikr, fikr in muraqaba. Res je, da so tako imenovani dodatni obredi čaščenja zagotovo zelo koristni, če se izvajajo poleg upoštevanja adabov in izogibanja makruh. Vendar pa niso dobri, če niso dopolnilo tistim, ki jim pripadajo. Podobno je plačilo ene (turške) lire kot zakat (kar je farz za Muslimane, podrobno opredeljeno v prvem poglavju petega zvezka Neskončna blaženost) boljše kot razdeljevanje tisoč lir v imenu miloščine, ki je supererogatorno. Dejansko je upoštevanje enega od adabov (zakata), ko plačate to liri, tj. plačilo enemu od vaših bližnjih sorodnikov,[93] je veliko boljše kot to nepotrebno čaščenje. [Zato naj ljudje, ki želijo opraviti polnočni namaz (imenovan tahajjud [ali tehejjud]), opravijo qada namaze. Zapovedi Alaha ta'ala se imenujejo **farz** (ali **fard**), njegove prepovedi pa **harams**. Zapovedi našega Preroka se imenujejo **sunnats**, njegove prepovedi pa **makruhs**. Vse te stvari skupaj se imenujejo **Ahkam-i-islamiyya**. Lepo vedenje in delanje dobrega drugim je farz. Oseba, ki zanika ali prezira eno od načel Ahkam-i-islamiyya, postane **nevernik (kafir), odpadnik (murtadd)**. Oseba, ki verjame v vse Ahkam-i-islamiyya, se imenuje **Musliman**. Musliman, ki zaradi lenobe ne upošteva Ahkam-i-islamiyya, se imenuje **fasiq** Musliman. Fasiq Musliman, ki krši eno od zapovedi ali prepovedi, bo šel v pekel. Nobeno od dobrih dejanj in sunnat, ki jih opravi fasiq Musliman, ne bo sprejeto in zanje ne bo prejel nobenega thawab. Če oseba ne plača zakata, pa čeprav je to le ena (turška) lira, nobeno od njenih darovanj ali dobrodelnih dejanj ne bo sprejeto. Ne bo prejela nobenega thawab za nobeno od mošej in/ali

[93] Ni treba posebej poudarjati, da ta bližnji sorodnik ne sme biti eden od tistih, ki jih morate preživljati, kot so vaša žena, otroci, starši.

šol in/ali bolnišnic, zgrajenih na njene stroške, ali za nobeno od njenih donacij dobrodelnim organizacijam. Namaz Terawih, ki ga opravi oseba, ki ni opravila nočne molitve, ne bo sprejet. Dejanja čaščenja, ki niso farz ali wajib, se imenujejo **nafila** (nadpovprečna). Sunnati so nadpovprečno čaščenje. Glede na to definicijo bo oseba, ki opravlja qada namaz, opravila tudi sunnat namaze. Thawab (zaslužek) za opravljanje farza ali izogibanje haramu je večji od thawaba, zasluženega z milijoni dejanj nadpovprečnega čaščenja. Oseba, ki opusti farz ali stori haram, bo podvržena ognju v peklu. Njihovo dodatno čaščenje jih ne more rešiti pred peklom. Spremembe v dejanjih čaščenja se imenujejo **bid'ats**. Storiti bid'at med izvajanjem dejanja čaščenja je haram in bo pokvarilo to dejanje čaščenja. [Prosimo, preglejte poglavje, ki obravnava Azan-i-Muhammadi!] V hadith-i-sherif je navedeno: **"Nobeno od bogoslužnih dejanj, ki jih opravi oseba, ki stori bid'at, ne bo sprejeto."** Če je oseba fasiq; na primer, če njegova žena in hčere hodijo ven, ne da bi se ustrezno pokrile; ali če stori bid'at; na primer, če pri čaščenju uporablja zvočnik; ne smete opravljati namaza za njim; (z drugimi besedami, ne smete se pridružiti namazu v jama'atu, ki ga vodi ta oseba;) ne smete poslušati njegovih perfidnih govorov ali brati njegovih knjig. Vendar morate vse obravnavati z nasmehom, prijatelje in sovražnike enako, in se z njimi pogovarjati vljudno; ne smete se prepirati z nikomer. V hadith-i-sherif je zapisano: **"Idiotom se ne sme odgovarjati."** Čaščenje povečuje čistost srca. Grehi potemnijo srce, tako da ne prejema več fayza. Za vsakega posameznega Muslimana je farz, da se nauči osnov imana, fardov in haramov. Neznanje o njih ni veljavno 'udhr. To pomeni, da je enakovredno neizpolnjevanju, čeprav jih pozna. Knjiga z naslovom **Maktubat** je napisana v arabskem jeziku. Prevod te knjige se tu konča. Hadrat Imam Rabbani je umrl v mestu Serhend v Indiji leta 1034 [1624 n. št.].

Kot je razvidno iz doslej napisanega, sodijo sunati petih dnevnih namazov med nafila (nadobudne) namaze. Ker se izvajajo skupaj s farz namazi in nadomeščajo pomanjkljivosti v izvedenih farz delih, so bolj zaslužni kot drugi nadobudni namazi. Musliman, ki ni opravil farz namaza v predpisanem času brez (kakršnega koli dobrega razloga, imenovanega) 'udhr, čeprav namaz zelo ceni in ga obravnava kot svojo primarno dolžnost, je s tem storil hudo greh. V peklu bo skupaj s faraoni in Hamanom. Nadpovprečni namazi, tj. sunnat deli (petih dnevnih namazov), ga ne morejo rešiti tega hude greha in hude muke, ki jo prinaša. Zato je farz opraviti qada izpuščenih farz namazov. Odlašanje z njihovim qada je huda grešnost. To nenehno naraščajočo in se širajočo grešnost je treba ustaviti. Ker je farz opraviti qada namaze, thawab prinaša tisočkrat več thawab kot opravljanje sunnatov. Zato in ker je dovoljeno izpustiti sunnate zaradi 'udhr, bi moral vsak Musliman opraviti qada farz namaze, ki jih je izpustil brez 'udhr, tudi namesto sunnatov štirih dnevnih molitev. Ker obstajajo islamski učenjaki, ki pravijo, da je sunnat jutranje molitve wajib, qada se ne sme opravljati namesto sunnata jutranje molitve. Tako se bodo čim prej znebili težkega greha, če bodo vedno opravljali svoje qada namaze. Ko so vsi qadi opravljeni, je treba neprekinjeno opravljati sunnate petih dnevnih molitev. Kajti vztrajanje pri neopravljanju sunnat brez 'udhr (da bi se preprečilo njihovo opravljanje) je lahki greh. In oseba, ki prezira sunnat, postane kafir.

Čeprav je farz tudi opraviti qada takoj, ko ste zamudili (farz) namaze, tj. tiste, ki jih niste opravili pravočasno zaradi 'udhr, so učenjaki Hanafi Madhhab rekli, da je dopustno odložiti opravljanje qada, dokler ne opravite sunnatov (petih dnevnih molitev), saj ni greh, če zaradi udhrja ne opravite farz namaza v predpisanem času. Vendar pa ta njihova (enoglasna) izjava ne pomeni, da je dopustno odložiti farz namaz, ki je bil izpuščen brez udhrja. Poleg tega izraz 'dopustno' ne pomeni 'wajib' ali 'dobro'. Obstaja veliko dejanj, za katera se pravi, da so 'dovoljena', hkrati pa se za njih pravi, da so 'makruh'. Na primer, dovoljeno je plačati **sadaqa-i-fitr** dhimmi nevernikom, vendar je to makruh. (Glejte tretje poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za sadaqa-i-fitr. Dhimmi pomeni nemuslimana, ki živi v državi Muslimanov.)

Opravljaj namaz in ne dotikaj se harama;
Ne pričakuj, da boš živel dolgo ali da bo svet neskončen!
Trdno se drži namaza petkrat na dan, saj si še mlad!
Kar poseješ tukaj, boš požela v naslednjem svetu.

Dve osebi se nikoli ne bosta spominjali smrti:
Ena stori haram, druga pa opusti molitev!
Nekega dne te roke ne bodo več mogle držati;
Jeziki, ki ne izgovarjajo "Allah", ne bodo mogli več govoriti!

PLAČILO ZAKATA

Dokazni teksti za dejstvo, da je (plačevanje) zakata farz, so triinštirideseti in sto deseti ayat-i-kerimas iz Sure Baqara.

Dvanajst osebam ni dovoljeno plačevati zakat:

Norcu; za kefen (pogrebno krilo) mrtvega Muslimana; kafirju (ne-muslimanu); bogati osebi; svojim usulom (prednikom) in furu' (potomcem); za ženo; za sužnja; za mukatabo [sužnja, ki bo osvobojen ob plačilu določene cene]; za mudebbero [sužnja, ki bo osvobojen ob smrti lastnika]. Kar zadeva plačevanje zakata žene svojemu možu, je to sporna zadeva (med islamskimi učenjaki); v bistvu se to ne bi smelo početi.

Če mislite, da določena oseba ni vaš sorodnik, vendar se izkaže, da je eden od vaših otrok, ali pa se izkaže, da je nevernik, čeprav ste mislili, da je Musliman, ti ljudje niso upravičeni do zakata; če pa ste nevedoč zakat dali enemu od takih ljudi, – v bistvu – vračilo ni potrebno.

Naslednjih osem oseb je upravičenih do zakata:

1– Oseba, ki je v islamski terminologiji 'miskin'. (Musliman, ki nima več kot dnevno prehrano, se imenuje 'miskin';)

2– Revni Muslimani, katerih premoženje je nižje od zneska nisab za Qurban. (Nisab pomeni mejo. V islamski terminologiji pomeni mejo med bogastvom in revščino. Nisab za Qurban in za posebno miloščino, imenovano Fitra, se razlikuje od tistega za Zakat. Podrobnosti najdete v poglavjih 1, 3 in 4 petega zvezka **Neskončna blaženost**;)

3– Musliman, ki je zadolžen;

4– Musliman, ki je zadolžen za zbiranje premoženja zakat in 'udhr (znesek plače);

5– Musliman, ki je revni na svojem trenutnem kraju bivanja, čeprav je morda bogat doma;

6– Musliman, ki je postal revni na poti v džihad ali hadž;

7– Suženj, ki mora svojemu lastniku plačati določen znesek denarja v zameno za osvoboditev;

8– Ne-muslimani, imenovani muallafa-i-qulub, ki danes ne obstajajo več.

Oseba, ki ima premoženje, ki presega dnevno preživetje, vendar je manjše od zneska nisab, se imenuje 'revna' (v islamski terminologiji). Vsak javni uslužbenec, ki ima težave pri preživljanju svoje družine, ne glede na višino plače, ki jo prejema, je upravičen do prejemanja zakata in mu ni treba opravljati kurbana ali plačevati fitre. Musliman, ki poučuje ali se uči islamskega znanja, je upravičen do prejemanja zakata, tudi če ima premoženje ali denar, ki mu zadostuje za preživljanje štirideset let. Denar iz zakata se ne sme porabiti za gradnjo mošeje, za džihad ali za nakup pogrebnega prta za umrlega Muslimana. Zakat ne morete plačati majhnemu otroku bogate osebe, svojim staršem, otrokom ali ženi. Več thawab dobite, če ga plačate svojim bratom in sestram, snahi, zetu, tašči, tastu, teti po očetovi strani, stricu po očetovi strani, stricu po materini strani in/ali teti po materini strani. Revnemu Muslimanu je treba plačati manj kot znesek nisaba. Če pa ima ženo in otroke, je lahko skupni znesek višji (od nisaba), pod pogojem, da noben posameznik v družini ne prejme več kot znesek nisaba. Zakat se ne sme plačati osebi, ki zapravlja svoje premoženje ali ga porablja na način, ki je haram. Sayyidi lahko prejemajo zakat, ker ne morejo več dobiti svojega pravega deleža iz ghanimata. (Prosimo, preglejte 'Beyt-ul-mal' v zadnjem delu prvega poglavja petega zvezka **Neskončna blaženost.**)

Obstaja šest pogojev, ki jih mora oseba izpolniti, da je plačilo zakata (zanjo) obvezno:

1– biti Musliman;

2– doseči puberteto;

3– doseči starost razsodnosti;

4– biti svoboden;

5– imeti halal premoženje v višini nisaba za zakat;

6– premoženje, ki ga ima, mora presegati njegove potrebe in dolgove.

Dokler oseba ne plača zakata revnim, potem ko je zakat zanjo postal farz, je enaka osebi, ki je zadolžena, in zato ji njena dobrodelna dejanja, kot so donacije in miloščina, ne prinesejo thawab, ampak ji prinesejo greh. Za njo je farz, da plača zakat ali svoj dolg, če ga ima. Kot je zapisano na šeststo petintrideseti (635) strani drugega zvezka **Hadiqa** in na tisoč tristo devetinsedemdeseti (1369) strani **Beriqa**, ni dovoljeno [plačevati zakat in] dajati miloščino ljudem, ki porabljajo svoj denar na haram mestih ali ga zapravljajo. Kajti haram je podpirati nekaj, kar je haram.

Ni verjetno, da bo oseba, ki plača zakat, še vedno imela koristi od njega. Če eden od zakoncev plača zakat drugemu, koristi za stranko, ki ga plača, ne bodo popolnoma prenehale. Kot pri vsakem aktu čaščenja je tudi pri plačevanju zakata potrebna niyyat (namera). Premoženje zakata mora presegati dolgove posameznika in tudi njegove **hajat-i-'asliyya** (osnovne potrebe), (vsota) tega presežnega premoženja pa mora biti enaka znesku nisaba. **Znesek nisaba** za zlato je 20 mithqalov [kar je enako 96 gramom ali 13,3 zlatih kovancev]. Nisab za srebro je 200 dirhamov [672 gramov]. Da bi bilo plačilo zakata farz, mora premoženje zakata, ko doseže znesek nisaba, ostati v lasti do konca hijri (hegiralnega) leta. Po mnenju imama Muhameda je makruh izvesti (pravni trik, imenovan) hila-ishar'iyya pred koncem (hidžra) leta, da zakat ne bi postal farz. Po mnenju imama Abu Yusufa to ni makruh. Prvi je pojasnil: Ko enkrat postane farz, je greh, če ga ne upoštevamo. In **ta'at** je izogibanje grešnosti. Fatwa se strinja z qawlom Imama Muhammada. (Fatwa je dokončna razlaga, v kateri pooblaščeni islamski učenjak odgovarja na vprašanja Muslimanov. Viri fatwe so priloženi.

Pogoji, ki jih je treba izpolniti, da postaneš pooblaščeni islamski učenjak, so pojasnjeni v naših publikacijah **Verovanje in Islam, Sunitska pot** in **Neskončna blaženost** [poglavje 33 drugega zvezka in poglavje 10 tretjega zvezka].)

Lastnina zakat pomeni lastnino, ki se povečuje, pomnožuje. Obstajajo štiri vrste lastnine zakat: štirinožne živali, ki se več kot pol leta pasejo na pašnikih v mešanih skupinah ali samo samice, imenovane **saima;** lastnina, kupljena in prodana za komercialne namene; zlati in srebrni predmeti; živila, pridobljena iz zemlje. Lastniki, ki imajo samo samce živali ali osle ali mule, ki se prosto pasejo, za njih ne plačujejo zakata; tj. zakat zanje ni farz. Ko so mladiči živali, kot so kamele, govedo in ovce, skupaj z odraslimi, se jih upošteva pri izračunu zakata. Namesto premoženja, ki ga je treba plačati kot zakat, kot 'ushr, kot kaffarat (kar je opredeljeno v šestem poglavju petega zvezka in tudi v trinajstem poglavju šestega zvezka **Neskončna blaženost)** in kot sadaqa fitr, je dovoljeno plačati njihove ekvivalente v vrednosti. V Shafi'i Madhhab to ni dovoljeno. Če premoženje propade, potem ko zakat postane farz (plačljiv), ni več obvezno (tj. ni več farz, da se plača). Ni več obvezno, če lastnik premoženje odpošlje (tj. zakat za premoženje je še vedno farz).

Eno (lunarno) leto po tem, ko premoženje diskretnega in pubertetnega Muslimana doseže znesek nisab, če je to njegovo polno premoženje in ga je zaslužil na halal način, postane farz, da določen znesek tega premoženja plača eni ali več od osmih skupin Muslimanov; to (obvezno) plačilo se imenuje zakat. Oseba, ki ji je treba plačati zakat, mora biti Musliman. Celotno premoženje je premoženje, ki ga je mogoče in dovoljeno uporabljati. Premoženje, ki ga kupite, postane vaše premoženje, ko je sklenjena pogodba; vendar pa pred dostavo ni vaše celotno premoženje, saj ga ni mogoče uporabljati. Lastnina, pridobljena z izsiljevanjem, zatiranjem, silo, krajo, obrestmi, podkupovanjem, igranjem na srečo ali zaslužena z igranjem glasbenega instrumenta, petjem ali prodajo alkoholnih pijač, se imenuje **khabith lastnina.** Zakat se ne plača za khabith lastnino. Ta lastnina namreč ni vaša (lastnina, imenovana) mulk; (z drugimi besedami, ni vaša lastnina). Vrniti ga je treba lastniku ali dedičem pokojnega lastnika, če pa dedičev ni, pa revnim Muslimanom. Če je premoženje (ki ste ga pridobili na enega od zgoraj navedenih haram načinov) pomešano z drugim haram premoženjem ali z vašim lastnim halal premoženjem, postane vaš mulk (tj. vaše lastno premoženje); vendar je tokrat **mulk-i-habith** (khabith lastnina), ki je haram, da bi jo dal komu drugemu ali jo kako drugače uporabil, in zakat se zanjo ne plača, saj ni vaša polna mulk. Ko lastnikom izplačate odškodnino iz svojega lastnega halal premoženja zakat mithl (nekakšnega) khabith premoženja ali njegove vrednosti, če mithl ni na voljo, bo za vas halal, da uporabite mulk-i-khabith, in ga boste morali dodati k svojemu izračunu nisab. Če nimate dovolj halal premoženja, da bi poravnali te svoje dolgove, jih poravnate z izposojo (od nekaterih svojih znancev). Čeprav je haram uporabljati mulk-i-habith ali ga dati komu drugemu, če ga prodate ali podarite, to ne bo haram za osebo, ki ga kupi ali sprejme kot darilo. Če lastniki ali dediči lastnikov niso znani ali če so haram dobrine, zbrane od različnih ljudi, pomešane med seboj in tako postale mulk-ikhabith, je treba ves mulk-i-khabith razdeliti kot miloščino revnim Muslimanom.

Če revni Musliman vrne kot darilo nekaj, kar je prejel kot miloščino, je tisti, ki mu je to dal, upravičen, da si to vzame nazaj.

Zlato in srebro se ne uporabljata v čisti obliki. Če sta čista več kot petdeset odstotkov, je treba vsekakor plačati zakat, pri čemer se za izračun upošteva njuna teža. Če sta na trgu prisotni dve vrsti in se uporabljata kot plačilno sredstvo, se tista z višjo čistostjo imenuje **jeyyid**, tista z nižjo čistostjo pa zuyuf. Če je njuna čistost nižja od petdeset odstotkov in se uporabljata v trgovini, je treba zakat plačati, ko njuna vrednost doseže znesek nisab za zlato oziroma srebro.

Tudi če je pridelek z zemlje, ki jo oskrbujejo deževnica ali potoki, majhen ali gre za zelenjavo in sadje, ki hitro gnije in plesni, je treba desetino tega dati uradniku, zadolženemu za pobiranje 'ushr. Nato uradnik proda zbrani 'ushr in denar izroči finančnemu oddelku, imenovanemu **Beyt-ul-mal**. (Prosimo, preglejte prvo, devetindvajseto in sedemintrideseto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost.**) Obstajajo učenjaške pripovedi, ki navajajo, da je farz plačati 'ushr za sadje, ko se pojavi, ko dozori ali ko se požanje. Ena dvajsetina pridelka se plača, če se namakanje opravlja z živalsko močjo ali s črpalko, motorjem ali drugimi stroji. Plačati ga je treba pred odbitkom kakršnih koli stroškov. Vlada ne sme darovati 'ushr lastniku premoženja ali ga odpustiti ali razveljaviti. 'Ushr se plača tudi za med, pridobljen v gorah ali na zemljiščih z 'ushr.

Zakat se ne plačuje dhimijem. Ti lahko prejemajo sadaqa-i-fitr in/ali obljubljene stvari ali druge miloščine. (Dhimiji so nemuslimani, ki živijo v muslimanski državi.) Nemuslimanu, ki ni dhimmi, se ne sme plačati miloščine, ki je farz ali wajib ali nafila (nadpovprečna), ne glede na to, ali je muste'min (tj. nemusliman, ki začasno živi v državi Muslimanov) ali harbi (tj. tisti, ki živi v državi nemuslimanov). (Prosimo, preberite šestinštirideseto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost**.)" Če revni Musliman ni zadolžen, je makruh, da mu damo zakat v višini nisaba ali več. Če ima revni človek družino, ki jo mora preživljati, tj. ženo in otroke, je dopustno, da mu damo znesek, ki bo po delitvi med člane družine nekoliko nižji od nisaba.

Dovoljeno je prodati nepremičnino v zameno za fulus, ki je trenutno v obtoku na trgu. Fulus pomeni kovinske kovance, ki niso iz zlata in srebra, ali papirnati denar; ker se običajno uporablja kot themen (cena), ni nujno, da je ta'yin; tj. ni ga potrebno izpostaviti, pokazati. Če postane kasid, tj. če ni več v obtoku na trgu, prodaja (ki je bila opravljena) postane batil (neveljavna) v skladu z Imamom A'zamom Abu Hanifo ‚rahima-hullahu ta'ala'. (Po drugi strani) po mnenju Imameyn, tj. Imama Abu Yusufa in Imama Muhammada ‚rahima-humallahu ta'ala', prodaja ne postane batil. Plačana je valuta z enako vrednostjo. Če fulus (tj. kovinski ali papirni denar) postane kasid (tako da ni več valuta na trgu) po izposoji, se po mnenju Imama A'zama vrne njegov mithl, tj. fulus v višini izposojene vsote. Po mnenju Imameyn pa se vrne valuta (tj. zlato ali srebro), katere vrednost je enaka izposojeni vsoti. Za nakup in prodajo z uporabo neuporabljenega fulusa je potrebno opraviti ta'yin fulusa, tj. ga pokazati. Lastnina, ki je bila opravljena ta'yin, ima (lastnost) ta'ayyun. (Za razumevanje uporabljene terminologije si oglejte devetindvajseto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost**.) To pomeni, da ko je določeno premoženje ta'yin (tj. pokazano), je treba to premoženje tudi dati (v izvedeni transakciji). Njegova podobnost ne more biti dana. Če nekdo da menjalcu denarja srebro, ki tehta en dirham, in ga prosi, naj mu da fulus za polovico dirhama in srebro, ki tehta habba manj kot polovica dirhama, za preostalo polovico, bo bey (prodaja) postala fasid. Kajti prodaja polovice dirhama srebra v zameno za srebro, ki tehta manj kot polovica dirhama, je dejanje faiz (ali faidh). (Habba je enota teže, enaka zrnu ječmena.) Če reče: "Daj mi fulus za polovico tega in daj mi srebro, ki tehta habba manj kot pol dirhama za preostalo polovico", bo prodaja fulusa sahih (veljavna). Če reče: "Daj mi fulus, ki tehta pol dirhama, in srebro, ki tehta habba manj kot pol dirhama, v zameno za ta en dirham srebra", bosta obe prodaji sahih. Srebro, ki tehta habba manj, bo prodano v zameno za srebro enake teže, pol dirhama fulusa pa bo prodano v zameno za srebro, ki tehta habba več kot pol dirhama srebra. Čeprav se fulus in srebro, dano v zameno zanj, razlikujeta po teži, je prodaja dovoljena, saj se razlikujeta tudi po vrsti.

To je navedeno v knjigi z naslovom **Bedayi'us-sanayi' fi tertib-ishsherayi'**:[94] "Lastnina, ki se plača kot zakat, mora biti lastnina iste vrste ali lastnina zakata druge vrste. [Ni dovoljeno plačati revnim oblačila, čevlje, pšenico, maščobo ali druge podobne stvari namesto zlata.] Lastnina zakata je bodisi 'ayn ali deyn. Lastnina zakata, ki je 'ayn, je bodisi merljiva po teži ali prostornini ali pa je nekaj, kar se ne meri. Če je nekaj, kar se ne meri, je to bodisi žival saima ali komercialni 'uruz (tj. prenosno premoženje qiyami, razen živali). (Glejte sedemnajsti odstavek devetindvajsetega poglavja petega zvezka **Neskončna blaženost** za 'qiyami'). Če je to žival saima; ko je treba dati žival, ki je opredeljena v Nass (ayat-i-kerimas in hadith-i-sherifs z jasnimi pomeni), se da srednje velika žival. Ko je treba dati šibko žival, se razlika od srednje velike živali izravna z dodatkom zlata ali srebra v vrednosti, ki ustreza razliki v vrednosti. Ko je treba dati vrednost živali, se ponovno da vrednost srednje velike živali. Ko je treba dati vrednost skromne živali, se razlika izravna z dodatkom zlata ali srebra. Namesto dveh srednje velikih ovc je dovoljeno dati eno mesnato ovco, ki je enakovredna vsoti njunih vrednosti. Vrednost se upošteva pri premoženju, ki je podvrženo faiz (obresti). Od komercialnega 'uruz se plača ena štiridesetina premoženja, navedenega v Nass (kot zakat). V primeru, da je treba plačati drugo premoženje iste vrste, plačilo nekaj srednje ali nižje kakovosti pomeni izravnavo razlike (v kakovosti ali vrednosti). Za 'uruz pomeni premoženje, ki se ne meri po teži ali prostornini. Pri uruzu razlika v količini ne povzroča faiz. Na primer, dva kompleta oblačil slabe kakovosti se lahko podarita namesto enega kompleta dobre kakovosti. Ko se plača drugo premoženje drugega rodu, je treba razliko izravnati, če je plačilo nižje od zneska, ki je farz. Ko je premoženje zakat nekaj, kar se meri po teži ali prostornini, se plača ena štiridesetina samega premoženja. Če je treba plačati premoženje zakat drugega rodu, je treba plačati znesek enake vrednosti. Če je treba plačati drugo premoženje iste vrste, se plača enak znesek, ne pa znesek enake vrednosti, v skladu s Shaikhaynom (tj. Imam A'zam Abu Hanifa in njegov učenec Imam Abu Yusuf), 'rahima-humallahu ta'ala'. Na primer, če je vrednost dvesto kilogramov kakovostne pšenice dvesto dirhamov srebra, je dovoljeno plačati pet kilogramov pšenice slabe kakovosti kot zakat. Podobno se namesto petih dirhamov jeyyid (visokokakovostnega) srebra kot zakat za dvesto dirhamov jeyyid srebra lahko plača pet dirhamov zuyuf (slabo kakovostnega) srebra. To pravilo velja v zadevah, ki se nanašajo na nazr. (Glejte peto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za 'nazr'.)

"Zlato in srebro sta absolutna **themena** (cene). Ustvarjena sta bila kot temena. Nista namenjena zadovoljevanju potreb ljudi. Sta sredstvo za nakup njihovih življenjskih potrebščin. Druge stvari pa so bile ustvarjene tako kot temena kot tudi kot stvari, ki se uporabljajo same po sebi." Tukaj končamo prevod iz **Bedayija**.

Stvari, ki jih človek potrebuje, da lahko živi udobno in v skladu z Islamom, se imenujejo **življenjske potrebe**. Preberite deseto poglavje knjige z naslovom **Etika Islama!** Življenjske potrebe se spreminjajo glede na države, razmere in čase, v katerih živijo ljudje. Odvečne stvari, ki niso potrebne za udobno življenje in se uporabljajo za užitek, kot okraski ali za vzbujanje občudovanja, se imenujejo okrasne stvari (zinat ali zinet). Zlato in srebro nista med osnovnimi potrebami; sta okrasni stvari. Uporaba okrasnih stvari, ki so mubah (dovoljene), je dovoljena moškim tako doma kot zunaj, ženskam pa samo doma.

Kot je razvidno, je trenutni fulus vedno komercialna lastnina. Ko njegova vrednost doseže znesek nisaba na podlagi najmanj vredne od zlatih kovancev, ki se uporabljajo na trgu, postane farz plačati zakat zanje. Za nisab komercialnega premoženja se namreč izračuna, v skladu z

---

[94] Napisal Abu Bakr bin Mes'ud Alauddin Shashi Kashani 'rahmatullahi ta'ala 'alaih' (umrl 587 [1191 n. št.], Aleppo) kot komentar h knjigi z naslovom **Tuhfa-t-ul-fuqaha**, ki jo je napisal njegov učitelj Alauddin Muhammad bin Ahmad Samarkandi ,rahmatullahi 'alaih' (umrl 540 [1145 n. št.]).

Imameynom (Imam Abu Yusuf in Imam Muhammad ‚rahima-humallahu ta'ala', dva najbolj ugledna učenca Imama A'zama Abu Hanifa ‚rahima-hullahu ta'ala'), z zlatom ali srebrom, po možnosti s tistim, ki se bolj pogosto uporablja v komercialnih transakcijah. Zakat za to lastnino se plača bodisi z denarjem (tj. zlatom ali srebrom), na podlagi katerega je bila izračunana njena vrednost, bodisi se da ena štiridesetina lastnine. Revni ljudje ga uporabijo za svoje osnovne potrebe. Fulus pomeni denar, ki ni zlato ali srebro. Sestavljen je iz kovinskih kovancev, skovanih iz bakra, brona ali drugih zlitin, ali papirnih bankovcev. To pomeni, da so papirni bankovci fulus. Za njih je treba plačati zakat. Vendar njihova vrednost, za razliko od vrednosti zlata in srebra, ni **realna vrednost**. To je **nominalna vrednost.** To je vrednost, ki jo dodelijo vlade. Lahko razveljavijo lastno odločitev. Ko nominalna vrednost (fulusa) izgine, ne more več biti **themen** (cena). Izgubila je svojo funkcijo kot lastnina zakata. Ibni 'Abidin navaja: "Vrednost komercialne lastnine se izračuna z zlatimi ali srebrnimi kovanci, ki so bili skovani kot denarne enote in se pogosto uporabljajo za komercialne namene. Če je vrednost določene lastnine enaka dvesto štirideset dirhamov srebra, ko se izračuna s srebrom, in dvajset mithqalov zlata, ko se izračuna z zlatom, je njena vrednost v obeh primerih enaka znesku nisab; vendar pa je treba to lastnino ovrednotiti na podlagi srebra. Lastnik nepremičnine bo namreč moral dati šest dirhamov srebra ali pol mitkala zlata, kar je enakovredno vrednosti petih dirhamov srebra, kar pa bo manj ugodno za revno osebo (ki ji je treba plačati zakat). [Ker dvajset mithqalov zlata in dvesto dirhamov srebra pomenijo enak (znesek) nisaba, sta enaka v vrednosti.] Zlati kovanec, ki tehta en mithqal, se imenuje **dinar**. [Vse turške zlate lire tehtajo eno in pol mithqala, to je 7,2 grama, vsaka.] Obvezno je plačati zakat za valuto, imenovano fulus [v zlatu ali srebru], ki se je uporabila za izračun njenega zneska nisab. To pomeni, da je treba nisab za papirnate bankovce izračunati z najnižjo vrednostjo zlatih lir, ki se uporabljajo za komercialne namene, njihov zakat pa je treba plačati v zlatu. Srebro se namreč zdaj ne uporablja več kot valuta. Zakat za papirnate bankovce se plača v kovini, tj. zlatu, ki se uporablja za izračun njihovega (zneska) nisaba. Ena štiridesetina njihove vrednosti se ne more plačati v papirnih bankovcih. Papirni bankovci sami po sebi namreč ne morejo biti uporabljeni za nujne potrebe. Uporaba papirnih bankovcev namesto odpadnega papirja, ki je na voljo, bi bila razsipnost. Razsipnost pa je haram. Prav tako ni dovoljeno plačati papirnate bankovce kot zakat za papirnate bankovce, da bi se lahko uporabljali kot valuta. Zato je zlato, vedno dragocena in prava valuta, ki bi morala biti vedno prednostna pri plačevanju zakata.

Zlato se lahko plača ne le v kovancu, ampak tudi v kateri koli drugi obliki. Na voljo je vedno in povsod. Če Musliman ne more najti zlata v mestu, kjer živi, pošlje papirnate bankovce prijatelju, ki živi v mestu, kjer se prodajajo zlati predmeti, in mu napiše, naj z denarjem kupi zlato in v njegovem imenu plača zakat. Pozneje lahko svoj dolg plača v papirnatih bankovcih. Glede na to, da je plačilo zakata v papirnih bankovcih tako enostavno, ni upravičeno, da se zavrne plačilo v zlatu zaradi plačila v papirnih bankovcih z nominalno in začasno vrednostjo, še posebej, če se tako imenovana preferenca kaže na račun neupoštevanja zapovedi, navedene v islamskih knjigah Fiqh[95]. Ljudje, ki se ne želijo prilagoditi islamskim naukom iz knjig Fiqh in ki poskušajo izvajati obrede v skladu s svojimi lastnimi sklepnimi ugotovitvami iz Korana ayat-i-kerimas, se imenujejo **la-madhhabi** ljudje (tj. ljudje brez določenega Madhhab) ali **heretiki**. Naš odgovor takim heretikom bi moral biti: "Svoje obrede ne izvajam v skladu z vašimi sklepi iz Korana al-kerim in hadith-isherifs, ampak v skladu s tem, kar so razumeli in pojasnili Imami (štirih) Madhhabov." Knjige, ki poučujejo razumevanje Imamov Madhhabov ‚rahima-hullahu ta'ala', se imenujejo **knjige Fiqh.**

[95] Za podrobnejše informacije o veji islamskega učenja, imenovani 'Fiqh', si oglejte triintrideseto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost.**

Kitab-ul-fiqh 'alal-madhahib-il-erbe'a, ki ga je pripravila skupina muderrisin (profesorjev) madrase (univerze) **Jami'ul** edhher pod vodstvom prof. Abd-ur-Rahman Jeziri, vsebuje vsa učenja Fiqh v štirih ločenih sklopih, pri čemer vsak sklop učenj pripada enemu od štirih Madhhabov. Celotna knjiga, razdeljena na pet delov, je bila natisnjena v Kairu leta 1392 hidžre [1972 n. št.]. V poglavju z naslovom 'Zakat za awraq-i-maliyya (bankovce)' je navedeno naslednje: "Učenjaki Fiqh so navedli, da je treba plačati zakat za awraq-i-maliyya, tj. papirnate bankovce. Ti se namreč v trgovini uporabljajo namesto zlata in srebra. Vedno jih je mogoče zlahka zamenjati za zlato ali srebro. Za človeka, ki ima veliko papirnih bankovcev, ni sprejemljivo, da njihove vrednosti ne prišteje k vrednosti svojega zlata in srebra pri izračunu zneska nisaba za zakat in da za njih dejansko ne plača zakata. Glede tega so učenjaki Fiqh v treh Madhhabih soglasno izjavili, da je treba plačati zakat za papirnate bankovce. Edini Madhhab, ki se ne strinja s tem soglasjem, je Hanbali Madhhab. Učenjaki Hanafi Madhhab so dejali, da so papirnati bankovci **deyn-iqawi** in da jih je mogoče takoj in po želji zamenjati za zlato in srebro. (Prosimo, preglejte prvo poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za 'deyn-i-qawi'.) Dodali so, da je treba zakat za njih plačati brez odlašanja. Kajti plačilo zakata za zapadli dolg postane farz, ko se prevzame zlato ali srebro. Čeprav zakat postane farz, preden se prevzame, pa njegovo plačilo ne postane farz. V tem primeru imate dve možnosti: lahko počakate, da jih boste lahko pobrali, in plačate zakat tudi za pretekla leta, ali pa plačate zakat za njih tudi letno, tako da porabite zlato in srebro, ki ga imate v lasti. Zakonitega davka ne morete plačati z menicami, ki so v vaši lasti, kot zakat za zlato kovance, ki vam jih dolgujejo; ko od dolžnika poberejo zlato in srebro, navedeno na menicah, postane farz, da ločite eno štiridesetino za vsako preteklo leto in jo razdelite revnim. Enako velja, da papirnatih bankovcev ni mogoče plačati kot zakat. Kar je treba storiti, je, da od menjalca kupite zlato kovance z najnižjo vrednostjo, tako da porabite eno štiridesetino njihove vrednosti, in razdelite kovance, ki ste jih kupili, ali zlata prstana in/ali zapestnice s skupno težo, enako teži kovancev, revnim.

Ni dopustno, da svojega dolžnika odvezujete od njegovega dolga v zameno za zakat, ki mu ga morate plačati, tako da se zakat in dolg medsebojno izravnata, tako da niti on (dejansko) ne plača svojega dolga niti vi (dejansko) ne plačate zakata. Zakat morate (dejansko) plačati revnemu človeku, nato pa mora on plačati svoj dolg tako, da vrne tisto, kar je prejel. Za upnika, ki ne more verjeti, da bo njegov dolžnik vrnil, kar je prejel, je v zadnjem delu šestega zvezka knjige z naslovom **Fatawa-yi-Hindiyya** predlagana tehnika. V njej piše: "Upnik dolžniku predstavi osebo, ki ji zaupa, in reče: 'Imenuj to osebo za svojega namestnika, da bo prevzel zakat, ki ti ga bom plačal, in mi plačal tvoj dolg. Nato revni dolžnik imenuje to osebo za svojega namestnika. Ko ta oseba vzame zakat, postane premoženje, ki ga vzame (kot zakat), premoženje revne osebe. Nato to premoženje vrne bogati osebi, s čimer je dolg revne osebe poplačan. Predpostavimo, da revna oseba dolguje dvema različnima osebama in ena od teh oseb želi revno osebo odvezati od dolga do nje, tako da ji plača zakat v višini dolga, ki ga ima revna oseba do nje; nato svojo terjatev podari revni osebi kot miloščino. S tem odpiše revnemu človeku dolg na način, ki je halal. Nato revni človek vrne (zlato, ki mu je bilo izplačano kot) zakat bogatemu človeku kot darilo. Ali pa si revni človek od nekoga izposodi zlato v vrednosti svojega dolga in ga podari bogatemu človeku, ki mu zlato vrne z namenom, da mu plača zakat, in ga odveže dolga, to pomeni, da mu odpusti dolg. Nato revni človek vrne zlato, ki mu je bilo izplačano kot zakat (od bogatega človeka), posojilodajalcu zlata. (Premoženje, ki ga je treba plačati kot) zakat [ali obljubljeno premoženje] se ne sme porabiti za pobožna dejanja ali za dobrodelnost (namesto plačila zakata [ali plačila obljubljenega premoženja]). Za to jih plačate (kot zakat [ali stvar, ki ste jo obljubili]) revnemu človeku, ki ga poznate, in ta oseba opravi tako imenovana dobrodelna dejanja. Kot je mogoče sklepati iz teh primerov, da bi lahko plačali zakat v papirnih bankovcih, si od žene ali od enega od svojih znancev izposodite okrasne zlate predmete, ki imajo enako težo kot zlati kovanci, ki jih nameravate plačati namesto papirnih bankovcev. Te zlate predmete

z namenom zakata podarite enemu od vaših revnih znancev ali sorodnikov. Sedaj ste plačali zakat za svoje papirnate bankovce (z darovanjem zlatih predmetov, ki so enake teže kot zlate kovance, ki so enake vrednosti kot izračunani znesek papirnatih bankovcev, ki jih je treba plačati kot zakat). Nato revna oseba podari zlate kovance vam, vi pa v zameno poravnate svoj dolg tako, da vrnete zlate predmete posojilodajalcu. Ker je bil zakat plačan, vi, bogata oseba, dajete nekaj papirnih bankovcev, ki jih imate v lasti in ki ste jih prihranili za plačilo zakata, revni osebi. Preostanek lahko porabiš za vse vrste dobrodelnosti, ki jih želiš. Če si tudi revni človek želi delež od thawab, ki ga prinaša dobrodelnost, ti proda zlate kovance, ki jih je prejel kot zakat. Nato ti vrne papirnate bankovce in te imenuje za svojega namestnika, da v njegovem imenu razdeljuješ dobrodelnost.

Sayyid ‚Abd-ul-Hakim Arwasi 'rahmatullahi 'alaih‘ (1281 [1865 n. št.], Baskale, Van, Turčija–1362 [1943], Ankara), strokovnjak za nauke vseh štirih madhhabov, je dejal: “Vrednost papirnatega denarja je nominalna vrednost. Ko se razveljavi, izgubi svojo vrednost. Zato ni dovoljeno plačevati fitro in/ali zakat v papirnem denarju. Zakat, ki ste ga v preteklosti plačali v papirnem denarju, je treba nadomestiti (tj. ponovno opraviti) z dawrom v zlatu. Vse vrste denarnih obredov, razen hadža, se lahko nadomestijo z dawrom.” (Glejte 21. poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za pojem 'dawr'.)

V Durr-ul-mukhtar je zapisano naslednje: Če Baghis, tj. Muslimani, ki so se uprli vladi in prevzeli oblast, ter tiranski muslimanski vladarji pobirajo zakat za živino in zakat (imenovan 'ushr') za pridelke ter jih razdeljujejo (na način in) na mestih, ki jih je določil Allah ta’ala, postane tako zbrano premoženje (od Muslimanov) zakat (in 'ushr') (teh Muslimanov). Če pa se tako imenovano premoženje razdeljuje (na drug način in) na drugih mestih, zbrano premoženje ne velja za zakat (in/ali 'ushr). Lastniki premoženja bodo morali ponovno plačati zakat (in/ali 'ushr), tako da ga razdelijo revnim Muslimanom. Če navedene oblasti pobirajo zakat za komercialno premoženje in zakat za denar, to ne bo veljalo za zakat, po mnenju velike večine islamskih učenjakov. Dana fatwa se strinja z njihovim ijtihadom. Po mnenju drugih islamskih učenjakov, ker so tisti zatiralske vladarji, ki jih zbirajo, (hkrati) Muslimani in ker zbrano premoženje po pravici pripada ljudem, se bodo šteli za revne ljudi, zato bo premoženje, ki jim bo izplačano z niyyat (namero) zakata, veljalo za zakat. **Ibni 'Abidin** opisuje to zadevo takole: “To pravilo velja tudi za premoženje in denar, zbran kot davki ali dajatve ali pod kakršnim koli drugim imenom. Bolj splošno znanstveno mnenje, da tako zbrano premoženje ne velja za zakat, kljub nameri, je sahih. Z drugimi besedami, tiranski muslimanski vladarji nimajo pravice pobirati zakat za premoženje ljudi.” Da se fatwa strinja s tem ijtihadom, je zapisano v **Tahtawijevi** opombi (k zgoraj navedeni knjigi). Kot je razvidno, bo zakat, plačan za živali, in ’ushr (plačan za pridelke) sahih (veljaven v Islamu) le, če jih pobira muslimanska vlada in jih razdeljuje ljudem, ki imajo dolgove iz štirih oddelkov državne blagajne, imenovane **Beyt-ul-mal**. Po mnenju večine islamskih učenjakov noben od davkov, plačanih vladi, ne velja za zakat za premoženje ali denar. Obstaja znanstveno poročilo, ki navaja, da je to dopustno pod pogojem, da je vlada, ki jih pobira, znana kot muslimanska vlada, in da se premoženje in denar podarita z namenom zakata. Vendar je vir tega poročila da'if (šibek). (Za tehnični pomen izraza 'da'if' si oglejte šesto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost**.)

Pojdi, moj brat, bodi razumen in premagaj to trdovratnost!
Tvoje življenje je tako dragoceno, ne zapravljaj ga v nepotrebnosti!

Zaščiti svoje srce pred željami nafs!
Naj tvoje notranjost, tako kot tvoja zunanjost, doseže čistost!

Ko se zlato pomeša z bakrom,
bo menjalec denarja to sprejel z veseljem?

Ne hvali se s svojo diplomo iz srednje šole!
Premisli, preden spregovoriš, da ne boš vpleten v čudnosti!

Poišči osebo ma'arif in prisluhni ji!
Da boš od Haqqa dosegel toliko dobrote!

Pojdi v ocean Haqiqat in se potopi vanj,
in prinesi nekaj vrhunske kakovosti!

Ne pustite, da vas nevedni diplomant zavede!
Zgodnji učenjaki vam kažejo pot k čistosti!

POGLAVJE O POSTENJU

Post ima tri obveznosti:

1– Izraziti niyyat (namero).

2– Izraziti niyyat med začetkom posta in njegovim koncem.

3– Izogibati se stvarem, ki razveljavljajo post, med nehar-i-shar'i (dnevnim časom v islamskem času), ki se konča ob sončnem zahodu. Čas imsak je, ko se belina, imenovana fajr-i-sadiq, pojavi takoj nad črto ufq-i-zahiri (vidni horizont). Oseba, ki se izogiba stvarem, ki razveljavljajo post, do večera, ne da bi oblikovala niyyat (namero) za post (v času, ki ga določa Islam), tisti dan ne bo postila. Morala bo nadomestiti samo post tistega dne.

Da je post za osebo farz, mora biti izpolnjenih sedem pogojev: 1– Biti Musliman. 2– Doseči puberteto. 3– Post otroka je sahih. 4– Doseči starost razsodnosti. 5– Musliman, ki živi v dar-ul-harb, mora slišati, da je post (v Ramadanu) farz. 6– Biti muqim (nepremičen, tj. ne opravljati daljših potovanj. Glejte petnajsto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.) 7– (Za žensko ali dekle) ne sme biti v stanju haid (menstruacija). 8– (Za žensko) ne sme biti v stanju nifas (lochia, poporodno obdobje).

Obstaja šest razlogov, ki razveljavijo post: jesti hrano; piti nekaj za piti; haid; nifas; bruhati. Laž, obrekovanje, nemima, tj. širjenje govoric med Muslimani, in kriva izpoved niso med razlogi, ki razveljavijo post. Vendar pa takšna dejanja izničijo thawab, ki se zasluži s postom.

Sedem oseb (ima pravico) prekiniti post:

1– Invalidi; 2– Musafir [naslednji dan]; (Musafir je oseba, ki potuje na daljšo pot, imenovano safar. Imenuje se tudi safari oseba, v nasprotju z zgoraj omenjeno muqim osebo.) 3– (Ženska, ki ima mesečno obdobje, imenovano) haid; 4– Ženska v (poporodnem obdobju, imenovanem) nifas; 5– Nosečnica, če je prešibka za post; 6– Ženska v obdobju dojenja, če bi post škodoval otroku; 7– (Oseba, imenovana) pir-i-fani (ki je preveč stara in prešibka za post).

Za post je potrebno vsak dan izraziti niyyat (namero). V **Fatawa-i-Hindiyya** je zapisano: "Niyyat se izrazi s srcem. Vstati za (pozno nočno jed, imenovano) Sahur pomeni izraziti niyyat." Obstajata dve vrsti niyyat za post: Prva vrsta niyyat je niyyat, ki se izreče vsak dan v mesecu Ramadanu, ali za post, ki je nafila (nadpovprečen), ali za post, ki se izvaja za izpolnitev določene zaobljube, in ki ga je treba izreči med sončnim zahodom prejšnjega dne in časom dahwa-i-kubra tekočega dne. **Dahwa-i-kubra** je polovica šar'i dneva, tj. polovica dnevnega trajanja posta, ki se izračuna na naslednji način v smislu azani časa:

$$\text{Fajr} + \frac{24 - \text{Fajr}}{2}, \text{ or } \text{Fajr} + 12 - \frac{\text{Fajr}}{2} = 12 + \frac{\text{Fajr}}{2}$$

To pomeni, da je čas dahwa-i-kubra polovica števila, ki označuje čas fajr v smislu azani časa. To je pred zawalom (poldnevom) za toliko časa, kolikor je razlika med polovico šar'i dneva in sončnim dnevom v smislu standardnega časa; ta razlika je enaka polovici hissa-i-fajr, ki je čas med sončnim vzhodom in fajrom ali časom imsak. Postite se tako, da naredite niyyat najkasneje v času Dahwai-kubra – če niste nič jedli ali pili (po času imsak). Ni dovoljeno narediti niyyat v času Dahwa. Niyyat, ki ga je treba narediti pred fajrom, mora biti naslednji: "Naredim niyyat, da bom jutri postil", medtem ko mora biti niyyat, ki ga je treba narediti po fajru, naslednji: "Naredim niyyat, da bom danes postil".

Druga vrsta niyyat je za qada ali za kaffarat ali za nazri-mutlaq. Te tri vrste posta zahtevajo enako vrsto niyyat, tj. drugo vrsto niyyat. Najzgodnejši čas za njo je sončni zahod prejšnjega dne, najpoznejši čas pa je takoj pred fajr-i-sadiq, tj. pred pojavom beline na obzorju. Niyyat po zori – za katero koli od teh treh vrst posta – ni dovoljen. V Ibni 'Abidinu je v zadnjem delu poglavja, ki obravnava namaz qada, zapisano, da ko opravljate qada za več dni posta, ki ga niste opravili v mesecu Ramadanu v nekem preteklem letu, vam ni treba navajati dni glede na njihova imena ali vrstni red. Obstajajo tri stopnje posta, odvisno od ljudi, ki postijo: post neizobraženih ljudi; post izobraženih ljudi; in post, ki ga opravljajo Enbiya (Preroki) in Awliya (blagoslovljeni ljudje, ki so dosegli ljubezen do Allaha ta'ala). Ko neizobraženi ljudje postijo, ne jedo, ne pijejo in nimajo spolnih odnosov. Vendar pa storijo druga napačna dejanja. Učeni ljudje ne storijo drugih napačnih dejanj. Enbiya in Awliya se med postom izogibajo vsem vrstam dvomljivih dejanj.

Obstajajo tri vrste praznika 'Iyd, odvisno od ljudi, ki ga praznujejo po postu: 'Iyd neizobraženih ljudi; 'Iyd izobraženih ljudi; in 'Iyd Enbiya in Awliya. Neizobraženi ljudje (prekinejo post in) imajo zvečer (obrok, imenovan) iftar, jedo in pijejo, kar želijo, in rečejo: "To je naš 'Iyd." Izobraženi ljudje imajo prav tako iftar zvečer, vendar rečejo: "To je naš 'Iyd, če je Allah 'adhim-ush-shan zadovoljen z našim postom." In zamišljeno razmišljajo: "Kaj bo z nami, če ne bo zadovoljen z našim delovanjem!" Praznik Enbiya in Awliya je ru'yetullah. Zaslužili so si milost Allaha 'adhim-ushshan.

Za vse vernike obstaja pet vrst praznikov:

Prvi je, ko angel na levi strani vernika ne najde ničesar v imenu zlobnih dejanj.

Drugi je, ko med agonijo smrti vernika (sekeratul-mevt) angeli dobre novice pridejo k njemu, ga pozdravijo in mu sporočijo dobro novico, da je vernik in da je namenjen v raj.

Tretji je, ko vernik prispe v grob in se znajde v enem od rajskih vrtov.

Četrti je, ko se vernik na dan vstajenja znajde v senci pod 'Arsh-ur-Rahmanom, kjer sedi z Enbiya, Awliya, 'Ulama in Suleha.

Peti je, ko vernik odgovori na vsa vprašanja, ki mu bodo zastavljena na sedmih mestih med njegovo potjo po mostu imenovanem 'Sirat', ki je tanjši od lasu, ostrejši od meča in temnejši od nočne teme, in ki je pot tisoč let navzdol, tisoč let navzgor in tisoč let po ravnini. Če ne odgovori na vprašanja, bo za vsak neuspeh mučen tisoč let. Od sedmih vprašanj bo prvo o imanu, drugo o namazu, tretje o postu, četrto o hadžu, peto o zakatu, šesto o pravicah bitij in sedmo o ghuslu, istinji in očiščenju. (Istinja pomeni čiščenje sprednjega ali zadnjega dela telesa po uriniranju ali iztrebljanju, kar je podrobno razloženo v šestem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**)

Če oseba namerno prekine (pred sončnim zahodom) svoj post, za katerega je naredila niyyat pred časom imsak, bo morala narediti tako kaffarat kot qada. (Prekinitev) prostovoljnega posta ali posta qada (znotraj razdalje) ne zahteva kaffarat.

Za kaffarat se osvobodi suženj. Oseba, ki si tega ne more privoščiti, posti šestdeset dni zapored in zunaj dni Ramadana ter petih dni, ko je post haram. Poleg tega posti z namenom qada toliko dni, kolikor dni je (prematurno) prekinila svoj post. [Postiti se je haram na prvi dan 'Iyd Ramadana ali na kateri koli od štirih dni 'Iyd Qurban.] Oseba, ki si tega ne more privoščiti, dvakrat dnevno nahrani šestdeset revnih ljudi en dan ali enega revnega človeka dvakrat dnevno šestdeset dni. Ali pa vsakemu od njih da premoženje, katerega vrednost je enaka tisti, ki se plača kot fitra.

Za nadomestitev enodnevnega posta se posti en dan.

Pet oseb ni dolžnih opraviti kaffarat. Prva je bolna oseba. Druga je musafir (tj. oseba, ki je na daljšem potovanju, imenovanem safar). Tretja je ženska, ki dojijo in ne postijo, da ne bi škodovalo. Četrta je pir-i-fani. Peta je oseba, ki se boji, da bo umrla od lakote ali žeje.

Ko njihovi 'udhrs ne obstajajo več, bodo ti ljudje morali opraviti qada samo en dan za en dan.

Kar zadeva niyyat za yevm-i-shekk[96], obstaja nekaj vrst: Za yevm-i-shekk je dovoljeno, čeprav s kerahatom, narediti niyyat (postiti se) za dan v Ramadanu ali za drug post, ki je wajib, ali narediti niyyat za post za dan v Ramadanu, če je Ramadan, ali za post, ki je nafila (nadpovprečen) ali ki ni wajib, če ni (dan v) Ramadanu. Druga vrsta niyyat je tista, ki je brez kerahat in ki se naredi za čisto post ali za (post v) Sha'ban, kar pomeni narediti niyyat za nafila post. (Kerahat pomeni nekaj, npr. način, čas, v katerem naš blagoslovljeni Prerok ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ ne odobrava ali ne priporoča opravljanja določenega dejanja, kot je dejanje čaščenja. Če je to dejanje nadpovprečno, ga ne smemo opravljati v času kerahat. Če je to dejanje farz in ga niste opravili, čeprav ga je treba opraviti pred iztekom predpisanega časa, ga morate opraviti, čeprav to pomeni, da boste storili nekaj kerahat. Glejte 'časi kerahat' na koncu desetega poglavja četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**)

Vrsta posta, ki ni nikoli dopustna, je tista, ki se izvaja z niyyatom, kot je ta: “Naredim niyyat za post, če je mesec (v katerem smo) Ramadan; če ni, nimam niyyata.”

Če oseba ne izreče niyyata za post do fajr, tj. do pojava beline na vzhodnem obzorju, v Ramadanu, in nekaj poje pred poldnem, ta oseba po mnenju imama A'zama Abu Hanife ni dolžna opraviti kaffarat (kar pomeni postiti se šestdeset dni zapored po Ramadanu). Po mnenju Imameyn pa mora ta oseba opraviti kaffarat. Kajti jedel je, čeprav je imel možnost narediti

[96] Leksikalno pomeni negotov dan. V islamski terminologiji pomeni dan, za katerega ni gotovo znano, ali je prvi dan Ramadana ali zadnji dan Sha’ban.

niyyat in opraviti post. Če je jedel popoldne, mu ni treba opraviti kaffarat – po soglasnem ijtihadu.

Če je nekdo kršil zadnja dva ali tri mesece Ramadana in enkrat v vsakem od teh blagoslovljenih mesecev prekinil post, ali mora za vsako kršitev posebej opraviti kaffarat ali zadostuje, da kaffarat opravi enkrat za vse tri kršitve? To vprašanje je (med islamskimi učenjaki) sporno. Razumno je, da se kaffarat opravi za vsako kršitev posebej. Če ima oseba dolgove v zvezi s postom v Ramadanu, je po mnenju nekaterih učenjakov ta oseba grešna, če mine eno leto in ta oseba še vedno ni poravnala svojih dolgov s postom za dneve, ki jih dolguje.

Če se zgodi, da je čas enega od dveh letnih praznikov, tj. praznika Ramadan-i-sherif ali praznika Qurban, ko oseba opravi kaffarat, tj. ko opravi zaporednih šestdeset dni posta za kaffarat, – kot je znano, je haram postiti se na dneve praznikov, ne glede na razlog za post –, bo moral ponovno začeti s postom za kaffarat od začetka. Njegovi prejšnji posti se ne bodo prišteli (da bi dopolnili šestdesetdnevni post).

Če oseba prekine post, ne da bi izrazila niyyat za safar (daljše potovanje), nato pa izrazi niyyat za safar in odide, bo morala opraviti tako qada kot kaffarat (tj. bo morala postiti za tisti dan, ko je prekršila post, in še šestdeset zaporednih dni za kazen, imenovano kaffarat). Dolga pot ne pomeni, da je prekinitev posta mubah (dovoljeno dejanje). Ko oseba odide na safar, je wajib, da tisti dan ne prekine posta. Če musafir naredi niyyat (za post) ponoči ali kadarkoli pred časom, imenovanim Dahwa-ikubra, ni halal, da tisti dan prekine post. Če prekine post, mora le opraviti qada (tj. mora postiti en dan po blagoslovljenem mesecu Ramadanu). Daljše potovanje omogoča mubah: 'ne začeti (dnevnega) posta'.

Če oseba med Ramadanom izgubi razum, tako da ne more postiti, in se kasneje opomore, mora nadomestiti dneve, ko ni postila. Če se med Ramadanom ne opomore, tako da njegova duševna motnja traja, je oproščen posta v tem Ramadanu.

Če oseba pozabi, da je na postu, in prekine post, njen post ne postane fasid (ničen). Če se spomni, da je na postu, vendar nadaljuje z jedjo, ker misli, da je njen post postal fasid, bo morala opraviti qada (po Ramadanu). Kaffarat ne bo potreben. Če pa nadaljuje z jedjo, čeprav ve, da njegov post ni postal fasid, bo moral opraviti tako qada kot kaffarat.

Če postnik pogoltne svoj znoj ali žveči obarvano vrvico in nato pogoltne barvo na njej ali pogoltne slino drugega ali pogoltne svojo slino, potem ko jo je izpljunil iz ust, ali pogoltne ostanek hrane med zobmi, ki je večji od čičerike, ali si vbrizga zdravilo pod kožo, njegov post postane neveljaven in bo moral opraviti le qada.

Če oseba poje kos papirja ali pest soli ali pogoltne zrno surove pšenice ali riža, je njen post neveljaven. Vendar bo morala opraviti le qada. Kajti ni običajno jesti pest soli, niti kot hrano niti kot zdravilo. Je kot pest zemlje. Po drugi strani pa je, če je zaužita sol v majhni količini, potrebno tudi kaffarat. To je zapisano v knjigi z naslovom **Eshbah**. Majhna količina soli se namreč uporablja tako kot hrana kot tudi kot zdravilo.

Če delavec ve, da bo zbolel, ker dela za preživetje, mu (še vedno) ni dovoljeno prekiniti post, preden zboli. Če prekine post (pred časom iftarja), bo moral opraviti kaffarat. Da bi se izognil (opravljanju) kaffarata, naj najprej pogoltne košček papirja (tj. pred tem, ko kaj poje). Če nosečnica ali doječa ženska čuti preveliko slabost (– zaradi lakote, žeje itd. –, da bi lahko nadaljevala s postom) in je (ali pije), mora opraviti le qada. Oseba, ki v Ramadanu brez 'udhrja brezobzirno je in pije, postane murtadd (odpadnik, apostat). (Fatawa-i- Feyziyya.)

Če oseba le žveči zrno sezama, njen post ne postane fasid. Če pa ga pogoltne, ne glede na to, ali ga je žvečila ali ne, njen post postane fasid. Potrebno bo opraviti qada.

Obstaja petnajst vrst posta: trije so farz, trije so wajib, pet so haram in štirje so sunnat. Post, ki je farz, je: post v Ramadanu, post za qada in post za kaffarat.

Post, ki je wajib, je: post za nazr-i-mu'ayyen, post za nazr-i-mutlaq in nadaljevanje posta nafila do sončnega zahoda, ko ste ga začeli izvajati.

Post, ki je haram, je: post na prvi dan 'Iyd v Ramadanu in na kateri koli od vseh štirih dni 'Iyd v Qurban. Post na kateri koli od teh petih dni je haram.

Post, ki je sunnat, je: post na eyyam-i-beydhi vsakega (arabskega) meseca, na dneve, imenovane sawm-i-Dawud, ob ponedeljkih, četrtkih, na dan 'Ashura, na dan 'Arafa in na podobne blagoslovljene dneve. Četrti, peti in šesti dan arabskih mesecev se imenujejo **eyyam-i-beydhi.** Post vsak drugi dan in nepost na dneve vmes, enkrat letno, se imenuje **sawm-i-Dawud**. (**Dan 'Ashura** je deseti dan Muharrama, prvega arabskega meseca. **Dan 'Arafa** je deveti dan arabskega meseca Du'l-hijja, tj. dan pred prvim dnem 'Iyd of Qurban.)

Post ima enajst prednosti:

1– Ščiti vas pred peklom.

2– Poskrbi, da so druga dejanja čaščenja (ki ste jih opravili) sprejeta (od Alaha ta'ala).

3– Je dhikr, ki ga opravlja vaše telo.

4– Premaga vaš kibr (arogantnost, domišljavost, nečimrnost).

5– Prekine človekovo 'ujb (egoizem, ponos na svoja dejanja čaščenja).

6– Poveča khushu' (strah pred Allahom ta'ala).

7– Thawab, zaslužen za to, bo na mizan (tehtnici za tehtanje človekovih dobrih del v onostranstvu).

8– Allah je zadovoljen s svojim (postnim) sužnjem.

9– Če človek umre z imanom, bo to (tj. njegov post) povzročilo, da bo zgodaj vstopil v raj.

10– Človekovo srce postane sijoče z nur.

11– Človekov um postane razsvetljen z nur.

Ko sonce zaide devetindvajsetega dneva meseca Sha'ban, je obvezno iskati novo luno Ramadana na zahodnem vidnem obzorju. Ko Musliman, ki je adil, tj. ki ne stori hude grehe in ki pripada Madhhabu Ahl as-sunnat, vidi novo luno na oblačnem nebu, o tem obvesti sodnika ali guvernerja. Ramadan se začne, ko Musliman opazi novo luno. Informacije, ki jih poda oseba, ki je bid'at ali fasiq, se ne upoštevajo. Pri jasnem vremenu je potrebnih več obvestilcev (kot očividcev pri določanju začetka Ramadana). Če nov mesec ni viden, se mesec Sha'ban (tekočega leta) šteje za tridesetdnevnega, dan po tem pa je (prvi dan meseca) Ramadana. Začetek Ramadana se ne določa s koledarjem ali astronomskimi izračuni. To je zapisano v

knjigah z naslovom **Bahr-ur-raiq, Fatawa-i-Hindiyya** in **Qadikhan**: “Če suženj, ki živi v **Dar-ul-harbu** in ne ve, kdaj se začne Ramadan, uporabi informacije iz koledarja in posti en mesec, je morda začel postiti dan pred prvim dnem Ramadana ali na drugi dan ali točno na prvi dan Ramadana. V prvem primeru je postil dan pred Ramadanom in praznoval ’Iyd na zadnji dan Ramadana. V drugem primeru ni postil na prvi dan Ramadana, ampak je postil na dan 'Iyd z namenom, da bo postil na zadnji dan Ramadana. V obeh primerih je postil osemindvajset dni Ramadana, zato bo moral po 'Iyd postiti dva dni z namenom qada. V tretjem primeru je dvomljivo, ali se prvi in zadnji dan meseca, v katerem je postil, ujemata z Ramadanom. Ker post, ki se opravi v dneh, za katere ni gotovo, da so v Ramadanu, ni sahih, bo moral tudi v tem primeru nadomestiti dva dneva posta. Zato bodo ljudje, ki začnejo postiti za Ramadan ne po opazovanju mlaja na nebu, ampak po vnaprej pripravljenih koledarjih, morali po 'Iyd Ramadana postiti dva dni z namenom qada. Kako izračunati prvi dan Ramadana, je podrobno razloženo v desetem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**.

[Ibni ’Abidin ‘rahima-hullahu ta’ala’ navaja: “V oblačnem vremenu se iftar ne sme opraviti (tj. post se ne sme prekiniti), razen če je človek prepričan, da je sonce zašlo, čeprav je bil azan (za oznanitev časa večerne molitve [in iftarja]) opravljen (tj. poklican). Dokler se iftar opravi pred (časom, imenovanim) ishtibak-un-nujum, tj. do trenutka, ko se na nebu pojavi večina zvezd, je oseba opravila mustahab, imenovan 'ta'jil' (kar pomeni 'hitro opraviti iftar'). Ko se opazi sončni zahod in se iftar opravi na določenem mestu, oseba, ki je na višjem mestu, npr. na minaretu, ne sme opraviti iftarja, razen če ve, da je sonce zašlo. To pravilo velja tudi za jutranjo molitev in sahur. V tabelah **Tamkin** v knjigah o astronomiji je višina ena od spremenljivk časa, imenovanega tamkin (ki je podrobno opredeljen in pojasnjen v desetem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**). Ker se vsi časi molitev izračunavajo, se za določeno lokacijo uporablja en sam čas tamkin, tj. čas tamkin, ki ustreza najvišji točki te lokacije. (Za tabelo tamkinov glej prilogo V četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**) Koledarji, pripravljeni brez upoštevanja obdobij tamkina, navajajo čase sončnega zahoda nekaj minut prej (kot časi sončnega zahoda, pri izračunu katerih so bila upoštevana obdobja tamkina). Sonce se v času sončnega zahoda (navedenem v teh koledarjih) ne zdi, da bi zašlo. Post, ki ga opravljajo ljudje, ki iftar opravljajo v skladu s koledarji brez tamkinov, postane fasid.]

ZA IZVEDBO KURBANA OBSTAJAJO TRI POGOJI (ki jih je treba izpolniti):

1. Biti diskreten in pubertetni Musliman.

2. Biti muqim (naseljen, tj. ne biti safari).

3. Imeti premoženje, ki zadostuje za izpolnitev zneska nisab.

Rukn (temeljno načelo) za (žival, ki se zakolje kot) Qurban je ovca, koza, kamela ali govedo (kot je bik, krava ali vol), kamela ali bik (ali krava ali vol) velja za sedem qurbanov, kar pomeni, da lahko sedem ljudi zakolje vola (ali bika ali kravo) kot qurban za vseh sedem. Če se jim pridruži še ena oseba, ki reče: “Pustite me, da se vam pridružim”, qurban osme osebe postane fasid (ničen in neveljaven). Nisab za Qurban je enak nisabu za Fitro (kar je podrobno obravnavano v tretjem poglavju petega zvezka **Neskončna blaženost**).

[Kot navaja Ibni ’Abidin ‘rahima-hullahu ta’ala’, če je delež katerega koli od njih manjši od ene sedmine, nobeno od sedmih žrtvovanj ne bo veljavno. Zato je dovoljeno, da se za skupni qurban združi manj kot sedem oseb. Udeležba med nakupom je sahih (veljavna). Čeprav je

udeležba po nakupu prav tako sahih, je bolje, da se udeležite pred nakupom. Oseba lahko opravi Qurban v partnerstvu z drugo osebo, tako da kupi od ene sedmine do šestih sedmin bika (ali krave ali vola), ki je v lasti slednje. Meso si razdelijo v neposrednem razmerju do deležev partnerjev. Če eden od partnerjev umre, bo sahih, če njegovi dediči (drugim partnerjem) rečejo: "Opravite Kurban v njegovem imenu in v svojem imenu." Opravljanje Kurbana v imenu umrlega Muslimana je namreč (dejanje) Kurbat. Če dediči tega ne rečejo, Kurban umrlega partnerja ne bo Kurbat in noben od Kurbanov partnerjev ne bo sahih. Če je eden od partnerjev nevernik ali če se je pridružil partnerstvu (samo) zaradi mesa, noben od Kurbanov partnerjev ne bo dopusten. Vsak partner mora namreč narediti niyyat za Kurbat. Niyyat nevernika je batil (ničen in neveljaven). Po drugi strani pa niyyat za prehranjevanje ni (dejanje) Kurbat. Podobno, če eden od partnerjev naredi niyyat za letošnji Kurban, drugi pa za naslednji Kurban, je niyyat drugih batil (ničen in neveljaven) in meso, ki pripada njihovemu deležu, postane tetawwu' [milostina], ki jo morajo razdeliti kot milostino revnim. Niyyat, ki ga naredi prvi, je sahih (veljaven), vendar potem ne more jesti mesa. Sodba, da je treba meso razdeliti kot miloščino, se je namreč razširila po vsem mesu. Kurbat, za katerega je niyyat izražen, ni nujno Kurbat, ki je wajib. Lahko je tudi Kurbat, ki je sunnat ali nafila. Lahko je tudi Kurbat, ki ga sestavljajo različna dejanja wajib. Dovoljeno je tudi, da je 'Aqiqa za otroka ali odraslega. (Glejte zadnji odstavek četrtega poglavja petega zvezka **Neskončna blaženost** za 'Aqiqa.) 'Aqiqa je namreč Kurbat, ki se izvaja kot zahvala za blagoslov novorojenega otroka. Tudi skupno kosilo, na katerem se Muslimani zabavajo, da proslavijo sklenitev nikaha (poročna pogodba, sklenjena na način, ki ga narekuje Islam, in ki je podrobno razložena v dvanajstem poglavju petega zvezka **Neskončna blaženost**), je vrsta zahvalnega darovanja in Kurbat, ki je sunnat. Najbolj zaslužno dejanje je, da vsi partnerji izrazijo svojo niyyat za Kurban of 'Iyd. Zakol živali za 'Aqiqa ni dejanje sunnat v Hanafi Madhhab. Je mustahab ali mubah. Dejanje mustahab je Kurbat. Dejanje mubah je prav tako Kurbat, če je opravljeno z niyyatom zahvale. Obstaja še veliko drugih običajnih dejanj, ki postanejo dejanja čaščenja zaradi niyyata. Mubah prav tako postane dejanje ta'at, ko je opravljen niyyat (za ta'at). Arabske knjige z naslovom '**Uqud-ud-durriyya** in **Durr-ulmukhtar** nudijo podrobne informacije o zakolu (z zadušitvijo) živali za 'Aqiqa.

HAJJ IMA TRI RUKNE:

1– Narediti niyyat za hadž, ko si nadeneš (posebno oblačilo, imenovano) ihram.

2– Izvesti (stoječ položaj, imenovan) waqfa na (hribu, imenovanem) 'Arafat.

3– Izvesti Tawaf-i-ziyarat (v Ka'bi).

Zgodnji čas za izvedbo waqfa na Arafatu je med zawalom (opoldne) devetega dne Dhu'lhijja in naslednjim jutrom. [Če opravite waqfo dan prej ali dan pozneje, je vaš hadž neveljaven (batil). Wahhabiti praznujejo 'Iyd (Qurban) dan prej, ne da bi videli novo luno (prejšnji večer). Hadž, ki ga opravijo ljudje, ki ne opravijo waqfe v predpisanem času, ni sahih (veljaven).]

Obstaja sedem vrst tawafa (obhodov okoli Ka'ba-i-mu'azzama znotraj Masjid-i-haram):

Prva je tawaf-i-ziyarat.
Drugi je tawaf za 'umra. (Ti dve vrsti tawafa sta farz.)
Tretji je tawaf-i-qudum, ki je sunnat.
Četrti je tawaf za wada (poslovitev).
Peti je tawaf za nazr, ki je wajib.

Šesti je tawaf-i-nafila.
Sedmi je tawaf tetawwu' (ali tatawwu'), ki je mustahab.

Farz je narediti niyyat, da prevzameš ihram za hadž. Sunna je, da si oblečeš kos (kose) blaga, imenovanega ihram. Wajib je, da se izogibaš nošenju šivanih oblačil.

Da bi bilo za osebo obvezno opraviti hadž, mora biti izpolnjenih osem pogojev:

1– Biti Musliman.

2– Doseči puberteto.

3– Doseči starost razsodnosti.

4– Biti zdrav.

5– Ne biti suženj.

6– Imeti premoženje, ki presega osnovne potrebe osebe.

7– Da je čas za hadž. Čas za hadž je dan 'Arafa in štirje dnevi 'Iyd (Kurban). Čas, ki ga je treba porabiti za pot, se prišteje k izračunu.

8– Za žensko, ki je tako daleč (od Meke), da bi potrebovala (daljše potovanje, imenovano) safar – tri dni hoje ali okoli sto štiri kilometre v Hanafi Madhhab –, da jo spremlja njen mož ali moški in mahram sorodnik, s katerim ji je večno prepovedano skleniti (islamsko poročno pogodbo, imenovano) nikah. [Za ljudi, ki izpolnjujejo teh osem pogojev, je farz, da enkrat v življenju opravijo hadž. Če opravijo hadž več kot enkrat, je hadž, ki ga opravijo v poznejših letih, nafila hadž. **Nafila je obred**, ki ga opravljaš po lastni volji, čeprav ni farz ali sunnat (da ga opravljaš). Thawab za nafila čaščenje je v primerjavi s thawabom za farz čaščenje tako majhen kot kapljica vode v primerjavi z vodo v oceanu. Islamski učenjaki niso soglašali z drugim opravljanjem hadža s strani Muslimanov, ki živijo daleč od Meke. Abdullah-i-Dahlawi ‚quddisa sirruh' v triinšestdesetem pismu svoje dragocene knjige z naslovom **Mekatib-i-sherif**a navaja naslednje: "Na potovanju, ki je namenjeno opravljanju hadža, je večinoma nemogoče pravilno opravljati verske obrede. V zvezi s tem imam Rabbani 'rahmatullahi 'alaih' v svojem sto triindvajsetem in sto štiriindvajsetem pismu (v prvem zvezku svojega blagoslovljenega dela z naslovom Maktubat) navaja, da ne odobrava potovanja z namenom opravljanja 'Umre ali nafila hadža.'[97] Nafila hadž je haram, če preprečuje opravljanje verskih obredov, ki so haram, ali če ženska ne more ustrezno zakriti svojega telesa. Odhod na takšen nafila hadž prinaša greh, namesto da bi prinesel thawab. Enako velja za potovanje z namenom opravljanja 'Umre.

PETINŠTIRIDESET FARZOV (ali FARDI)

Otrok postane **Musliman**, ko doseže puberteto, enako pa velja za nemuslimana, ki izreče **Kalima-i-tawhid**, tj. reče: **"La ilaha il-l-Allah Muhammadun rasulullah"** in verjame v pomen te izjave. Vsi grehi, ki jih je nemusliman do takrat storil, so takoj odpuščeni (od Allaha ta'ala). Vendar morata ti dve osebi, tako kot vsi drugi Muslimani, kadar imata čas, zapomniti

[97] Obe pismi sta bili naslovljeni na Mollo Tahirja Bedakhshija. Angleške različice pisem in kratka biografija Tahirja Bedakhshîja so priložene tej knjigi.

šest temeljev imana, ki se skupaj imenujejo Amentu, se naučiti njihov pomen in verjeti vanje ter reči: "Verjamem (dejstvo), da je ves Islam, tj. vsi zapovedi in prepovedi (skupaj), razglasil Allah ta'ala." Kasneje, kadar imata čas in ugodne razmere, je za njiju farz, da se naučita farz, tj. zapovedi, in haram, tj. prepovedi med vsemi islamskimi nauki, ki se nanašajo na etično in vedenjsko ravnanje ter nove situacije, s katerimi se srečujeta. Če zanikajo, ne verjamejo ali se posmehujejo dejstvu, da je farz, da se naučijo teh naukov, in da je farz, da izpolnjujejo katerega koli od farz in se izogibajo kateremu koli od haram, postanejo **murtadd** (odpadniki, apostati). Z drugimi besedami, oseba, ki se posmehuje kateremu koli od teh naukov, npr. pokrivanju žensk (na način, ki ga narekuje Islam), postane murtadd. Če murtadd ne opravi tawbe zaradi svojega odpadništva, ne bo postal Musliman s tem, da reče **"La ilaha il-l-Allah"** ali z izpolnjevanjem nekaterih islamskih zapovedi, kot so namaz, post, hadž ali z dobrimi deli ali dobrodelnostjo. Niti ne bodo imeli nobenih koristi od teh dobrih del v onostranstvu. Morajo se pokesati in opraviti tawbo za svoje zanikanje, tj. za islamsko doktrino, v katero niso hoteli verjeti.

Islamski učenjaki so izbrali štiriinpetdeset farzov, ki jih mora vsak Musliman verjeti in upoštevati:

1– Vedeti, da je Allah ta'ala edini in ga nikoli ne smemo pozabiti.

2– Jest in piti tisto, kar je halal.

3– Opraviti ablucijo.

4– Opraviti pet dnevnih namazov, vsak ob svojem času.

5– Ko opravljaš namaz, opraviti ghusl iz haid (če si dekle ali ženska) in iz junub.

6– Vedeti z gotovostjo in verjeti, da Allah ta'ala zagotavlja človeku rizq (preživetje).

7– Nositi čista in halal oblačila.

8– Delati in zaupati (tawakkul) v Allaha ta'ala.

9– Biti zadovoljen.

10– Izraziti hvaležnost Allahu ta'ala za njegove darove. To pomeni, da jih uporabljamo na mestih (in na načine), ki so nam zapovedani.

11– Sprejeti qada, ki prihaja od Jenab-i-bari, s sprijaznjenostjo.

12– Biti potrpežljiv glede dramatičnih dogodkov. To pomeni, da se jim ne upiraš.

13– Pokesati se za grehe (ki si jih storil). [Vsak dan moliti molitev, imenovano istighfar.]

14– Izvajati obrede čaščenja z iskrenostjo (ikhlas). (To pomeni, da čaščenje izvajaš samo zaradi milosti Allaha ta'ala, z namenom, da bi zadovoljil Allaha ta'ala.)

15– Gledati na človeške in džinske hudiče kot na svoje sovražnike.

16– Obravnavati Koran-i-'adhim-ush-shan kot dokument, dokazni tekst. Sprijazniti se z njegovimi pravili.

17– Vedeti, da je smrt haqq (volja Allaha ta'ala), in se pripraviti na smrt.

18– Ljubiti vse in vsakogar, ki ga ljubi Allah ta'ala, in se izogibati vsemu (in vsem), kar (in koga) ne mara. [To se imenuje Hubb-i-fillah in bughd-i-fillah.]

19– Biti dober do svojih staršev.

20– Spodbujati k dobremu in odvračati od zla.

21– Obiskovati svoje mahram sorodnike.

22– Ne zlorabljati zaupanja drugih.

23– Vedno se bati Allaha ta'ala in se izogibati haram dejanjem.

24– Poslušati Allaha 'adhim-ush-shan in Njegovega Poslanca. To pomeni, da opravljamo farz dejanja in se izogibamo haram dejanjem.

25– Izogibati se grehu in preživeti svoj čas v čaščenju.

26– Ne kršiti ukaza ulu-l-emr in ne kršiti zakonov.

27– Gledati na celotno stvarstvo okoli sebe z globokim občudovanjem.

28– Meditirati o obstoju Allaha ta'ala, tj. o njegovih lastnostih in stvarstvih.

29– Varovati svoj jezik pred haram in neprimernim govorjenjem.

30– Očistiti svoje srce od ma-siwa [ljubezni do tega sveta].

31– Ne posmehuj se nikomur.

32– Ne glej na nekaj haram (gledati).

33– Drži svoje obljube, ne glede na ceno.

34– Varuj svoje ušesa pred poslušanjem grešnih stvari, kot so neprimerne besede in glasbila.

35– Nauči se farzes in harams.

36– Uporabljaj tehtnice in merilna orodja s poštenostjo.

37– Ne bodi samozadovoljen glede muk, ki ti jih lahko naloži Allah 'adhim-ush-shan, in vedno čuti strah.

38– Plačuj zakat revnim Muslimanom in jim pomagaj.

39– Ne izgubiti upanja v milost Allaha 'adhim-ushshan.

40– Ne popustiti haram željam svojega nafs.

41– Nahraniti lačnega človeka za milost Allaha.

42– Delati in zaslužiti dovolj rizq, [tj. hrano, oblačila in stanovanje].

43– Plačati zakat za svojo lastnino in 'ushr za svoje pridelke.

44– Ne imeti spolnih odnosov s svojo ženo med njenim menstrualnim in lochialnim obdobjem.

45– Ohranjati svoje srce očiščeno od grehov.

46– Izogibati se arogantnosti.

47– Varovati lastnino sirote, ki še ni dosegla pubertete.

48– Ne biti blizu mladim fantom.

49– Izvajati pet dnevnih namazov pravočasno in jih ne puščati na qada (tj. ne odlašati z njimi, dokler ne mine predpisani čas).

50– Ne izsiljevati nikogarjevega premoženja.

[Človekova pravica je, da ob razvezi ženi izplača denar, imenovan mahr. Neizplačilo te pravice povzroči hudo kazen v tem svetu in grenko trpljenje v onostranstvu. Med človekovimi pravicami je najpomembnejša emr-i-ma'ruf do svojih sorodnikov in ljudi pod svojim poveljstvom (tj. poučevanje islamske vere), katere zanemarjanje povzroči najhujše trpljenje (v onostranstvu). Zato je oseba, ki jim in vsem drugim Muslimanom preprečuje, da bi se učili svoje vere in izvajali svoje verske obrede, s pomočjo preganjanja in zvijač, nevernik in sovražnik Islama. Primer tega so pripadniki bid'at in la-madhhabi, ki s podvržnimi govori in publikacijami oskrunjajo vero Ahl assunnat in Muslimane zavajajo iz Islama in imana.

51– Ne pripisovati partnerjev Allahu 'adhim-ush-shanu.

52– Izogibati se nečistosti.

53– Ne uživati vina in drugih alkoholnih pijač.

54– Ne krivo pričati.

[Vino, žganje in vse druge alkoholne pijače so qaba najasat (ena od dveh vrst najasat, ki sta podrobno opredeljeni in razloženi v šestem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost)**. V knjigah z naslovom **Bahr-ur-raiq** in **Ibni 'Abidin** je zapisano, da je blato, nastalo z mešanjem vode in zemlje, čisto, če je ena od sestavin čista, da je ta qawl sahih in da je končna fatwa v skladu s tem ijtihadom. Čeprav nekateri učenjaki trdijo, da je ta fatwa da'if, je v **'Ibni 'Abidin** in **Hadiqa** zapisano, da se da'if qawl lahko upošteva, kadar obstaja haraj (težava). Če so snovi, ki se mešajo z alkoholom za pridobivanje namenskih materialov, kot so kolonska voda, lak, alkoholna zdravila in barvila, čiste, bodo tudi mešanice čiste. V komentarju, ki ga je napisal Suleymhan bin 'Abdullah Shi'ridi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih k Molla Halil Shi'ridijevi knjigi z naslovom **al-Ma'fuwat**, je zapisano, da to pravilo velja tudi v Shafi'i Madhhab. Ne bodo preprečili namaza (da bi bil sahih), če je pri njihovem čiščenju haraj. Teoretično so te tekočine čiste zaradi haraja (pri njihovem čiščenju), vendar jih ni dovoljeno piti, razen če za to obstaja darurat. Alkoholne pijače niso nikoli čiste. Alkohol v teh pijačah je namreč pomešan z drugimi snovmi, ne zaradi zadovoljitve potrebe, ampak zaradi užitka. Vse, kar je z njimi umazano, postane nečisto. Piti jih brez darurata je vedno haram.

GLEDE GHUNAH-I-KEBAIR
(TEŽKI GREHI)

Obstaja veliko vrst hudih grehov, ki se imenujejo ghunah-ikebair. Dvainsedemdeset od njih so naslednji:

1– Neupravičen umor.

2– Prešuštvo.

3– Sodomija je haram v vseh religijah.

4– Pitje vina ali drugih alkoholnih pijač.

5– Kraja.

6– Uživanje drog.

7– S silo se polastiti tuje lastnine. To pomeni izsiljevanje.

8– Lažno pričevanje.

9– Brez 'udhr jesti pred drugimi Muslimani med blagoslovljenim mesecem Ramadana.

10– Riba, tj. izposojanje ali posojanje lastnine ali denarja z obrestmi.

11– Večkratno slovesno priseganje.

12– Neupoštevanje staršev.

13– Prenehati z izvajanjem sila-i-rahm do mahram sorodnikov, ki so salih Muslimani. (Sila-i-rahm pomeni obiskovanje bližnjih sorodnikov.)

14– V vojni dezertirati z bojišča in pobegniti pred sovražnikom.

15– Uporabljati premoženje sirote brez njenega soglasja. Na koncu dvesto šestinšestdesete strani (desete izdaje) petega zvezka **Neskončna blaženost** je navedeno naslednje: “Izvršitelj (sirote) ne more poravnati dolgov pokojnika s premoženjem sirote. Prav tako ne more plačati fitre sirote ali opraviti Kurbana za siroto (iz premoženja sirote). To pa lahko stori oče (sirote). Če izvršitelj postane revni, lahko uporabi premoženje sirote, vendar ga ne more podariti komu drugemu.”

16– Neuporaba tehtnic ali meril.

17– Opravljanje petih dnevnih namazov pred ali po (predpisanem) času.

18– Ranjenje srca vernega brata.

19– Dajanje lažnih izjav pod pretvezo, da gre za citat iz Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘, čeprav izjava v resnici ne pripada Preroku.

20– Sprejemanje podkupnine.

21– Izogibanje resničnemu pričanju.

22– Neplačevanje zakata ali 'ushr za svojo lastnino.

23– Ko vidiš osebo, ki greši, ne poskušaš je odvrniti, čeprav bi lahko.

24– Sežiganje žive živali.

25– Po tem, ko se naučiš (brati) Koran ’adhim-ush-shan, pozabiš, kako ga brati.

26– Izgubiš upanje v milost Allaha ’adhim-ush-shan.

27– Izdajaš zaupanje ljudi; ni pomembno, ali so Muslimani ali ne.

28– Jest svinjino, ki je haram.

29– Sovražiti in preklinjati katerega koli od Rasulullahovih Sahaba ‚ridwanullahi ta'ala 'alaihim ajma'in‘.

30– Nadaljevati z jedjo, ko si sit; to je haram.

31– Ženska, ki se izogiba zakonskemu odnosu s svojim možem (brez utemeljenega razloga).

32– Ženska, ki gre na obisk k znancu brez dovoljenja svojega moža.

33– Obtoževanje čiste ženske prešuštva.

34– Nemima, tj. širjenje govoric med Muslimani.

35– Razkazovanje svojih awrat delov drugim. [Awrat deli moškega so med popkom in koleni. Lasje, roke in noge ženske so prav tako del njenih awrat delov.] Gledanje awrat delov drugih.

36– Jestiti meso (jedilne) živali, ki je umrla (sama od sebe). Takšno meso se imenuje 'lesh'. Tudi (jedilna) žival, ki je bila ubita na način, ki ni v skladu z Islamom, se imenuje 'lesh' (in ni več jedilna).

37– Zlorabiti zaupanje.

38– Očrniti Muslimana.

39– Biti ljubosumen.

40– Pripisati partnerja Allah ’adhim-ush-shan. (To zlo dejanje se imenuje shirk [politeizem].)

41– Lagati.

42– Arogantnost, misliti, da si boljši od drugih.

43– Če oseba na smrtni postelji (na kakršen koli način) razženi dediča.

44– Biti pohlepen in zelo skop.

45– Biti navdušen nad svetom, [harams, se pravi.]

46– Ne bati se kazni, ki jo bo naložil Allah ta'ala.

47– Če je neka stvar haram, ne verjeti, da je haram.

48– Če je neka stvar halal, ne verjeti, da je halal.

49– Verjeti besedam vedeževalca o usodi ljudi in o ghaybu (neznanem, prihodnosti).

50– Opustiti svojo vero, postati murtadd (odpadnik).

51– Gledati ženo ali hčerko drugega brez 'udhr, da to storiš.

52– Ženske, ki nosijo moška oblačila.

53– Moški, ki nosijo ženska oblačila.

54– Grehi, storjeni v harem-i-sherifu.

55– Klicanje azana ali opravljanje namaza pred časom molitve.

56– Neupoštevanje državnih organov, kršenje zakonov.

57– Primerjanje mahram delov vaše žene z mahram deli vaše matere.

58– Preklinjati mater svoje žene.

59– Usmerjati pištolo drug proti drugemu.

60– Jest ali piti ostanke hrane psa.

61– Posmehovati se (komu) zaradi uslug, ki si jih naredil (njim).

62– Moški, ki nosijo svileno obleko.

63– Vztrajati v nevednosti. [Ne spoznavati vere Ahl as-sunnat, farzes, harams in vseh vrst potrebnega znanja.]

64– Prisegati na imena, ki niso imena Allaha ta'ala, ali omenjati imena, ki niso navedena v Islamu.

65– Bežati pred znanjem.

66– Ne razumeti, da je nevednost zlo.

67– Vztrajati pri storitvi lahkih grehov.

68– Glasno se smejati brez 'udhr, da bi to storil.

69– Ostati junub tako dolgo, da zamudiš enega od dnevnih molitvenih časov.

70– Imeti spolni odnos s svojo ženo med njenim menstrualnim ali lochialnim obdobjem.

71– Ustvarjati melodije. Peti neprimerne pesmi. Igrati glasbene instrumente.

Mirza Maz-har-i-Jan-i-Janan ‚rahima-hullahu ta'ala‘, eden največjih indijskih islamskih učenjakov, v svoji knjigi z naslovom **Kalimat-i-tayyibat** in v perzijščini navaja: “Islamski učenjaki soglasno trdijo, da je haram igrati kakršenkoli glasbeni instrument ali poslušati njihovo igranje. Obstaja učenjska izjava, da je flavta edini instrument, ki je makruh za igranje, in da je mubah (dovoljeno) igranje bobna na poroki. [Ko se Koran al-kerim bere ali recitira melodično ali se azan izvaja melodično, je haram, če se spremeni pomen ali se ponovi fonem (tako da se spremeni pomen). V knjigi z naslovom **al-Fiqh-u-’alal-Madhahib-ul-erba’a** je navedeno naslednje: “Melodično izvajanje azana je haram. Poslušanje takšnih izvedb ni dovoljeno.” Branje (ali recitiranje) uravnoteženega govora z uravnoteženim glasom se imenuje **teghanni** ali **sima**’.

Teghanni pomeni izgovarjati (brati ali recitirati) z melodičnim glasom, ki je prijeten za poslušanje. Obstajata dve vrsti branja (ali recitiranja) Korana al-kerim ali izvajanja azana ali mawlida ali ilahis (hvalnic) s teghannijem:

1– Teghanni, ki je sunnat in zato prinaša thawab (tj. nagrade v onostranstvu). Izvaja se v skladu z znanostjo, imenovano 'tejwid' (ki uči, kako pravilno brati ali recitirati Koran al-kerim). Teghanni te vrste poživlja srca in duše.

2– Teghanni, ki je prepovedano, haram, je izvajanje melodij in glasbe. Ta vrsta teghanni povzroča napačno izgovarjanje; izkrivlja foneme in spreminja njihove pomene. Melodije, ki jih ustvarjajo takšni izvajalci, so prijetne in sladke za nafs al-ammara. Ljudje, ki jih premagajo njihovi lastni nafsi, jokajo, kričijo in se razposajajo, kar jih naredi nezavedne glede pomenov in onemogoča njihovim srcem in dušam, da bi premagali pozabo in bolezen.

Na strani 162 knjige **Terghib-us-salat** (napisal Muhammad bin Ahmad Zahid ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’, umrl 632 [1234 n. št.], Indija) in na strani 1342 drugega zvezka **Beriqa** (napisal Muhammad bin Mustafa Hadimi ‘rahmatullahi ta’ala ’alaih’, umrl 1176 [1762 n. št.], Hadim, Konya, Turčija) in na petsto osemindevetdeseti strani drugega zvezka **Hadiqa** (napisal ’Abd-ul-Ghani bin Isma’il Nablusi, 1050 [1640 n. št.], Damask – 1143 [1731], isto mesto:) “Ne smete jahati živali, opremljene z zvončki, da bi se zabavali, saj je to makruh. Zvončki so namreč hudičevi glasbeni instrumenti. Angeli usmiljenja ne priletijo na karavane (z živalmi), opremljene z zvončki.” (Vendar) je to dovoljeno, če gre za posel ali korist.

Znanstveniki so soglasno ugotovili, da je haram brati ali recitirati poezijo, ki ni združljiva z Islamom in etiko, ali jo brati ali recitirati na mestih fisq, kjer se igrajo glasbila in uživajo alkoholne pijače in/ ali se moški in ženske skupaj zabavajo, čeprav je poezija sama po sebi združljiva z Islamom in etiko, ali poslušati v mešanih skupinah na takih mestih recitacije poezije, ki se izvajajo na drugih mestih in se predvajajo ali televizijsko ali radijsko ali na kasetofonu, ali da ženske in fantje izvajajo takšne recitacije v mešanih zborih. Dovoljeno je brati ali recitirati primerno poezijo na primernih mestih. To lahko v srca (poslušalcev) vlije nežnost in s tem povzroči sočutje Allaha ta'ala. Nekateri učenjaki niso čutili privlačnosti niti do mubah (dovoljene) različice sima' (petja). Njihova nepripravljenost za sima' je izvirala iz idiosinkratičnega odporu, ki je bil neločljivo povezan z njihovo naravo in jim je preprečeval, da bi jim bilo to všeč. Ta naravna nepripravljenost pa ni pripeljala blagoslovljenih učenjakov do zavračanja ali zanikanja svojih dragocenih kolegov, ki so se nagibali k sima'. Prepovedano je brati ali recitirati Koran al-kerim ali mawlide ali ilahise (hvalnice) ali salawat-i-sherife (posebne molitve za Rasulullaha, poslane kot darilo njegovi blagoslovljeni duši) na mestih fisq, četudi se to izvaja z ustreznim spoštovanjem. (Mesta fisq so mesta, kjer se zagrešijo grehi.)

Kufr (nevernost) je, če se to počne za užitek ali zabavo. Na šesti strani **Durr-ul-ma'arif** je zapisano: “Glasbila in glasovi žensk in dečkov so ghina (grešna glasba) in haram. Koristna poezija je sima' in mubah, razen če se izvaja (na tak način in) s takimi glasovi.”

72– Samomor, tj. ubiti samega sebe, je greh, ki je hujši od umora. Samomorilec je v grobu izpostavljen peklu. Če ne umre takoj in se pokesa, mu bodo odpuščeni vsi grehi. V grobu ne bo izpostavljen mukam. [Veljavnost (sahih) tawbe za izpuščene namaze je odvisna od tega, ali so bili (plačani z) qada. Oseba, ki začne opravljati qada (namaze, ki jih je izpustila), je dejansko naredila niyyat, da bo opravljala molitve qada do konca svojega življenja. V zameno za to niyyat bodo vsi njeni dolgovi qada odpuščeni. Podobno, če nevernik postane vernik in opravi tawbo za to, da je bil nevernik, ali če heretik, ki je pripadal (hereziji imenovani) bid'at, opravi tawbo za to, da je bil heretik, sta dejansko naredila niyyat, da ne bosta ponovno padla v nevernost oziroma heretiko in da ne bosta ponovno začela z zlimi dejanji, ki sta jih zagrešila v starih časih nevednosti. V zameno za njihovo niyyat (iskreno namero) so jim odpuščeni vsi grehi.

AWRAT DELI
in
ŽENSKE, KI SE ZAKRIVAJO

V poglavju, ki obravnava 'nikah (poročno pogodbo, predpisano v Islamu)‘ v knjigi z naslovom **Eshi'at-ul-leme'at** (napisal ‚Abd-ul-Haqq Dahlawi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih‘, 958 [1551 n. št.] – 1052 [1642 n. št.]) je navedeno naslednje:

1– Abu Hurayra ‚radiy-Allah 'anh‘ pripoveduje: Neka oseba je prišla k Rasulullahu ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ in rekla: “Želim se poročiti z dekletom iz Ansarja.” Blagoslovljeni Prerok je rekel: **“Poglej dekle** [enkrat]**. V očeh** (ljudi, ki pripadajo) **plemenu Ansar je nekaj posebnega.”** Ta hadith-i-sherif je citiran v knjigi z naslovom **Sahih-i-Bukhari.** Sunnat je, da se dekle, s katerim se želiš poročiti, najprej enkrat ogledaš.

2– Abdullah ibni Mes’ud ‘radiy-Allah ’anh’ pripoveduje: Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’ je dejal: **“Ženske ne smejo svojim možem pripovedovati o lepoti in dobrih lastnostih drugih žensk, ki so jih videle. To bo namreč tako, kot da bi njihovi možje te ženske videli.”** Ta hadith-i-sherif je citiran v knjigah z naslovom **Sahih-i-Bukhari** in **Sahih-i-Muslim.**

3– Abu Sa’id-i-Hudri ‘radiy-Allah ’anh’ (umrl 64 [683 n. št.]) pripoveduje: Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’ je dejal: **“Moški ne sme gledati intimnih delov drugega moškega, ženska pa ne sme gledati intimnih delov druge ženske!”** Kot je razvidno, je haram, da moški gledajo ženske in ženske gledajo intimne dele moških, prav tako je haram, da moški gledajo intimne dele drugih moških in ženske gledajo intimne dele drugih žensk. Moški awrat deli (ki so haram) za druge moške (gledati) so med koleni in popkom. Enako pravilo velja tudi za ženske. Kar zadeva ženske awrat dele (ki so haram) za moške (gledati), so to njeno celotno telo, razen rok in obraza. Zato se ženske imenujejo awrat(s). Ne glede na to, ali je ženska Muslimanka ali ne, je haram gledati obraz ženske, ki ni mahram, s shahwa (poželenjem), in je haram gledati njene awrat dele, tudi brez poželenja.

4– Jabir bin ‚Abdullah 'radiy-Allah 'anh‘ (mučenik v letu 74 [693 n. št.]) pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je rekel: **“Ne prenočujte v hiši ženske, ki ni vaša mahram!”**

5– ’Aqaba bin Amir ‘radiy-Allahu ’anh’ pripoveduje: Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’ je rekel: **“Ne ostajajte sami z žensko, ki ni vaša mahram, v zasebni sobi! Če ženska ostane sama z bratom svojega moža ali z njegovim sinom, bo to vodilo v smrt.”** To pomeni, da bo povzročila fitno (kar pomeni katastrofalne posledice). Treba je storiti vse, da se temu izognemo. Ta hadith-i-sherif je naveden v **Sahih-i-Bukhari** in **Sahih-i-Muslim.**

6– Abdullah ibni Mes’ud ‘radiy-Allah ’anh’ pripoveduje: Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’ je dejal: **“Žensko telo je awrat.”** To pomeni, da mora biti pokrito. **“Ko gre ženska ven, jo satan ves čas opazuje.”** (To pomeni, da jo uporablja kot vabo, da zapelje moške in jih pripelje do greha.)

7– Burayda ‚radiy-Allah 'anh‘ pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ je rekel Hadrat 'Ali: **“Ya 'Ali! Ko vidiš žensko, odvrni od nje svoj pogled. Ne glej je ponovno! Ni greh, če jo vidiš nepričakovano. Greh pa je, če jo gledaš ponovno.”** To navajata Abu Dawud in Darimi.

8– Ali radij-Allah anh pripoveduje: Rasulullah sall-Allah alaihi wa sallam je rekel: **“Ya Ali! Ne razkrivaj svojega stegna in ne glej na stegna drugih, živih ali mrtvih!“** Ta hadith-isherif sta citirala Abu Dawud in Ibni Maja. Zato je gledanje na intimne dele mrtve osebe enako kot gledanje na intimne dele žive osebe. [Moramo storiti vse, kar je v naši moči, da se izognemo gledanju na intimne dele športnikov in plavalcev.]

9– ’Abdullah ibni ’Umar ‘radiy-Allah ’anhuma’ (umrl 73 [692 n. št.], Meka) pripoveduje: Rasulullah ‘sall-Allah ’alaihi wa sallam’ je rekel: **“Ne razkrivaj svojih intimnih delov! [**Ne razkrivajte jih niti takrat, ko ste sami.] **Kajti obstajajo bitja, ki vas nikoli ne pustijo same. Sramujte se v njihovi prisotnosti in spoštujte jih!“** To so angeli, imenovani Hafadha, ki vas varujejo pred duhovi in vas pustijo same le, ko ste na stranišču in med zakonsko aktivnostjo.

10– Umm-i-Salama ‚radiy-Allah 'anha‘ pripoveduje: Meymuna ‚radiy-Allah 'anha‘ in jaz sva bili z Rasulullahom ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘, ko je Ibni Umm-i-Mektum ‚radiy-Allah 'anh‘ prosil za dovoljenje (za vstop) in vstopil. Ko ga je Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam‘ zagledal, nam je rekel: **“Umaknite se za zaveso!”** Ko sem rekla: “Ali ni slep? Ne bo nas videl,” je Najboljši med stvarstvom rekel: **“Ali si tudi ti slepa? Ali ga ne vidiš?”** Z drugimi besedami je rekel: “Njegova slepota te ne bo oslepila.” Ta hadith-i-sherif navajajo Imam Ahmad, Tirmuzi in Abu Dawud ‚rahima-humullahu ta'ala‘. Glede na ta hadith-i-sherif je za moškega haram gledati žensko, ki mu ni mahram, prav tako pa ni dovoljeno, da ženska gleda moškega, ki ji ni mahram. Imami (učenci) naših (štirih) Madhhabov ‚rahima-humullahu ta'ala‘, ob upoštevanju tudi drugih hadith-isherifov, so rekli: “Ženski je težko, da ne gleda glave in las moškega, ki ji ni mahram. Zapovedi, ki jih je težko izpolniti, so **’azimats**. Ženski so za moškega awrat deli med koleni in popkom. Te dele je lahko ne gledati. Zapovedi, ki jih je lahko izpolniti, so **rukhsats**.

[Kot je razvidno, so Ezwaj-i-tahirat (čiste žene našega blagoslovljenega Preroka, tj. matere Muslimanov) ‚radiy-Allah ta'ala 'anhunna‘ in Sahaba-i-kiram ‚radiy-Allah 'anhum‘ dale prednost načinu 'azimats in se izogibale rukhsats. Kazuistika, ki trdi, da ženske “v času Preroka niso nosile pokrivala. Današnji dramatični prizori, v katerih gledamo ženske, ki se pokrivajo kot pošasti, v tistem času niso obstajali. Hadrat 'Aisha, na primer, je hodila z odkrito glavo. Sedanji običaj, da se ženske pokrivajo, so kasneje izumili fanatiki in ljudje fiqh,” je grozna obrekovanja, ki jih širijo britanski zarotniki, katerih pravi namen je uničiti Islam od znotraj, in **zindiqs**. Res je, da pokrivanje žensk v preteklosti ni bila islamska zapoved. Nekje med tretjim in petim letom Hegire (Hijrat) je bilo ženskam zapovedano, da se pokrivajo. Babanzada Ahmad

Na'im Begh (1290 [1872 n. št. – 14. avgust 1352 [1934], Edirnekapi, Istanbul) v svoji (turški) knjigi z naslovom **Tecrid-i-sarih Tercemesi** piše, da so bili ajati o hidžabu (pokrivanju žensk) razkrivani postopoma v treh različnih priložnostih.

11– Behz bin Hakim, eden največjih med Tabi'ini, pripoveduje po besedah svojega očeta in dedka: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je rekel: **"Pokrijte svoje intimne dele! Ne pustite, da jih vidi nihče, razen vaše žene in jariyas! Sramujte se tudi v prisotnosti AllahA ta'ala!"** Ta hadith-i-sherif je citiran v Tirmuzi, Abu Dawud in Ibni Maja ‚rahima-humullahu ta'ala'. Jariya se imenuje **mulki-yemin**, kar pomeni mulk (lastnina) desne roke. Jariya se namreč med nakupom pregleda z desno roko, denar za jariyo pa se plača z desno roko.

12– 'Umar-ul-Faruq ‚radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Če moški naredi halwat z žensko, ki mu ni mahram** (tj. če on in ženska ostaneta skupaj v sobi brez nikogar drugega)**, se jim pridruži Satan kot tretja oseba."** Ta hadith-i-sherif je citiran v Tirmuzi. [Haram je biti sam na sam z žensko, ki ni na-mahram, tj. da moški in ženska ostaneta sama v zaprtem prostoru. Ibni 'Abidin v svojem razmišljanju o vlogi imama navaja: "Če je prisoten še en moški ali ženska, ki je sorodnik (prvega) moškega, imenovan zi-rahm-i-mahram, dogodek ne bo halwat."]

13– Jabir bin ‚Abdullah 'radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je rekel: **"Ne obiskujte žensk, katerih možje so odsotni! Kajti (če to storite) bo Satan krožil po vaših žilah kot kri."** Ko so rekli: "Ali bo krožil tudi v vaših?", je ljubljenec Allaha ta'ala rekel: **"Da. Krožil bo tudi v mojih. Vendar mi je Allah ta'ala pomagal proti njemu. Naredil ga je Muslimana, tako da se mi je predal."** Ta hadith-i-sherif je citiral Tirmuzi ‚rahima-hullahu ta'ala'.

14– Umm-i-Salama ‚radiy-Allah 'anha' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je bil z mano (v moji sobi). V sobi je bil tudi suženj mojega brata Abdullaha bin Abi Umayya. Ta suženj je bil muhanneth (ženstven). Ko je Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' videl tega muhanneth človeka in slišal njegov glas, je rekel: **"Ne sprejemaj takih ljudi v svojo hišo!"** Ta hadith-i-sherif je naveden v **Sahih-i-Bukhari** in **Sahih-i-Muslim**. Muhanneth je moški (ali fant), ki se obnaša, ravna, govori, zveni in oblači kot ženska. Ljudje, ki to počnejo, so prekleti. Hadith-i-sherif o njih pravi naslednje: **"Naj Allah obsodi moške, ki se obnašajo kot ženske, in ženske, ki se obnašajo kot moški!"** Ženske, ki nosijo moška oblačila, imajo moško frizuro in počnejo stvari, ki jih počnejo moški, ter moški, ki si pustijo rasti dolge lase kot ženske in se okrašujejo kot ženske, ne da bi jih k temu prisilil udhr, spadajo v obseg tega hadith-i-sherifa.

15- Misver bin Mahrama ‚radiy-Allahu 'anh' se je rodil v drugem letu Hijrat (Hegira). Je sin ‚Abd-ur-Rahmana bin 'Awfa 'radiy-Allah 'anhuma'. Pripoveduje: Nosil sem velik kamen, ko mi je padla obleka, ki sem jo nosil. Nisem jih mogel dvigniti. Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' me je videl v tem stanju. **"Oblečite svoja oblačila! Ne hodi ven brez pokrivala!"** Ta hadith-isherif je citiran v **Sahih-i-Muslim**. Ta hadith-i-sherif prepoveduje moškim in dekletom, da bi bili brez pokrivala na ulicah, plažah ali športnih igriščih.

16– Abu Umama ‚radiy-Allah 'anha' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Če oseba, ki vidi lepoto dekleta, odvrne pogled od nje, ji Allah ta'ala podeli thawab za novo dejanje čaščenja in ona takoj uživa v njegovem okusu."** Ta hadith-i-sherif je citiral Imam Ahmad bin Hanbal ‚rahima-hullahu ta'ala'.

17– Hasan Basri ‚rahmatullahi 'alaih' pripoveduje naslednji hadith-i-mursel:[98] Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Naj Allah ta'ala obsodi osebo, ki razkriva svoje intimne dele, in tisto, ki gleda intimne dele drugih!"** Ta hadith-isherif je citiran v knjigi Imama Bayhakija z naslovom **Shu'ab-ul-iman**.

18– Abdullah ibni ‚Umar 'radiy-Allah 'anhuma' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Če se nekdo podobno obnaša kot določeno pleme** (skupina ljudi)**, bo postal eden izmed njih!"** Ta hadith-i-sherif sta citirala Imam Ahmad in Abu Dawud ‚rahima-humullahu ta'ala'. To pomeni, da če se nekdo v svojem vedenju, dejanjih ali oblačilih, ki jih nosi, prilagaja sovražnikom Islama, bo postal eden izmed njih. [Ta hadith-i-sherif naj bo opozorilo ljudem, ki sledijo modi nevernikov, haram imenujejo 'likovna umetnost' in ljudi, ki storijo haram, imenujejo 'umetniki'.

19– Amr Shu'ayb pripoveduje po besedah svojega očeta in dedka: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je rekel: **"Allah ta'ala rad vidi darila, ki jih je dal svojemu služabniku."** Ta hadith-i-sherif je citiral Tirmuzi ‚rahima-hullahu ta'ala'. Kot je videti, Allah ta'ala rad vidi, da so (človekova) oblačila lepa in čista. Rad ima človeka, ki jih izdeluje (in tistega, ki jih nosi), da pokaže darilo. Ne mara tistega, ki jih izdeluje (in tistega, ki jih nosi), da bi zadovoljil svojo domišljavost. Ni dovoljeno skrivati daril, ki jih je podaril Allah ta'ala. Tudi znanje je dar, ki ga je podaril Allah ta'ala.

20– Jabir bin ‚Abdullah 'radiy-Allah 'anh' pripoveduje: Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je prišel k nam. V hiši je bil nekdo z razmršenimi lasmi. Ko ga je Prerok zagledal, je rekel: **"Ali ni našel ničesar, s čimer bi si uredil lase?"** Ko je zagledal nekoga z umazanimi oblačili, je rekel: **"Ali nima ničesar, s čimer bi si opral oblačila?"**

21– Abu-l-ahves, eden izmed Tabi'inov, pripoveduje po besedah svojega očeta: Odšel sem k Rasulullahu ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam'. Moja oblačila so bila stara in obrabljena. **"Ali nimaš premoženja?"** me je vprašal. Odgovoril sem, da imam premoženje. Ponovno me je vprašal: **"Kakšno premoženje imaš?"** "Imam vse vrste premoženja," sem odgovoril. Nato je najvišje od vseh bitij rekel: **"Ko ti Allah ta'ala da premoženje, bi moral videti njegove znake na tebi!"** Ta hadith-i-sherif sta citirala Imam Ahmad in Nesai ‚rahimahumullahu ta'ala'. Tukaj končujemo prevod tretjega zvezka knjige z naslovom **Eshi'at-ul-leme'at.**

22– V knjigi Yusufa Qardawija z naslovom **al-Halal-u-wa-l-haram-u-fi-l-islam** je navedeno naslednje: Islamska vera ženskam prepoveduje, da se pokrivajo s tkanino, ki je tako tanka, da je mogoče videti, kaj je pod njo. V hadith-i-sherifu, citiranem v knjigah z naslovom **Sahih-i-Muslim** in **Muwatta**, je navedeno naslednje: **"Ženske, ki so pokrite (vendar) gole, in (ženske), katerih glave so izbočene navzgor kot grbe kamel, ne bodo vstopile v raj. Niti ne bodo začutile vonja raja. Po drugi strani pa vonj raja doseže zelo oddaljena mesta."** Ta hadith-i-sherif ženskam prepoveduje nošenje tankih, prosojnih in tesno prilegajočih se oblek, nogavic in pokrival ter zvijanje las v kope na vrhu glave. Takšno oblačenje je (enako grešno kot) hoditi gola. Muslimanske ženske in dekleta ne smejo nositi tankih in oprijetih oblek in ne smejo zvijati las ali las na lasuljah, ki jih nosijo, v kope, podobne kameljim grbom na glavi. Vedeti morajo, da so ta grešna dejanja dovolj slaba, da človeka pripeljejo v pekel.

[Da je Qardawi verski človek brez določene Madhhab, je bilo že navedeno v besedilu. Islamska vera določa, da je za ženske farz, da se primerno pokrivajo, in opisuje, kakšno pokrivalo naj uporabljajo. Ta opis ne navaja podrobnosti o vrstah materiala, ki ga je treba uporabiti, ali oblekah, krilih ali plaščih, ki jih je treba nositi. V knjigah Fiqh je zapisano, da je za ženske farz, da se pokrivajo (na način, ki je opisan), in da so vrste pokrivala, ki jih je treba

[98] Za vrste hadith-i-sherifs glejte šesto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost.**

uporabiti, in obleke, ki jih je treba nositi, stvar **sunnat-i-zewaid**, ki pa obsega sunnate, ki se nanašajo na običaje, ne pa na čaščenje. Glede na to je najbolje, da je vrsta pokrivala, ki se uporablja, tista, ki je bila običajna. Makruh je, da se ne spoštuje običaj v nečem, kar ni povezano z bogoslužjem. Dejansko je haram, če to vzbuja fitno. V **Hindiyya** je navedeno: "Dovoljeno je gledati žensko, ki nosi nekaj debelega in prostranega. Ni dovoljeno gledati žensko, ki je tesno oblečena. Haram je, da se poželjivo gleda obraz ženske, ki se je (primerno) pokrila. Makruh je, da se to počne tudi brez poželjivosti, če za to ni razloga. Enako pravilo velja za gledanje nemuslimanskih žensk. Po mnenju učenjakov je dovoljeno gledati samo njihove lase."

Nositi širok, debel in temen plašč, podoben kombinezonu, ki sega do pete in pokriva roke in zapestja, je bolje kot nositi (zgornji del oblačila imenovan) charshaf, ki je sestavljen iz dveh delov. V **Halabiyi-kebir** je navedeno: "Lasje svobodne (Muslimanske) ženske, ki segajo do ušes, so (po soglasju islamskih učenjakov) del njenega awrat (intimnih delov). Enako velja za lasje, ki segajo pod ušesa, po mnenju večine učenjakov. Po mnenju nekaterih učenjakov viseči del med namazom ni awrat. Vendar pa tudi moški, ki ji ni mahram, ne sme gledati tega dela." Celotne lase mora pokriti z debelo pokrivalko. Sprednji del sredine pokrivala mora biti stikati na čelo in segati do obrvi, obe strani morata segati do zunanjih koncev obrvi, se navzdol zaviti, segati do brade, biti pripeti na bradi, njihovi konci pa morajo viseti nad prsmi; srednji del zadnje strani mora pokrivati zgornji del hrbta. Če obstaja verjetnost, da bo prišlo do fitne, morajo biti pokrite tudi lica. Nositi mora tudi debele in temne nogavice. Če četrtina visečega dela ženskih las ostane odkrita, dokler traja en rukn (v namazu), namaz, ki ga opravi, ne bo sahih. In bo makruh, če ostane odkrit manjši del (tako dolgo). Nobena islamska knjiga ne razlikuje med mladimi in starimi glede na starost ženske. Obstajajo islamski učenjaki, ki so izjavili, da je dovoljeno odgovoriti na pozdrav stare ženske ali opraviti musafaha (rokovanje)[99] z njo ali da bi z njo naredil halwat (tj. da bi ostal z njo v zaprtem prostoru); vendar ni noben islamski učenjak izjavil, da je dovoljeno, da starejša ženska razkrije svoje lase ali da (moški, ki niso njeni mahram) gledajo njene (razkrite) lase. Nekateri islamski učenjaki so rekli, da je dovoljeno gledati lase nemuslimanske ženske. Vendar nobeden od njih ni rekel, da je dovoljeno gledati lase stare muslimanske ženske. Islamski učenjaki, ki so navedli, da je dovoljeno, da stara ženska vstopi v mošejo ali obišče pokopališče, so določili, da morajo biti njeni lasje ustrezno pokriti.

Ni prav, da rečemo: "V petinpetdesetem verzu sure Ahzab je navedeno, da morajo muslimanske ženske nositi **džilbab**. Ta verz jim zapoveduje, da se pokrijejo s čaršafom, ki je sestavljen iz dveh delov." Če bi ta ajat (ženskam) zapovedoval nositi čaršaf, bi ga nosile blagoslovljene žene Rasulullaha 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' in žene Sahabe 'radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in'. Vendar nobena islamska knjiga ne poroča, da bi katera koli od njih nosila čaršaf. Turška knjiga Tafsir z naslovom **Tibyan** to (ayat) razlaga kot zapoved, da morajo ženske "pokrivati svoje glave". V knjigi Tafsir z naslovom **Jelaleyn** je navedeno, da je to (tj. jilbab) pokrivalo, ki ga ženske nosijo tako, da jim visi čez obraz. Sawi to pojasnjuje takole: "Sestoji iz pokrivala za glavo in dhirja, tj. kosa blaga, ki se položi čez oblačilo." V knjigah Tafsir z naslovom **Ruh-ul-beyan** in **Abu-s-su'ud** je zapisano naslednje: "Jilbab je pokrivalo, ki se položi na gazo, ovito okoli glave, da se lasje ne razmršijo; jilbab je širši od gaze; sega do prsi in pokriva jeyb, [tj. odprtino za vrat, prsi] oblačila. V tem ayat-ikerima se ženskam zapoveduje, da pokrijejo glave in celotno telo." Knjigi z naslovom **Zewajir** in **al-Fiqh-u- 'ala-l-madhahib-ul-erba'a** navajata hadith-i-sherif, ki kaže, da džilbab nosijo tudi moški, in pojasnjujeta, da je džilbab za moške dolgo oblačilo, imenovano qamis (srajca). Ženska zunanja oblačila, ki jih sestavljajo dolg plašč in debela pokrivala za glavo, ter oblačila, imenovana čarshaf, ki so sestavljena iz dveh delov, so enakovredna pri izpolnjevanju zapovedi, ki se nanaša na pokrivanje žensk in je navedena zgoraj. Ženske se morajo pokrivati v skladu z lokalnimi običaji

[99] Glejte dvainšestdeseto poglavje tretjega zvezka **Neskončna blaženost**.

svojega okolja, da ne bi povzročale fitna. Na šestindvajseti strani šestega poglavja knjige z naslovom **Sahih-i-Bukhari** je zapisano, da je bil del ayat-i-kerima, ki ženskam zapoveduje, da pokrivajo svoje awrat dele, razodet na dan, ko je bila opravljena nikah Zeyneb ‚radiy-Allah 'anha'. Nikah je bila opravljena v tretjem letu Hegire.

Oseba, ki se izreka za Muslimana, mora vedeti, ali je vse, kar počne, v skladu z Islamom. Če tega ne ve, se mora naučiti tako, da vpraša učenjaka Ahl as-sunnat ali prebere knjige, ki so jih napisali takšni učenjaki. Če to, kar namerava storiti, ni v skladu z Islamom, ne bo varen pred grešnostjo ali nevero. Prava tawba mora biti opravljena vsak dan. Grehovno ali nereligiozno dejanje bo zagotovo odpuščeno (od Allaha ta'ala), če se zanj opravi tawba. Če se tawba ne opravi, boš doživel muke na tem svetu in v peklu, tj. kazni. Kazni, ki bodo naložene, so zapisane na različnih mestih v tej knjigi.

Moške in ženske telesne dele, ki jih je treba pokriti med opravljanjem namaza in drugje, imenujemo **awrat**. **"Haram je razkrivati svoje awrat ali gledati (razkrite) awrat drugih."** Sunnat je, da moški med opravljanjem namaza pokrije svoje noge (npr. z nogavicami). Oseba, ki trdi, da v Islamu ni awrat, postane nevernik. Naša vera nam zapoveduje, da pokrivamo svoje awrat dele. Kraj, kjer je moški ali ženska z izpostavljenimi awrat deli ali kjer se igrajo glasbila in/ali ljudje igrajo igre na srečo in/ali se uživajo alkoholne pijače in/ali ljudje poslušajo ženske, ki pojejo, se **imenuje kraj fisq.** Haram je hoditi na mesta fisq. Srce mora biti tudi čisto. Čisto srce pomeni, da je etično olepšano. Srce se očisti s spoštovanjem Islama. Ljudje, ki ne spoštujejo Islama, ne morejo imeti čistih src. Če nekdo reče "halal" o razkazovanju enega od delov telesa, ki so po ijma' (soglasju vseh islamskih učenjakov) označeni kot awrat, tj. ki so awrat v vseh štirih Madhhabih, ali o gledanju awrat delov drugih, tj. če se ne boji kazni za to grešno dejanje, postane nevernik. Enako pravilo velja za ženske, ki razkrivajo svoje dele awrat, pojejo ali izvajajo Mawlid v prisotnosti moških. Deli moškega telesa med koleni in dimljem niso awrat samo v Hanbali Madhhab.

Oseba, ki reče "sem musliman", se mora naučiti bistvo imana in Islama ter farze in harame, ki jih soglasno poučujejo vse štiri madhabe, tj. poučuje jih ijma (konsenz), in jih visoko ceniti. Neznanje o njih ni 'udhr. To je namreč enako kot poznavanje in zanikanje nji**h. "Celotno telo ženske, z izjemo obraza in rok, je awrat** (tj. mora biti pokrito) **v vseh štirih Madhhabih."** Če Musliman brezskrbno razkrije del svojega telesa, za katerega ni bilo ijma', tj. ki ni awrat po mnenju le ene od drugih treh Madhabov, bo po mnenju svoje madhab storil hudo greh, čeprav ne bo postal kafir (nevernik). Primer tega je razkrivanje delov med koleni in dimljem pri moških. Musliman mora vedeti, kar ne ve. Ko se o tem nauči, mora takoj opraviti tawbo in pokriti ta del svojega telesa.

ZAHTEVE ZA VERNIKA

Vernik mora spoštovati sedem pravic v odnosu do drugega vernika:

Sodelovati v njegovih povabilih.

Iyadat, [tj. obiskati ga, ko je bolan.]

Udeležiti se in sodelovati na njegovem pogrebu.

Ponuditi mu nasvet.

Pozdraviti ga (kot je naučeno v šestdesetem poglavju tretjega zvezka **Neskončna blaženost**).

Rešiti ga pred tiranskim zatiranjem.

Reči "Ye-r-hamukallah", ko kihne, in nato reči "Al-hamd-u-lillah".

Dober vernik je tisti, ki je razvil naslednjih šest sposobnosti:

On izvaja bogoslužje. On pridobiva znanje. On ne dela zla. On se izogiba haramom. On ne pogleduje pohlepno na tuje premoženje. On nikoli ne pozabi na smrt.

Opomba: V hadith-i-sherif je zapisano: **"Vsi imajo radi ljudi, ki jim delajo usluge. To naklonjenost je neločljivo povezana s človeško naravo."** Oseba, ki je popustljiva do želja svojega nafs, ima rada ljudi, ki ji pomagajo uresničiti želje svojega nafs. Modra in izobražena oseba pa ima rada ljudi, ki ji pomagajo postati kultivirana oseba. Skratka, dobri ljudje imajo radi dobre ljudi. Zli ljudje imajo radi zle ljudi. Kako je neka oseba, se presoja po tem, s kom se druži in s kom se rada prijateljuje. Vse ljudi moramo obravnavati z nasmehom na obrazu in prijaznimi besedami, prijatelje in sovražnike, Muslimane in nemuslimane, z izjemo ljudi bid'at. Najbolj koristna usluga, ki jo lahko naredimo ljudem, in najbolj dragoceno darilo, ki jim ga lahko podarimo, je prijeten pogovor z njimi in nasmeh na obrazu. Ko vidimo ljudi, ki častijo vola, moramo volu dati slamo v usta, s čimer preprečimo njihovo sovraštvo do nas. Ne smemo se prepirati z nikomer. Prepiri škodujejo prijateljstvom in zaostrujejo sovraštvo. Ne smemo biti jezni na nikogar. Jeza povzroča nevralgijo in srčne bolezni. Hadith-i-sherif nas odvrača: **"Ne bodite jezni!"** (V tem hadith-i-sherifu nam blagoslovljeni Prerok svetuje, naj se izogibamo jezi.)

Človek bo dober (in koristen), če bo skrival štiri stvari:

1– svojo revščino;

2– svoje miloščine;

3– svoje stiske;

4– svoje težave.

Raj hrepeni po štirih vrstah ljudi:

1– človek, ki s svojim jezikom izgovarja dhikr.

2– človek, ki je hafid-i-kalamullah.

3– Oseba, ki hrani ljudi.

4– Oseba, ki posti v blagoslovljenem mesecu Ramadanu.

Vsak človek naj nikoli ne preneha z naslednjimi sedmimi izjavami:

Basmala-i-sherifa naj izgovori vsakič, ko se loti česa (dobrega, koristnega ali dovoljenega). (Izgovoriti ali narediti Basmala pomeni reči: **"Bismillah-ir-Rahman ir-Rahim."**)

Ko končajo nekaj (dobrega, koristnega ali dovoljenega), naj rečejo: **"Al-hamd-u-lillah"**. Kadar rečejo na primer: "Pojdem v (določen kraj)«, naj dodajo: **"Insha-Allah"**.

Ko slišijo žalostno novico, naj rečejo: **“Inna lillah wa inna ilaihi raji’un”.**

Vsakič, ko rečejo (ali storijo) nekaj narobe, morajo opraviti tawbo in istighfar. (Opraviti tawbo pomeni pokesati se za določen greh, se odločiti in obljubiti Allahu ta’ala, da greha ne bo ponovil. Opraviti istighfar pomeni reči “Estaghfirullah” in s tem prositi Allaha ta’ala za odpuščanje.)

Pogosto naj ponavljajo Kalima-i-tayyiba, tj. naj rečejo: **“La ilaha il-l-Allahu wahdahu la sherika leh, lehul-mulku wa lehul-hamdu wa huwa ’ala kulli shey’in qadir.”** Pogosto naj ponavljajo Kalima-i-sherifa, tj. naj rečejo: **“Esh-hedu an la ilaha il-l-Allah wa esh-hedu anne Muhammadan ’abduhu wa Rasuluh.”**

Dan in noč naj govorijo naslednje:

1– **“Estaghfirullah.”**

2– **“Subhan-Allahi wa-l-hamd-u-lillahi wa la-ilaha il-l-Allahu wallahu ekber wa-la-hawla wa-la quwwata illa billah-il’aliy-yil ’adhim.”**

GLEDE AKHLAQ-I-HAMiDA
(Pohvalne moralne lastnosti)

Obstaja okoli dvainsedemdeset moralnih lastnosti, ki bi bile za človeka zelo lepe:

iman; vera Ahl as-sunnat; ikhlas; ihsan; tewadu’; dhikr-iminnat; nasihat; tasfiya; ghayrat; ghibta; sekha; isar; muruwwat; futuwwat; hikmat; shukr; rida; sabr; khawf; reja; bughd-i-fillah; hubb-i-fillah; hamul; istiwa-i-dhem wa med-h; mujahada; sa’y; qasd; ’amal; dhikr-i-mawt; tefwidh; teslim; talab-ul-’ilm; sela-’ahd; injaz-i-wa’d; husn-i-khulq; zuhd; qanaat; rushd; sa’y-i-fi-l-khayrat; riqqat; sewq; haya; thebat-i-fi emrillah; unsu billah; shewqu ila liqaillah; waqar; dhekawat; istiqamat; adab; firasat; tawakkul; sidq; murabata; muraqaba; muhasaba; muataba; kadhm-i-ghaydh; hubb-i-tul-i-hayati li ’ibadatihi; tawba; khushu; yaqin; ’ubudiyyat; mukafat; ri’ayat-i-huquq-i-’ibad.

Tewadu' pomeni skromnost; dhikr-i-minnat pomeni vedeti, da je vsak taat (dejanje poslušnosti Allaha ta'ala) posledica vodstva, pomoči in dobrote Allaha 'adhim-ush-shan in biti za to hvaležen (Allahu ta'ala); nasihat pomeni opominjati svojega brata Mu'mina; tasfiya pomeni izgnati akhlaq-i-dhemima (zle moralne lastnosti) iz svojega srca in ga okrasiti z akhlaq-i-hamida; ghayrat pomeni vztrajnost v veri; ghibta pomeni hrepeneti po blagoslovu, ki ga ima nekdo drug; sekha in futuwwat (oba) pomenita radodarnost; isar pomeni iskanje rešitev za probleme svojih bratov Mu'min; muruwwat pomeni biti dolžan do človeštva; hikmat pomeni poznati svoj 'ilm-i-hal (islamska učenja, ki se nanašajo na verske dolžnosti Muslimanov) in prakticirati svoje znanje; shukr pomeni uporabljati blagoslove na mestih (in na načine), ki jih narekuje (Islam); rida pomeni biti zadovoljen z Allahom ta'ala's predhodnimi dogovori za vas; in sabr pomeni potrpežljivost v nesrečah.

[Ri’ayat-i-huquq-i-’ibad pomeni biti pozoren na pravice sužnjev (Allah ta’ala), (tj. ljudi). Najpomembnejše pravice sužnjev so starševske pravice. Z ljubeznivimi besedami in nasmejanim obrazom jim moramo priti na pomoč in si prizadevati, da si pridobimo njihova srca. Za njimi sledijo pravice naših sosedov, pravice naših učiteljev, zakonske pravice, pravice naših prijateljev in pravice naše vlade. Nikomur ne smemo lagati ali ga zavajati, moramo

pravilno uporabljati merilne instrumente in delavcu izplačati plačo, preden se mu pot posuši. Neplačevanje dolgov ali neplačevanje vozovnic za potovanje z avtobusom ali podobnim prevoznim sredstvom je izdaja. Neplačevanje davkov vladi je v bistvu krivica do tisočih ljudi. Če vlada izvaja zatiranje in se zato zatirani ljudje uprijo proti državi, je v knjigi z naslovom **Beriqa**, v poglavju, ki obravnava fitno, ter tudi v **Fatawa-i-Hindiyya** in **Durr-ul-mukhtar** zapisano, da ni dovoljeno pomagati upornikom. V hadith-i-sherif je zapisano: **"Če nekdo izda vlado, ga bo Allah izdal,"** tj. ponižal bo upornika in ga naredil za prezirljivega [Nibras]. Zato ne smemo verjeti subverzivnim in destruktivnim publikacijam, ki Muslimane spodbujajo k uporu proti vladi in ki so jih napisali ljudje brez določene Madhhab, kot sta Sayyid Qutb in Mawdudi. Upornost ni upravičena, niti proti zatiralska vlada, niti ni priporočljivo podpirati upornike. Ibni ‚Abidin 'rahima-hullahu ta'ala', ko pojasnjuje, da je za moške haram nositi svileno obleko, navaja: "Dovoljeno je položiti svileno blago ali razstaviti zlato in srebrne predmete, ne da bi jih uporabljali med praznovanji, kot so 'Iyd dnevi in poroke, zgolj z namenom izpolniti ukaz vlade in ne zaradi razkazovanja. Vendar pa je razsipno in nepotrebno uporabljati lastnino za prižiganje luči, sveč ali oglaševanje s svetlobnimi napisi podnevi, zato to ni dovoljeno. Dovoljeno je početi te stvari ali pošiljati otroke v mešane šole, kjer se fantje in dekleta izobražujejo skupaj, če vlada to odreja ljudem. Drugo mesto, kamor (Muslimani) ne smejo hoditi, je tisto, kjer se mešajo moški in ženske in kjer ljudje razkrivajo svoje intimne dele telesa. V knjigi **Ibni 'Abidin**, v poglavjih, ki obravnavajo 'petkovo molitev' in 'biti kadi', je zapisano, da ni dovoljeno upirati se zakonodaji nevernikov. (Islamski učenjaki) navajajo, da dejanja čaščenja, ki kršijo pravice Allah ta'ala sužnjev (tj. ljudi), ne bodo sprejeta in ne bodo pomagala častilcu vstopiti v raj. Navajajo tudi, da je plačilo pravic nemuslimanov težje kot plačilo pravic Muslimanov. Vsem delamo dobro in se ne smemo odzivati na zlo delavce na enak način. Pravi Musliman bo spoštoval zapovedi Allaha ta'ala in zakone vlade.

Družba blagoslovljenega Walija je težko dosegljiva,
ljudje, ki jo dosežejo, je ne bodo zapravili.

Treba je iskati daleč in blizu, da najdeš pravega človeka;
menjalec denarja pozna dragulj, ne pa neumni človek.

Če zaprto posodo postaviš ob vir vode;
Četudi bo tam štirideset let, bo še vedno suha.

Sohbat očisti srce, da ga nebesa zavidajo;
Človeka ne naredi modrega njegova oblačila do prsi.

Najprej imej iman in prenehaj s haramom;
Duša se ne hrani z mandlji na piti!

O VRELINAH SAHABE

Od vseh Sahaba so najvišji Rasulullahovi štirje kalifi 'radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in'. Kalifati vseh štirih so trajali trideset let. [Javno je znano, da bodo vsi Sahaba ‚radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in' šli v raj. Ni dovoljeno govoriti slabo o katerem koli od njih.]

Keramat Awliya je haqq, tj. resničen.[100]

Hadrat Abu Bakr as-Siddiq ‚radiy-Allah ta'ala 'anh' je najbolj krepostni in najvišji med vsemi Walis (Awliya). Njegov kalifat je haqq (pravilen). Da je prvi kalif, je dokazano dejstvo po ijma' (konsenz, soglasje Sahaba). Je tast Rasulullaha ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam'. Poročil je svojo hčer 'Aisha 'radiy-Allah 'anha' z Rasulullahom ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam'. Je zelo podkovan v znanju Haqiqat. Vso svojo lastnino je porabil za haqq (tj. pravo pot, Islam), tako da mu ni ostalo ničesar. Zato si je okoli pasu ovil krpo iz datljevih vlaken. Gabrijel ‚alaihis-salam' si je nadel enako oblačilo in obiskal Allahovega Poslanca. Ko je blagoslovljeni Poslanec videl nadangela v nenavadnem oblačilu, je rekel: **"O Gabrijel, moj brat! Nikoli prej te nisem videl takšnega. Sprašujem se, kaj se dogaja."** Nato je Gabrijel ‚alaihis-salam' pojasnil: **"Ya Rasulallah (O Allahov Poslanec)! Zdaj me vidiš v tem stanju. Vsi angeli so prav tako v tem stanju. Razlog za to je naslednji: Allah 'adhim-ush-shan je razglasil: 'Moj služabnik Abu Bakr je porabil vse svoje premoženje za mojo milost in na mojo pot. Zato je oblečen v oblačilo iz datljevih vlaken. O moji angeli. Oblecite se kot on!' Zato so vsi angeli oblečeni tako."** Od takrat naprej Hadrat Abu Bakr nosi ime ‚Siddiq' (ki mu ga je dal Allah ta'ala in ga uporabljajo vsi Muslimani).

Drugi najbolj krepostni Wali po njem je Hadrat ‚Umar 'radiy-Allah 'anh'. Njegov kalifat je pravilno vodil v skladu z ijma'-i-ummat (konsenzom Sahaba). Je zelo podkovan v islamskih vejah znanja. Nekega dne sta munafiq[101] in Jud prišla k Hadrat Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' in prosila blagoslovljenega Poslanca, naj razsodi v sporu med njima. Hadrat Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je prisluhnil njunim trditvam. Pravičnost je bila na strani Juda (tako je blagoslovljeni Poslanec Allaha razsodil v korist Juda). Ko munafiq ni sprejel sodbe, je Rasulullah ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' rekel: **"O, ljudje! Pojdite k 'Umarju in naj on razsodi med vami!"** Zato so šli k Hadratu Umarju, radij-Allah ta'ala ‚anh'. Ko je blagoslovljeni Sahabi vprašal, zakaj so prišli, je munafiq rekel: "Ta Jud in jaz sva imela spor." Hadrat Umar, radij-Allah ta'ala ‚anh', je rekel: "Kako lahko razsodim v sporu, ki zaničuje lastnika Islama (poslanca Allaha)?" Munafiq je pojasnil: "Odšli smo k Rasulullahu ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam'. On je razsodil v korist Judu. Nisem se strinjal z njegovo sodbo." Takrat je ‚Umar 'radiy-Allah 'anh' rekel: "Počakajte tukaj! Vrnil se bom z rešitvijo," in odšel. Čez nekaj časa se je vrnil s sekiro, skrito pod oblačili, in takoj, ko je potegnil sekiro, je bil munafiq obglavljen. "To je pravična kazen za nekoga, ki se ne strinja z odločitvijo Rasulullaha," je pojasnil veliki Sahabi. Zaradi tega pomembnega dogodka so ga poimenovali Umar-ul-Faruq ‚radiy-Allah ta'ala 'anh' in tako ga kličejo še danes.

Hadrat Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Umar je tisti, ki loči pravo od narobe."**

Tretji najbolj krepostni Wali po njem je ‚Uthman-i-Zinnureyn 'radiy-Allah 'anh'. Njegov kalifat je pravilno vodeni, pravičen. To je dejstvo, ki ga je potrdil ijma'-i-Ummat (tj. soglasje Sahaba). Rasulullah ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' je z njim poročil dve od svojih

---

[100] Allah ta'ala ima 'adat-i-ilahiyya (božansko navado), da stvari in dogodke ustvarja s pomočjo sredstev (sababs). Na primer, nekaj, kar je težje od vode, se potopi v vodi. Včasih Allah ta'ala za milost svojih ljubljenih sužnjev, kot so Preroki in Awliya, začasno prekine svoj zakon vzročnosti, tako da se dogodki, ki jih imenujemo čudeži in čudežna dejanja, zgodijo prek teh blagoslovljenih ljudi. Ko se čudež zgodi prek Preroka, je to mu'jiza, čudež, ki se zgodi prek Wali (množina Awliya), pa se imenuje keramat (množina keramat).

[101] Munafiq je nevernik, ki se pretvarja, da je Musliman, živi med Muslimani in se jim pridružuje pri nekaterih obredih, ki jih opravljajo skupaj (v jama'at).

blagoslovljenih hčera, eno za drugo. Ko je umrla njegova druga hči, je izjavil: **“Če bi imel še eno hčer, bi mu dal tudi njo.”**

Ko je blagoslovljeni Poslanec poročil svojo blagoslovljeno drugo hčer z 'Uthmanom, radij-Allah ta'ala ‚anh‘, je svojega blagoslovljenega zeta zelo pohvalil. Po tezwiju (poroki, poročnem dogodku) je dragocena hčerka rekla: “O moj ljubljeni oče! Toliko si hvalil Hadrata 'Uthmana. Ni tako dober, da bi si zaslužil tvojo blagoslovljeno hvalo!” Nato je Hadrat Rasulullah sall-Allah 'alaihi wa sallam rekel svoji hčeri: **“O moja hči! Angeli v nebesih čutijo haya** (sramoto) **do Hadrata 'Uthmana!”**

Ker mu je Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam’ dal v zakon dve od svojih hčera (eno po smrti prve), so ga imenovali 'Uthman-i-Zinnureyn. Zinnureyn pomeni lastnik dveh Nurs. Je zelo podkovan v znanju Ma'rifat (duhovno znanje, ki se nanaša na Allaha ta'ala).

Četrti najbolj krepostni Wali po njem je 'Ali 'kerrem-Allah wejheh wa radiy-Allah 'anh‘. Njegov kalifat je zakonit, kar je potrdila ijma'-i-ummat. Je zet Rasulullaha. Ljubljeni Poslanec Allaha ta'ala mu je dal za ženo svojo hčer Hadrat Fatimo ‚radiy-Allah 'anha‘. On je zelo podkovan v znanju Tariqat. Imel je ghulama (moškega sužnja). Nekega dne je njegov ghulam hotel preizkusiti svojega gospodarja. Hadrat 'Ali 'radiy-Allah ta'ala 'anh‘ je bil takrat zunaj. Ko je prišel noter in prosil ghulama za nekaj pomoči, je ta molčal. Nato je Hadrat 'Ali 'kerrem-Allah wejheh‘ vprašal: “O ghulam! Kaj sem ti storil narobe, da sem te užalil, in kaj sem ti storil, da sem te prizadel?” Ghulam je odgovoril: “Nisi mi storil ničesar narobe. Sem tvoj suženj. Tako sem se vedel samo zato, da te preizkusim. Si pravi Wali.”

[Muslimani, ki ljubijo vse **Ashab-i-kiram** (**Sahaba**) in sledijo njihovim stopinjam, se imenujejo **Ahl as-sunnat** (ali **Sunitski Muslimani**). Tisti, ki pravijo, da ljubijo nekatere izmed njih in sovražijo večino Sahaba, se imenujejo šiiti. Tisti, ki so sovražni do vseh Sahaba, se imenujejo **Rafidi**. Oseba, ki trdi, da ljubi vse Sahaba, vendar ne sledi nobenemu izmed njih, se imenuje **Wahhabi**. **Wahhabizem** je mešanica idej heretičnega verskega voditelja Ahmada ibni Taymiyya in laži britanskega vohuna Hempherja. Ahl assunnat Muslimane imenujejo 'neverniki', ker ti pravi Muslimani zavračajo wahhabitska verska načela. [Ta stigmatizacija se jim maščuje, saj sami postanejo neverniki.]

Wahhabitske doktrine so izumili britanski zarotniki na Arabskem polotoku leta 1150 [1737 n. št.]. V svojih prizadevanjih za širjenje britanskih načrtov so prelivali veliko muslimanske krvi. Tudi danes ustanavljajo wahhabitske centre, ki jih imenujejo **Rabita-t-ul 'alam-il-islami**, v vseh državah in lovijo neizobražene verske voditelje, ki jih zasipajo z zlatom. Prek teh plačancev zavajajo Muslimane. Črnijo učenjake Ahl as-sunnat, ki že več kot štirinajst stoletij branijo Islam, in njihove zaščitnike, Osmane. Ponarejajo prava islamska učenja, ki so jih ti blagoslovljeni učenjaki izluščili iz Nass (ajatov in hadisov).

Nekateri vahabiti pravijo: “Tudi mi pripadamo sunitski Madhhab. Pripadamo hanbalski Madhhab.« Ta njihova trditev je podobna trditvi pripadnikov heretične skupine, imenovane Mu'tazila, ki pravijo: “Tudi mi smo sunitski Muslimani. Pripadamo hanafi Madhhab.« To pravijo, ker vedo, da bodo ljudje, ki niso v sunitski skupini, šli v pekel. Dejstvo pa je, da usklajevanje verskih praks in obredov določene skupine ljudi s tistimi ene od štirih Madhhabov ne pomeni nujno, da so ti ljudje v tej Madhhab. Da bi bili v določeni Madhhab, se je treba tej Madhhab prilagoditi tako v verskih načelih kot v praksah. Vsi štirje Madhhab so enaki v svojih verskih načelih. Vsi štirje pripadajo Madhhabu Ahl as-sunnat v smislu vere. Da bi nekdo pripadal Hanafi ali Hanbali Madhhab, mora imeti vero, ki je skladna z vero (verskim) Madhhabom, imenovanim Ahl as-sunnat. Wahhabiti ne pripadajo sunitski veri.

GLEDE HRANE in PREHRANJEVANJA

Umivanje rok pred obrokom ima deset prednosti, saj je to dejanje sunnat (umivanje rok pred obrokom):

Če si oseba pred obrokom umije roke in položi mokre kazalce na notranje kotičke oči ter prste nežno pomika nazaj, dokler ne dosežejo zunanjih kotičkov oči, ta oseba z dovoljenjem Allaha ta'ala ne bo imela bolečih oči. Deset koristi je:

1– Angel pod ’Arsh-i-Rahman bo pozdravil: Tako kot si očistil svoje roke, si bil očisten tudi svojih [odpustljivih] grehov.

2– Zaslužil bo toliko thawab, kot bi ga zaslužil, če bi opravil nafila namaz.

3– Bil bo zaščiten pred revščino.

4– Dosegel bo thawab, enak tistemu, ki je dodeljen Siddiqsom.

5– Angeli bodo zanj opravili istighfar.

6– V zameno za vsak grižljaj hrane, ki ga poje, bo prejel toliko thawab, kot bi ga prejel, če bi vso hrano dal v miloščino.

7– Očiščen bo svojih grehov, če bo tudi začel jesti z Basmala.

8– Blagoslovi, ki jih izreče po obroku, bodo sprejeti (od Allaha ta’ala).

9– Če umre tisto noč, bo prejel thawab, enak tistemu, ki ga prejmejo mučeniki.

10– Če umre podnevi, bo vpisan v skupino mučenikov.

Umivanje rok z namenom izvršitve sunne prinaša šest koristi:

1– Angel pod ’Arsh-i-Rahman bo vzkliknil: “O vernik! Rasulullah ‘sall-Allah ta’ala ’alaihi wa sallam’ je zadovoljen s tabo.”

2– Dobil boš thawab, ki je posebej rezerviran za to blagoslovitev.

3– Thawabs, ki jih boste dosegli, bodo številni kot dlake na vašem telesu.

4– Imeli boste delež iz oceana Rahmat (usmiljenja Allah ta'ala).

5– Zaslužili boste toliko thawabs, kolikor je kapljic, ki padajo z vaših rok.

6– Umrli boste kot mučenik.

[Allah ta’ala’s zapovedi spadajo v dve glavni kategoriji; Emr-i-tekwini in Emr-i-teklifi ali Emr-i-teshri’i.

Emr-i-tekwini: To je Njegova beseda **“Bodi!“** stvarem, ki jih želi ustvariti. Stvar nastane takoj, ko reče “Bodi!“. Nihče ne more preprečiti, da ta stvar nastane. On je ustvaril določene stvari kot vzroke za ustvarjanje vsakega bitja. Tako kot je ustvaril določene snovi kot vzroke za ustvarjanje določenih drugih stvari, so tudi človekove materialne in duhovne moči ter

različne vrste energije vzroki za ustvarjanje mnogih (drugih) stvari. Če želi podariti darilo ali nekaj dobrega svojemu sužnju, poskrbi, da ta suženj doseže vzroke za to darilo. Ko vzroki začnejo delovati, če tudi On želi in reče: "Bodi!", ta stvar (darilo, itd.) nastane. Nič ne nastane, če On tega ne želi. Svoje Hikmat in svoje Stvarstvo je skril, tako da ju je prekril z vzroki. Mnogi ljudje vidijo samo vzroke in ne vidijo Hikmat, Njegovega Stvarstva za vzroki. Ta pomanjkanje razumevanja na njihovi strani povzroči, da končajo v propadu.

Emr-i-teklifi: Sestavljen je iz zapovedi, ki jih je naložil ljudem glede tega, kaj naj počnejo in česa naj se izogibajo. Te njegove zapovedi so odvisne od človekove volje in izbire. Človeka je osvobodil v njegovi volji in izbiri. Vendar pa je spet On tisti, ki ustvarja tisto, kar človek želi in se odloči storiti. Ko človek želi in se odloči za nekaj, On to ustvari, če tudi On to želi. Ne ustvari pa tega, če tega ne želi ustvariti. Sam ustvarja vse stvari in daje snovem učinkovitost in različne lastnosti. Poleg Njega ni drugega stvarnika. Verjeti, da ima poleg Njega še kdo drug lastnost uluhiyyat (božanskost), pomeni pripisovati Mu partnerja. On je razglasil, da v prihodnjem svetu nikoli ne bo odpustil nikomur, ki mu pripisuje partnerja (v tem svetu), in da bo ljudem, ki to storijo, naložil neskončno in najbolj grenko trpljenje. Ko se ljudje odločijo izpolniti njegovo zapoved in storiti dobre stvari, tudi On, ki je usmiljen, želi in ustvari njihovo poslušnost in dobra dela. Ko ljudje, ki ga zanikajo in ga ne ubogajo, želijo storiti zlo, tudi On želi in ustvarja njihova zla dejanja. Ko ljudje, ki verjamejo vanj in ga prosijo, želijo storiti nekaj slabega, On, ki je sočuten, ne želi tega slabega dejanja in ga ne ustvarja. Ker se vse (slabe) želje njegovih sovražnikov uresničijo, ti padajo v še bolj zla dejanja in postajajo še bolj nebrzdani.

Allah ta'ala's emr-i-teklifis so bili razvrščeni glede na njihov pomen:

1– Celotnemu človeštvu je zapovedal, naj ima iman in postane Muslimani.

2– Tistim, ki imajo iman, je zapovedal, naj ne storijo haramov in naj ne delajo zla.

3– Tistim, ki so imeli iman, je zapovedal, naj izpolnjujejo farze.

4– Muslimanom, ki se izogibajo haramom in izpolnjujejo farze, je zapovedal, naj se izogibajo makruhom in izpolnjujejo sunnate ter opravljajo nafila čaščenje.

V zgornjih točkah ni sprejemljivo, da se prezre pomembnejša zapoved in izpolni tista, ki je po pomembnosti naslednja; to ni zaželeno. Ne bo koristno. Če se oseba izogiba zlu, ne da bi imela iman, ali izpolnjuje farze, ne da bi se izogibala zlu in haramom, ali izpolnjuje sunnate in nafile, ne da bi izpolnjevala farze, Allah ta'ala je ne bo maral in ne bo sprejel tega, kar je storila. Iz istega razloga, če Musliman ne izpolnjuje namaza ali ne plačuje zakata ali ne izpolnjuje pravic svojih staršev, žene ali otrok, Allahu ta'ala ne bo všeč ali sprejel njegovih pobožnih dejanj, kot so miloščina in/ali dobrodelnost in/ali donacije in/ali gradnja mošej in/ali denarna podpora in/ali umivanje rok pred in po obrokih in/ali izpolnjevanje 'Umra. Kot je razvidno, bi moral vsak opravljati ewamir-i-teklifiyya v vrstnem redu pomembnosti, navedenem zgoraj. Po drugi strani, če nekdo opravi nekaj manj pomembnega, ne da bi opravil dejanja višjega reda, in če mu to povzroči, recimo, da opusti dejanje, ki je farz, ali stori haram, ne bo zaslužil nobenega thawab, to je res, vendar pa se tudi ne sme odreči temu dobremu dejanju. V knjigi Tafsir z naslovom **Ruh-ul-beyan** je v zadnjem delu šestega poglavja zapisano, da se z barakatom neprekinjenega izvajanja tega dobrega dejanja upa, da ga bo Allah ta'ala milostno blagoslovil z izvajanjem zapovedi višjega razreda.

Pri prehranjevanju obstajajo štiri farze:

1– Pri prehranjevanju in pitju se zavedajte, da zadovoljstvo in sitost podarja Allah ’adhim-ush-shan.

2– Jejte hrano, ki je halal.

3– Vso energijo, ki jo pridobite iz te hrane, porabite za opravljanje svojih dolžnosti kot suženj Allahu ta’ala.

4– Zadovoljiti se s tem, kar si pridobil.

Ko začneš jesti, moraš narediti niyyat, da boš pridobil energijo za čaščenje Allaha ta’ala, da boš delal stvari, ki so koristne za sužnje Allahu ta’ala, in da boš vsem ljudem približal vero Allaha ta’ala, pot do večnega sreče in miru. Dovoljeno je jesti z odkrito glavo.

Mustahabs pri jedi: Postaviti (leseni) pladenj na tla (namesto jedilne mize); nositi čista oblačila, ko sedete k jedi; sedeti na kolenih; pred jedjo umiti roke in usta; izreči Basmala (tj. reči “Bismillah-er-Rahman-er-Rahim“), ko začnete jesti; pred začetkom jedi poskusiti malo soli; jesti kruh iz ječmenove moke; kruh lomiti z rokami; ne zapravljati krušnih drobtin; jesti s strani (posode), ki je najbližje vam; zaužiti (malo) kisa; kruh jesti v majhnih koščkih; hrano dobro žvečiti; jesti s tremi prsti; obrisati notranjost posode s prstom; trikrat oblizniti prste; po obroku izreči hamd; uporabljati zobotrebec.

Makruhs pri jedi: jesti z levo roko; vonjati hrano, ki jo boste jedli; zanemariti Basmala; [Basmala mora biti izrečena, kadarkoli se spomnite nanjo, tudi če ste že začeli jesti obrok.]

Harams pri jedi: Nadaljevati z jedjo, ko si že sit; [če imaš gosta, se pretvarjaj, da nadaljuješ z jedjo, da ga ne bi odvrnil od jedi; biti razsipen z hrano; po mnenju nekaterih (učenjakov) je haram, če pri jedi, ki pripada nekomu drugemu [nepravično], izgovorite Basmala; če se udeležite pogostitve, ne da bi bili povabljeni; če jeste hrano nekoga drugega brez njegovega dovoljenja; če jeste nekaj, kar škoduje vašemu zdravju; če jeste hrano, ki je bila pripravljena z riya (pretirano); če jeste nekaj, kar ste se zavezali, da ne boste jedli.

Uživanje vroče hrane povzroča naslednje škode: povzroča gluhost; povzroča bledo kožo; povzroča, da oči izgubijo sijaj; povzroča, da zobje porumenijo; povzroča izgubo okusa v ustih; povzroča nenasitnost; oslabi razumevanje; slabi um; povzroča fizične bolezni.

Koristi majhnega uživanja hrane so naslednje: Imeli boste močno telo; vaše srce bo napolnjeno z nur; imeli boste močan spomin; živeli boste lahkotno; uživali boste v svojem delu; veliko boste molili dhikr Allah ’adhim-ush-shan; meditirali boste o onostranstvu; uživali boste v bogoslužju; imeli boste globok vpogled in vodstvo v vseh zadevah; na sodni dan boste doživeli lahkotno sodbo (na sodni dan).

Ko kdorkoli reče: “Jaz sem Musliman”,
je dolžan opravljati pet molitev na dan.
Na dan vstajenja, ki bo kmalu prišel,
bo dobil oblačila, krono in konja, ki ga bo nosil.

O ZAKONSKI ZVEZI

Poroka prinaša številne prednosti.

Prvič, zaščitila bo vašo vero. Razvili boste lepe navade. Vaši zaslužki bodo blagoslovljeni. Izpolnili boste sunnat. Naš Prerok je namreč rekel: **“Sklenite nikah** (tj. sklenite islamsko poročno pogodbo, imenovano 'nikah') **in imejte veliko otrok. Na dan vstajenja bom namreč ponosen na večino svojih ummat (Muslimanov) v primerjavi z drugimi ummati.”**

Mož in žena morata spoštovati pravice drug drugega.

Oseba, ki namerava skleniti zakonsko zvezo, mora dobro iskati, dokler ne najde dekleta (ali ženske), ki je saliha (tj. trdna v svoji veri) in ki ni (njegova bližnja sorodnica, imenovana) mahram sorodnica, in se poročiti z dekletom (ali žensko), ki izpolnjuje določene pogoje. Dovoljeno je skleniti nikah z žensko, ki je zanosila zaradi prešuštva. Če je prešuštnik drug moški, waty (spolni odnos) pred porodom ni dovoljen (Fatawa-i-Fayziyya).[102]

Ne poročite se z dekletom zaradi njene lepote ali premoženja. Sicer boste postali prezirljivi. Naš blagoslovljeni Prerok ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam‘ je dejal: **“Če se človek poroči z dekletom zaradi njenega premoženja ali lepote, bo prikrajšan za njeno premoženje in lepoto.”**

Če se človek poroči z dekletom zaradi njene pobožnosti in lepih moralnih lastnosti, Haqq ta'ala poveča njeno premoženje in lepoto.

Žena mora biti v štirih pogledih nižja od svojega moža: po starosti, postavi, sorodnikih in prijateljih. V štirih pogledih mora biti žena nadrejena svojemu možu: mora biti lepa, mora imeti adab in lepe moralne navade, mora se izogibati haramom in dvomljivim stvarem ter ne sme pokazati svojih las, glave, rok in nog moškim, ki niso njeni mahram.

Mlada dekleta se ne smejo poročiti s starejšimi moškimi. To lahko povzroči fasad (kar leksikalno pomeni zlonamernost).

Pred predhodnimi dogovori v zvezi z (poročno pogodbo, imenovano) nikah, morajo družine bodočih zakoncev temeljito preveriti mlade, kar je sunnat in bo pripomoglo k trajanju zakona. Po mnenju učenjakov bo to prineslo tri koristi: prvič, med zakoncema bo vladala življenjska naklonjenost; drugič, v njihovem rizq (življenju, preživetju, vsakdanji hrani) bo vladala barakat (izobilje, božanska rodovitnost); tretjič, naredili bodo nekaj, kar je sunnat.

Nato je treba zaključiti zakonske postopke v občini. Hudo grešno je, če se (poročna pogodba, imenovana) nikah ne sklene v skladu s Sunnatom. In krivo je, če se zakonski postopki ne zaključijo.

Ko je nikah sklenjen v skladu s Sunnatom, mora družina moškega poslati lepa in dragocena darila družini dekleta; to bo vzbudilo naklonjenost.

Ženi je dovoljeno, da se lepo okrasi za svojega moža; to bo prineslo veliko thawab (nagrad v onostranstvu).

---

[102] Napisal Fayzullah Efendi iz Erzuruma v Turčiji, 'rahmatullahi ta’ala ’alaih' (umrl mučeniško v Edirnu leta 1115 [1703 n. št.]), šestinštirideseti osmanski Šejk-ul-islam.

Sunnat je, da se na poročni večer pripravi pogostitev. [Večerja naj bi se pojedla po večerni molitvi, po nočni molitvi pa naj bi ženina odpeljali k nevesti, po predpisanih molitvah in blagoslovih pa naj bi se skupina razšla.

Sunnat, ki ga je treba opraviti prvo noč, je, da ženin umije nevesti noge in vodo razprši po vsej hiši. Opraviti mora namaz dveh rak'atov in moliti. Vsaka molitev, izrečena tisto noč, bo sprejeta (od Allaha ta'ala). Ljudje, ki vidijo ženina, naj ga na to opozorijo. Naj rečejo: **"Barekellahu lek wa barekellahu 'alaiha wa jeme'a beynekuma bi-l-khayri"**, kar pomeni: "Naj te Allah ta'ala blagoslovi in naj blagoslovi tvojo ženo, naj vaju združi s khayr!" Nekateri ljudje čestitajo mladoporočencema z besedami: "Naj se dobro razumeta in naj imata sinove in služabnike!" To je nevedna in neuporabna izjava. Sunna je, da se molijo molitve, predpisane za ta čas.

Poznati morate potrebna verska učenja in jih naučiti svojo ženo. Kajti v onostranstvu boste o njih vprašani. Neznanje ne bo sprejemljiv izgovor. [Farz je, da se naučite farze in harame ter načela vere Ahl as-sunnat in jih naučite svojo ženo in otroke. Sunnat je, da se naučite sunnate in jih naučite njih.

Ne smete vzeti ali poslati svoje žene na kraj, ki ga Islam ne dovoljuje! Ne smete je peljati ven ali ji dovoliti, da gre ven, ne da bi se ustrezno pokrila. Naš blagoslovljeni Prerok 'alaihis-salamje namreč rekel: **"Če ženska pride v našo mošejo, da bi opravila namaz, in diši prijetno, njen namaz ne bo sprejet** (od Allaha ta'ala)**, razen če gre domov in opravi ghusl, kot da bi se očistila iz stanja junub."** Ker jim ni dovoljeno iti v mošejo s prijetnim vonjem, si moramo v mislih predstaviti resnost greha, ki ga stori, če gre drugam in se pokaže ljudem. Moramo narediti primerjavo in si poskusiti predstavljati muke, ki jih bo prestala!

Naš blagoslovljeni Prerok v enem od svojih hadith-i-sherifov pravi: **"Večina ljudi v raju so ljudje, ki so bili revni** (med življenjem na svetu)**, in večina prebivalcev pekla so ženske!"** Nato je Hadrat 'Aisha 'radiy-Allah 'anha' vprašala: "Zakaj je pekel večinoma naseljen z ženskami?" Rasul-i-ekrem 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' je pojasnil: **"Ko jih doleti nesreča, ne pokažejo potrpljenja. Ko se nekdo, ki je bil vedno dober do njih in jim je storil (recimo) deset uslug, do njih obnaša kislo, vedno omenjajo to kislo obnašanje in popolnoma pozabijo na tistih deset uslug. Ljubijo svetovne okraske in ne delajo za onostranstvo, še posebej pa radi klepetajo."**

Vsi ljudje s temi slabimi navadami so prebivalci pekla, tako moški kot ženske.

Hadrat 'Ali 'kerrem-Allah wejheh' pripoveduje: Nekega dne je ženska vstopila v blagoslovljeno prisotnost Rasulullaha 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' in rekla: "Ya Rasulallah (O ti, Allahov Poslanec)! Želim se poročiti z moškim. Kakšno je tvoje blagoslovljeno mnenje?" Najsrečnejše bitje Allaha ta'ala je odgovorilo: **"Moški ima številne pravice nad svojo ženo. Jih boš sposobna spoštovati?"** Ženska je rekla: "Ya Rasulallah! Katere so pravice moža?" **"Če ga boš prizadela, se boš uprla Allahu in tvoj namaz ne bo sprejet,"** je bil blagoslovljen odgovor. Ženska je rekla: "Ali obstajajo še druge pravice?" **"Če ženska zapusti svoj dom brez dovoljenja moža, bo za vsak korak zabeležen greh** (v njeni knjigi dejanj)**,"** je odgovoril Rasulullah 'sall-Allah 'alaihi wa sallam'. Ženska je rekla: "Ali obstajajo še druge?" **"Če ženska s hudimi besedami prizadene svojega moža, ji bodo na dan vstajenja izvlekli jezik iz vratu,"** je bil najlepši odgovor Rasul-i-ekrema. Ženska je rekla: "Ali so še drugi?" **"Ženska, ki ima premoženje, a ne skrbi za potrebe svojega moža, bo v onostranstvu vstala s črnim obrazom,"** je odgovoril Rasul-i-ekrem (blagoslovljeni Poslanec). Ženska je vprašala: "Ali so še drugi?" Rasul-i-ekrem je odgovoril: **"Če katera koli ženska**

krade iz premoženja svojega moža in ga daje komu drugemu, Allah 'adhim-ush-shan ne bo sprejel zakata ali miloščine te ženske, razen če prosi svojega moža za odpuščanje in on ji odpusti.“ Ženska je rekla: “Ali so še drugi?“ Nato je blagoslovljeni Allahov Poslanec dejal: **“Če katera koli ženska preklinja svojega moža ali ga noče ubogati, jo bodo obesili za jezik v peklu, in če katera koli ženska gre ven in gleda plesalke ter posluša glasbene instrumente in porabi peni, bo ves twawab, ki ga je zaslužila za svoje pobožne dejanja od otroštva, uničen, in obleke, ki jih je nosila, jo bodo tožile, rekoč: 'Ni nas nosila na svete dni ali ko je bila s svojim halalom (možem); nosila nas je na haramskih mestih, kamor je hodila. , Nato bo Haqq ta'ala razglasil: 'Takšne ženske bom sežgal tisoč let.‘“** [Zato se moramo zavedati tudi slabih strani filma, radia in televizijskih programov.] Ko je ženska slišala te odgovore, je rekla: “Ya Rasulallah! Do sedaj še nisem bila poročena in tudi nikoli ne bom.“

Tokrat je Rasul-i-ekrem 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa salla‘ milostno ponudil svojo razlago: **“Ya khatun** (O ženska)**! Naj ti povem tudi o blagoslovih poroke z moškim; poslušaj! Če ženski njen mož reče: 'Naj te Allah blagoslovi s svojo milostjo‘, bo to zanjo boljše, kot če bi šestdeset let častila Boga. In če svojemu možu ponudi vodo za pitje, je to bolj zaslužna služba kot enoletno postenje. Če po zakonskem odnosu z možem opravi ghusl, bo dosegla toliko thawab, kot če bi opravila Kurban. Če ne dela vragolij svojemu halalu (možu), bodo angeli v nebesih opravili tasbih**[103] **v njenem imenu. Če se igra s svojim možem, bo bolj blagoslovljena, kot če bi osvobodila šestdeset sužnjev. Če varuje rizq svojega moža in je usmiljena do njegovih sorodnikov in prijateljev ter petkrat dnevno opravlja namaz in posti (v Ramadanu), je to bolj zaslužno kot tisočkratni obisk Ka'be.”** Fatima-i-Zehra 'radiy-Allah 'anha‘ (blagoslovljena hči Rasulullaha) je vprašala: ”Kaj se bo zgodilo z žensko, če bo prizadela svojega halala (moža)?” Nato je najbolj blagoslovljeni od vseh očetov odgovoril: **”Če ženska noče ubogati svojega moža, bo prekletstvo Allaha ostalo nad njo, dokler ne prosi moža za odpuščanje in on ji odpusti; če se izogiba svojim zakonskim dolžnostim, bo izgubila vse svoje thawab; če se vede arogantno do svojega moža, bo postala predmet jeze Allaha ta'ala; če mu reče: 'Si vsiljiv vmešavalec? ali: ‚Si mi kdaj bil v kakšno korist?‘, bo Allah ta'ala njej prepovedal svoje blagoslove. Če bi z jezikom polizala kri svojega moža, še vedno ne bi izpolnila svojih dolžnosti do njega. Če ji mož dovoli, da gre ven, ne da bi se ustrezno pokrila, bo v knjigi dejanj njenega moža zabeleženih tisoč grehov, ker ji je to dopustil.“ To nam pomaga predstavljati si resnost greha ženske, ki gre ven brez dovoljenja svojega moža!**

Rasul-i-ekrem 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam‘ je dejal: “Ya Fatima! Če bi Allah ta'ala ukazal ljudem, naj se klanjajo pred drugimi, bi ukazal ženskam, naj se klanjajo pred svojimi možmi.“

Hadrat 'Aisha 'radiy-Allah 'anha‘ pripoveduje: Prosila sem Rasulullaha, naj mi napiše oporoko. Blagoslovljeni Poslanec je rekel: **“Ya 'Aisha! Napisal ti bom oporoko in ti jo boš napisala ženskam med mojo Ummo! Ko se bodo ljudje jutri dvignili za sodbo: Najprej bodo vprašani o imanu. Drugo vprašanje bo o očiščenju in namazu. Ženske bodo tretje vprašanje dobile o (pravicah) svojih mož. Če je moški potrpežljiv z razdražljivostjo svoje žene, ga bo Haqq ta'ala nagradil s thawabom, enakim tistemu, ki je bil podeljen Preroku Eyyubu (Jobu). In če je ženska potrpežljiva z razdražljivostjo svojega moža, jo bo Allah ta'ala povzdignil na stopnjo 'Aisha-i-Siddiqa."**

---

[103] Izgovarjanje tasbiha pomeni reči “Subhan-Allah”, kar pomeni “Vem, da je Allah daleč od kakršnih koli napak”. Izgovarjanje tasbiha prinaša veliko thawab (nagrad v onostranstvu).

“Če moški pretepa svojo ženo, ga bom na sodni dan tožil,“ je še en hadith-i-sherif, ki ga je izrekel Rasul-i-ekrem 'sall-Allah 'alaihi wa sallam‘.

Obstajajo trije razlogi, zaradi katerih je moškemu dovoljeno udariti ženo z odprto dlanjo ali z nezavezanim robčkom: ker je prenehala opravljati namaz ali ghusl, ker se je odklonila priti v njegovo posteljo ali ker je odšla brez njegovega dovoljenja. Nikakor ni dovoljeno, da jo udari s palico ali jo udari s pestjo ali jo brca ali jo udari z zavezanim robčkom ali jo udari po glavi ali po telesu. Nikoli je ne sme udariti zaradi drugih krivd. Morate jo nekajkrat opozoriti. Če se popravi, jo morate pustiti pri miru, da se ne mučite.

[V Shir’at-ul-islam je navedeno naslednje: “Če tvoja žena začne kazati neprijazno vedenje, bi moral kriviti samega sebe. Povej si: “Če bi bil dober, se ne bi tako obnašala. Če je tvoja žena saliha (pobožna), ne smeš vzeti druge žene. Moški, ki ne more zagotoviti pravičnosti pri vzdrževanju svoje družine, ne sme vzeti druge žene. Če ve, da bo sposoben zagotoviti pravičnost, je to dovoljeno (vzeti drugo ženo). Vendar je bolj zaslužno, da tega ne stori. Ko tvoja žena odide na mesta, kamor ji je dovoljeno iti, mora nositi pokrivalo in ustrezno pokriti svoje telo. Ženski je haram, da gre ven z vonjem parfuma in/ali z razkrivajočimi nakitom. Saliha (pobožna) ženska je najdragocenejše od svetovnih blagoslovov. Obravnavati Muslimana z usmiljenjem in nežnostjo prinaša več thawab kot dejanje nafila čaščenja. V **Riyad-un-nasikhin** je zapisano naslednje: Osemnajsti ayat Nisa Sura pravi: **“Obnašajte se lepo in nežno do svojih žena!“** Naslednji hadith-i-sherifi: **“Ya Aba Bakr! Če se človek smehlja in nežno pogovarja s svojo ženo, bo prejel toliko thawab, kot če bi osvobodil sužnja.“** in **“Allah ne bo usmiljen do ženske, ki se poroči s fasiq moškim.**“ in **“Naj tisti, ki želi mojo shafa'at, ne da svoje hčere za ženo fasiq moškemu.“** in **“Najboljši med ljudmi je tisti, ki je dober do ljudi. Najslabši med ljudmi je tisti, ki škoduje [ranja] ljudi.“** in **“Neupravičeno raniti Muslimana je hujše kot sedemdesetkrat porušiti Ka'bo.”**

V **Durr-ul-mukhtar** je navedeno: “Ko muslimanski moški poroči žensko s sklenitvijo sahih (veljavne) (poročne pogodbe, imenovane) nikah, (ona postane njegova žena in) postane farz, da ji zagotovi (sredstva za preživljanje, imenovana) nafaqa. **Nafaqa** obsega hrano, oblačila in stanovanje. Ženo mora nastaniti v hiši, ki je njegova last ali ki jo je najel. Žena lahko zahteva, da noben od moževih sorodnikov ne sme vstopiti v hišo. Tudi mož lahko zahteva, da noben od ženinih sorodnikov ne sme vstopiti v hišo. Oba imata to pravico. Hiša mora biti v četrti, kjer živijo salih Muslimani. [Iz hiše mora biti slišati glas muazzina (brez uporabe zvočnika, saj je njegova uporaba v islamskih običajih bid'at).] Mož ne more prepovedati ženi, da enkrat na teden obišče svoje starše. Ti lahko prav tako enkrat na teden obiščejo svojo hčer. Če eden od njiju zboli in ni nikogar, ki bi zanj skrbel, mora žena iti in skrbeti za svojega starša, tudi če mož temu nasprotuje. Mož ne more preprečiti njenim drugim mahram sorodnikom, da jo obiščejo, ali ji preprečiti, da jih obišče enkrat na leto. Če ji dovoli, da obišče druge ali gre na grešna mesta, bosta oba grešna. Preprečuje ji, da dela za druge, v zameno za plačilo ali brezplačno, doma ali drugje, da hodi v šolo ali na pridige. Ženska naj bo zaposlena z gospodinjskim delom doma; ne sme sedeti brez dela. Ne sme ji dovoliti, da gre na mesta, kjer so ljudje z odkritimi awrat deli, kot so javne kopališče [in plaže ali mesta, kjer ljudje gledajo športne aktivnosti. Ne sme imeti televizorja v svojem domu, da ne bi gledali takšnih aktivnosti.] Ne sme ji dovoliti, da gre ven z okrašenim ali novim oblačilom. Lahko jo pelje na mesta, kjer živijo Muslimani, ki se izogibajo haramom, čeprav niso njeni mahram sorodniki, tj. bližnji sorodniki, s katerimi se ji ne sme poročiti; vendar morajo v tem primeru moški in ženske sedeti v ločenih sobah. **Mahram sorodniki** ženske so naslednjih osemnajst moških: njen oče in dedki; njeni sinovi in vnuki; njeni bratje, tako po materini kot po očetovi strani; sinovi njenih bratov ali sester; njeni stric očetovi in materini strani. Ti sedem moških so mahram sorodniki, če so z njo povezani prek mlečne vezi ali prek prešuštva. Štirje drugi moški postanejo mahram sorodniki prek nikaha

(poroke, sklenjene prek poročne pogodbe, ki jo predpisuje Islam). To so: tast in njegov oče; zet; mačeha; pastorek(i). Sestre moža in zeti žene so mahram sorodniki. Mahram sorodnik je oseba, s katero ne morete skleniti nikaha (tj. s katero se ne morete poročiti). Na primer, sestra moža je njegova mahram sorodnica. Otroci bratov in sester vseh so njihovi mahram sorodniki. Žene bratov moškega ali hčere njegovih stricev in tet po očetovi in materini strani ali žene njegovih stricev in tet po očetovi in materini strani niso njegovi mahram sorodniki. Otroci vaše tete po materini strani in njen mož so na-mahram (tj. niso mahram sorodniki). Bratje in sestre vašega moža ali žene so na-mahram. Da so mož sestre ali tete in bratje njenega moža zanjo namahram, je zapisano v knjigi z naslovom **Ni'mat-i-islam**, v poglavju, ki obravnava bistvene elemente hadža (romarskega potovanja). Ženi je haram, da se tem moškim pokaže, ne da bi se pokrila na način, ki ga uči Islam, ali da bi ostala z njimi na samem v zaprtem prostoru, tudi če se je ustrezno pokrila, ali da bi se z njimi odpravila na (daljše potovanje, imenovano) safar. Tudi materina in očetova mati sta mahram sorodnici njenega zeta. Dekle se ne sme poročiti z enim od svojih mahram sorodnikov. Dovoljeno ji je sedeti v njihovi prisotnosti, ne da bi se pokrivala tako strogo, kot bi to storila v prisotnosti moških, ki ji niso mahram. Lahko ostane z enim od svojih mahram sorodnikov v zaprti sobi ali se z njim odpravi na daljše potovanje. Ko eden od njenih sorodnikov, ki ni mahram, pride k njim, mu v prisotnosti svojega moža ali žensk, ki so njene sorodnice, in s celim telesom pokritim, razen obraza, reče: "Dobrodošel". Postreže kavo, čaj ali podobno. Toda ne sedi tam. Muslimani naj se držijo knjig, ki poučujejo Islam, in ne običajev in etikete. Vsak Musliman bi moral svojo ženo naučiti islamskih veroučnih in praktičnih načel; če ni dovolj izobražen, bi jo moral poslati k ženski, ki je dovolj izobražena, da jo nauči, in dovolj saliha (pobožna), da ji lahko zaupata. Če ne more najti ženske, ki spoštuje Islam in se izogiba haramom, naj on in njegova žena sedita skupaj in bereta knjige, ki pravilno poučujejo Islam in so jih napisali učenjaki Ahl as-sunnat; tako bosta oba dobro spoznala Islam, iman, harame in farze. Ne sme onesnaževati svojega doma s heretičnimi knjigami tafsir, ki so jih napisali verski možje brez določene Madhhab; takšnih knjig se ne sme brati. Ne sme prinesti domov radia in televizije s programi, ki uničujejo Islam in škodujejo etiki. Ti so hujši od slabe družbe. Pokvarili bodo vero in moralno vedenje vaše žene in otrok. Žene in hčere naj se ukvarjajo z gospodinjskim delom; ne smejo jih siliti, da delajo na poljih, v tovarnah, bankah, podjetjih ali javnih službah. Žene in hčere ne smejo pomagati svojim možem in očetom v umetnosti in trgovini. Dolžnost moških je, da opravljajo ta opravila in kupujejo potrebščine v trgovinah in na tržnicah ter jih prinašajo domov. Če je ženska prisiljena opravljati ta opravila, bo to škodovalo njeni veri, njenemu moralnemu ravnanju in njenemu zdravju. Njun svet in onostranstvo bosta popolnoma uničena. Čutili bosta grenko kesanje, a brez uspeha. To ju namreč ne bo rešilo grehov in nesreč. Oseba, ki spoštuje Islam, bo dosegla udobje tako v tem svetu kot v onostranstvu. Prilagoditi se moramo knjigam, ki nas učijo naše vere, in ne smemo se pustiti zavesti nasmehom in prijaznim besedam zlobnih družb in (pokvarjenih ljudi, imenovanih) munafiqs. Prav tako moramo zaščititi naše hčere in sinove pred harami. Svoje sinove moramo poslati v šole, kjer poučujejo muslimanski učitelji. Ženska ne sme delati med moškimi v trgovinah, delavnicah, tovarnah ali javnih službah. Če nima moža ali če je njen mož invalid, morajo njeni mahram sorodniki poskrbeti za vse njene potrebe. Če so ti sorodniki revni, ji mora država dodeliti zadostno nadomestilo. Allah ta'ala ženski zagotavlja vse, kar potrebuje. Breme preživljanja družine je naložil moškemu. Čeprav ženska ni dolžna delati za preživljanje, ji daje polovico deleža moškega iz dedne lastnine. Dolžnosti ženske obsegajo dejavnosti v gospodinjstvu. Prva in najpomembnejša od teh dejavnosti je vzgoja otrok. Osnovni murshid (vodnik) otroka je njegova mati. Ko otrok od matere nauči verska in etična nauka, ga ne morejo zavesti neverni učitelji, slaba družba ali laži zindiqov, ki so sovražniki Islama. Postane pravi Musliman, tako kot njegovi starši. Glejte dvanajsto poglavje petega zvezka in petnajsto poglavje šestega zvezka **Neskončna blaženost**! Munafiqs, ki izvajajo sovražne dejavnosti proti islamu, se imenujejo **zindiqs**.]

GLEDE TEJHiZ in TEKFiN
ter TEDFiN od JANAZA
(Kako UMITI, OBLEČTI in POKOPATI MRTVEGA MUSLIMANA)

Opravljanje namaza janaza, umivanje, zavijanje in pokopavanje mrtvega Muslimana so vsi dejanja farz čaščenja.

Za umivanje trupla mrtvega Muslimana se truplo položi na hrbet na marmorno ali leseno klop, ki je postavljena nekje na samem. S trupla se sleče srajca. Opravi se umivanje. Zgornji del telesa, od glave do popka, se umije z mlačno vodo. Nato se prekrije in umije del med popkom in koleni. Oseba, ki opravlja umivanje, nosi rokavico na desni roki. To (rokavico) vstavi pod prekrivno rjuho, polije vodo in umije (prekriti) del. Ne sme gledati dela pod prekrivno rjuho. Nato se truplo obrne na levo stran in se opere desna stran; nato se obrne na desno stran in se z rokavico opere leva stran. Eden od treh delov pogrebnega prta se razprostre na klop in pod truplo. Nato se razprostrt prt in truplo na njem položita v krsto.

Obstajajo tri vrste pogrebnih prtov (kefen): kefen-i-farz, [ki se imenuje tudi kefen-i-darurat;] kefen-i-sunnat; in kefen-i-kifaya.

Kefan-i-sunnat za moške je sestavljen iz treh delov, tisti za ženske pa iz petih delov.

Kefeni-kifaya za moške je sestavljen iz dveh delov, kefeni-kifaya za ženske pa iz treh delov.

V **Bahr-ur-raiq** je navedeno: “Kefan-i-kifaya za ženske je izar, lifafa in himar, tj. pokrivalo za glavo. Ženske se namreč v življenju pokrivajo (vsaj) s temi tremi oblačili.“ Izar je bil v tistih starih časih ogrinjalo, ki je pokrivalo celotno telo od ramen ali od vrha do nog. Da je lifafa qamis (srajca), je zapisano v Ibni ’Abidin. Kot je razvidno, so ženske v preteklosti nosile prostoren plašč in pokrivalo za glavo, ko so šle ven. V Bahr-ur-raiq in **Dur-ul-muntaqa** je zapisano: “Nafaqa, ki jo mora mož zagotoviti ženi, obsega hrano, oblačila in stanovanje. Oblačila sestavljajo himar (pokrivalo za glavo) in milhafa, kar pomeni zunanji plašč. [Danes se imenuje 'feraja' ali 'manto' ali 'saya'. Kot je razvidno, ženska oblačila sestavljajo trije kosi, charshaf pa ni eden izmed njih. Charshaf je postal moden kasneje. Ženskam je dovoljeno nositi charshaf na mestih, kjer je to običajno, in nositi širok plašč (manto) in debelo pokrivalo na mestih, kjer je to običajno. Držati se stran od drugih v običajnih in običajnih navadah bo povzročilo fitno, kar je haram.]

Kefen[104]-i-farz je sestavljen iz enega kosa tako za moške kot za ženske.

Na mestih, kjer ni na voljo nobenega materiala razen svile, zadostuje en kos za moške in dva kosa za ženske.

Prednost pri opravljanju namaza janaza kot imam je naslednja: predsednik, če je Musliman; sodnik mesta; khatib, pooblaščen za petkovo molitev; in imam-i-hay. (Za podrobnosti si oglejte dvajseto poglavje četrtega zvezka **Neskončna blaženost.**)

Oseba, imenovana imam-i-hay, je učen Musliman, o katerem je pokojni Musliman (za katerega se opravlja namaz janaza) imel dobre mnenje, ko je bil še živ. Naslednji po prednosti je pokojnikov wali. Če wali ni prisoten in namaz opravlja Musliman, ki ni eden od zgoraj

[104] Slovnični pomen besede kefen (ali kafan) je 'pogrebna krila'.

navedenih, ima wali možnost izbire. Lahko zahteva ponovitev namaza ali pa ne. Podrobnosti so na voljo v četrtem in petem zvezku **Neskončna blaženost.**

Če je bila oseba razrezana na pol (navpično) in je bila najdena le polovica trupla, namaz janaza ni treba opraviti za najdeno polovico.

Če najdejo truplo, razcepljeno na koščke, ki so razmetani sem in tja, namaz janaza za lastnika koščkov ni potrebno opraviti. Namaz pa je treba opraviti, če so koščki zbrani na enem mestu.

Če je truplo umito, vendar ugotovijo, da je eden od udov suh, je treba ta ud umiti, če truplo še ni bilo zavito. Po drugi strani, če po tem, ko je bil janaza prinesen v bližino groba, rečejo, da je eden od udov trupla, ki je bil umit, ostal suh, umijejo ta ud in nato opravijo namaz janaza. Če to rečejo po tem, ko je bilo truplo pokopano, v tem primeru trupla ne smejo izkopati. Če (se po pokopu ugotovi, da) truplo ni bilo umito, ga je treba izkopati in umiti, če pokop še ni bil opravljen.

Če ste truplu naredili tayammum in nato med prenašanjem trupla (v krsti) najdete vodo, imate možnost izbire.

Če v mestu istočasno umre več ljudi, je dovoljeno opraviti en sam namaz za vse. Seveda mora biti to v skladu z islamskimi pravili. Bolje pa je opraviti namaz za vsakega posebej.

Niyyat za namaz janaza mora biti takšen: **“(Izražam svojo niyyat), da opravim namaz za milost Allaha ta'ala, da izrečem blagoslove nad moškim** [ali žensko] **Muslimanom in da sledim imamu, ki je prisoten in (ki) vodi namaz.“**

Če je oseba aretirana, ker je oropala popotnike, in je bila ubita na podlagi odločitve sodnika ali valija, ali če je uporniški borec ubit, ker se je boril proti državi, ali če je oseba ubita, ker je ubila svoje starše, se namaz janaza v nobenem od teh treh primerov ne opravi za (ubitega) storilca.

Namaz janaza se opravi za samomorilca, tj. za osebo, ki je ubila sebe **(Durr-ul-mukhtar)**.

Suniti imajo deset značilnosti:

1– Sunit bo redno obiskoval mošejo, da se pridruži jama'atu (za pet dnevnih namazov).

2– Pridružil se bo jama'atu in opravljal namaz za imamom [katerega vera in fisq (grešnost) nista tako slabi, da bi ga naredili za nevernika].

3– Sprejme dopustnost masaha na mestih (kar je podrobno razloženo v tretjem poglavju četrtega zvezka **Neskončna blaženost**).

4– Ne bo obrekoval nobenega od Ashab-i-kiram ‚radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in‘.

5– Ne bo se uprl proti državi.

6– Ne bo se neupravičeno boril ali prepiral o verskih zadevah.

7– Ne bo gojil verskih dvomov.

8– Vedel bo, da je vse, dobro ali zlo, od Allaha ta’ala.

9– Ne bo obtoževal nobenega Muslimana med ljudmi Qibla nevernosti [razen če je njihova ilhad zagotovo znana].

10– Prednost bo dal (prvim) štirim kalifom (tj. Hadrat Abu Bakr, Hadrat 'Umar, Hadrat 'Uthman in Hadrat 'Ali) pred drugimi Sahabiji.

GLEDE STANJA SMRTI

O, vi ubogi slabotneži, bežite pred smrtjo! "Tako in tako je mrtev. Če sem blizu njega, se smrt lahko prenese name s kužnostjo," pravite. Ko se kuga ali druga nalezljiva in smrtna bolezen razširi po nekem območju, pobegnete na drugo mesto. Takšno prepričanje je haram. Bolezen se bo prenesla na vas, če bo Allah ta'ala tako hotel.

O, vi ubogi slabotneži, kam bežite! Smrt je konec, ki vam je bil obljubljen. Smrt se ne bo odložila niti za trenutek! Ko pride vaš čas smrti, Khallaq-i-'alam (Stvarnik vseh bitij) vam ne bo dovolil niti trenutka odloga. Smrt ne bo prišla niti prej, niti pozneje od predestiniranega časa.

Kjer koli je določena oseba, ki jo je predestiniral Haqq ta'ala, tja bo ta oseba odšla, zapustila vse svoje premoženje, družino in otroke. In njena duša ne bo odšla, dokler ne pride na kraj, kjer jo čaka zemlja.

Vsakdo umre, ko pride njegov čas smrti. Trideset tretji ayat-i-kerima iz sure A'raf pravi: **"... ko se izteče njihov rok, ne morejo niti za malo odložiti, niti** (za malo) **pospešiti** (ga v pričakovanju)."

Preden se človek rodi, je že vnaprej določeno, kako dolgo bo živel. In vse to je zapisano v Lawh-i-mahfuz: kje bo ta oseba umrla, ali bo umrla po tem, ko bo storila tawba ali brez tawba, zaradi katere bolezni bo umrla (če sploh), ali bo umrla z imanom ali brez imana. Dejansko je to dejstvo poudarjeno v zadnjem ayat Loqman Sura.

Khallaq-i-'alam je ustvaril smrt. Nato je ustvaril življenje. Nato je ustvaril naš rizq in ga zapisal v Lawh-il-mahfuz.

Haqq ta'ala ve, koliko vdihov boste naredili. In to je zapisal v Lawh-il-mahfuz. Angeli to nadzorujejo in ko pride čas, o tem obvestijo Melek-ul-mewt (angela smrti).

Če ste preživeli svoje življenje v veri v dejstva, navedena v Kur'an al-kerim, in v izpolnjevanju zapovedi, ki so v njem navedene, boste odšli (v naslednji svet) kot srečen človek! Vse pripisujte Allahu ta'ala! Ne jokajte za osebo, ki je umrla! Takšne stvari povzročijo, da človek umre brez imana. Zatekamo se k Allahu ta'ala. Če storimo greh ali napako, moramo opraviti tawba-i-nasuh.

Haqq subhanallahu wa ta'ala ukazuje Azrailu 'alaihis-salam' (angel smrti): **"Odnesi duše mojih prijateljev z lahkoto, duše mojih sovražnikov pa s trdoto!"** Al-ayaz-u-billah, če bi bil kdo neposlušen!

En dan v onostranstvu je dolg tisoč ali petdeset tisoč let. Obstajajo različne razlage v zvezi s to zadevo. To dejstvo je razumljivo iz petega ayat-i-kerima iz Sajda Sura in iz četrtega ayat-i-kerima iz Me'arij Sura.

Nato angeli z mučenjem izvlečejo dušo neposlušne osebe. Jezik ne zmore opisati tega. Zaupamo v Allaha, ki nas je ustvaril iz nič. Nekateri umirajoči se zvijajo in obračajo z ene strani na drugo kot vzmet. Allah ta'ala jih opisuje v Wa-n-naziati Suri. Angeli jih mučijo in medtem se pogovarjajo med seboj. Gabrijel ,'alaihis-salam' jim reče: "Ne pokažite usmiljenja!" Duša munafiqa pride do konice nosu. Nato jo angeli spustijo. Vse njegove ude stisnejo tako močno, da mu iz oči iztečejo solze. Angeli mu rečejo: "Ti nisi za raj! Si pozabil na krivice, ki si jih storil, ko si živel? O, ti ničvredni človek! Muka, ki je pripravljena zate, je muka za munafiqe in nevernike. Ker nisi imel ničesar opraviti z namazom, zakatom, miloščino ali usmiljenjem do revnih. Nisi se izogibal haramom in vsa tvoja dejanja so bila fasad. Si obrekoval in potem rekel: 'Allah je kerim.' In zdaj je muka grenka." Nato Hadrat Haqq subhanahu wa ta'ala nagovori: **"Ti munafiqs niti za dan niso pomislili na svojo smrt. Bili so arogantni. Niso upoštevali farzes, sunnats ali wajibs. Naj zdaj vidijo Mojo muko!"** Spet Zebanis (angeli muk) primejo njegove nohte za konice in potegnejo njegovo dušo skozi žile v prsih, jo dvignejo do grla in jo nato spustijo nazaj. Spet se oglasi drug glas (od Allahu ta'ala) in reče: **"Ali vam niso povedali učenjaki? Ali niste brali Naše knjige? Ali ni pisalo: Ne dajte se presenetiti in ne sledite hudiču? Ali ni pisalo: Vedite, da je vse od Allaha?"** Ne hrepenite po tem svetu, kraju za trupla! Bodite zadovoljni s tem, kar vam je dal Allah ta'ala, usmilite se njegovih revnih sužnjev in nahranite miskine! Allah ta'ala je tako vladar, da vas je ustvaril in prevzel nase, da vas nahrani, in če vas doleti nesreča od Njega, ga prosite in molite znova in ga prosite, naj vas reši. Ne reci: "Plačal sem zdravnikom in oni so me ozdravili!" Vedite, da vas je rešil Allah ta'ala! Lastnina, za katero trdite, da je vaša, je nekaj, kar vam je bilo zaupano v varstvo. Ni zdravilo za vaše trpljenje. Če ste jo pridobili na halal način, boste za njo odgovorni. Kar koli je Haqq subhanehu wa ta'ala odločil za vas, boste sprejeli; pomagala ti ne bo niti tvoja lastnina, niti tvoji otroci, niti tvoji prijatelji, in ne boš ušel svojemu koncu, ne glede na to, koliko boš jokal in tarnal in v kakšno divjino boš pobegnil. Na koncu boš pokopan na mestu, kjer je zemlja tvojega vnaprej določenega groba. Dokler ne pride čas tvoje smrti, ti nihče ne bo storil ničesar. Le da ti je bilo zapovedano, da se zaščitiš pred nevarnostmi in da se držiš vzrokov, ki bodo zdravilo za tvoje trpljenje.

In kadar ti Haqq ta'ala podari blagoslove, kot so zdravje, premoženje in otroci, se veseliš in rečeš: "Naš Rabb je bil dober do nas." Ko pa ti Allah ta'ala podari nekaj katastrofalnega, tj. ko ti pošlje nesrečo, postaneš žalosten, namesto da bi bil potrpežljiv, in pozabiš na hvaležnost.

Glas Haqq ta'ala reče: **"O, moji angeli! Držite ga!"** Angeli držijo njegovo dušo za konice vseh njegovih las, nato pa ga spustijo. Nihče nima moči, da bi rešil osebo, ki jo muči Allah ta'ala.

Ko oseba, ki leži na smrtni postelji, vidi to mučenje, se pritožuje: "Oh, oh, kako si želim, da bi izpolnjeval zapovedi (islamske) prakse, ko sem bil še na svetu, da ne bi trpel zaradi kazni, ki mi je zdaj naložena!" Spet glas iz Allaha ta'ala reče ljudem, ki so prisotni pri bolniku: **"O, moji arogantni sužnji! Rešite svojega prijatelja, tako da porabite svoje premoženje! V svetu ne kažete potrpljenja glede nesreč, ki prihajajo od mene, in se pritožujete nad mano. Tukaj je ta suženj v mukah in njegova duša je dosegla njegovo grlo. Moja moč!"** Angeli slišijo ta glas in se poklonijo, rekoč: "O, naš Rabb! Vaša muka je haqq (resnična, pravična)!" Haqq ta'ala nas o teh dogodkih obvešča v Koranu al-kerim. Nato se oglasi še en glas, ki angelom ukazuje: "Držite ga." Njihov prijem je tako boleč, da ni niti enega lasu na njegovem telesu, ki ne bi čutil muke. Angeli v en glas vzkliknejo: "O, duša Allahovega neposlušnega sužnja! Pojdi in izstopi iz svojega telesa. Danes je dan kazni zate, ker si ljubil bitja, ki niso Allah ta'ala, in si bil preveč aroganten, da bi pozdravil revne, in si delal stvari, ki so bile haram, in si menil, da je narobe prav, in prav narobe." Ti dogodki so opisani v Koranu al-kerim.

Nato ta oseba reče angelom: Dajte mi trenutek premora, da se lahko zbistrim. Takrat zagleda angela smrti, ki stoji ob postelji. Takoj, ko zagleda angela smrti, se začne treseti in pozabi na muke, ki jih je prestal. Ko zagleda angela smrti, reče: Kdo si ti sredi muk, ki ti jih zadajajo vsi ti angeli, in zakaj si tu? Nato smrt z vsem strahospoštovanjem, ki ga vzbuja, zavrešči: Jaz sem smrt, ki te bo odnesla s tega sveta, tvoje otroke pa pustila sirote in tvoje gnusne posvetne sorodnike zapustila tvoje premoženje.

Ko sliši te besede smrti, se zgrozi in obrača obraz sem in tja. To je namreč simptom, na katerega opozarja Rasul-i-ekrem ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' v naslednjem hadith-i-sherifu, citiranem v Sahih-i-Bukhari: **"Ko sliši angele, obrne obraz proti steni in vidi smrt, ki stoji pred njim."**

Kamorkoli se obrne, vidi smrt, nato pa se spet obrne nazaj.

Angel smrti glasno vzklikne: Jaz sem tisti veliki angel, ki je odnesel duše tvojih staršev; takrat si bil tam; kako si pomagal? In zdaj te gledajo vsi tvoji prijatelji in sorodniki. Kaj ti to pomaga? Jaz sem tisti veliki angel, in ljudje, ki sem jih ubil pred teboj, so imeli več moči kot ti.

Ko ta oseba, ki leži v postelji, govori z angeli, se angeli muke umaknejo in izginejo. Ko vidi Azraila 'alaihis-salam' (angela smrti) z vsem njegovim strahospoštljivim videzom, v trenutku izgubi razum.

Azrail 'alaihis-salam' vpraša: Kako si našel svet? On odgovori: Prepuščal sem se svetovnim zvijačam. To je rezultat mojega razvajanja.

In Khallaq-i-jihan (Stvarnik vseh bitij) spremeni svet v žensko. S svojimi škodljivimi nebesno modrimi očmi, zobmi kot rogovi vola in groznim vonjem sede na njegovo prsi.

Nato prinesejo pred njega njegovo premoženje. Kljub njegovi globoki žalosti in pred njegovimi očmi njegovo premoženje, ki ga je zaslužil brez razlikovanja med halalom in haramom, dajo njegovim dedičem. Nato premoženje reče svojemu lastniku: **"O, ti neposlušni suženj! Zaslužil si me in me potem nepravično porabil, ne da bi dal miloščino in plačal zakat. In zdaj sem izginil iz tvoje lasti in postal lastnina ljudi, ki jih nisi maral. Vzeli so me, ne da bi ti bil za to hvaležen."**

Ker je v takšnem stanju, se ozre okoli sebe s takšno žejo, da mu srce kar gori.

To stanje mu ponuja prekletemu Satanu priložnost, ki jo z veseljem izkoristi: s kelihom v roki pride k postelji te osebe, da bi ji ukradel vero. Kelih z ledeno mrzlo vodo zlije ob postelji bolnika. Bolnik ga vidi in sliši, kako zliva vodo. To je kraj in čas, kjer se revni in bogati razlikujejo med seboj.

Če ta oseba nima sa'adata, reče: "Daj mi popiti te vode." Kaj več bi si lahko preklet želel! Reče: "Povej, da –hasha– vesolje nima stvarnika!" Če je bolnik shaqi oseba, reče, kar se od njega zahteva, potem –al– ayazu billah–njegov iman izgine. Vendar, ker hikmat pripada Hudi (Allah ta'ala), bi morali ljudje s takšnim invalidom imeti vodo pri roki. Pogosto bi morali usta invalidov odpreti ajar in mu dati nekaj vode.

Če mu hidayat pride na pomoč, preklinja Satana in zavrne vodo, ki mu jo ponuja.

Če je njegov čas potekel – in če je vernik – Azrail ‘alaihis-salam’ dobi ukaz, da mu vzame dušo, in blagoslovljeni angel izpolni ukaz. Tristo šestdeset angelov vzame to (srečno) dušo iz Azrailovih rok (alaihis-salam) in vsi, preoblečeni v njegove prijatelje in ljubljene znance, jo oblečejo v rajsko oblačilo in jo odpeljejo v Rajski palači, kjer ji pokažejo njeno mesto v raju, takoj zatem pa jo odpeljejo nazaj k truplu.

Če pa je odšel brez imana, tristo šestdeset angelov iz sijjina prinese iz pekla liste (drevesa pekla, imenovanega) zaqqum, ki so še črnejše od katrana, zavijejo vanje njegovo dušo, ki je zapustila njegovo telo brez imana, jo takoj odnesejo v pekel, ji pokažejo njeno mesto in jo odnesejo nazaj k truplu.

Če oseba doseže puberteto, živi dolgo življenje na svetu, ne upošteva zapovedi in zapusti to svetovno življenje, ne da bi se pokesala – nauzu billah (naj nas Allah varuje pred takšnim koncem) – vidi vse te kazni, prestane vse sramotne obravnave in konča v peklu, razen če mu na pomoč priskoči hidayat (vodstvo) od Allaha ta'ala ali je blagoslovljen s shafa'at-i-Muhammadi ‚sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam‘. (Za podrobnejše informacije o shafa’at [posredovanju] glejte petintrideseto poglavje drugega zvezka **Neskončna blaženost**.)

GLEDE SMRTI (NEKRIVIH) OTROK

Ko muslimanski otrok zboli in umre, je njegovo bivališče Maqam-i-illiyyin, tj. raj. Tristo šestdeset angelov pride od tam, se postavi v vrsto pred otrokom in mu reče: “Ya Masum (O ti nedolžno otrok)! Vesela novica za tebe! Danes je dan, ko boš prosil Haqq ta’ala za svojo preteklost, za svoje starše, stare starše in sosede.” Nato sto angelov položi na njegovo glavo krono shafa’at, še sto angelov mu nadene krono ljubezni, še sto angelov mu nadene oblačilo gorečnosti in moči, šestdeset angelov pa dvigne zaveso in pregradno pred njegovimi očmi. Takoj, ko so vse pregrade dvignjene, vidi vse očete in dedke vseh preminulih vernikov od Hadrata Adama naprej, pa tudi muke, ki so pripravljene za nekatere od njih. Ko vidi te razmere in dejstva v zvezi s temi ljudmi, joka, joka in se trese, tako da ljudje, ki ne poznajo notranje bistvo zadeve, njegove krče razlagajo kot agonijo smrti.

Ko angeli, ki so zadolženi za odvzem njegove duše, pridejo in vidijo, da je okronan in odet v shafa'at, z dvignjenimi zavesami pred očmi, vendar ne morejo odvzeti njegove duše, mu rečejo: “Ya Ma'sum! Khallaq-i-'alam (Stvarnik vseh bitij) ti pošilja svoj salam (te pozdravlja in ti želi vse najboljše), ti pravi: Jaz sem ga ustvaril in naj se vrne k Meni. Kajti jaz sem mu dal dušo, da jo varuje, in naj Mi jo vrne. In naj mu v zameno dam raj in didar (moje videnje). Če nam ne verjameš, obrni svoj obraz proti nebesom, da boš videl (s svojimi očmi).” Nato otrok pogleda in vidi angele in Lepoto (Jemal) Allaha ta'ala. Trepeče, peni se mu iz ust in zarudi od veselja. Njegovo veselje je tako veliko, da je že na tem, da skoči in se požene naprej, da bi dal svojo dušo, ko nekako zagleda svoje prednike v mukah in se odloči, da ne bo predal svoje duše. “Ya ma'sum,” rečejo angeli! vZakaj ne izročiš svoje duše?” Otrok reče: “O angeli! Prosite Allaha ta'ala v mojem imenu, naj odpusti mojim sorodnikom in prednikom.” Angeli rečejo: “Ya Rabbi! Veš, kaj se dogaja s tem nedolžnim otrokom.” Nato Hadrat Allah 'jalla shanuhu‘ jim reče: “Zaradi pravice moje 'Iz (Moči, Slave) sem jim odpustil.” Nato se angeli obrnejo k otroku in rečejo: “Ya ma'sum! Vesela novica zate! Allahu ta'ala je odpustil tistim, ki so imeli iman, in sprejel vse tvoje prošnje.” Ko se otrok veseli velike vesele novice, mu Haqq ta'ala pošlje dve huriji iz raja. Preoblečeni v njegove starše se mu prikažeta, razpreta roke in rečeta: “O, naš sin, ali hči! Pojdi z nama! Brez tebe ne moremo v raju.” Otroku podata jabolko, ki sta ga prinesla iz raja, in rečeta: “Tu, vzemi ga” Ko otrok povohal jabolko, se Hadrat Azrail ‘alaihissalam’

(angel smrti) spremenil v nedolžnega otroka, tako ljubkega kot on, in mu takoj vzel življenje [dušo].

Po drugi pripovedi, ko otrok povohal jabolko, se njegova duša prilepila na jabolko in angel smrti vzel otrokovo življenje iz jabolka. Obe pripovedi sta dopustni.

Nato angel smrti odnese dušo v raj, duša pa na poti opazuje nebesa. Tam je prostrana odprta pokrajina iz zelenega krizolita. Ko pridejo tja, otrok vpraša: "Zakaj si me pripeljal sem?« Angeli pojasnijo: "Ya ma'sum! Tam je kraj vstajenja. Tam je zelo vroče. Ta prostrana pokrajina vsebuje sedemdeset tisoč izvirov usmiljenja. Stoji ob blagoslovljenem ribniku Hadrat Rasul-i-ekrem 'alaihis-salam' in glej kozarce nur! Ko tvoji starši pridejo na kraj Vstajenja, napolni te kozarce z vodo in jim jih daj, ter jih drži tukaj in jih ne spusti, da ne bi šli v pekel in bili izpostavljeni mučenju in grajanju. Kajti molitve, ki jih izrekaš, so sprejemljive v očeh Haqq ta'ala. In v petek zvečer (noči med četrtkom in petkom) pojdite na zemljo. Ko greste tja, prenesite Allahu ta'ala salam Ummat-i-Muhammad 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam'. In jih pokropite z nur in sprejmite berat njihove hvaležnosti Allaha ta'ala.

Ko otrokova duša opravi potovanje po teh stopnjah, jo hitro pripeljejo nazaj in jo položijo na glavo mrtvega otroka. Med postopki, kot so opravljanje namaza janaza, pokop trupla in spraševanje v grobu, duša ostane nad grobom. Če starši umrejo brez imana, bo med starši in otrokom zavesa. Otrok jih ne išče in se z njimi nikjer ne sreča, tako da si želita drug drugega videti. To so dejstva o muslimanskih otrocih, ki umrejo pred doseganjem pubertete.

GLEDE SMRTI MUSLIMSKIH ŽENSK

Če ženska umre zaradi lochia, nosečnosti, kuge, notranjih bolečin ali brez katerega koli od teh vzrokov, umre naravne smrti, ker živi življenje, v katerem se nikoli ne pokaže moškim, ki niso njeni mahram, brez da bi ustrezno pokrila svoje telo (tj. na način, ki ga uči Islam), in v katerem je njen mož zadovoljen z njo, v trenutku njene smrti pridejo angeli iz raja in se postavijo v vrsto pred njo ter ji s spoštljivim spoštovanjem pozdravijo in ji rečejo: "O ti, ljubljena in mučeniška devica Allaha ta'ala! Pridi ven, kaj delaš v tem svetovnem palači? Allah ta'ala je zadovoljen s tabo in ti je odpustil tvoje grehe pod pretvezo tvoje bolezni in ti podaril svoj raj. Pridi in se predaj v varstvo!« Ko ta ženska vidi visok položaj, ki ga bo dosegla, želi predati svojo dušo. Vendar se ozre okoli sebe in reče: "Naj Allah ta'ala s sočutjem odpusti mojim prijateljem v svetu, potem pa bom predala svojo dušo." Angeli predložijo njeno prošnjo Jenab-i-Haqqu. Nato se manifestira Beseda Allaha ta'ala, ki pravi: "Zaradi pravice Moje Veličine sem sprejel vse molitve te Moje sužnje." Angeli ji torej prinesejo veselo novico. Nato pridejo tja angel smrti in sto dvajset angelov usmiljenja. Nur na njihovih obrazih doseže 'Arsh, na glavah nosijo krone, oblečeni so v nur in obuti v zlate cokle, imajo pa tudi zelena krila. Z rajskim sadjem v rokah in dišavami, ki so tako dišeče kot mošus, se spustijo in z globokim spoštovanjem in prijaznostjo pozdravijo ter rečejo: "Khallaq-i-'alam (Stvarnik vseh bitij) vam pošilja svoj pozdrav, vam daje raj, vas naredi soseda svojega ljubljenega preroka Mohameda 'alaihis-salam' in spremljevalca Hadrat 'Aisha."

Ta ženska z imanom sliši, kar ji je rečeno, zavesa pred njenimi očmi se odpre in vidi ženske z imanom in tiste, ki so mučene zaradi svojih grehov. Zato prosi: "Prosim, odpusti jim njihove grehe, Ya Rabbi!" Nato se oglasi glas iz Jenab-i-'izzat, ki reče: "O moja jariya! Izpolnil sem vse tvoje želje. Zdaj pa izroči svojo varstvo (dušo), saj sta žena in hči mojega ljubljenega pripravljeni in čakata." Takoj, ko sliši ta glas, poskuša izročiti svoje življenje, njena duša trepeče, njene noge hitijo naprej in ona je v znoju. Pripravljena je izročiti svoje življenje, ko se

na prizorišču pojavita dva angela. Vsak od njiju drži v rokah ognjeno palico in stoji na njeni desni in levi strani. Medtem na prizorišče prileti preklet Satan in sam sebi reče: "Od te ne pričakujem veliko, ampak poglejmo!" Približa se ji in ji pokaže lonec iz draguljev, napolnjen do roba s čisto ledeno vodo. Ko angeli zagledajo to zlobno bitje, z palicami v rokah razbijejo lonec, ki ga drži, in ga prestrašijo. Muslimanka se smeji, ko jih opazuje. Nato ji device (rajskih) imenovane hurije ponudijo pijačo (rajsko) iz ribnika Kawthar v skodelicah iz draguljev, in ona jo popije. Pijača raja je tako okusna, da njena duša poskoči in se prilepi na kelih, od koder jo pobere angel smrti. Angeli drug drugemu oznanijo smrt in rečejo: **"Inna lillahi wa inna ilaihi raji'un** (Resnično smo od Njega in k Njemu se bomo resnično vrnili)!" In dušo odpeljejo v nebesa kot na ogled, ji pokažejo njeno bivališče v raju in se v hipu vrnejo z dušo, ki jo položijo na glavo trupla.

Ko ji slečejo oblačila in razpletajo lase, se njena duša takoj pojavi ob glavi njenega trupla in reče: "O ti, ki jo umivaš! Bodite nežni! Kajti prejela je smrtno rano od krempljev Azraila. In moja koža je po vseh naporih, ki jih je prestala, izčrpana." Ko prinesejo truplo na pralno mizo, se duša ponovno vrne in reče: "Ne naredite vode preveč vroče! Moja koža je precej šibka. Reši me iz tvojih rok čim prej, da bom lahko dosegla mir!" Ko je truplo umito in zavito, duša počaka nekaj časa in nato reče: "To je zadnjič, da vidim svet. Naj vidim svoje bližnje in naj oni vidijo mene, da jim bo to v opozorilo. Ker bodo tudi oni kmalu umrli, tako kot jaz, naj ne jokajo in ne žalujejo za menoj. Naj me ne pozabijo, naj se me vedno spominjajo, naj berejo (ali recitirajo) Koran al-kerim (in naj za to dobro delo pošljejo thawab moji duši). Naj se ne prepirajo zaradi premoženja, ki sem ga zapustil, da me ne bi mučili v grobu zaradi njihovih prepiranj. Naj se me spominjajo ob petkih in na dneve 'Iyd."

Nato, ko je krsta z mrtvim truplom položena na (klop, imenovano) musalla (za namaz janaza), duša pokliče: "Bodite mirni, o moji sinovi in hčere ter starši! Ni drugega dne ločitve, ki bi bil podoben temu. Pogrešali se bomo, dokler se ne bomo ponovno srečali, najprej na dan vstajenja. Zbogom, o vi, ki jokate za mano!"

Ko je krsta dvignjena na ramena, njena duša ponovno pokliče in reče: "Nosite me počasi! Če je vaš namen (zaslužiti) thawab, mi ne povzročajte težav! In pustite mi, da uživam (z vami) v Allahu ta'ala!"

Ko je krsta položena ob grob, njena duša ponovno pokliče in reče: "Poglejte, v kakšnem položaju sem, in naj vam bo to opozorilo! Zdaj me boste položili na temno mesto in odšli. Ostala bom sama s svojimi 'amal (tj. svojimi dejanji v svetu). Poglejte te obupne čase, da vas ne bi prevzele zvijače tega lažnivega sveta!"

Ko je truplo položeno v grob, duša zasede svoje mesto ob njegovi glavi. Pod nobenim pogojem se mrtva oseba ne sme pustiti v grobu brez telqina (vcepljanja). [Za salih Muslimana je sunnat, da opravi (vcepljanje, imenovano) **Telqin**[105] po pokopu. Wahhabiti zanikajo dejstvo, da je izvajanje telqina sunnat. Trdijo, da je to bid'at. Trdijo, da mrtvi človek ne more slišati. Učenjaki Ahl as-Sunnat 'rahima-humullahu ta'ala' so napisali različne knjige in dokazali, da je izvajanje telqina (tj. njegovo opravljanje) sunnat. Ena od teh dragocenih knjig je **Nur-ul-yaqin fi mebhas-it-telqin**, ki jo je napisal Mustafa bin Ibrahim Siyami 'rahima-hullahu ta'ala'. V tej knjigi je citiran hadith-isherif na podlagi avtoritete Tabarani in Ibni Menda. Ta hadith-i-sherif zapoveduje izvajanje telqina. Knjiga, tj. **Nur-ul-yaqin...**, je bila natisnjena v Bangkoku na Tajskem leta 1345, njena druga izdaja pa je izšla v Istanbulu v Turčiji leta 1396 [1976 n. št.]. Z ukazom Allaha ta'ala se truplo v grobu zbudi, kot iz spanja, in se znajde v temnem prostoru.

[105] Glejte tudi šestnajsto poglavje petega zvezka **Neskončna blaženost** za 'Telqin'.

Pokliče svojo služabnico ali sužnja ali osebo, ki ji je služila v svetu, in reče: “Prinesi mi svečo!” Ni odgovora, niti enega samega zvoka ali glasu. Grob se razpoči na dvoje in pojavita se dva vprašujoča angela [imenovana Munkar in Nakir]. Iz njunih ust prihajajo divje plamenice, iz njunih nosnic pa bruha gost dim. Približata se ji in vprašata: **“Men Rabbuka wa ma dinuka, wa men nebiyyuka,** (tj. kdo je tvoj Rabb in kakšna je tvoja vera, in kdo je tvoj Prerok)?“ Če odgovori pravilno, ji angeli prinesejo dobro novico o milosti Haqq ta’ala in odidejo. Takrat se na desni strani njenega groba odpre okno in skozi okno vstopi nekdo, čigar obraz je svetel kot polna luna. Takoj ko ta ženska, blagoslovljena z imanom, vidi to čudovito osebo ob sebi, se veseli nepričakovane družbe in vpraša: “Kdo si?“ “Ustvarjen sem bil iz tvoje potrpežljivosti in hvaležnosti v svetu,“ odgovori družba iz sreče. “Bom tvoj spremljevalec do dneva vstajenja.“

Dokler bo nafs nadaljeval s haramom, svojo naklonjenostjo,
srce nikoli ne bo odražalo luči, ki prihajajo iz Božanskosti!

GLEDE SMRTI KRIVIČNO OBSOJENIH TRPLJIVIH in GHARiB–MUČENIKOV

Smrti vseh teh ljudi so identične. Opisali bomo eno od njih, tako da bodo ostale ustrezno usklajene. Obstajata dve vrsti gharib (osamljenih, zapuščenih, samih) ljudi: ena od njih je oseba, ki je ostala sama v daljni deželi in nima sorodnikov ali znancev. Druga je revna, čeprav živi v svoji domovini. Nihče se ne spusti, da bi jo obiskal. Obe vrsti vernikov sta gharib ljudje, ki bodo mučeniki, če umrejo (v tej situaciji). Drugi vernik, ki bo umrl kot mučenik, je tisti, ki je starejši od šestdeset let in nikoli ne izpusti dnevnih petih namazov. [Oseba, ki umre zaradi storitve haram dejanja, ne bo postala mučenik; primer tega je oseba, ki popije alkohol in se zastrupi. (Ta oseba ne bo postala mučenik, če umre zaradi zastrupitve.) Če pa oseba umre med uživanjem alkohola, vendar iz drugega razloga, npr. ker se zruši stavba, v kateri pije alkohol, potem doseže mučeništvo. Celotno telo ženske, z izjemo obraza in dlani, spada v njene awratove ude. Za njo je farz, da pokrije celotno telo, razen obraza in dlani (ko gre ven ali je v prisotnosti moških, ki ji niso mahram). Ženska, ki tej zadevi ne pripisuje ustreznega pomena, postane nevernica. Druga vrsta mučenice je dekle ali ženska, ki nikoli ne gre ven, ne da bi ustrezno pokrila glavo, lase, roke in noge. Allah ta'ala's zapovedi in prepovedi, kot celota, se imenujejo Ahkam-i-islamiyya. Starši, ki se učijo **Ahkam-iislamiyya** in jih učijo svoje otroke, so med mučeniki. Nobeden od teh ljudi ne bo postal mučenik, če nima imana (kot učijo učenjaki Ahl as-sunnat) in ne opravlja namaza petkrat dnevno. Prav tako Musliman, ki umre, ko ga drži v ujetništvu sovražnik, postane mučenik. Nevernik, ki umre pod mučenjem, ne postane mučenik. Oseba, ki umre kot nevernik, nikoli ne bo vstopila v raj.

V trenutku, ko navedeni mučeniki položijo glave na blazino na smrtni postelji, se odprejo vrata nebes in na zemljo se spusti toliko angelov, da le Mawla (Allah ta'ala) ve, koliko jih je. V rokah držijo krone in oblačila nur. Z globokim spoštovanjem vabijo dušo te osebe. Haqq ta'ala opisuje ta stanje v zadnjem delu sure Fajr.

Drug mučenik je vernik, ki obrne svoj obraz proti Derghah-i-’izzat in prosi: “O moj Ma’bud (Tisti, ki ga častim)! Vse življenje nisem nikoli polagal svojih upov na nikogar drugega kot na Tvojo Veličanstvo! Nikoli nisem sklonil glave pred nikomer (razen pred Teboj). Nikoli me niso prevzele zvijače sveta ali sovražnika. Ya Rabbi! Sedaj upam, da boš vse Ummat-i-Muhammadi 'sall- Allah ta'ala 'alaihi wa sallam‘ obravnaval z 'afw (odpuščanjem) in maghfirat (sočutjem)”. Tudi ta oseba je mučenik.

Blagoslovljeni angeli ovijejo to srečno dušo v oblačila (ki so jih prinesli s seboj). V tem trenutku glas iz Haqq ta'ala reče: “Odpeljite to dušo v raj! Kajti on (ali ona) je opravljal namaz več kot drugi in rad (ali rada) je gostil (gostila) ljudi, odpuščal (odpuščala) jim je njihove napake in krivice in zelo pogosto je rekel (rekla) 'Istighfar‘. In on (ali ona) je tako pogosto opravljal dhikr zame. In on (ali ona) ni nikoli šel ven, ne da bi se primerno pokril. In on (ali ona) se je izogibal haramom. In on (ali ona) je v svetu ubogal Preroke in Islam.”

Sedaj dva angela na ramenih človeka, ki sta zadolžena za zapisovanje njegovih dobrih in slabih dejanj, molita: “Ya Rabbi! Ti si nas naredil odgovorne za tega človeka na svetu. Sedaj nam prosim daj dovoljenje, da se z dušo tega človeka povzpnemo v nebesa.” Glas, ki prihaja od Največjega, pravi: “Ostanite ob grobu te osebe, recitajte tasbih in tekbir, naredite sajda in podarite thawab (za vsa ta dejanja čaščenja) mojemu sužnju.” Nato neprestano recitirajo dhikr in tasbih ter zapisujejo thawab v knjigo te osebe, in ta proces se nadaljuje do konca sveta.

[**POMEMBNO OPOZORILO:** Munafiqs, ki so živeli v Egiptu, so se uprli (pravilno vodeni) kalifi Uthmanu 'radiy-Allah 'anh‘ in prišli v Medino, da bi ga ubili. Njihovi sostorilci v Medini so jih podpirali z lažmi in obrekovanjem. Očrnili so Sahabo s širjenjem govoric, da “Muslimani v Medini niso pomagali kalifi”. Dejstvo pa je bilo, da je bil kalifov namen doseči visok položaj mučenikov v raju in da je molil k Allahu ta'ala za to največjo blagoslov. Drugi Muslimani so mu prišli na pomoč, vendar jih je prosil, naj ne storijo ničesar v zvezi s tem. Poslal jih je nazaj. Uporniki so to izkoristili in kalifa zlahka umorili. Tako je dosegel svoje želje. Njegove molitve so bile uslišane (od Allaha ta'ala). Mučenci ob smrti ne čutijo bolečine. Pokazane so jim blagoslove, ki jih bodo prejeli v raju, tako da svoje duše prostovoljno predajo angelom, medtem ko se veselijo nagrad, ki jih čakajo.

GLEDE SMRTI NEVERNIKA

Ko nevernik ali murtadd (odpadnik) ali idiot, ki prezira Islam in Koran al-kerim imenuje 'zakon puščave' in je tako neveden in nemoralen, da Mohameda, najvišjega in najbolj častivrednega človeka ter gospodarja vseh Prerokov, imenuje 'alaihis-salam', 'pastir kamel' – naj nas Allah ta'ala varuje pred takšnim nečastnim dejanjem –, in ki se spusti do tega, da reče, da so religije nepotrebne, kot rezultat ocene Islama, – opore družbenega miru in sreče, vira znanja, etike, čistoče, zdravja in pravičnosti ter vzgojitelja vseh kultur, – narejena po skopih merilih pokvarjenega uma, ki je tako smrdljiv kot škatla trupel, – in ki ni nič drugega kot igrača v rokah lastnega nafs –, je na smrtni postelji, zavesa pred njegovimi očmi se dvigne. Pokazal se mu je raj. Lep angel mu reče: “O ti, nevernik! O ti, neplemeniti človek, ki si Muslimane imenoval 'staromodneže', ljudi, ki so sledili svojim strastem in tepali po etičnih načelih, pa 'razsvetljeni in moderni ljudje'! Bil si na napačni poti. Zaničeval si Islam, pravo vero. Ljudje, ki so verjeli in spoštovali nauke, ki jih je Mohamed (alaihis-salam) prinesel od Allaha ta'ala, bodo vstopili v ta kraj, raj.” Vidijo blagoslove v raju. In hurije v raju rečejo: “Ljudje, ki imajo iman, bodo rešeni pred muko, ki jo bo povzročil Allah ta'ala.” Nato se Satan pojavi v podobi duhovnika in reče: “O ti, tako in tako, sin tako in tako! Tisti, ki so bili pred kratkim z vami, so lažnivci. Te blagoslove boste dobili vi.” Nato mu pokaže pekel. V njem so gore ognja, škorpijoni in stonoge, velike kot muli. Vidijo se mu muke, opisane v hadith-isherifih. Angeli muk iz pekla, imenovani Zebanis (ali Zabanis), ga udarijo z ognjenimi palicami. Iz njihovih ust izhajajo plameni. So visoki kot minareti, njihovi zobje pa so kot rogovi volov. Njihov klic zveni kot grom. Nevernik se strese ob njihovih glasovih in obrne obraz proti Satanu. Satan je tako prestrašen, da obrne rep. Angeli ujamejo Satana in ga podrejo. Neverniku rečejo: “O ti, sovražnik Islama! Na svetu si zanikal Poslanca Allaha 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallaml‘. In

zdaj zanikaš angele, in spet te preklinjani Satan zavaja.” Na vrat mu obesijo ognjene verige, mu noge potegnejo do glave, tako da so njegove noge zdaj na zadnji strani glave, desno roko mu potisnejo v levo stran prsnega koša, levo roko pa v desni bok, tako da mu obe roki štrlijo iz hrbta. Obstaja ayat-ikerima, ki nas obvešča o teh tragičnih dogodkih. On joka in prosi svoje laskavce za pomoč. Zebaniji mu namesto tega odgovorijo: “O ti, nevernik; o ti, idiot, ki si se posmehoval Muslimanom! Ni več časa za moledovanje. Iman ali molitve ne bodo več sprejete. Prišel je čas, da boš kaznovan za svojo nevernost.” Izvlečejo mu jezik iz vratu. Izpulijo mu oči. Z mnogimi drugimi načini zelo grenkega mučenja izvlečejo njegovo gnusno dušo in jo vržejo v pekel. Naj nas Allah ta'ala blagoslovi z veliko predajo naše duše v veri Mohameda 'alaihis-salam' in opremi z veroizpovedjo, zapisano v knjigah učenjakov Ahl as-sunnat, ki so nam pravilno posredovali vero tega najplemenitejšega preroka! Amin.

Ne glede na to, kako dolgo boste živeli, na koncu boste umrli. Naš Prerok 'alaihis-salam' je dejal: **“Ko duša človeka zapusti telo, glas reče: O človeštvo, ali si ti zapustil svet ali je svet zapustil tebe? Si ti zbral svet ali je svet zbral tebe? Si ti ubil svet ali je svet ubil tebe? Ko se začne umivanje janaze (trupla), glas zastavi tri vprašanja:**

1– Kje je tvoje močno telo? Kaj te je oslabilo?

2– Kje je tvoja lepa govorica? Kaj te je utišalo?

3– Kje so tvoji ljubljeni prijatelji? Zakaj so odšli in te pustili samega?

Ko je janaza zavita v krsto, drugi glas reče: Ne odhajaj brez zalog! To potovanje je brez povratka; nikoli se ne moreš vrniti, večno. Tvoj cilj je poln angelov, ki so zadolženi za mučenje. Ko je truplo položeno v krsto, drugi glas reče: Če si uspel zadovoljiti Jenab-i-Haqq, dobra novica za tebe, ker te čakata veličina in sreča! Če si si nakopal jezo Jenab-i-Haqq, potem te čaka gorje! Ko je janaza prinesena blizu groba, drugi glas reče: O, človeštvo! Kaj si pripravil v svojem zemeljskem življenju (kar ti bo koristilo) v grobu? Kakšno nur si prinesel s seboj na to temno mesto? Kaj si prinesel iz svojega bogastva in slave? Kaj ste prinesli s seboj, da bi opremili in okrasili ta pusti grob? Ko je janaza položena v grob, grob začne govoriti in reče: Govorili ste na mojem hrbtu, zdaj pa molčite v mojem trebuhu. In ko je pokop končan in ljudje, ki so opravljali obred, odidejo, glas, ki prihaja od Hadrat Haqq ta'ala, reče: O moj suženj, zdaj si sam; oni so odšli in te pustili samega v tem temnem grobu. Bili so tvoji prijatelji, tvoji bratje, tvoji otroci in tvoji zvesti možje. Toda nobeden od njih ti ni bil v korist. O moj suženj, bil si mi neposlušen; nisi izpolnil mojega zapovedi in nikoli nisi pomislil na to situacijo. Če je umrli umrl z imanom, upamo, da Jenab-i-Haqq blagoslovi to osebo s svojim odpuščanjem in ji reče: O moj služabnik, ki si bil vernik! Ni vredno moje veličine, da te pustim gharib (samega) v tvojem grobu. Zaradi pravice mojega ’Izzat-u-jelal te bom obravnaval s takšnim usmiljenjem, da bo to osupnilo tvoje prijatelje, in ti bom pokazal takšno sočutje, ki bo preseglo sočutje staršev do svojega sina. S svojo edinstveno dobrotljivostjo in naklonjenostjo odpusti vse grehe tega sužnja, tako da njegov grob postane rajski vrt, obogaten z hurijami in blagoslovi raja. Allah ta'ala je tako usmiljen, da odpusti svojim grešnim sužnjem. On je tako usmiljen, da vidi grehe svojih sužnjev večkrat in jih prekriva, namesto da bi jim jih vrgel v obraz. Zato moramo izpolnjevati zapovedi in se izogibati prepovedim takšnega Stvarnika ter se rešiti neizbežne muke z izpolnjevanjem 'amal-i-salih.”

Vsi verniki, tako grešni kot tudi brezgrešni, bodo v grobu izpostavljeni zasliševanju. Mučenje bo doletelo tudi tiste, ki niso dosegli odpuščanja, kot tudi nevernike. Ljudje, ki širijo govorice med Muslimani, in tisti, ki na svoje obleke v stranišču brizgajo urin, bodo v grobu

izpostavljeni mučenju. [Muka v grobu bo prizadela ne le dušo, ampak tako dušo kot telo, tj. tudi fizično. Ta dejstva presegajo razum. Zato se ne smemo poskušati z njimi spoprijeti z razumom.]

Če je ta oseba umrla brez imana (tj. kot nevernik), bo doživela grenko mučenje do mahsherja (tj. sodnega dne) [in tudi potem, večno v peklu].

Sledi poenostavljena angleška različica osmansko-turške pesmi, ki jo je napisal **Abd-ur-Rahman Sami Pasha**, upokojeni osmanski general, ki je umrl leta 1295 [1878 n. št.], medtem ko je bil član senata:

O ti, živ obiskovalec! Ne izgubi svojega srca za nikogar razen za Allaha ta'ala!
Nihče ne bo ostal na svetu. Nihče razen Allaha ne more storiti ničesar. Nihče razen Allaha ta'ala ne bo nadaljeval z obstojem.
Vsakdo ima skrbi, sladke in grenke dni. Ta nizkotni svet ni vreden tekmovanja z nikomer.
Tudi jaz sem bil v svojem času eden izmed njih, kot dragoceni kamen na prstanu predsednika, kot podpis vladarja. A zdaj je usoda vse obrnila na glavo.
Potem je moje srce zbolelo. Moja energija je izginila. Nazadnje je ptica mojega življenja [moja duša] odletela. Kajti kletka [moja duša] je bila uničena.
Moje zdravje je ugasnilo kot sveča. Okoli mene je bila samo tema. Sonce onostranstva je vzšlo. Vse je bilo osvetljeno z Allahovo milostjo.
V tistem trenutku sem dosegel svojega Rabb. Moji grehi so prišli na površje.
Ko sem prosil za odpuščanje, me je sprejel s svojo neskončno milostjo.
Ya Rabbi! Storil sem na stotine tisoče grehov. Vendar zaupam vase, s tem svojim črnim obrazom, pred Tvojo Najvišjo vrata. Prosim, odpusti mi!
Tvoje ime Ghafur sem vpisal v datum tega mojega pisanja [1286]. Njegov pomen se bo zagotovo uresničil. Nihče razen Allaha ne more storiti ničesar. Nihče razen Allaha ne bo nadaljeval z obstojem!

To življenje je sanje, polne trpljenja;
Ali se nismo rodili, da bi na koncu umrli?
Po nekaj urah užitkov
skrb preganja vsak trenutek užitka.

V vsakem trenutku se v nevednosti
tako vneto potapljamo v globine smrti.
V različnih težavah in številnih stiskah
nas svet potiska v nesolventnost.

In ubogi mi, ko gledamo to zgradbo,
se sprašujemo, od kod prihajajo njeni prebivalci.
Njegov Stvarnik, njegova bitja, njegove skrivnosti,
Njegove skrite vzroke, tako čudovite.

A skrivnosti, ki jih skriva sam Haqq,
So nedosegljive za um sužnja, to je gotovo.
Človek, z nevednostjo, praznino, nesposobnostjo,
Bo prisiljen zabloditi v zmoti.

OBISKOVATI GROBOVE in BRATI (ali RECITIRATI)
KORAN AL-KERiM

Obiskovanje grobov je dejanje, ki je sunnat. Grobove je treba obiskovati enkrat tedensko ali vsaj na praznične dni. Obisk, ki prinaša več thawab, je tisti, ki ga opravimo v četrtek, petek ali soboto. Na zadnjih straneh knjige z naslovom **Shir'at-ul-islam** (avtor Muhammad bin Ebi Bakr 'rahmatullahi ta'ala 'alaih', umrl 573 [1178 n. št.], Bukhara), da je obiskovanje grobov sunnat. Obiskovalec bo meditiral o dejstvu, da trupla v grobovih gnijejo, kar mu bo dalo opozorilo. Kadarkoli je 'Uthman 'radiy-Allah 'anh' hodil mimo groba, je tako grenko jokal, da mu je brada postala mokra. Poleg opozorila za obiskovalca bo blagoslov, izrečen nad njim, koristil tudi mrtvemu v grobu. Rasulullah ‚sall-Allah 'alaihi wa sallam' je obiskoval grobove svojih sorodnikov in svojih Sahaba ‚radiy-Allahu ta'ala 'anhum'. Po pozdravu 'salam' in izrekanju blagoslovov ter molitvah obiskovalec sede z obrazom obrnjenim proti grobu in hrbtom v smeri Qibla. Kristjani imajo navado, da si nežno otrejo roke in obraz ob grobu ali poljubijo zemljo na grobu. V hadith-i-sherif je zapisano: **"Ko nekdo obišče grob svojega znanca in ga pozdravi s salamom, ga njegov znanec v grobu prepozna in mu odgovori na pozdrav."** Ahmad ibni Hanbal ‚rahima-hullahu ta'ala' pravi: "Ko greš mimo pokopališča, recitiraj Ikhlas, dve suri, ki se začneta z Qul-a'udhu..., in Fatiho, ter pošlji thawab, ki si ga s tem zaslužil, mrtvim, ki tam ležijo. Thawab jih bo dosegel." Hadith-i-sherif, citiran na podlagi avtoritete Enesa bin Malika 'radiy-Allah ta'ala 'anh', se glasi: **"Ko se bere (ali recitira) Ayat-al-kursi in se njegov thawab pošlje mrtvim, ki ležijo v grobovih, Allah ta'ala poskrbi, da doseže vse mrtve tam."**

V knjigi z naslovom **Khazanat-ur-riwayat** (napisal jo je Qadi Hindi 'rahmatullahi ta'ala 'alaih') je navedeno: "Če nekateri učenjaki prejemajo obiske, ko so še živi, je po njihovi smrti dovoljeno opraviti tudi daljše potovanje, da bi jih obiskali. Glede koristi ni razlike med obiskovanjem prerokov 'alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat in obiskovanjem Awliya ali 'Ulama (islamskih učenjakov) 'rahima-humullahu ta'ala'. Razlika je v njihovih položajih in stopnjah."

[Če Musliman na eno od sten svoje dnevne sobe obesiti tablo z imenom nekoga, ki ga ljubi, ali na grob te osebe postavi kamen z njenim imenom, bo Allah ta'ala, kadar Muslimani vstopijo v sobo ali obiščejo grob, blagoslovil lastnika imena s svojo milostjo in odpuščanjem. Pisanje imena na steno ali na nagrobni kamen ni namenjeno spominjanju na lastnika imena. Muslimani naj bi recitirali Fatiho in izrekli blagoslove lastniku imena. Zato je v muslimanskih državah postalo običajno, da se imena pišejo na stene sob in na kamne, postavljene na grobovih. Če je napisano ime Wali, ko preberete ime in prosite lastnika imena za shafa'at (posredovanje) in molitve ter blagoslove nad vami, vas bo Wali slišal in molil za uresničitev vaših želja, ki se nanašajo na ta svet in na onostranstvo, in njegove molitve bodo sprejete (od Allaha ta'ala).

Čeprav je obiskovanje grobov dovoljeno tudi ženskam, je za njih bolje, da ne obiskujejo drugih grobov razen groba Rasulullaha. Obiskovanje grobov v stanju haid (menstruacija) ali junub je dovoljeno, vendar je sunnat, da se med obiskom opravi ablucija. V hadith-i-sherif je navedeno: **"Ko obiščeš grob vernika in zmoliš to molitev: 'Allahumma inni es-elu-ka bi-haqqi Muhammadin wa ali Muhammadin an la-tu'adh-dhiba hadhel mayyit', bo vernik rešen pred mukami."** Drugi hadith-i-sherif se glasi: **"Če oseba vsak petek obišče grob svojih staršev ali enega od njiju, bo dosegla odpuščanje."** Poljubljanje zemlje na grobu je dovoljeno le, če pripada enemu od vaših staršev. Kot je zapisano v knjigi z naslovom **Kifaya**, je nekdo vprašal Rasulullah 'sall-Allah 'alaihi wa sallam': "Prisegel sem, da bom poljubil prag raja. Kako lahko izpolnim svojo prisego?" **"Poljubi nogo svoje matere,"** je rekel Mojster prerokov. Ko je ta oseba rekla, da nima staršev, je Rasulullah rekel: **"Poljubi grobove svojih staršev! Če ne**

veš, kje so njihovi grobovi, nariši dve črti z namenom, da predstavljata njihove grobove, in poljubi ti črti! Tako boš izpolnil svojo prisego!"

Bolje je, da obiščemo grobove velikih osebnosti, ki so daleč od našega kraja, ko se tja odpravimo zaradi drugih opravkov, kot da bi se posebej odpravili na dolgo potovanje samo zato, da bi obiskali njihove blagoslovljene grobove. Vendar pa prinaša veliko thawab, če se (posebej) odpravimo na dolgo potovanje, da bi obiskali našega Učitelja, Preroka 'sall-Allah 'alaihi wa sallam'. Oseba, ki obišče (grobove) Prerokov 'alaihim-us-salam' in Awliya 'alaih-ir-rahma', ima koristi od njihovih blagoslovljenih duš. Njeno srce se očisti v neposrednem sorazmerju z njeno ljubeznijo in pripadnostjo do njih. Če se na grobovih Awliya storijo grehi, npr. če jih obiščejo tudi ženske, ki se ne pokrivajo ustrezno, to ne sme biti razlog za prenehanje obiskovanja teh blagoslovljenih krajev; če ne moremo preprečiti takšnih kršitev, jih moramo sovražiti v svojem srcu. Prav tako moramo obiskati janazo (pogreb) vernika, tudi če so tam ženske ali se pojejo pesmi ali se recitirajo hvalnice ali se govori.

Če je obisk žensk na grobovih namenjen žalovanju, jokanju in jokanju ali povzročanju fesad (grehov) z mešanjem z moškimi, je haram. Ženske, ki to počnejo, so deležne obsodb. Čeprav je starejšim ženskam dovoljeno obiskovati grobove svojih sorodnikov ali Awliya, ne da bi se mešale z moškimi, je tudi takšen pogojni obisk grobov za mlada dekleta makruh. Enako pravilo velja za ženske, ki se udeležijo janaze (pogreba).

V knjigi z naslovom **Jila-ul-qulub** (napisal Zeyn-ud-din Muhammad bin 'Ali Birghivi, 928 [1521 n. št.], Balikesir, Turčija–981 [1573] zaradi kuge, Birgi) je navedeno: Oseba, ki vstopi na pokopališče, reče: **"Es-salamu 'alaikum, ya Ahla dar-il-qawmil- mu'minin! Inna insha-Allah 'an qaribin bikum lahiqun",** medtem ko stoji. Nato izgovori Basmala in enajstkrat recitira Suro Ikhlas (vsakič izgovori Basmala) in enkrat Suro Fatiha (tudi pred recitiranjem izgovori Basmala). Nato izgovori to molitev: **"Allahumma Rabb-el-ejsadil- baliyeh, wa-l-izamin nahira-t-illati harajat min-ad-dunya wa hiya bika mu'minatun, edhil-'alaiha revhan min 'indika wa salaman minni."** Približa se grobu z desne strani [strani Qibla] meyyita (mrtvega Muslimana v grobu), po možnosti bližje nogam meyyita. Izreče Salam (tj. reče: "Salamun 'alaikum.") Stoje, kleče ali sede recitira začetni in končni del Sure Baqara, nato Sure Yasin, nato Sure Tebaraka in Tekathur ter Ikhlas-i-sherif in Fatiha, in tako zasluženi thawab pošlje kot darilo meyyitu (ali mayyitu).

Pomembna opomba: Naši učenjaki v svojem razpravi o opravljanju hadža v imenu drugega navajajo, da je dovoljeno darovati thawab, pridobljen z opravljanjem farz in/ali nafila čaščenja ter drugih pobožnih dejanj in dobrih del, kot so namaz, post, miloščina, branje (ali recitiranje) Korana al-kerim, dhikring, opravljanje tawafa, hadž, umra, obiskovanje grobov Prerokov in/ali Awliya, pokrivanje mrtvega Muslimana, kot darilo duši drugega človeka. Tako oseba, ki opravi obred in podari njegov thawab, kot tudi oseba, ki prejme thawab kot darilo, bosta prejeli thawab (od Allah ta'ala). Zato je treba Koran al-kerim brati (ali recitirati) med obiskom grobov in drugje, njegov thawab pa podariti dušam umrlih vernikov, takoj zatem pa jih blagosloviti in moliti zanje. Rahmat in barakat namreč padeta na mesto, kjer se bere (ali recitira) Koran al-kerim. Vse molitve, izrečene na tem mestu, so sprejete (od Allaha ta'ala). Ko se bere (ali recitira) ob grobu, je ta grob napolnjen z rahmatom (milostjo Allaha ta'ala) in barakatom. Po mnenju Hanafi Madhhab, ko Musliman opravi nafila post, namaz ali miloščino ali bere (ali recitira) Koran al-kerim ali moli in podari thawab drugim Muslimanom, živim ali mrtvim, bo thawab dosegel te Muslimane. Obstajajo islamski učenjaki, ki pravijo, da isto pravilo velja tudi za dejanja farz čaščenja. Thawab se ne deli med število meyyits. Celoten thawab se podeli vsakemu meyyitu. Po mnenju Madhhabs of Maliki in Shafi'i se dejanja čaščenja, ki se izvajajo

le fizično, kot je branje (ali recitiranje) Korana al-kerim, ne podarijo drugim Muslimanom. Blagoslov se izreče nad njimi zaradi fizičnih dejanj čaščenja, ki so bila opravljena.

V knjigi z naslovom **Kitab-ul-fiqh 'ala-l-medhahibil- erbe'a** je zapisano: "Obiskovanje grobov je dejanje sunnat, ki ga morajo opravljati moški, da se opozorijo na smrt in meditirajo o onostranstvu. V madhhabih Hanafi in Maliki je sunnat muakkad, da se obisk opravlja v četrtek, petek in/ali soboto. V Shafi'i Madhhab je sunnat muakkad, da se obisk opravi med pozno popoldne v četrtek in sončnim vzhodom v soboto. Obiskovalec mora prebrati (ali recitirati) Koran al-kerim za mayyit in jim izreči blagoslove. Te stvari bodo koristne za meyyit. Ko prispeš na pokopališče, je sunnat, da zmoliš to molitev: **"Es-salamu 'alaikum, ya Ahla dar-ilqawm- il-mu'minin! Inna insha-Allah 'an qaribin bikum lahiqun."** Obiskajo se vsi grobovi, daleč in blizu. Pravzaprav je sunnat, da se odpraviš na dolgo pot, da bi obiskal salihove Muslimane in Walis 'rahima-humullahu ta'ala'. Eno najbolj dragocenih dejanj čaščenja je obisk blagoslovljenega groba Rasulullaha 'sall-Allah 'alaihi wa sallam'. Obisk grobov je dovoljen tudi starejšim ženskam, če so primerno oblečene. Za stare ženske je haram, če to povzroča fitno in fesad. Med obiskom ni dovoljeno opravljati tawaf okoli groba, poljubljati zemljo ali prositi mrtve za kaj. Awliya 'rahima-humullahu ta'ala' se prosi za shafa'at, za posredovanje za blagoslov Allaha ta'ala.

Dve stvari, ki manjkata,
bosta vse požgali, ne glede na to, kdo so.
Oči, ki prelivajo kri, nikoli ne bodo plačale svojega dolga;
Ena je mladost, druga pa: muslimanski brat!

TRETJI ZVEZEK, DEVETO PISMO

Deveto pismo tretjega zvezka knjige z naslovom 'Maktubat', ki jo je napisal Imam Rabbani Mujaddid-i-elf-i-thani Ahmad Faruqi 'rahima-hullahu ta'ala', je bilo napisano za Mir Muhammad Nu'mana. Pojasnjuje ayat-i-kerima, ki pravi: "Vzemite, kar vam je prinesel Rasulullah!" Pismo je napisano v arabskem jeziku. Spodaj je njegova prevedena različica:

Bism-illah-ir-Rahman-ir-Rahim! Sedmi ayat-i-kerima iz sure Hashr pravi: **"Vzemite, kar vam je prinesel Rasulullah. Izogibajte se njegovim prepovedim in bojte se Allaha!"** [Izpolnjevanje zapovedi in izogibanje prepovedim se v celoti imenuje spoštovanje islama. Allah ta'ala dodaja: "... bojte se Allaha", potem ko reče: "Izogibajte se njegovim prepovedim...", kar kaže, da je pomembneje izogibati se prepovedim. Saj se bati Allaha ta'ala, tj. taqwa, pomeni izogibati se prepovedim (tj. harams). Taqwa je osnova Islama. Izogibanje dvomljivim dejanjem se imenuje **wara**'. Rasulullah 'sall- Allah 'alaihi wa sallam' je dejal: **"Wara' je glavni steber naše vere."** V drugem hadith-i-sherifu je izjavil: **"Nič ni lahko primerljivo z wara'"**. Ta pomembnost, ki jo naša vera pripisuje izogibanju haramom, izhaja iz večjega števila dejanj, ki jih je treba izogibati, in iz dejstva, da je izogibanje haramom bolj koristno. Izpolnjevanje zapovedi namreč vključuje tudi neke vrste izogibanje. Izpolnjevanje določene zapovedi pomeni izogibanje neizpolnjevanju. In to, da je bolj koristno, je zaradi neomajnega nasprotovanja nafs. Ko se izpolnjuje zapoved, ima tudi nafs delež v užitku. Manj kot je nafsom dovoljeno, da si kaj privoščijo, bolj koristno je, da se to stori. Z drugimi besedami, hitreje boste dosegli milost Allaha ta'ala. Ahkam-i-islamiyya, tj. islamske zapovedi in prepovedi, so namreč namenjene zatiranju in oslabitvi nafs. Nafs je sovražnik Allaha ta'ala. V hadith-i-qudsi je zapisano: **"Bodite sovražni do svojega nafs! Kajti on je moj sovražnik."** Zato je od vseh turuq-i-'aliyya (poti

in redov Tasawwufa) tista, ki uči strožje spoštovanje islama, tista, ki vodi bliže k Allahu ta'ala. Kajti ta vsebuje več nasprotovanja nafs. In to, kot je znano poznavalcem te zadeve, je pot, ki ji sledimo. Zato je globoki učenjak Behaaddin Bukhari, naš vrhovni vodnik, izjavil: "Našel sem najkrajšo pot, ki vodi do Allaha ta'ala." Ta pot namreč uči večje nasprotovanje nafs. Kar zadeva prevlado te poti v strogosti poslušnosti Islamu, bo za inteligentno in razumno osebo, ki študira knjige, napisane od naših vodnikov, precej enostavno spoznati to dejstvo. Ta oseba bo to dejstvo jasno videla. Ker je to dejstvo tako jasno, sem ga podrobno razložil v številnih svojih pismih. Allah ta'ala pozna resnico vsega. Njegova pomoč nam bo zadostovala. On je zelo dober wakil. Salat (molitve in dobrodelnost) in salam (pozdravi, pozdravljanja, rešitve) našemu Mojstru Mohamedu 'alaihis-salam', njegovemu Al in Ashab 'radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in' in ljudem, ki sledijo pravi poti!

TRETJI ZVEZEK, ŠTIRIINOSEMDESETO PISMO

Hvala (hvala in hvaležnost) Allaha ta'ala in salam njegovim sužnjem, ki jih je izbral in ljubi! Človek, ki si želi prizadevati na ta način [in doseči ljubezen Allaha ta'ala], mora najprej popraviti svoje prepričanje v skladu z učenji učenjakov prave poti [tj. učenjakov Ahl as-sunnat]. [Ti globoki učenjaki so vse svoje znanje pridobili od Ashab-i-kiram. Ne smemo jih zamenjati z njihovimi osebnimi mislimi ali idejami filozofov.] Naj Allah ta'ala blagoslovi te velike ljudi z obilnimi nagradami [povračili] za njihova dela! Nato mora ta oseba pridobiti znanje Fiqh, ki je potrebno za vsakega posameznika. Nato mora prakticirati tisto, kar se je naučil. Nato mora ves čas opravljati dhikr Allahu ta'ala. [To pomeni, da mora vedno misliti na Allaha ta'ala in Njegove (lastnosti, imenovane) Sifat-i-dhatiyya.] Vendar je dhikr pogojen s tem, da se najprej nauči, kako to storiti od blagoslovljene osebe, ki je tako kamil (tj. ki je dosegla popolnost pod vodstvom druge višje in blagoslovljene osebe) kot mukammil (tj. ki je bila pooblaščena s strani svojega mojstra in višjega vodnika z ijazatom [diplomo], da vodi druge Muslimane k popolnosti). Če se uči od pomanjkljivih ljudi, [še posebej če so to tako imenovani neizobraženi in heretični šejki], nikoli ne bo dosegel popolnosti. Na začetku naj bi opravljal veliko dhikr; toliko, da po opravljanju petih dnevnih farz namazov in njihovih sunnat delov ne bi smel opravljati nobenih drugih obredov razen dhikr; celo branje (ali recitiranje) Korana alkerim in druge obrede nafila naj bi pustil za kasneje. Dhikr naj se opravlja z ali brez umitve. To dolžnost je treba opravljati neprekinjeno, ko stojiš, ko sediš, ko hodiš in ko ležiš. Niti za trenutek ne smeš prenehati z dhikrom, ko hodiš po ulici, ko ješ, ko greš spat. Perzijski dvoverz v prevodu:

Opravljajte dhikr, dokler živite, ves čas in vedno!
Z dhikrom Ljubljenega je srce čisto, ni drugih poti.

Tako veliko dhikr naj opravlja, da v njegovem srcu ne ostane nobena druga želja ali misel razen predmeta dhikr, [tj. Allah ta'ala]. V njegovo srce naj ne pridejo imena stvari, ki niso On, niti njihove sledi. Tudi če se prisili, da misli na stvari, ki niso On, mu ne sme uspeti, da bi jih spravil v svoje srce. Ta nevednost srca o stvareh, ki niso Allah ta'ala, je začetek (velike sreče) doseganja Njega. Ta pozabljivost je vesela novica o doseganju milosti in ljubezni Matluba (Allah ta'ala). Arabski dvoverz v prevodu:

Kako lahko dosežemo tako visoko Su'ad,
z visokimi hribi in globokimi dolinami med njimi!

[Su'ad je ime ma'shuqa (ljubljena).] Samo Allah ta'ala omogoča človeku, da doseže karkoli. Salam popotnikom na pravi poti! [V sedemnajstem pismu tretjega zvezka je zapisano: “Dhikr s srcem osvobaja človeka od naklonjenosti do stvari, ki niso Allah ta'ala. Takšna naklonjenost je bolezen srca. Če se srce ne osvobodi te bolezni, ne bo doseglo resničnega imana in bo težko ubogati Ahkami-islamiyya, tj. zapovedi in prepovedi Allaha ta’ala. Dhikr bo tudi niyya, ko ubogamo ta pravila in ne mislimo na užitek nafs, ko delamo mubahs (dovoljena dejanja).” Bolezen srca je, da sledi nafs. Nafs je sovražnik Allaha ta'ala. Ne želi mu ubogati. Je tudi sovražnik samega sebe. Uži, ko srce prisili vse ude, da storijo haram in škodljive stvari. Želi biti nereligiozen in brez imana, da bi lahko dosegel te užitke. Srce boleha, ker se prijateljuje z neverniki in z ljudmi brez določene madhhab, bere njihove knjige in časopise, posluša njihove radijske programe in gleda njihove škodljive televizijske oddaje. Bolezen srca se zdravi s poslušnostjo Islamu. To pa boleha nafs. Zmanjša njegove užitke in želje ter njegovo moč, da vpliva na srce.]

Kdo na svetu lahko s silo doseže zmago?
Vse, kar je zapisano v usodi, se zagotovo uresniči!

STO ŠTIRINAJSTO PISMO

V knjigi z naslovom Mekatib-i-sherifa, ki jo je napisal Abdullah Dahlawi 'rahima-hullahu ta'ala‘, eden največjih učenjakov Indije, je sto petindvajset pisem. Spodaj je prevedena različica sto štirinajstega pisma, ki je bilo napisano za Hadžija Abdullaha Bukharija:

V Allahu ta'ala ni nobenega pomanjkljivosti. Vedno govori resnico in svojim služabnikom kaže pravo pot. Naj bodo naši pozdravi in molitve nad našim najvišjim vodnikom in našim ljubljenim prerokom Muhammadom Mustafo 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam‘ in nad njegovo blagoslovljeno 'Al (družino) in Ashab (tovariši) 'radiy-Allah ta'ala 'anhum ajma'in‘! Moški iz Tariqa, ki živijo tukaj, [tj. v mestu Delhi], berejo Esmo in pišejo musqas (amulete) z namenom, da bi dosegli svoje želje. S tem privabljajo druge ljudi k sebi. Emir-ul-mu'minin 'Ali 'kerrem-Allah wejheh wa radiy-Allah ta'ala 'anh‘ imajo za nadrejenega od drugih treh kalifov 'radiy-Allah 'anhum‘. Ti ljudje se imenujejo **Shi’is** (Šiiti). Ljudje, ki so sovražni do treh kalifov in do Ashab-i-kiram, se imenujejo **Rafidi**.

[Učenjaki **Ahl as-sunnat wa-l-jama’at ‘rahima-humullahu ta’ala’** so v različnih svojih knjigah navedli, da so Hadrat Abu Bakr, Hadrat ’Umar in Hadrat ’Uthman nadrejeni Hadrat ’Ali ‘radiy-Allah ta’ala ’anhum ajma’in’, in to dejstvo dokazali z obsežnimi dokazi in dokazili iz ayat-i-kerimas, iz hadith-i-sherifs in iz ijma’, tj. soglasja, konsenza Ashab-i-kiram ‘radiy-Allah ta’ala ’anhum ajma’in’. Dve od teh dragocenih knjig sta **Izalat-ul-khafa ’an khilafat-il-khulafa** in **Qurrat-ul-’aynain fi tafdhil-i-shaikhayn**, ki ju je napisal Waliy-yullah Muhaddith Dahlawi ‘rahima-hullahu ta’ala’ (1114 [1702 n. št.] – 1176 [1762], Delhi). Knjigi sta napisani v mešanici arabskega in perzijskega jezika; prva je bila prevedena v urdujski jezik in obe različici sta bili natisnjeni v Pakistanu leta 1382 [1962 n. št.], druga pa je bila prevedena v turški jezik in od tam v angleški jezik. Angleška različica zavzema večji del zadnjega poglavja knjige z naslovom Sahaba ‚The Blessed‘ (Sahaba ‚Blagoslovljeni‘), ene od publikacij Hakikat Kitabevi iz Istanbula v Turčiji. Zavzema tudi del knjige z naslovom 'Documents of the Right Word‘ (Dokumenti prave besede). Arabska knjiga z naslovom **Es-sawaiq-ul-muhriqa**, ki jo je

napisal veliki islamski učenjak Ibni Hajar-i-Mekki 'rahima-hullahu ta'ala' (899 [1494 n. št.] – 974 [1566], Meka), je bila v ofsetnem tisku ponatisnjena v Istanbulu v Turčiji pri založbi Hakikat Kitabevi. Razumen Musliman, ki prebere to knjigo, bo dobro razumel, da so ljudje la-madhhabi na napačni poti. Nekateri od teh ljudi se danes imenujejo Ja'fari. Mlade zavajajo z lažjo, da so privrženci dvanajstih imamov. Dejstvo pa je, da se Muslimani, ki sledijo dvanajstim imamom, imenujejo Muslimani Ahl as-sunnat. Učenjaki prave poti, imenovani **Ahl assunnat** 'rahima-humullahu ta'ala', so izjavili: "Ljubezen do dvanajstih imamov bo povzročila, da bo Musliman umrl z imanom."

Organizirajo pogrebne procesije in slovesnosti z namenom izvajanja 'dawr'. [Ne izvajajo namaza v jama'at. V mošejah in] na zborovanjih Mawlid imajo skupine, ki pojejo ilahis (hvalnice) in mersiyas (žalostinke). V samostanih poslušajo glasbene instrumente, kot so lutnje. V imenu Tariqat (Poti Tasawwuf) izvajajo te bid'at in številne druge herezije. Dejansko dodajajo nereligiozne obrede jukizma in brahmanizma v svoje tako imenovane prakse Tariqat. Družijo se z ljudmi, ki stremijo k svetovnim koristim, in s fasiq (grešnimi) ljudmi. Ne pripisujejo pomena qawmi in jalsi v namazu (kar je bilo podrobno razloženo že prej v tej knjigi), namazu v jama'atu in petkovi molitvi. Noben od njihovih obredov in ritualov ne obstaja v Islamu. Takšne stvari niso obstajale v času Salaf-assalihin. Učenjaki **Ahl as-sunnat wa-l-jama'at** 'rahima-humullahu ta'ala' so se izogibali takim dejanjem in načinom bid'at. Hvala Allahu ta'ala, nobeno od teh grdih dejanj bid'at ni obstajalo med Ashabi-kiram 'radiy-Allah ta'ala 'anhum'. Oseba, ki želi biti Musliman in slediti stopinjam Salaf-as-salihin (zgodnjih islamskih učenjakov) 'rahima-humullahu ta'ala', se mora izogibati takim lažnim možem Tariqat. So tatovi vere. Uničujejo vero in iman sužnjev Allaha ta'ala. Njihovo dhikring in druge prakse vzbujajo srce in nafs. [Te stvari naj bi očistile (srce) od ma-siwa (misli, ki niso misli Allaha ta'ala), namesto da bi vzbujale določena čustva in dejanja.] Poleg tega stvari, kot so kashfs [karamats, obveščanje o izgubljenih stvareh in komuniciranje z duhovi], v Islamu nimajo nobene vrednosti. Neverniki, kot je Jukis, prav tako kažejo kashfs in karamats. Modri ljudje morajo biti pozorni in razlikovati med dobrim in slabim. Zvestoba islamu in naklonjenost svetovnim interesom sta dve skrajni nasprotji, ki ne moreta sobivati v eni osebi. Modri človek ne bo nikoli žrtvoval svojih verskih načel, da bi pridobil nekatere svetovne prednosti. Učenjaki in šejki iz mesta Bukhara so bili ljudje s tawakkulom (zaupanjem v Allaha ta'ala). Niso bili naklonjeni svetovnim prednostim. Pripravljanje pogostitev in zbiranje ljudi, ki so naklonjeni svetovnim interesom, zatemni srce. Ti veliki ljudje so se takšnih stvari izogibali. Trdno so se držali pravilnega prepričanja, ki so ga učili Salaf-i-salihin 'rahima-humullahu ta'ala' in Rasulullah 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' Sunnat. V vsem, kar so počeli, so dajali prednost poti '**Azimat**. Izogibali so se bid'ats. Izogibali so se stvarem, ki so prihajale na načine, ki so bili haram ali makruh. Ko mubahs (dovoljenja) povzročajo harams, tudi oni postanejo harams. **Dhikr-i-khafi**, tj. tiho (notranje) izgovarjanje dhikr, je boljše kot **dhikr-i-jehri,** tj. glasno izgovarjanje dhikr. Oni so izvajali ta (prvi) tip dhikra. Dosegli so stopnjo 'ihsan', omenjeno v hadith-i-sherif. Njihova srca so bila vedno usmerjena k viru fayza, [tj. Allah ta'ala]. Če zvest in resničen vernik doseže tawajjuh takšnega vrhunskega človeka Tasawwufa, bo njegovo srce in vse njegove latife takoj začele dhikring. Doseže hudhur, tj. srce, ki ne vsebuje ničesar drugega kot Allah ta'ala, kar je stanje, imenovano tudi **mushahada**, jadhbas in fayzes, imenovano **waridat**, ki so blagoslovi, v katerih se srečni privrženec kopa v nurs tako v svojem zahir (navzven, fizično) kot v svojem batin (notranje, duhovno). Ko vernik začne prejemati fayz iz srca svojega murshida, v njegovo srce ne bo prišla nobena misel razen misli na Allaha ta'ala. Vse njegove ude bodo delovale v skladu s Sunnatom in 'azimatom. Kakšno veliko srečo prinašajo te blagoslove. Ya Rabbi! Zaradi milosti Tvojega ljubljenega preroka Muhameda Mustafe 'sall-Allah 'alaihi wa sallam' in zaradi milosti meshaikh-i-kiram 'rahmatullahi 'alaihim ajma'in', ki so privrženci tega najplemenitejšega Preroka, naredi to izredno dragoceno

blagoslovljenje našo vsakdanjo hrano. Fayzes Imam Rabbani mujaddid-i-elf-i-thani 'rahmatullahi 'alaih‘ naj omogoči, da vse latife človeka dosežejo to blagoslov. (Prosimo, preglejte devetintrideseto poglavje prvega zvezka in triindvajseto in šestindvajseto poglavje šestega zvezka **Neskončna blaženost** za 'latifa‘).

Naj bo moje življenje žrtvovano za tvojo pot,
Lepota v imenu in bistvu, Mohamed!

Prosim, posreduj za svojega ponižnega služabnika,
Lepota v imenu in bistvu, Mohamed!

Verniki v tem življenju veliko trpijo,
V naslednjem življenju bodo nagrajeni.

Izbira osemnajst tisoč svetov v življenju,
Lepota v imenu in bistvu, Mohamed!

Tisti, ki potuje po sedmih nebesih,
ki se sprehaja nad Kursijem in nebesih,

ki prosi Haqqa za svojo Ummo v Mi'raju,
Lepota v imenu in bistvu, Muhammad!

Kaj sta za Yunusa dva svetova brez tebe?
Brez vsakega dvoma si pravi prerok!

Ljudje, ki so proti tebi, umrejo brez imana;
Lepota v imenu in bistvu, Muhammad!

ZAKLJUČNE OPOMBE IZ BROŠURE ZA POT V RAJ

Opazujemo, da so vsa bitja, tako živa kot neživa, v sistematičnem redu. Učimo se, da obstaja nespremenljiva ureditev in nekatere matematične povezave v sestavi vsake snovi, v vsakem dogodku, v vsaki reakciji. Te ureditve in povezave razvrščamo v kategorije, kot so zakoni fizike, kemije, astronomije, biologije in tako dalje. Z izkoriščanjem tega nespremenljivega reda razvijamo industrijo, odpirajo tovarne, izdelujemo zdravila, potujemo na Luno in vzpostavljamo povezave z zvezdami in atomi. Izdelujemo radie, televizorje, računalnike in omrežja. Če ne bi bilo tega reda v bitjih in če bi bilo vse naključno, ne bi mogli storiti ničesar od tega. Vse bi trčilo drug z drugim, vse bi se razpadlo in prišlo bi do katastrof. Vse bi prenehalo obstajati.

Ta sistematična zakonitost, kodificirana urejenost in medsebojna povezanost med bitji kažejo, da niso nastala sama od sebe ali po naključju, ampak da je vse ustvaril vsevedni, vsemogočni, vsevidni in vse slišni bitje, ki stori vse, kar želi. Po svoji volji ustvarja in uničuje vse. Stvari naredi za vzroke in sredstva za ustvarjanje drugih stvari. Če bi ustvarjal brez vzrokov in sredstev, med bitji ne bi bilo vzpostavljenega reda. Vse bi bilo v strašnem neredu. Ne bi bilo znakov, ki bi kazali na Njegov obstoj. Poleg tega ne bi obstajale znanosti ali civilizacije.

Svoj obstoj ni le razodel skozi ta red, ampak ga je tudi oznanil svojim sužnjem, kar kaže na Njegovo veliko velikodušnost do njih. V vsakem stoletju, začenši z Adamom (alaihis-salam), je izbral eno osebo iz vsake skupnosti po vsem svetu, jo ustvaril kot najboljšo in najvišjo med svojim ljudstvom, ji poslal svojega angela, ji razkril svoj obstoj in svoja imena ter jo poučil o tem, kaj naj ljudje počnejo in česa naj se izogibajo, da bi živeli udobno in uspešno življenje v tem svetu in v onostranstvu. Ti izbrani in vrhunski ljudje se imenujejo Preroki. Zapovedi in prepovedi, ki so jih posredovali ljudem, se imenujejo **Din** (vera) in **Ahkam-i-diniyya** (verska pravila). Ker je človeška narava pozabljiva in ker so zlobni ljudje, ki so vedno prisotni med ljudmi, vnesli spremembe v nebeške knjige Prerokov 'alaihim-us-salawat-u-wa-t-teslimat' in spremenili njihove izjave, so bile pretekle religije pozabljene in oskrunjene. Še huje je, da so zlobni ljudje izmislili in sestavili lažne religije.

Ker se je Allah ta'ala, Stvarnik vsega, zelo usmili človeštva, jim je poslal zadnjega Preroka z novo vero. In jim je dal dobro novico, da bo to vero varoval do konca tega sveta in jo razširil nedotaknjeno daleč in blizu, kljub napadom zlobnih ljudi in poskusom, da bi jo spremenili in oskrunili.

Izražamo globoko hvaležnost Allahu ta'ala, da smo že od malih nog verjeli v obstoj in enotnost Stvarnika, ko smo imeli srečo, da smo izvedeli, da je ime tega Stvarnika Allah, da je Mohamed 'alaihissalam' njegov zadnji Prerok in da je **Islam** vera, ki jo je ta ljubljeni Prerok posredoval svojim sužnjem (človeškim bitjem). Želeli smo se pravilno naučiti te islamske vere. V vseh letih izobraževanja na srednji šoli in univerzi smo iskali vir, iz katerega bi se jo lahko naučili. Toda mladina našega naroda je bila obkrožena s skoraj nepremostljivo prepreko lažnih znanstvenikov, ki so se prodali prostozidarjem in komunistom, ter najemnikov, ki so jih wahabiti podkupili, da so postali eklektiki brez določene madhhab. Tako zviti so bili zakulisni dogovori odpadnikov in heretikov, ki so svojo vero zamenjali za posvetne interese, da je bilo skoraj nemogoče najti pravo pot. Ni bilo druge poti kot prositi Allaha ta'ala. Naš Allah, najvišji, nas je blagoslovil z branjem knjig, ki so jih napisali učenjaki Ahl assunnat 'rahima-humullahu ta'ala'. Vendar so se prepričanja, ki so nam jih vsadili v imenu **znanstvenega znanja** lažni znanstveniki, ki so se izdajali za moderne ljudi, in v imenu prevodov Korana al-kerim lažni **verski voditelji**, ki so izkoriščali Islam za svoje osebne interese, globoko vtisnila v naše duše.

Naj bo neskončna hvaležnost Allahu ta'ala, ki nas je blagoslovil z prebujenjem zaradi opozoril resničnih verskih mož, tako da smo začeli razlikovati med dobrim in zlim. Spoznali smo, da je bilo tisto, s čimer je bil naš um prežet, bolj strupeno kot znanje, in da je njihov škodljivi vpliv zatemnil naša srca. Če ne bi videli knjig, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-sunnat, ne bi mogli razlikovati med prijatelji in sovražniki in bi nas zavedli triki in laži naših nafs in sovražnikov vere. Ne bi mogli ubežati pastem, ki so jih nastavili ti zahrbtni sovražniki, ki so nevernost in nemoralnost hvalili kot 'napredek'. Posmehovali bi se svojim staršem, resničnim in čistim Muslimanom, in islamskim naukom, ki smo jih pridobili od njih. Naš ljubljeni Prerok 'sall-Allah ta'ala 'alaihi wa sallam' nas svari, naj ne pademo v pasti, ki so jih nastavili sovražniki Islama: **"Svojo vero se učite iz ust rijalov!"** Ko ne moremo najti nobenega rijala, tj. resničnega učenjaka vere, se učimo iz njihovih knjig. Verske knjige, ki so jih napisali pripadniki bid'at ali neizobraženi verski možje brez določene madhhab, so zelo škodljive, tako kot knjige, ki so jih napisali neverniki.

Ženskam in dekletom je haram, da v prisotnosti drugih razkrivajo glavo, lase, roke in noge, moškim pa, da razkrivajo dele telesa med popkom in koleni. Z drugimi besedami, Allah ta'ala jim je to prepovedal. Štirje pravi madhhab, ki poučujejo zapovedi in prepovedi Allaha ta'ala, se med seboj razlikujejo v opisu moških awrat delov, tj. njihovih udov, ki jih drugim moškim ni dovoljeno gledati in ki jih moški ne smejo kazati drugim moškim. Vsak Musliman mora zakriti svoje awrat dele, ki jih opredeljuje madhhab, ki mu pripada. Drugi ne smejo gledati teh delov njegovega telesa, če so razkrite. V knjigi z naslovom **Kimya-i-se'adet** je navedeno: "Za ženske in dekleta je haram, da ne pokrivajo glave, las, rok in nog, pa tudi, da nosijo tanke, okrašene, oprijete in dišeče obleke. Če jim to dovolijo starši, možje in bratje, če to odobravajo in jim to dopuščajo, bodo delili njihov greh in muke, ki jih bodo doletele." Z drugimi besedami, skupaj bodo trpeli v ognju pekla. Če se pokesajo, jim bo odpuščeno in ne bodo pogoreli. Allah ta'ala ima rad ljudi, ki se pokesajo. V tretjem letu Hijrat (Hegira) je bilo dekletom, ki so dosegle starost razsodnosti in pubertete, ter ženskam prepovedano, da se pokažejo moškim, ki jim niso mahram. Ne smemo verjeti lažni trditvi, da je zakrivanje žensk poznejši izum, ki so ga izmislili učenjaki Fiqh. To je prevara britanskih vohunov in nekaterih neizobraženih ljudi, ki so jih ujeli, s tem da so poudarili dejstvo, da se ženske pred razodetjem ajatov, ki zapovedujejo hidžab (zakrivanje žensk in deklet), niso zakrivale.

Ponovimo: ko otrok postane 'aqil (razumen) in baligh (puberteten), tj. ko doseže starost, v kateri lahko razlikuje med dobrim in zlim in se poroči, postane za to otroka farz, da se takoj nauči šest načel imana (vere) in nato **Ahkam-i-islamiyya,** tj. farze, halale in harame, ter da živi v skladu s temi pravili in načeli. Dekle postane 'aqil in baligh, ko dopolni devet let, fant pa v starosti dvanajstih let. Za njiju postane farz, da se naučita teh načel, pravil in načel tako, da vprašata svoje starše, sorodnike in znance. Podobno mora nevernik, ki se je spreobrnil v Islam, takoj obiskati verskega voditelja, muftija, in od njega pridobiti ta učenja, ki pa mora to osebo naučiti, bodisi neposredno bodisi tako, da ji podari pravo islamsko knjigo. Za obe strani je farz, da opravita svojo dolžnost, tj. da se novi Musliman uči, zahtevana oseba pa mu pri tem pomaga. Če slednja oseba le reče: "Zelo dobro, zelo dobro", in mu ne pomaga z učenjem ali z dajanjem pravi islamskih knjig, je prekršila (zapoved imenovano) farz. Oseba, ki prekrši farz, bo trpela v peklu. Ko prva stran začne iskati verskega voditelja ali versko knjigo, bo za njo udhr, da se ne uči teh naukov, dokler ne najde vira teh naukov. (Udhr je nekaj, npr. izgovor, ki Muslimana oprosti izpolnjevanja islamske zapovedi ali izogibanja islamski prepovedi. Ker so te zapovedi in prepovedi določene v Islamu, so tudi 'udhr za vse islamske zapovedi in prepovedi določene v islamu. Ker je vir za učenje islamskih zapovedi in prepovedi knjige, ki so jih napisali učenjaki Ahl as-sunnat, se tudi 'udhr lahko nauči le od učenjakov Ahl as-sunnat ali iz njihovih knjig. Hakikat Kitabevi v Istanbulu v Turčiji je današnji islamski zakladniški oddelek, kjer je mogoče najti vse potrebne knjige v različnih jezikih.

Da bi mlajše generacije spoznale prava islamska učenja, ki smo jih prebrali, in s tem služili ljudem po vsem svetu, da bi dosegli udobje in mir v tem svetu ter neskončno blaženost v onostranstvu, bomo, insha-Allah, nadaljevali z izdajanjem izbranih in dragocenih zapisov iz knjig, ki so jih napisali učenjaki Ahl assunnat.

Za uresničitev želja je treba recitirati naslednjo molitev, imenovano **Salat-an-tunjina**: "Allahumma salli 'ala sayyidina Muhammadin wa 'ala al-i-sayyidina Muhammadin salat-an-tunjina biha min jami'ul ahwal-i-wa-l-afat wa taqdi lena biha jami'al hajat wa tutahhiruna wa tubellighuna biha min jami' is-seyyiat wa terfe'una biha a'l -ad-derejat wa tubellighuna biha aqsa-l-ghayat min jami'il khayrat-i-fi-l-hayat-i-wa ba'd-al-memat." V hadith-i-sherifs je navedeno, da je zelo koristno recitirati molitev Istighfar za zaščito pred vsemi vrstami težav in nevarnosti ter za izognitev škodi in napadom hudičev in sovražnikov.

Moje življenje je prišlo in odšlo kot veter.
Zame ni nič drugega kot trenutek.
Haqq je priča: Telo je dom duše.
Nekega dne bo odletelo iz svoje kletke, kot ptica.

STO TRIINDVAJSETO PISMO

To pismo Hadrata Imama Rabbaniho 'quddisa sirruh' je bilo napisano za Tahir-i-Bedahshija. V njem je navedeno, da je dejanje nafila čaščenja, najsi bo to hadž, brez pomena, če zaradi njega zamudimo dejanje farz čaščenja:

Moj modri brat. Dragoceno pismo, ki ga je poslal Molla Tahir, ki je tako čist kot njegovo ime, je prispelo sem. Brat moj! V hadith-i-sherif je zapisano: **"Allah ta'ala ne mara svojega sužnja, ki svoj čas zapravlja za neumnosti."** Izvrševati nafila čaščenje namesto farz čaščenja pomeni delati zaman. Zato moramo preučiti, s čim preživljamo svoj čas. Moramo vedeti, s čim smo zaposleni. Ali opravljamo nafila čaščenje ali farz čaščenje? Zaradi opravljanja nafila hajja se krši vrsta prepovedi, haramov. Dobro premislite! Modremu človeku zadostuje že sam signal. Pošiljam pozdrave vam in vašim prijateljem.

[Iz tega pisma je razumeti, da je treba sunne štirih od petih dnevnih namazov, z izjemo sunne jutranjega namaza, opravljati z niyyat (namero) qada.]

STO ŠTIRIINDVAJSETO PISMO

Tudi to pismo je bilo napisano za Tahir-i-Bedahshija. Wujub (biti wajib) hadža je pogojen z razpoložljivostjo sredstev za potovanje. Oditi na hadž brez denarja za potovanje pomeni izgubljati čas, kljub drugim dolžnostim. Blagoslovljeno pismo pojasnjuje to dejstvo:

Dragoceno pismo, ki mi ga je poslal moj brat Khwaja Muhammad Tahir-i-Bedahshi, je prispelo. Hamd (hvala in slava) in hvaležnost naj bo Allah ta'ala (za njegovo blagoslovitev), da ni bilo popuščanja v (tvoji) ljubezni do fakirjev in pripadnosti do njih. Dolga ločitev ni utrla poti za to (poslabšanje). Tvoje stanje je predznamenje velike sreče. O moj brat, ki nas ljubi! Odločil si se oditi in (nas) prosil za dovoljenje. Ko smo se poslavljali, smo rekli, da bomo morda dosegli

blagoslov, da se ti pridružimo na poti. Vendar pa istiharas[106] ki smo ga nato sprejeli, ni pokazal znakov odobritve. Zato ni bilo sklenjeno, da bi bilo to potovanje dopustno. Zato smo spremenili mnenje. Tudi pred tem vaša pot ni bila odobrena. Vendar ste bili tako navdušeni, da smo zadržali jasno nezadovoljstvo. Odhod (na to potovanje) je pogojen z denarjem za potovanje. Če oseba ne more izpolniti tega pogoja, bi s potovanjem na hadž zapravila čas za neumnosti. [Eden od pogojev za wujub za hadž je, da imaš denar za potovanje. (Z drugimi besedami, med drugimi pogoji, ki jih je treba izpolniti, je za Muslimana wajib, da ima denar, da je hadž zanj farz.) Odhod na hadž ne bo farz za osebo, če nima denarja, potrebnega za potovanje na hadž. Če se kljub temu odpravi na hadž (brez tega denarja), bo opravil nafila (nadobvezni) hadž. Dejansko ni farz ali wajib, da se odpravi na 'Umra. To pomeni, da je to nafila čaščenje. Opravljanje nafila čaščenja pa izgubi svojo identiteto kot dejanje čaščenja, če povzroči opustitev dejanja čaščenja, ki je farz, ali če povzroči, da izvajalec stori haram. Degenerira v grešno dejanje. [Glejte devetindvajseto pismo (ki danes še nima angleške različice!)] Ni primerno, da se opravi nekaj, kar ni farz, na račun opustitve dejanja, ki je farz. Te dejstva sem navedel v nekaj svojih pismih. Ni znano, ali ste jih prejeli. S tem zaključujemo naš primer. Veste, kaj storiti z ostankom. Was-salam. [Informacije o hadžu so tudi v dvesto petdesetem (250) pismu (ki do danes ni prevedeno).]

[106] 'Istihara' je omenjena v zadnjem odstavku petindvajsetega poglavja šestega zvezka **Neskončna blaženost.**